

Giới thiệu Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem

Thể loại: hào môn thế gia, đô thị tình duyên, showbiz

Editor: Linh Đang

Bìa: Trục Nguyệt

Nguyễn Hàm Kiều từ nhỏ đã có giấc mộng được đại kim chủ bao nuôi, khiến cô không còn lo nghĩ về tiền bạc, sống cuộc sống sung sướng trên đỉnh thế giới.

Sau này rốt cuộc cũng được toại nguyện, đại tài chủ vừa tuần tú lại giàu có, ngoài trừ việc ngày nào cũng bị đả kích vì trí tuệ ra thì Nguyễn Hàm Kiều vẫn vô cùng hài lòng.

Nhưng có một thứ vẫn không thể nhìn được ——

Quả thận của kim chủ quá khỏe, cô có cảm giác như bị vết sạch sành sanh... ㄟ ▽ ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Kim chủ

Editor: Linh Đang

”Không nên động mí mắt!”

Đạo diễn đang ngồi giám thị phía sau máy quay bỗng nhiên quát một tiếng, Nguyễn Hàm Kiều vội vàng dùng sức nhắm chặt mắt, móng cũng kẹp chặt theo bản năng, nỗ lực đè những té bào mắt đang xao động đến mức run rẩy xuống.

Đây là cảnh diễn cuối cùng của cô trong phim, cô diễn vai Lâm tiếp dư bởi vì đắc tội với hoàng hậu nên bị kiểm cớ phải chịu phạt, tấm gỗ kia cũng dày đến năm cm, sau khi Nguyễn Hàm Kiều chịu hình phạt cũng cảm thấy móng có chút đau.

Vài giây sau ——

”cut! ok!”

Có lẽ do tiến độ quay chụp thuận lợi hơn dự kiến nên tâm tình của vị đạo diễn đã đen mặt cả ngày bỗng nhiên tốt hơn, giọng nói nghe qua thoải mái rất nhiều, “Nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị cảnh tiếp theo!”

Sau đó là một loạt các âm thanh hỗn tạp ầm ĩ vang lên.

Nguyễn Hàm Kiều lặng lẽ thở ra, chống đỡ mí mắt.

Do nghỉ ngơi được một khoảng thời gian dài, bây giờ nhìn thứ gì cũng thấy tươi sáng, bầu trời nhiều sương như thường ngày đã được thay thế bằng màu xanh biếc đã lâu chưa xuất hiện.

Thời tiết thật tốt.

Cô sờ sờ mặt, cũng không biết bị hóa trang thành cái dạng gì nữa.

Vừa diễn một đoạn khóc lóc thảm thiết, lại bị đánh bằng trống, trên phục trang màu xanh chác chấn toàn là “Máu”, nhìn qua khẳng định rất thảm.

Tất cả mọi người trong tổ đạo cụ đều bận thu dọn hiện trường, vì phải chuẩn bị cho lần tiếp theo, có người đi qua Nguyễn Hàm Kiều, đá một cước không nhẹ không nặng, “Đứng lên đứng lên! Lúc bảo cô diễn người chết thì cô diễn không tốt, quay xong rồi thì đứng đây chụp ảnh cái gì mà chụp!”

Vị nhân viên hậu trường này thường xuyên tâm tình không tốt, Nguyễn Hàm Kiều không dám phản bác, đứng lên xoa móng nhỏ đau đến mức không giải thích được, chạy đi tìm tiểu đồng bọn Lộ Lộ giúp cô chụp ảnh.

Lộ Lộ tên thật là Lục Lộ, cùng Nguyễn Hàm Kiều đều là người của công ty giải trí Phương Hoa, hai người có cùng một người đại diện, tuy rằng xem như

là quan hệ cạnh tranh, nhưng hai người đều là nghệ sĩ nhỏ mười tám tuổi được tuyển vào, tài năng ít đến mức đáng thương, bình thường chiếu cố cho nhau, rất ít khi tranh đua cái cọ.

Khi bộ phim này tuyển diễn viên cả hai cùng nhau thử vai, may mắn là đều được tuyển vào, nhưng Lộ Lộ được diễn vai Hi chiều nghi được sủng ái, so với vai diễn của Nguyễn Hàm Kiều thì đắt diễn nhiều hơn một ít.

”Kiều Kiều, có phải sau lần đánh này là cậu bị giết hay không?”

”Đúng vậy.” Nguyễn Hàm Kiều đối diện với màn ảnh tự nhận là bày ra một pose ảnh xinh đẹp, “Cuối cùng cũng được giải thoát rồi! Mỗi ngày bị đạo diễn Trương mắng đến mức hận không thể lấy cái chết để tạ tội, lòng tự trọng đã vỡ thành đồng cặn bã lấy keo 502 cũng không dính được mắt rồi.”

”Đã được hưởng tiện nghi rồi mà còn khoe khoang!” Lộ Lộ tức giận tròn trừng mắt, “Đạo diễn trừ bỏ mắng chửi người tương đối hung ác, còn lại đối với cậu rất tốt, cho cậu ăn tiểu táo đã không nói, lại còn ngày nào cũng mang đồ cho cậu ăn, cậu con mẹ nó chỉ cần cười một cái là đáng yêu đến chết, quả thực so với Mạnh Thủy Lam còn làm người ta hận hơn!”

Tiểu táo: tiêu chuẩn ăn tập thể cao nhất, phân biệt với trung táo và đại táo

Nguyễn Hàm Kiều làm ra vẻ sờ sờ mặt mình, biểu cảm rất đáng đánh đòn nói: ”Aiz, không có biện pháp, ai bảo mình là cô gái xinh đẹp nhất trong vũ trụ!”

”Mọi người đều ra sức hướng đến khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, không nghĩ tới cuối cùng khuôn mặt bánh bao như cậu lại được sủng ái, ông trời thật không có mắt mà...” Lộ Lộ cũng sờ sờ mặt mình, thờ dài, “Nếu biết là làm ngôi sao nhỏ tuổi có thể quen biết nhiều quý nhân như vậy, lúc sáu tuổi mình cũng đi quay phim!”

”Đừng tức giận!” Nguyễn Hàm Kiều vỗ vỗ vai cô, “Bây giờ cậu đi diễn vai người có trí thông minh như trẻ em sáu tuổi cũng rất hợp.”

”Cút!”

Quần áo cổ trang trong ngoài ngoài vài tầng, thời tiết hơn ba mươi độ, đến mức té bào trên người cũng bắt đầu phát cờ hờ reo kháng nghị.

Nguyễn Hàm Kiều cởi áo choàng bản mà mình đang khoác ra, mặc trung y màu trắng lác lác cánh tay, nhất thời cảm thấy một trận gió lạnh xuyên qua nách, cả người cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Cô cùng Lộ Lộ đang đùa giỡn, bên kia bỗng nhiên xôn xao, nhóm diễn viên đang ngồi ở một chỗ đều đứng lên, chỉ nhìn về một phía, bắt đầu xì xào bàn tán.

Nguyễn Hàm Kiều vừa nghiêng đầu, liền thấy người luôn luôn không quan tâm đến những diễn viên khác, Mạnh Thủy Lam ngồi một mình cùng trợ lý nhanh chóng lấy gương ra soi rồi cất đi, sau đó đi sang phía bên đó.

Dường như là có đại nhân vật đến thăm xét, toàn bộ đoàn phim đều đứng lên nhón nháo.

”Ai a, trận chiến lớn như vậy?” Lộ Lộ cũng kiêng mũi chân nghiêng đầu nhìn vài lần, sau đó nói lại cho Nguyễn Hàm Kiều với vóc dáng nhỏ bé không nhìn thấy gì đang đứng phía sau, “Oa oa, hai đại soái ca!”

Nguyễn Hàm Kiều đang cầm cuốn tạp chí để quạt ánh mắt nhất thời sáng lên: “Thật sự đẹp trai? Có bao nhiêu soái?”

”Ừm...” Lộ Lộ làm bộ suy xét, “Nhan sắc của bọn họ đều thuộc loại vừa nói ra có thể lán át hoa thơm cỏ lạ hồng thấu nửa bầu trời lao ra châu Á bay về đẳng cấp vũ trụ. Cả hai đều là đồ ăn của mình, nam thần siêu soái ha ha ha!”

Tiếng cười ma quỷ của cô làm mấy diễn viên phía trước quay đầu lại, trong nháy mắt kia Nguyễn Hàm Kiều xuyên qua khe hở thấy được một bóng dáng chột lóc lên.

Mấy cô gái phía trước rất nhanh đã đứng quay tròn, tạo thành một bức tường người không có kẽ hở, trong tầm mắt chỉ còn lại cảnh y phục diễm lệ và đầu người đông nghìn nghịt.

Một bên Lộ Lộ còn đang tận chức tận trách tiếp sóng: “Đại gia ơi! Vậy mà Mạnh Thủy Lam lại quen biết nam thần của mình!” Bỗng nhiên cô vỗ mạnh lên trán, “Oh my god! Mình nhớ ra rồi, người bên phải là Quan tổng của Quang Diệu. Bộ phim này của chúng ta chính là Quang Diệu đầu tư, không trách được Quan tổng đến thăm.”

Thì ra là kim chủ, không trách được tất cả mọi người lại kích động như vậy.

Lòng hiếu kỳ của Nguyễn Hàm Kiều quá phá, lôi kéo Lộ Lộ chạy vài bước chen qua dòng người đang đi, đôi mắt phóng xa như đèn đường, quả nhiên thấy đạo diễn cùng người bên sản xuất sóng đứng bên hai người đàn ông đó.

Thời tiết oi bức như vậy, bọn họ vẫn mặc tây trang đoan nghiêm mà chỉnh tề, nhưng một người mặc áo somi trắng lịch sự tao nhã, mỗi một nút áo đều được cài cẩn thận tỉ mỉ; một người lại mang theo vẻ lạnh lùng mặc áo somi đen thuần, hai nút trên cùng không cài lại mà để hở ra, tay áo rộng được xắn lên, có một loại đáng vẻ hào sảng soái khí.

Một đen một trắng, dưới ánh mặt trời thanh thấu sạch sẽ màu vàng, không hiểu sao lại có một loại mỹ cảm cùng ý nhị vô cùng òa hợp.

Chiều cao hình thể của hai người tương tự nhau, khuôn mặt cũng có vài phần tương tự, nhất là ánh mắt —— hình dáng đôi mắt, đuôi mắt vênh lên độ cong, thậm chí ở đáy mắt che dấu hai phần lãnh ngạo (lãnh nhạt+ngạo mạn), đều giống nhau như đúc.

Nhưng mà khí chất của bọn họ lại vô cùng khác nhau —— một người thì phô trương, bộc lộ tài năng; một cái người lại trầm ổn nội liễm, bất động như núi, nhưng tuy rằng anh ta khiêm tốn, nhưng đứng nhìn nhàn nhàn vậy, đã làm người ta cảm thấy có khí chất không thể bỏ qua.

Vị áo trong màu đen chính là Tiểu Quan tổng —— Quan Hành của truyền thông Quang Diệu, Nguyễn Hâm Kiều đã gặp qua một lần ở buổi tiệc từ thiện tối, vị bên cạnh nho nhã ôn trọng kia, chính là anh cả đại Quan tổng trong truyền thuyết sao?

Đây chính là một con gà đại kim chủ rất to!

Cánh tay thỉnh linh bị Lộ Lộ bắt lấy, chỉ nghe thấy cô ấy hưng trí bừng bừng nói: “Cậu có ngửi thấy một mùi hương chỉ thuộc về kim chủ hay không? A a a mình không cảm giữ được! Kiều Kiều chúng mình đến chơi trò ‘Tôi ngã sấp xuống muốn tổng giám đốc đỡ dậy’, cùng tiến lên không?”

Nói xong vén vén tay áo, một bộ nóng lòng muốn thử.

”Cô gái à, tổng giám đốc yêu ngọt ngào xinh đẹp, không phải bà già lái xe như cậu đâu.” Nguyễn Hâm Kiều một châm bắn tung tóe máu (nói đúng vào trọng điểm)nói.

Một chậu nước lạnh này hắt đi, quả nhiên Lộ Lộ bình tĩnh, nghiêng mắt nhìn cô, “Bà già lái xe thì như thế nào? Cô gái ngọt ngào xinh đẹp chỉ biết ừ ừ a a không cần không muốn thì có gì hay, những bà già lái xe nắm giữ thuần thực các tư thế như chúng ta chơi mới vui chứ! Nói không chừng có tổng giám đốc yêu thích chúng ta chứ không phải mấy cô gái diêm dúa dễ tiện, mình cũng không tin trên cái này thế giới không có một tổng giám đốc có tuệ nhãn quen biết với một bà già lái xe!”

Nguyễn Hâm Kiều liếm liếm môi: “Cậu lại học điệu bộ gì mới thế?”

Lộ Lộ liếc cô bằng một mắt, quynh rũ nâng tay lên, nâng nâng kim châm trên đầu, sau đó mỉm cười: “Muốn học?”

Nguyễn Hâm Kiều nhanh chóng xoay mặt đi, mới không có đâu.)

Hình như Mạnh Thủy Lam rất quen với tiểu Quan tổng, đứng ở nơi đó cùng vài người đàn ông chuyện trò vui vẻ, như cá gặp nước.

Mấy ngày nay không có cảnh diễn của hoàng đế, Trần lão sư diễn vai nam chính không tới. Đạo diễn cùng hai vị kim chủ hàn huyên một lát, quay đầu vẫy vẫy tay với nam hai Tùng Hạo, có lẽ là muốn giới thiệu hai vị boss cho anh ta nhận thức.

Tùng Hạo là miếng thịt tươi nhỏ mới xuất đạo không lâu, là ngôi sao hạng hai, ở trong phim diễn vai tướng quân yêu tha thiết nữ chính. Có bối cảnh, tính cách lại rất hiền hoà, cho nên ở trong vòng luẩn quẩn này nhân duyên không tệ.

Nguyễn Hâm Kiều đang cùng Lộ Lộ hi hi ha ha chia xẻ tâm đắc của bà già lái xe, liền thấy đạo diễn đầu đảo mắt một vòng, nhìn thấy cô, cũng vẫy tay lại: “Kiều Kiều, cô cũng lại đây!”

Nguyễn Hâm Kiều vội vàng nuốt những lời sắp nói ra vào trong miệng.

”Oa!” Lộ Lộ kinh ngạc vỗ vỗ Nguyễn Hâm Kiều, “Mau mau, mùa xuân của cậu đang tới!”

Nguyễn Hâm Kiều cũng có chút kích động, sờ sờ các loại đồ trang sức trên đầu, lại chỉnh lại y phục, đi giày thêu chạy tới.

”Nhớ kĩ gần gũi thì sự nghiệp mới lên!” Lộ Lộ còn không quên nhỏ giọng dặn dò cô, “Cầu thả phú quý, chớ quên!”

“...” Nguyễn Hâm Kiều kềm chút quỳ xuống.

Có lẽ do ý niệm của Lộ Lộ quá mức cường đại, suy nghĩ”Ngã sấp xuống muốn đất” cứ quanh quẩn trong đầu Nguyễn Hâm Kiều, đến nỗi mà lúc chạy về phía trước không rõ vì sao chân lại mềm nhũn, trực tiếp gần sát với mặt đất.

Cứu mạng!!!

Bản năng sinh sống làm hai tay cô vung loạn trên không trung, mong muốn tìm được một cọng rom cứu mạng.

Lúc đầu gối cách mặt đất chỉ còn mấy cm thì dừng lại, Nguyễn Hâm Kiều bắt được rom cứu mạng, nhẹ nhàng thở ra.

Vừa ngẩng đầu, rất nhiều ánh mắt đều nhìn chăm chăm cô, thần sắc khác nhau.

”Cô làm sao vậy?” Về mặt đạo diễn hoài nghi nhìn cô chăm chăm, đang đi hẩn hoi lại đột nhiên quỳ xuống, giả bộ bị người ta đụng hạ?

”Rom rạ” trong tay giống như bỗng nhiên có độ ấm, ánh mắt Nguyễn Hâm Kiều chậm rãi chuyển qua, bên trong tầm mắt là chất liệu màu trắng hoàn mĩ.

Ngẫu nhiên, được, đại boss cứu mạng...

Cô cẩn thận buông tay, ra về trấn định đứng lên, cầu nguyện không ai có nghe thấy tiếng tim đập thình thịch muốn nhảy ra ngoài trong ngực mình.

”Xin lỗi, tôi thật có lỗi.”

Cô không dám nhìn mặt người đó, nhìn cánh tay người nọ vừa bị mình gắt gao ôm lấy, mặt có chút nóng, chỉ cảm thấy cúc áo ở dưới ánh mặt trời thật quá mức chói lóa.

”Không sao.” Đối phương nói.

Giọng nói trầm thấp tao nhã, rất có từ tính, khi nói chuyện giọng điệu rất đậm bạc, dường như không nghe ra cảm xúc, nhưng vẫn làm Nguyễn Hàm Kiều cảm thấy phảng phất có một dòng suối nhỏ trong suốt bỗng chốc dồn dập chảy vào lỗ tai, thẳng đến lồng ngực, khuấy động vang dội bên trong.

Một đám người đang trò chuyện vui vẻ đều ă ý ngừng lại, Quan Hành quét mắt nhìn Nguyễn Hàm Kiều đang cúi đầu sắc mặt ửng đỏ một cái, chau chau mày, khóe miệng nhếch lên, cho đại ca “bị người đụng ngã” nhà mình một ánh mắt ý vị thâm trường.

Quan Triệt không thèm để ý đến em trai, chỉ nhẹ nhàng phủi tay áo.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2-1: Tâm tư (1)

Nguyễn Hàm Kiều không nhớ rõ bản thân chào hỏi với người ta thế nào, cô chỉ nhớ khi mình kịp phục hồi tinh thần thì lại bị đạo diễn gọi quay lại. Nguyễn Hàm Kiều choáng váng mơ hồ, chỉ được người đạo diễn đã giữu cọt cô một câu là: “Bắp chân của cô thật khỏe!”

Các nữ diễn viên khác thì người nào người nấy cũng kéo đến sẫm soi nhìn cô, thậm chí có người còn cười nhạo cô một tiếng đầy khinh thường, nụ cười châm chọc ở khóe miệng họ cũng sắp dài đến mang tai.

Nguyễn Hàm Kiều giả bộ trấn định quay về thì lại bị Lộ Lộ lôi kéo đến một chỗ, dùng vẻ mặt bí hiểm nói: “Nếu là phú quý, vậy cùng ngủ cùng anh ta!”

“...”

Buổi tối, Tiểu Quan tổng* mời khách ăn cơm. Trước tiên, đoàn kịch kết thúc công việc rồi chậm rãi đến Tụ Phúc Lâu. Mặc dù Nguyễn Hàm Kiều Đã đã bị mất mặt những vẫn mặt dày ở lại, cùng ăn chực với bọn họ.

*hai anh em nhà họ Quan đều làm tổng giám đốc, vậy nên Quan Hành là em, sẽ gọi là Tiểu Quan tổng, còn anh trai, tức Quan Triệt, sẽ là Đại Quan tổng

Đương nhiên, ngoại trừ việc muốn ăn chực, cô còn ấp ủ một tâm tư nho nhỏ.

Không may, mọi chuyện không diễn ra giống như những gì cô đã dự định. Bữa cơm lần này Đại Quan tổng có việc nên không tham dự.

Nguyễn Hàm Kiều dùng ánh mắt tuần tra một vòng nhưng không tìm được người muốn tìm, đành thất vọng cắn cànng cưa. Trên đời này chỉ có Kim Chủ và đồ ăn ngon là không thể vứt bỏ. Nếu Kim Chủ đã không đến, vậy thì cô phải hưởng thụ đồ ăn ngon thật tốt mới được.

“Cậu thật sự nhắm trúng Đại Quan tổng?” Lộ Lộ thấy đáng về Nguyễn Hàm Kiều giống như đang mơn mõi trông chờ cái gì đó, đành đưa cho cô thêm một con cưa.

Lộ Lộ nói rất nhỏ, những người khác không hề nghe thấy. Nguyễn Hàm Kiều cười hi hi, không phủ nhận: “Rất tuần tú, không phải sao?”

Lộ Lộ chắc lưỡi một tiếng: “Không sai, đúng là anh ta rất tuần tú. (d.đ.l.q.đ) Nhưng mục tiêu này quá cao, tớ vẫn cảm thấy cậu vẫn nên từ bỏ càng sớm càng tốt. Đại Quan tổng là loại “Kim Chủ trong Kim Chủ”, nhưng quy tắc ngầm là miếng bánh thơm ngon, những nữ minh tinh muốn bò lên giường anh ta không phải chỉ có mình cậu. Hơn nữa, anh ta cũng nổi tiếng tiếng “khó ỉ”, ít nhất là đến thời điểm hiện tại, chưa có ai thành công bò lên giường của anh ta.”

“Thật hả?” Nguyễn Hàm Kiều chớp chớp mắt: “Như vậy càng tốt, anh ta có thể giữ mình trong sạch, rất đáng được khen ngợi!”

“...”

Lộ Lộ ghen lòi, ngừng một chút, cô ấy tiếp tục nói: “Những cái khác tạm thời không nói, nhưng ít nhất là dù cậu muốn theo đuổi anh ta cũng không có cơ hội tiếp cận. Anh ta đường đường là tổng giám đốc của một tập đoàn lớn, trăm công nghìn việc, chúng ta lại chỉ là “phàm phu tục tử”. Nếu như hôm nay Tiểu Quan tổng không đến thăm trường quay với anh ta, cậu có thể biết được có một vị soái ca như vậy trên đời sao?”

Vậy cũng đúng!

Nguyễn Hàm Kiều bỏ con cua đã bị cô ăn gần hết xuống, xoa xoa ngón tay.

“Mà tớ vẫn nghĩ rằng Tiểu Quan tổng mới là lựa chọn tốt nhất. Tuy rằng anh ta cũng là một đóa hoa ở trên đỉnh núi cao, nhưng dù sao cũng làm nghề này như chúng ta, cũng không phải không thể được.”

Lộ Lộ nói xong liền chống cằm, nhìn về phía Quan Hành: “Quả thật là Tiểu Quan Tổng ‘soái’ không chịu được! Không hề thua kém Đại Quan tổng chút nào! Cậu nhìn ánh mắt kiêu ngạo của anh ấy đi, lại còn khuôn mặt anh tuấn không tỳ vết, cơ thể cân đối, cơ bắp nở nang... Trời ạ! Chỉ mới suy nghĩ một chút thôi mà tớ đã không chịu được rồi!”

Nguyễn Hàm Kiều: “...”

Lộ Lộ không thấy cô đáp lại, dùng khuỷu tay đẩy đẩy cô: “Đúng không?”

Nguyễn Hàm Kiều uống một ngụm nước, chậm rãi nói: “Nhưng tớ vẫn cảm thấy Đại Quan tổng thành thực cơ trí, ôn trọng nho nhã, càng có sức quyến rũ hơn nhiều.”

Loại đàn ông càng giữ mình trong sạch, càng khiến cho người ta có cảm giác muốn chinh phục.

Lộ Lộ “A” một tiếng, rồi nói:

“Tớ quên mất cậu thích loại hình đàn ông lớn tuổi thành thực. Nhưng quả thật kiểu đàn ông thành thực rất có sức quyến rũ. Cậu cảm thấy loại phụ nữ như thế nào thì mới có thể xứng đôi với Đại Quan tổng?” (d.đ.l.q.đ)

Lộ Lộ vẫn chưa chịu buông tha cho cô, cô ấy liếc mắt nhìn Nguyễn Hàm Kiều, thăm thía nói: “Bảo bối, cậu đừng ảo tưởng rằng bản thân mình sẽ trở thành đóa hoa hồng trắng, có thể khiến Đại Quan tổng thần hồn điên đảo. Mặc dù trong tiểu thuyết, các tổng giám đốc đều thích cô gái nhỏ ngây thơ ngọt ngào, nhưng ở hiện thực...” Dừng một chút rồi cô ấy lại chỉ vào chính mình: “Họ sẽ chỉ thích loại người không thành thực lại cứ làm ra vẻ kiêu diễm như kẻ hèn này thôi.”

Nguyễn Hàm Kiều: “... Thôi đi...!”

Bình thường, Trương Đạo luôn đặc biệt quan tâm đến Nguyễn Hàm Kiều khiến cho rất nhiều người bất mãn, hôm nay ông ta lại cố ý giới thiệu Nguyễn Hàm Kiều cho Boss, hành vi này của ông ta càng trở thành đề tài cho mọi người bàn tán. Những người nói xấu sau lưng ông ta không ít, phần lớn đều chỉ trích Trương Đạo bất công, thậm chí có những người có ý nghĩ xấu xa, ăn không nói có, bịa đặt rằng: Sở dĩ Nguyễn Hàm Kiều có được vai diễn lần này là vì trèo lên giường của Trương Đạo.

Lúc Nguyễn Hàm Kiều vào toilet thì bỗng nhiên nghe được hai nữ diễn viên đang bàn luận như vậy, mặc dù bọn họ nói rất khó nghe, nhưng cô không để trong lòng.

Đã ở trong cái vòng lẩn quẩn này thì không có mấy ai còn sạch sẽ. Sau những hào quang chói lọi, người nào có tiết tháo* lại trở thành của hiếm.

*tiết tháo: Lòng dạ trong sạch, ngay thẳng không dối.

Năm Nguyễn Hàm Kiều sáu tuổi, cô từng tham gia một bộ phim tình cảm hài có tên 《Gia đình vui nhộn》do Trương Đạo đạo diễn. Chính vì vậy, hai người họ cũng coi như là quen biết đã lâu, tất nhiên Trương Đạo cũng sẽ quan tâm đến cô nhiều hơn một chút so với những người khác.

Nhưng Nguyễn Hàm Kiều không thể phủ nhận rằng bản thân cô vốn không phải loại người chính trực gì. (d.đ.l.q.đ)

Trên thực tế, nếu như có thể, Nguyễn Hàm Kiều thật sự hi vọng mình có thể tìm được một kim chủ vừa ngốc vừa nhiều tiền nhiều để bao dưỡng cô, giúp cho cô không phải lo cơm áo gạo tiền, giúp cô được ở nhà sang, đi xe xịn, mang châu báu, mặc lễ phục, mỗi ngày ngoại trừ việc tiêu tiền ra thì không phải làm cái gì. Thật tốt đẹp quá đi mất!

Nhưng hiện thực luôn khiến cho người ta phải chịu một đả kích lớn – Một người muốn dựa vào khuôn mặt để ăn cơm người ta, lại cứ trưởng thành thành người có khuôn mặt bánh bao. Trong làng giải trí, người đẹp nhiều đến mức đếm không xuể, có lẽ sức cạnh tranh của cô còn nhỏ hơn con số 0?

Nguyễn Hàm Kiều nghĩ đến đây không khỏi đau buồn, cô rửa sạch tay, quyết định lúc trở về sẽ lại ăn thêm hai con cua để bình tĩnh một chút.

Nhưng cô vừa ra khỏi cửa thì bất ngờ đụng phải một người.

Đó là một người đứng đầu cũng nổi bật, Tiểu Quan tổng, đang đứng nói chuyện gì đó cùng quản lý nhà hàng ở trong hành lang.

Lúc Nguyễn Hàm Kiều đi qua thì vừa khéo vị quản lý cũng rời khỏi. Quan Hành xoay người, dùng hai mắt đánh giá cô, nở nụ cười: “Nguyễn tiểu thư đúng không? Thế nào, đồ ăn ngon miệng chứ?”

Nguyễn Hàm Kiều liên tục gật đầu: “A... ừm, đồ ăn rất ngon, cảm ơn Quan tổng đã chiêu đãi.”

“Không cần khách khí.”

Dường như Quan Hành nghĩ đến điều gì, lại đột nhiên hỏi:

“Nguyên tiểu thư có thể cho tôi xin chữ kí không?”

Sau đó, Quan Hành Nguyễn Hàm Kiều kinh ngạc, đành giải thích: “Mẹ tôi rất thích vai diễn của cô trong 《Gia đình vui nhộn》, tôi muốn xin chữ ký của cô giúp bà vui vẻ, có được không?”

“Đương nhiên có thể!” Nguyễn Hàm Kiều có chút “thụ sủng nhược kinh”(được sủng ái mà lo sợ), cô cười một tiếng, lộ ra hai lúm đồng tiền: “Rất vinh hạnh!”

Năm đó《Gia đình vui nhộn》quả thật rất hot, ban tổ chức rất lợi hại, tỉ lệ người xem cũng rất lớn, liên tục trong mấy năm liền, năm nào cũng có đài truyền hình chiếu lại.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-2: Tâm tư (2)

Trong phim, Nguyễn Hàm Kiều diễn vai con gái nhỏ Kiều Kiều, nữ danh và tính cách cũng rất giống bản thân cô, thậm chí có thể nói vai diễn đó vì cô mà xuất hiện. Nhờ khuôn mặt đáng yêu, tính cách hoạt bát vui vẻ, sau khi diễn bộ phim này Nguyễn Hàm Kiều cũng đạt được những thành tích nhất định, ngoài ra còn được vài quảng cáo thời trang trẻ em và thực phẩm mời tham gia.

Sau này, do còn phải đi học nên Nguyễn Hàm Kiều cũng dần thoát li khỏi giới nghệ sĩ, mãi cho đến tận năm nay mới quay lại.

Bây giờ vẫn còn có không ít người nhớ được hình ảnh Kiều Kiều lúc cô sáu tuổi, ngay cả lúc cô học đại học, Phó viện trưởng học viện cũng là một fan của cô, trước kia giảng bài làm ppt (power point - giáo án điện tử), tất cả hình nền ông dùng đều là ảnh chụp của cô, ngoài ra, ông còn luôn quan tâm chăm sóc người dốt nát kém cỏi như cô nhiều hơn người khác một chút.

Vậy mà khi Nguyễn Hàm Kiều 22 tuổi lại chỉ là một diễn viên nhỏ, có số lượng fan trên Microblogging* không đến 500 018 người.

* Microblogging: là một dạng blog có các bài đăng có nội dung thu nhỏ như câu nói ngắn gọn, hình riêng, hoặc liên kết đến video, thường được gọi các bản “cập nhật trạng thái”. Cũng có thể hiểu đây là một chức năng chia sẻ trạng thái trên Weibo giống như bên mình viết status lên Facebook hay cập nhật trạng thái ở Zalo ấy.

Đúng lúc này, điện thoại Quan Hành đột nhiên vang lên, Nguyễn Hàm Kiều biết điều đi trước, không lâu sau, có một người đàn ông tự xưng là trợ lý của Quan Hành đến tìm cô, cầm mấy tấm ảnh chụp năm cô sáu tuổi, mời cô ký tên.

Nguyễn Hàm Kiều thành kính ký tên, ngoài ra còn viết thêm vài câu chúc phúc.

Có thể được mẹ của Kim Chủ yêu thích, đây chính là chuyện khó có thể có được mà các diễn viên khác có muốn cũng không được, nói không chừng cô còn có thể mượn cơ hội này khiến Kim Chủ vui vẻ, sau này (d.đ.l.q.đ) có thể một bước lên mây, đạt đến đỉnh cao nhất của đời người, ha ha ha...!

Hoa nở hai đoá, mỗi đoá mỗi cảnh.

Chạng vạng, khu nhà cũ.

Trong ánh sáng vờ vụn lúc chiều tà, chiếc xe hơi màu đen từ từ chậm rãi ngừng ở ven đường chỗ dưới tàng cây thom mát, gần đối diện quảng trường tam giác, nơi những điệu múa sôi nổi đang được trình diễn.

Dưới bóng cây, cửa xe màu đen mở ra, hai người đàn ông mặc Tây trang bước xuống xe.

“Chính xác là nơi này sao?” Quan Triệt ngẩng đầu đánh giá chung cư rách nát trước mắt, lông mày nhíu lại.

Trợ lý Tào Kiến mở tài liệu trong tay ra, xác nhận lại lần nữa, gật đầu: “Đúng vậy, boss. Nơi này được Nguyễn Vĩ mua từ 15 năm trước, sau này vẫn sống ở đây, chưa từng chuyển đi nơi khác.”

Gần đây địa sản Quan Ý đang chuẩn bị xây dựng một khu nghỉ dưỡng, cần thu mua một miếng đất nuôi bò sữa ở phía Tây, nhưng người chủ sở hữu vẫn nhất quyết không chịu bán, dù có phải rất nhiều người đến khuyên cũng không có kết quả, Quan Triệt chỉ có thể tự mình giải quyết.

Tuy rằng hiện tại miếng đất đã bị rao với giá trên trời, nhưng hiệu quả và lợi ích cũng vẫn chỉ như thế, mấy năm trước đã ngừng kinh doanh, nghe nói sức khỏe của Nguyễn Vĩ không được tốt, vợ ông ta đã qua đời nhiều năm, một mình ông ta nuôi nấng con gái, cuộc sống cũng không được thoải mái gì.

Âm nhạc trên quảng trường đã kết thúc, trong quãng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi, nhóm các bác gái đã chú ý đến chiếc xe xa hoa ở dưới tàng cây cách đó không xa.

Chỉ trò, lười riu.

“Bà nhìn chiếc xe kia đi, tôi nghe con trai tôi nói, gọi là gì nhỉ, hình như... Obama? A, không đúng... Bán ba mã hay là cái gì mã đó, dù sao cũng rất đắt tiền, ít nhất cũng vài trăm vạn!”

“Thật không, chừng đó tiền cũng đủ để chúng ta mua vài phòng nhỏ rồi!”

“Còn không phải sao! Chắc đây là con rể nhà ai đây, có tiền còn tuần tú lịch sự, cũng không biết chọn cô gái nào ở khu nhà chúng ta, lát nữa về nhà tôi phải hỏi thử xem sao.”

...

Nhóm bác gái nói chuyện không nhỏ, dù đứng ở phía bên kia đường lớn cũng có thể nghe được rõ ràng.

Quan Triệt không để ý, lên tiếng: “Cậu chờ chỗ này.” Anh vừa dứt lời liền cầm quả đã được chuẩn bị trước, bước vào con hành lang chật hẹp u ám.

Tào Kiến đưa mắt nhìn theo anh lên lầu, sau khi quay đầu lại thì liền đối mặt với hơn hai mươi đôi mắt loé sáng ở đối diện. Anh ta hơi vuốt cằm, mở cửa, bước lên xe ngồi chờ. (d.đ.l.q.đ)

Sau cơm chiều còn có việc khác, Nguyễn Hàm Kiều nhớ cha, lái xe rời đi trước. Vừa về đến dưới lầu, cô liền nhận được điện thoại của người đại diện Dữ Liệu, báo ngày mai cô đến công ty một chuyến, có một công ty sản xuất nước trái cây cảm thấy khí chất của cô rất phù hợp với hình tượng sản phẩm của họ, muốn mời cô làm người phát ngôn.

“Yes!” Nguyễn Hàm Kiều cúp điện thoại, vui vẻ đến mức nhảy tại chỗ hai lần.

Việc công ty đó chỉ tìm cô, trên cơ bản là chuyện đã nắm chắc. Tuy rằng đó chỉ là một công ty nhỏ hạng ba, nhưng phí phát ngôn mà cô có thể nhận được vẫn rất tốt.

Nguyễn Hàm Kiều cảm thấy hiện giờ mình rất giống con cá chép*, bây giờ cô thật sự rất muốn chia sẻ lên Microblogging.

*cái này có lẽ là do câu: cá chép vượt vũ môn hóa rồng??

Chẳng lẽ là việc được lọt vào mắt xanh của mẹ Kim Chủ đã mang vận may đến cho cô sao? Nếu là như vậy, cô thật sự muốn ký thêm 100 tấm ảnh, ba quý chín lạy dâng lên cho mẹ Quan tổng.

Nguyễn Hàm Kiều ngậm nga suốt quãng đường còn lại cho đến khi về đến nhà. Vừa vào cửa, cô đang định chia sẻ tin (d.đ.l.q.đ) tức tốt này với cha tin tức tốt này thì nhìn thấy cha mình đang đeo kính, ngồi dưới ánh đèn trong phòng khách, vẻ mặt nghiêm túc nhìn tài liệu gì đó.

Nghe được tiếng mở cửa, cha Nguyễn lập tức đứng lên, tháo mắt kính xuống, “Con ăn cơm chưa? Có đói bụng không? Cha nấu sủi cảo cho con ăn nhé?”

“Con đã ăn rồi ạ. Hôm nay cha có ngoan ngoãn* uống thuốc không đấy?”

* thật sự thì chỗ này ta không dùng được từ nào nữa nên đành để nguyên... cơ mà... nó hơi kì kì đúng không..

“Cha uống rồi.”

“Vậy cha lấy hộp thuốc đến đây để con kiểm tra xem nào.” Nguyễn Hàm Kiều vờn tay, cha Nguyễn liền lấy từ trong túi một hộp thuốc màu lam. Nguyễn Hàm Kiều mở ra, nhìn thấy hộp thuốc đã trống không mới yên tâm, sau đó lại bỏ thêm ba lượt thuốc, đưa cho ông bỏ vào túi.

Nguyễn Hàm Kiều kéo cha Nguyễn ngồi xuống, tiếp tục hỏi: “Hôm nay cha có tìm chú Bằng chơi mạt chược không ạ?”

“Có.”

“Vậy còn trò chơi thì sao, cha đã chơi chưa?” (d.đ.l.q.đ)

“Những gì con chuẩn bị cha đều đã làm.” Ba Nguyễn có chút xấu hổ: “Con nhìn nhà người ta đi, có đứa con nào lại chuẩn bị thời gian biểu cho cha nó như con không chứ?”

“Làm nhiều sẽ có lợi cho trí óc mà.” Nguyễn Hàm Kiều ôm cánh tay cha Nguyễn làm nũng: “Con sợ cha sẽ quên con.”

Ba Nguyễn cúi đầu xuống, giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng cũng rất kiên định: “Sẽ không.”

Nguyễn Hàm Kiều cầm tài liệu mà cha Nguyễn đặt trên bàn lên: “Hợp đồng chuyển nhượng đất? Bản hợp đồng này từ đâu mà có vậy ạ?”

“Hôm nay có người đưa tới. Bọn họ muốn mua miếng đất nuôi bò sữa kia.”

Nguyễn Hàm Kiều tiện tay lật lật, khi nhìn đến bốn chữ “điền sản Quan Ý” thì liền ngó ra.

“Là người nào đưa tới vậy cha?” Trong lòng cô bỗng nhiên có một loại dự cảm thần kỳ.

“Là cái gì tổng, họ gì nhỉ, cha quên mất...” Cha Nguyễn nghĩ không ra, đành đứng lên tìm kiếm xung quanh: “Anh ta có đưa danh thiếp, cha để chỗ nào rồi ấy nhỉ?”

Nguyễn Hàm Kiều liếc môi, có chút dè dặt cân trọng hỏi: “Họ Quan đúng không ạ?”

“A đúng! Chính là họ Quan.” Ba Nguyễn vỗ đùi một phát.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-1: Mua bán (1)

“Không phải cha không định bán mảnh đất đó sao?” Nguyễn Hàm Kiều nhìn bản hợp đồng, có chút rối rắm hỏi.

Hồi nhỏ cô và cha mẹ sống ở nông thôn, nhà cô có nuôi bò sữa, tuy rằng quy mô trang trại không lớn, số tiền kiếm được cũng không nhiều, nhưng cuộc sống gia đình của cha người họ rất an ổn hạnh phúc. Cho đến khi mẹ Nguyễn Hàm Kiều qua đời, việc làm ăn của trang trại bò sữa càng ngày càng đi xuống, mặc dù cha Nguyễn đã cố gắng kiên trì chống đỡ nhưng vẫn không được, mãi cho đến sức khỏe cũng không còn mới bán toàn bộ bò sữa trong nông trại, đóng cửa ngừng kinh doanh.

Mấy năm gần đây, khu vực phía Tây được khai phá quy mô lớn, người muốn mua miếng đất kia không ít, giá bán cũng càng ngày càng cao, nhưng cha Nguyễn nhớ thương kỷ niệm cũ, nhất quyết không chịu bán.

Cha Nguyễn ngồi lại chỗ cũ, chậm rãi cất mắt kính vào trong hộp: “Bọn họ ra giá rất cao. Cha định sẽ dùng số tiền này để đổi cho con một nhà trọ lớn hơn một chút, số tiền còn lại cũng đủ để cho con chi tiêu, như vậy con sẽ không cần vất vả đi quay phim kiếm tiền.”

“Con không vất vả.” Trong lòng Nguyễn Hàm Kiều có chút xúc động.

Cha Nguyễn lại vắn cau mày: “Cha nghe nói các đạo diễn đều rất hung dữ, động một chút liền mắng chửi người, mùa hè bắt diễn viên phải mặc áo bông, mùa đông thì bắt người ta phải lội nước, ngày nào cũng phải bận rộn tới mất tới mũi, thậm chí muốn ngủ ngon cũng không được. Cha không thể để con chịu khổ như vậy.”

“Làm gì mà khoa trương như vậy đâu ạ. Đạo diễn phim lần này chính là đạo diễn của bộ phim con diễn lúc nhỏ, ông ấy đối xử với con tốt lắm.” Nguyễn Hàm Kiều nói: “Cha, con thích công việc này chứ không phải chỉ là vì kiếm tiền, thật đấy.”

“Nhưng dù sao thì có thêm số tiền kia, cuộc sống của con cũng sẽ thoải mái hơn nhiều. Cha nghe chú Bằng của con nói, hiện tại có rất nhiều minh tinh đều tự mở Studio cho riêng mình, cha cũng muốn mở cho con một cái, đến lúc đó, con thích diễn cái gì thì diễn cái đó, không cần phụ thuộc vào người khác nữa.”

Lần này thì Nguyễn Hàm Kiều thật sự không nhịn được nữa, nở nụ cười, ôm chầm lấy cha mình: “Cha tốt nhất! Nhưng mà cha à, mở Studio không phải việc đơn giản, chúng ta không có tài nguyên và kế hoạch cụ thể, nhất định sẽ chỉ có đường đói chết.”

“Như vậy sao?” Cha Nguyễn có chút buồn rầu cau mày: “Vậy để hôm nào đó cha sẽ thương lượng với chú Bằng của con.”

Nguyễn Hàm Kiều cười cười: “Dạ. Con cảm ơn cha và chú Bằng!”

Đến buổi tối, sau khi Nguyễn Hàm Kiều tắm rửa xong, chuẩn bị ngủ thì bỗng nhiên cô lại nghĩ đến bản hợp đồng kia. Nguyễn Hàm Kiều ngo ngắc ngồi trước bàn trang điểm, sau đó đột nhiên lại chạy đến phòng khách, cầm lấy bản hợp đồng, cẩn thận nhìn mấy lần.

Cha Nguyễn vẫn chưa ngủ, nghe được động tĩnh ở phòng khách lại đi ra: “Sao con còn chưa ngủ?”

“Cha, thật sự cha định bán miếng đất kia ạ?” Nguyễn Hàm Kiều quay đầu hỏi.

“Ừ, bán.” Cha Nguyễn thở dài: “Khu đất phía Tây đã khai phá gần hết, dù cha có muốn giữ lại miếng đất này cũng khó.”

Nguyễn Hàm Kiều giờ giờ bản hợp đồng trong tay, cong mắt, cười giảo hoạt: “Vậy chuyện này cha giao cho con đi, được không ạ?”

Tuy rằng không biết cô có ý định gì nhưng cha Nguyễn vẫn cưng chiều cô, gật đầu đồng ý.

“Con cảm ơn cha.”

Việc được mời làm người phát ngôn quảng cáo còn thuận lợi hơn so với dự tính của Nguyễn Hàm Kiều. Ngày hôm sau cô đi gặp công ty đối tác để bàn bạc hợp tác, người đại diện của đối phương là một lão tổng giám đốc họ Trần, dáng người hơi mập, khuôn mặt trung hậu, nhìn thấy Nguyễn Hàm Kiều thì luôn cười tủm tỉm, rất hòa ái, ông ta cũng không đưa ra nhiều yêu cầu, chỉ cần cô thử một bộ quần áo, sau khi đánh giá thì trực tiếp quyết định.

“Chính là cô! Khi cô mặc bộ quần áo này, nếu lại cài thêm hai nụ hoa trên đầu, trông rất giống với con gái của tôi, ha... ha... ha...!”

Sau đó, một đám người muốn vỗ mông ngựa (nịnh nọt) Trần tổng cũng lên tiếng phụ họa: “Đúng vậy, vẫn là Ly Ly của chúng ta đáng yêu nhất.”

“Tất nhiên rồi, nó là con gái của tôi mà!” Nghe được câu này, rõ ràng Trần tổng rất vui vẻ, vẻ mặt vô cùng hớn hờ: “Nếu không vì mẹ con bé nhất quyết không đồng ý, tôi nhất định sẽ để con bé đóng quảng cáo lần này.”

“Chị dâu cũng là vì nghĩ cho Ly Ly thôi mà. Con bé vẫn còn nhỏ, đến trường vẫn là việc quan trọng hơn, những loại chuyện như thế này thì nên ném cho mấy mình tinh làm sẽ tốt hơn.”

...

Tuy rằng mọi người nói chuyện rất vui vẻ, nhưng cảm xúc trong lòng Nguyễn Hàm Kiều có chút phức tạp....

Cô cúi đầu nhìn bộ váy Lolita màu phấn hồng được thiết kế theo phong cách công chúa, lại tương tượng đến dáng vẻ của mình khi cài hai nụ hoa trên đầu... Mặt ngọt chết ruồi.

Đây rõ ràng là hình tượng của bé gái! Thì ra ở trong mắt người khác, cô lại chỉ là một đứa trẻ. Thật sự là hận đến nghiến răng...!

Sản phẩm mới của công ty là một loại nước uống vị chanh - Chanh vui nhộn, sắp được đưa vào thị trường nên quảng cáo lần này được tổ chức rất hoành tráng.

Vài ngày sau, Nguyễn Hàm Kiều đúng hẹn đến studio quay quảng cáo. Sau khi cô thay quần áo xong, đang lúc chuẩn bị trang điểm thì gặp được vị công chúa tên Ly Ly trong truyền thuyết kia. Quả thật đó là một cô bé rất đáng yêu, hơn nữa còn rất ngoan ngoãn, được Trần tổng dạy bảo rất tốt, mỗi lần nhìn thấy người khác đều luôn lễ phép chào hỏi.

Đối với trẻ con ngoan ngoãn dễ thương, Nguyễn Hàm Kiều hoàn toàn không có sức chống cự. Hơn nữa, cô bé Ly Ly này còn mặc bộ váy kiểu công chúa, trên đầu cài nụ hoa giống hệt Nguyễn Hàm Kiều, giống như phiên bản thu nhỏ của cô vậy, quả thật khiến cô không cách nào chịu được vẻ đáng yêu của cô bé.

Nhóm người chuyên nịnh nọt Trần tổng giới thiệu Nguyễn Hàm Kiều với tiểu công chúa Ly Ly:

“Ly Ly, đây là nữ minh tinh thay cháu quay quảng cáo lần này, gọi là di Nguyễn.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-2: Mua bán (2)

Ly Ly ngẩng đầu, chớp chớp mắt, cười ngọt ngào với Nguyễn Hàm Kiều: “Chị thật xinh đẹp.”

Quả nhiên có tiền đồ!

Trong nháy mắt, lòng của Nguyễn Hàm Kiều mềm nhũn, lại thấy Trần tổng hí mắt cười sang sảng, cô to gan đưa tay xoa xoa đầu Ly Ly: “Thật ngoan. Chị lại cảm thấy Ly Ly còn xinh đẹp hơn.”

Ly Ly ngoan ngoãn nói: “Em cảm ơn chị khen ngợi ạ.”

Nguyễn Hàm Kiều vui vẻ đến mức không nhận được mà khen ngợi cô bé với Trần tổng: “Trần tổng, Ly Ly thật ngoan, ông dạy dỗ con bé thật tốt.”

“Ha ha ha... Đều là nhờ mẹ con bé thôi, còn tôi thì làm gì có văn hóa như vậy.” Trần tổng vô cùng vui vẻ gọi mấy người chụp ảnh đến: “Đến, đến đây nào, chụp mấy tấm ảnh, một màn này rất đáng để chụp làm kỷ niệm, mau lại đây chụp nào!”

Đồ uống lần này là loại đồ uống vị chanh, đoạn phim quảng cáo cần thể hiện được phong cách tươi mát đáng yêu, kịch bản rất đơn giản, rất nhanh đã quay xong, cuối cùng chỉ cần chỉnh sửa lại một số biểu cảm và một số động tác còn cứng nhắc, không đến nửa giờ liền hoàn thành.

Trần tổng tự mình giám sát rất hài lòng, khen ngợi Nguyễn Hàm Kiều không ngớt: “Không tệ không tệ, biểu cảm rất phong phú! Rất giống với những gì tôi nghĩ, rất đúng... ha ha!”

Studio chụp ảnh là đi thuê, thời gian cũng còn thừa lại không ít, nhiếp ảnh gia liền muốn chụp thêm vài tấm ảnh, Trần tổng quyết định để Ly Ly chụp ảnh chung với Nguyễn Hàm Kiều.

Một lớn một nhỏ, hai nàng công chúa đều rất xinh đẹp, nhiếp ảnh gia vô cùng thích thú, cũng không có ý định gì đặc biệt, chỉ đơn giản là chụp ảnh chân dung cho hai người.

Sau khi kết thúc, Trần tổng rất sáng khoái mời khách ăn cơm, ý tốt không thể chối từ, Nguyễn Hàm Kiều cũng đi với nhóm nhân viên quay phim.

Thời gian chưa đầy một ngày, Nguyễn Hàm Kiều đã rất thân thiết với Ly Ly. Hai cô gái một lớn một nhỏ cứ lủi ra lủi riu trò chuyện với nhau những đề tài mà mấy người đàn ông không thể hiểu được. Trần tổng thấy công chúa bảo bối nhà mình vui vẻ, vung bàn tay to lên, quyết định đổi kỳ hạn của bản hợp đồng với Nguyễn Hàm Kiều từ một năm thành ba năm, ngay lập tức để thư ký trở về chuẩn bị bản hợp đồng mới.

Sau khi bữa ăn kết thúc, Trần tổng liền đưa tiểu công chúa về nhà, Nguyễn Hàm Kiều chào tạm biệt với nhân viên công tác, lái xe về nhà.

Ngồi trên xe, cô mở di động, thấy có hai cuộc gọi nhờ đến từ “Tiểu Liễu Liễu”.

Nguyễn Hàm Kiều bấm máy gọi lại, báo cho Dữu Liễu một tin tức tốt.

Dữu Liễu nghe xong thì lập tức vui vẻ nửa ngày, cười nói: “Ôi! Em quả thật không tệ nha. Mới một buổi chiều đã có thể khiến Trần tổng đổi kỳ hạn hợp đồng, so với cái cô Lộ Lộ không biết điều kia đúng là giỏi giang hơn nhiều! Trở về chị sẽ mời em ăn cơm, phải chiều đãi em thật tốt mới được.”

Nguyễn Hàm Kiều đắc ý cười: “Không được coi thường em, em cũng được coi là lão tiền bối xuất đạo mười mấy năm, thời điểm đó, còn không biết con bé Lộ Lộ kia đang nghịch đất ở nơi nào đâu, hừ hừ!”

Hai người họ lại trò chuyện thêm vài câu, sau đó bỗng nhiên Dữu Liễu lại nói: “A đúng rồi! Bộ《 Sau tên cướp đầu tiên 》em đã quay xong rồi đúng không? Đúng lúc hiện tại đang có bộ phim hiện đại:《 Love Story 》，đây là một bộ phim thần tượng, đang tìm kiếm nữ diễn viên phụ, chị đã xem qua kịch bản, tuy rằng có hơi khoa trương giả tạo, nhưng phần diễn khá nhiều. Thứ sáu tuần sau chính thức thử máy, lát nữa chị sẽ liên lạc với người ta, em cũng đi thử xem. Nhưng em đừng hi vọng quá nhiều, Vạn Tử với Tiền Hồng cũng đi, cơ hội của em không lớn.”

“Dạ... được ạ, cảm ơn Tiểu Liễu Liễu!”

Cúp điện thoại, Nguyễn Hàm Kiều dựa vào ghế lái, bóp chặt điện thoại hai lần.

Đã mấy ngày rồi, phía Quan Ý tại sao còn chưa liên lạc lại lần nữa? Nghe nói hạng mục phía Tây lần này đã được bọn họ lên kế hoạch từ rất lâu, chỉ cần thành công mua được miếng đất này thì dự án sẽ chính thức khởi công, tại sao lại không hề thấy bọn họ gấp gáp chút nào?

Nguyễn Hàm Kiều lấy tấm danh thiếp từ trong túi ra, cầm trong tay thưởng thức.

Trên tấm danh thiếp màu đen chỉ có vài chữ cái đơn giản:

Công ty cổ phần Quan Ý

Quan Triệt

Phía dưới cùng có mấy hàng chữ nhỏ viết điện thoại, địa chỉ và email.

Tấm danh thiếp này được Nguyễn Hàm Kiều lấy từ chỗ cha mình, nghe nói là do người đưa hợp đồng ngày đó để lại. “Mặc Tây trang màu đen, tuần tú lịch sự”, không biết có phải đại Quan tổng hay không.

Số điện thoại trên đó đã được Nguyễn Hàm Kiều lưu lại trên điện thoại di động từ lâu, cô vẫn luôn do dự không biết có nên chủ động liên hệ với bọn họ hay không, không phải là vì cái gì, nguyên nhân chỉ đơn giản là do dãy số này vừa nhìn đã biết chỉ là điện thoại văn phòng. Nếu đây mà là số điện thoại riêng của anh thì không biết liệu cô có gọi điện quấy rối Quan Triệt mấy trăm lần rồi hay không nữa.

Nguyễn Hàm Kiều thờ dãi, nâng cảm nhìn ra phía ngoài cửa sổ, ngón tay xoa xoa tấm danh thiếp.

Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên --

Nguyễn Hàm Kiều cúi đầu nhìn số điện thoại gọi đến, sững sờ.

Ngơ ngác vài giây, cô háng giọng, bấm nút nhận cuộc gọi.

“Xin chào!”

...

“Cốc cốc -- “

Tào Kiến cầm một tập hồ sơ màu xám, gõ nhẹ hai cái lên cánh cửa gỗ lớn màu đỏ sậm, được sự đồng ý của người bên trong, anh ta đẩy cửa bước vào: “Boss, bản kế hoạch đã được sửa chữa tỉ mỉ rồi, mời anh xem qua.”

Sau chiếc bàn làm việc rộng rãi, Quan Triệt đang cẩn thận đọc văn kiện trong tay, không hề ngẩng đầu lên, nói: “Đặt ở chỗ kia đi. Phía Nguyễn Vĩ đã có tin tức gì chưa?”

“Tôi vừa liên lạc lại lần nữa. Chuyện lần này Nguyễn Vĩ giao cho con gái mình quyết định, tôi đã nói chuyện với Nguyễn tiểu thư...” Tào Kiến dừng một chút rồi lại nói: “Cô ấy hi vọng anh có thể tự mình liên lạc với cô ấy.”

Nghe vậy, Quan Triệt ngẩng đầu, liếc anh ta một cái, sau đó dùng khuôn mặt không biểu cảm, nói: “Tôi đã biết.”

“Vậy được, tôi lập tức đưa cách liên lạc với cô ấy cho anh xem.”

---BỔ SUNG THÊM---

Studio: là một khái niệm chỉ một không gian được dành cho việc quay phim, chụp ảnh với những thiết bị chuyên dụng.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4-1: Tiếp xúc (1)

Cách tám kính thủy tinh, Nguyễn Hâm Kiều nhìn thấy có một chiếc Bentley màu đen dừng ở ven đường ngoài cửa, từ trong xe bước xuống một người đàn ông có phong phạm Thương Vụ xuất sắc*, Tây trang thẳng thớm, anh khí bức người.

* Đại khái thì là khen người ta vừa nhìn đã biết đó là một người kinh doanh giỏi

Nguyễn Hâm Kiều vội vàng lấy gương trang điểm ra, kiểm tra lớp trang điểm của mình một chút, sau đó nhàm chán cầm lấy khăn giấy gấp hình hoa hồng trên bàn lên, định ném nó đi, suy nghĩ một chút, lại đặt tại vị trí đối diện.

Cô hắng giọng, hai tay đặt ngay ngắn trên chiếc khăn trải bàn màu trắng, ngồi đoan đoan chính chính (nghiêm túc).

Mượn danh nghĩa chuyện bàn bạc hợp đồng mà mời Quan Triệt ăn cơm, đây là cơ hội khó được, nhất định phải biểu hiện thật tốt mới được!

“Hoan nghênh quý khách, xin hỏi anh có đặt trước không?” Người phục vụ mở cửa, tươi cười tiếp đón.

Quan Triệt mở miệng, còn chưa kịp nói gì, liền thấy cách đó không xa, có người đang nhảy nhót vung tay kêu lên: “Nơi này!”

Hiển nhiên là người phục vụ cũng thấy, cười cười đưa tay ý mời anh vào.

“Chào Quan tổng, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Quan Triệt còn chưa đi đến nơi, Nguyễn Hâm Kiều đã kim nén không được đứng lên, cười híp mắt.

“Nguyễn tiểu thư, thật xin lỗi, đã để cô đợi lâu.” Quan Triệt lịch sự nói lời xin lỗi.

Thực ra không phải anh đến trễ, thậm chí còn sớm hơn so với thời gian đã hẹn trước là 15 phút, nhưng thật không ngờ là đối phương còn đến sớm hơn so với anh, hơn nữa dường như còn đã đến được một lúc lâu rồi.

“Không có gì, là tôi đến sớm thôi.” Nguyễn Hâm Kiều cười duyên đi qua, giúp anh kéo ghế ngồi ra, mặt mày hớn hờ nhìn anh: “Mời anh ngồi, Quan tổng.”

Đây là lần đầu tiên có một nữ sĩ* giúp anh kéo ghế ngồi. Quan Triệt liếc nhìn cô một cái, mặt không đổi sắc ngồi xuống: “Cảm ơn.”

*nữ sĩ: cách gọi một người phụ nữ trong trường hợp ngoại giao

Nguyễn Hâm Kiều nỗ lực ngăn chặn cảm xúc mênh mông mãnh liệt trong lòng, dáng vẻ rất thực nữ trở về chỗ ngồi, trong lòng yên lặng nhắc nhở chính mình: Dè dặt dè dặt.

Mũi chân giấu ở dưới gầm bàn lại nhin không được quơ quơ, trong lòng vui vẻ kích động đến mức cái miệng nhỏ nhắn khẽ vênh lên, cười nhẹ.

Quan Triệt vì công việc mà đến nên lập tức đi thẳng vào vấn đề, nói: “Nguyễn tiểu thư đã cân nhắc kỹ chưa?”

“Tôi đã cân nhắc kỹ.” Nguyễn Hàm Kiều mỉm cười nói, trong lòng thì yên lặng bổ sung: “Lập tức có thể xách túi gà vào nhà anh.”

Trong lòng Nguyễn Hàm Kiều vẫn mừng rỡ không thôi.

Sau đó, cô phát hiện đôi mắt sáng như thần của người đàn ông đối diện vẫn nhìn chăm chăm vào cô như trước, anh vẫn đợi cô nói nốt về sau.

A, anh đang hỏi chuyện miếng đất kia đúng không?

“Anh... Quý công ty dự định dùng miếng đất kia vào hạng mục gì vậy?” Nguyễn Hàm Kiều thoáng thu lại biểu cảm, nỗ lực bày ra dáng vẻ đứng đắn nên có khi bàn bạc buôn bán: “Tôi có thể được biết một chút không?”

“Khu nghỉ dưỡng, bao hàm các công trình như khu vui chơi, khách sạn và một số ít các loại công trình khác.” Quan Triệt dùng lời ít ý nhiều mà giải thích: “Phần sau của bản hợp đồng có kèm theo một bản thuyết minh sơ qua, nếu như cô muốn biết rõ ràng hơn về nội dung hạng mục này thì tôi sẽ đề trợ lý chuẩn bị cho cô một phần tài liệu mới.”

Thật ra, bản hợp đồng kia cô vẫn chưa cẩn thận đọc hết... Nguyễn Hàm Kiều nở nụ cười trả lời: “Như vậy sao? Thật là lợi hại.”

“Nguyễn tiểu thư có yêu cầu khác, có thể đề xuất.” Ánh mắt của Quan Triệt lơ đãng đảo qua khăn giấy gấp hình hoa hồng màu trắng trên bàn, lại không hề có ý định dời mắt: “Nếu như làm được, nhất định Quan Ý sẽ tận lực thực hiện.”

Nguyễn Hàm Kiều lăm lăm ở trong lòng, yêu cầu của tôi chính là anh đấy, anh sẽ đồng ý sao?

Thấy cô không nói gì, Quan Triệt chờ đợi một lát, nói: “Nếu không có dị nghị, vậy mời Nguyễn tiểu thư mau chóng ký tên...”

Lời nói còn chưa, Nguyễn Hàm Kiều đã vẫy tay gọi người phục vụ, sau đó cong mắt, cười cười với anh, bộ dáng thoát nhìn rất vô hại: “Chúng ta ăn cái gì trước đi, anh có đói bụng không? Muốn ăn cái gì?”

Quan Triệt mỉm cười, lịch sự mà xa cách: “Nguyễn tiểu thư tự quyết định là được rồi.”

Thực ra Nguyễn Hàm Kiều nhìn Menu cảm thấy rất đau lòng, nhưng mà nếu như cô luyến tiếc tiền cơm thì sẽ với không tới Kim Chủ! Cô khẽ cắn môi, chỉ vào một số món trông rất hấp dẫn cho người phục vụ, cuối cùng rất lịch sự hỏi Quan Triệt: “Không biết mấy món này có hợp với khẩu vị của anh hay không?”

“Đều tốt lắm.” Quan Triệt nói: “Đã làm phiền.”

Sau đó, tất cả đều là do Nguyễn Hàm Kiều một mình ba hoa, hoàn toàn tự nhiên giống như đã quen biết từ lâu rồi, cùng anh tán gẫu rất thoải mái lại không vượt quá xa đề tài trọng tâm, đôi tay vừa xoa xoa vừa cố gắng tìm hiểu tình huống.

Nhưng người đàn ông này cũng thật quá nhàm chán, tiếc chữ như vàng, phần lớn thời gian đều là Nguyễn Hàm Kiều hỏi, anh lại dùng lời ít ý nhiều mà trả lời, một bộ dáng hoàn toàn là vì xuất phát từ lịch sự nên mới có thể đơn giản đáp lại những vấn đề cô hỏi, còn đối với những vấn đề không muốn trả lời thì lại không chút dấu vết nói sang chuyện khác.

Mặc dù vậy Nguyễn Hàm Kiều đã rất thấy đủ, cuối cùng còn nói bóng nói gió hỏi chòm sao (Cung Hoàng Đạo) của anh.

Cung Ma Kết.

Phản ứng đầu tiên của Nguyễn Hàm Kiều: Quá tuyệt vời, tỷ lệ xứng đôi của cung Kim Ngưu và cung Ma Kết là 100% nha!

Còn phản ứng thứ hai đó là: Xong rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-2: Tiếp xúc (2)

Phản ứng đầu tiên của Nguyễn Hàm Kiều: Quá tuyệt vời, tỷ lệ xứng đôi của cung Kim Ngưu và cung Ma Kết là 100% nha!

Còn phản ứng thứ hai đó là: Xong rồi!

Cô còn nhớ rõ có một Blogger về các Cung Hoàng Đạo nổi tiếng trên Weibo đã từng hình dung chòm sao Ma Kết như thế này —— Đánh chết cũng không tỏ tình, đưa đến tận cửa thì lại không cần.

Nguyễn Hâm Kiều: “...” Con bà nó!

Nguyễn Hâm Kiều ở bên này hoạt động tâm lý phong phú đến mức có thể tự biên tự diễn vừa ra một màn kịch, thì ở bên kia, Quan Triệt bình tĩnh tao nhã cất bít tết. Hiệu quả của ánh đèn trong nhà hàng rất tuyệt, cả người anh phảng phất giống như đang tỏa ra một luồng ánh sáng nhu hòa, anh cúi đầu, dọc đôi mắt, hai hàng mi đen dài cũng hạ xuống, giống như một anh chàng điển trai thường xuất hiện trên ti vi.

Nguyễn Hâm Kiều nhìn, nhất thời hoàn toàn vứt bỏ lời nhận xét kia của Blogger ra sau đầu. Cho dù anh có nhầm chán vô vị đến thế nào đi chăng nữa, cô không thêm quan tâm anh nhầm chán hay không nhầm chán, cho dù anh có nhầm chán cô cũng có thể dùng tình cảm rộng rãi lớn lao của mình hòa tan anh, hừ hừ!

Vì để duy trì hình tượng thực nữ của mình trong mắt Quan Triệt, Nguyễn Hâm Kiều ăn no đến bảy phần liền ngừng. Ngay sau đó, Quan Triệt cũng buông dao nĩa xuống, dùng khăn nhẹ nhàng chà lau khóe miệng, lau xong thì lại gấp như cũ rồi đặt lên trên bàn.

“Nghe nói đồ ngọt mà nhà này làm không tệ, anh có muốn ném thử một lần hay không?” Nguyễn Hâm Kiều lại hỏi.

“Không cần, cảm ơn.”

“Vậy được rồi.” Bộ dáng của Nguyễn Hâm Kiều có chút tiếc nuối, cô vẫy tay gọi người phục vụ đến để tính tiền, mới biết được trên đường đi toilet, Quan Triệt đã thuận tiện thanh toán quá đơn, mức hào cảm cô dành cho Quan Triệt lập tức lại tăng vọt.

Lúc rời khỏi nhà hàng, Quan Triệt lại tiếp tục thể hiện phong độ thân sĩ, đưa Nguyễn Hâm Kiều về nhà.

Nguyễn Hâm Kiều lẳng lẳng lên xe, ngồi ở ghế sau song song với Quan Triệt. Trong xe không gian rộng mở, giữa hai người vẫn còn cách một đoạn khoảng cách an toàn, nhưng Nguyễn Hâm Kiều liếc mắt vẫn có thể nhìn thấy hai chân gấp xuống, ngồi ngay ngắn và cánh tay bên phải của anh, nhịp tim và trí tưởng tượng của cô lại tăng cao.

Anh mặc Tây trang màu đen, cổ tay áo lộ ra một đoạn màu trắng của áo sơ mi bên trong, làm cô không khỏi nghĩ lại ngày đó ở trường quay, lúc cô suyết nửa ngã sập xuống thì cũng chính là cánh tay này của anh đã đỡ lấy cô, gắt gao ôm cô vào trong ngực.

Nguyễn Hâm Kiều đột nhiên rất muốn lại ôm Quan Triệt thêm một lần nữa.

Trong xe mờ ra điều hòa, nhưng trên mặt của Nguyễn Hâm Kiều lại bắt đầu tỏa ra khí nóng.

Lái xe hỏi địa chỉ của Nguyễn Hâm Kiều xong thì liền không nói thêm bất kỳ câu nào, yên tĩnh ngồi ở đằng trước lái xe. Quan Triệt ngay ngắn dựa vào ghế ngồi, nhắm mắt dưỡng thần, Nguyễn Hâm Kiều có ý muốn nói gì đó để phá vỡ bầu không khí trầm mặc câu nệ này nhưng lại thật sự không tìm được câu chuyện thích hợp.

“Nhà anh ở đâu vậy?” Nguyễn Hâm Kiều lại tự tìm chủ đề để nói chuyện lần nữa.

Quan Triệt mở to mắt: “Thanh Xuyên.”

A, hoàn toàn không hề khác biệt với đường về nhà của cô. Nguyễn Hâm Kiều nhẹ giọng nói lời cảm ơn: “Vây quá thật đã làm phiền các anh rồi, lại phải mất công đi một đoạn đường vòng đưa tôi về nhà.”

“Không cần khách khí.”

“Sau khi làm việc Quan tổng thường có thói quen làm việc gì nữa không?”

“Không có.”

“...”

Nguyễn Hâm Kiều không ngừng cố gắng: “Dáng người của Quan tổng được bảo dưỡng rất khá, bình thường anh thường xuyên tập thể dục sao? Công việc của anh bận rộn như vậy, vậy anh rèn luyện như thế nào vậy?”

“Chạy bộ, chơi bóng, leo núi.”

“Oa, tôi cũng rất thích chạy bộ leo núi này.” Nguyễn Hâm Kiều gần như mặt không đổi sắc mà nói dối: “Anh thích chơi loại chơi bóng gì? Golf? Hay anh chơi bowling?”

Không biết có phải là do Quan Triệt không muốn đề ý đến cô, hay là do anh không muốn trả lời vấn đề này của Nguyễn Hâm Kiều mà anh lại chỉ “Ừ” một tiếng.

Tròng mắt tròn xoe của Nguyễn Hâm Kiều vừa đảo, lấy điện thoại di động ra: “Hạng mục kia của các anh, tôi còn muốn biết thêm một số chi tiết. Quan tổng, anh có thể để lại các liên lạc hay không??”

Quan Triệt bình tĩnh liếc nhìn cô một cái, đọc ra một dãy số di động. Nguyễn Hâm Kiều vội vàng lưu lại vào điện thoại.

“Về chuyện của miếng đất kia, mong Nguyễn tiểu thư có thể mau chóng đưa ra quyết định, có yêu cầu gì, hoặc là cô còn muốn biết thêm thông tin gì, cứ việc liên lạc với trợ lý của tôi.” Quan Triệt đưa Nguyễn Hâm Kiều về đến tận nhà, lúc cô xuống xe, đột nhiên anh lại nhắc đến vấn đề này.

Người này thật sự là... Anh đã sớm nhìn ý đồ trong lời nói của cô, vậy mà lại còn muốn để cô tìm trợ lý của anh liên lạc...

Nằm mơ! Cô lại càng muốn quẩn quít lấy anh!

Nguyễn Hâm Kiều oán thăm bước xuống xe, vẫy vẫy tay chào anh: “Được, tôi sẽ mau chóng liên lạc với anh. Hẹn gặp lại.”

Quan Triệt chỉ gật đầu đáp lại, sau đó thấp giọng mệnh lệnh cho tài xế lái xe rời khỏi.

Nguyễn Hâm Kiều vừa ngậm nga vừa bước lên lầu. Có thể là do nghe được âm thanh của cửa Nguyễn Hâm Kiều, nên khi cô vừa đến nơi thì đã thấy cửa nhà mình đã mở, còn cha cô thì đang đứng ở cửa chờ đợi.

“Cha!” Nguyễn Hâm Kiều gọi một tiếng: “Hôm nay cha có nhớ con không?”

Thoạt nhìn sắc mặt của cha Nguyễn ngưng trọng hơn rất nhiều so với bình thường, đứng ở phía sau cô, đóng cửa lại, về mặt nghiêm túc bước đến phòng khách, ngồi xuống.

“Sao cha lại không trả lời con?” Nguyễn Hâm Kiều đòi giầy xong, quyết miệng đi tới: “Cha không thương con nữa sao? Cha lại không thèm để ý đến con.”

“Không có.” Đôi mày đang nhíu chặt của cha Nguyễn thoáng nói lỏng hơn một chút, cố gắng dùng giọng điệu bình thường để hỏi: “Người vừa đưa con trở lại là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bị lừa

Editor: Linh Đang

Thời gian sau đó Nguyễn Hâm Kiều đều rảnh rỗi, làm ở nhà nghỉ ngơi, chuyện quan trọng nhất là mỗi ngày bởi ba ra ngoài tản bộ, giám sát ông chơi những trò chơi nhỏ bỏ ích.

Người đại diện gửi cho cô kịch bản của phim lời của yêu vật, Nguyễn Hâm Kiều nhìn mấy lần, suy nghĩ về tính cách từ nhỏ của nhân vật nữ số 2—— đó là một thiên kim nhà giàu, từ nhỏ bị người nhà làm hư, tính cách có chút điêu ngoa, có mối tình thầm thiết với nhân vật nam chính là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên; tác dụng chủ yếu ở trong phim chính là làm khó dễ nữ nhân vật chính, thiết kế những chương ngại cản trở tình yêu của hai nhân vật chính.

Tính cách nhân vật cũng không phức tạp, vẫn rất dễ dàng nắm chắc.

Dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, Nguyễn Hâm Kiều nhờ ba diễn cùng mình.

Nhưng độ phối hợp của ba rất thấp, tuy rằng ông đã rất nghiêm cẩn học cách làm sao để có thể đọc kịch bản một cách có cảm tình, nhưng mỗi lần đến phân đoạn nam nhân vật chính vì nữ nhân vật chính cãi nhau với Thiên Tinh, ba liền không thể nhập vai nổi, nhiều năm như vậy số lần ông to tiếng với Nguyễn Hâm Kiều không nhiều, đối diện với khuôn mặt kia của con gái nhà mình, căn bản là không tức giận được.

Lúc Thiên Tinh làm nũng ngang ngược, ba cũng luôn nói hòa theo, hoàn toàn không dựa vào kịch bản.

Làm Nguyễn Hâm Kiều vừa bất đắc dĩ lại mềm lòng.

Lúc đi thư vai nhân vật Thiên Tinh này cũng có một vài diễn viên khác, nhưng đối thủ cạnh tranh chủ yếu là Vạn Tử cùng Tiền Hồng cùng công ty. Bên nhà xuất cùng Phương Hoa có hợp tác, không có gì bất ngờ khi nhân vật này được quyết định giao cho nội bộ của Phương Hoa.

Ưu thế của Nguyễn Hâm Kiều ở chỗ, cô là người trẻ tuổi nhất trong số đó, bất luận là tuổi hay là diện mạo, đều phù hợp hơn với nhân vật Thiên Tinh hai mươi tuổi so với những người kia.

Kỹ thuật diễn của Vạn Tử cùng Tiền Hồng cô đều biết qua, chỉ bằng thực lực mà nói, cô còn có vài phần thắng. Nhưng tư lịch* của Vạn Tử cùng Tiền Hồng đều sâu hơn cô, có khả năng đoạt được vai diễn này lớn hơn một chút.

*Lai lịch và sự từng trải

Ngày thử vai diễn đó Dữu Liểu cùng đi với Nguyễn Hâm Kiều, thấy cô liên tục khăn trương cần môi, an ủi nói: “Không cần khăn trương, cô không được chọn là rất bình thường.”

Nguyễn Hâm Kiều: “... Cảm ơn lời an ủi khác người của cô.”

Kịch bản tùy cơ rút ở phim trường, có thời gian năm phút đồng hồ để chuẩn bị. Nguyễn Hâm Kiều rút phải một phân đoạn hôn lễ rất cầu huyết, ở nơi Thiên Tinh cùng nhân vật nam chính đính hôn, nhân vật nữ chính đột nhiên xuất hiện, sau một đoạn tỏ tình vô cùng thâm tình, dắt tay nhân vật nam chính cùng nhau bỏ trốn, cô bị thương bị vứt bỏ.

Lời thoại không nhiều lắm, trọng điểm đều ở cảm xúc trong lòng và lúc khóc thương, cảm xúc lên xuống hết sức phập phồng, hơn nữa còn không có đồ thật để diễn, khó khăn không tính là nhỏ.

Phân đoạn khóc thì Nguyễn Hâm Kiều hoàn toàn không gặp áp lực, từ nhỏ cô đã có kỹ năng đếm trong lòng một hai ba thì sẽ khóc được, nói khóc liền khóc, thu phóng tự nhiên, điểm này cũng là một vấn đề khó khăn không nhỏ mà Lộ Lộ vô cùng hâm mộ.

Tương đối khó là phân đoạn diễn nội tâm, đây là một nhược điểm của Nguyễn Hâm Kiều.

Trừ lúc còn học sơ trung khi mẹ qua đời, trong cuộc sống của cô không gặp qua suy sụp quá lớn, bởi vì không trải qua, đối với tâm tình phức tạp nặng nề cô thấy tương đối xa lạ, thường thường cần nghiền ngẫm thật lâu.

Nhưng cũng may đây là phim thần tượng yêu đương, phân đoạn diễn nội tâm so với bộ phim Phía sau tên thổ phi đệ nhất của đạo diễn Trương chi nói là trò cho trẻ con.

Nhất là vai diễn Lâm quý nhân lúc trước thiên chân vô tà (ngây thơ) lúc sau lại độc ác của Nguyễn Hâm Kiều, không nắm chắc sự chuyển biến trong tâm lý của nhân vật, lúc đó đạo diễn Trương cũng ít nhiều yêu cầu nghiêm khắc và dốc lòng chỉ điểm, cô thật sự được lợi không phải là ít.

Nguyễn Hâm Kiều nhìn kịch bản hai lần mới nhớ, nhắm mắt trong lòng phỏng đoán tâm tình. Muốn để Dữu Liểu hỗ trợ một chút, mở mắt ra phát hiện cô ta đang chơi trò chơi, vẫn là quên đi.

Nhưng để ý thấy trên ngón trỏ của cô ta có đeo một chiếc nhẫn nhỏ, Nguyễn Hâm Kiều bỗng nhiên giật mình.

“Tiểu Liểu Liểu, cho tôi mượn chiếc nhẫn của cô một chút.”

...

Nguyễn Hâm Kiều được xếp cuối cùng, ngoại trừ đọc sai một câu thoại ra, cảm giác của bản thân cũng không tệ lắm.

Sau khi cô biểu diễn xong, nhìn thấy đạo diễn cùng biên kịch đều cúi đầu, không có ý tứ muốn bình luận, đang định trực tiếp rời đi, lại bị đạo diễn gọi lại. Đạo diễn Tạ nhìn kịch bản rồi ngẩng đầu: “Ném nhẫn đính hôn xuống lại quỳ trên mặt đất tìm, chi tiết này trong kịch bản không có, là tự cô thêm?”

“Tôi cảm thấy trong hoàn cảnh này, Thiên Tinh bị người yêu sâu đậm vứt bỏ trước mặt mọi người, hẳn là vừa hận lại khó có thể dứt bỏ, đoạn ném nhẫn này rất phù hợp với tâm tình của cô ấy.” Nguyễn Hâm Kiều mang về mặt khiêm tốn ngoan ngoãn nghe lời chỉ bảo, “Không biết tôi lý giải như vậy có đúng hay không?”

Đạo diễn Tạ gật đầu, cúi đầu ghi lại cái gì đó.

“Cô xem qua kịch bản mấy lần?” Biên kịch ngồi bên cạnh toàn bộ quá trình không mở miệng lại đột nhiên hỏi một câu.

“Toàn bộ kịch bản đã xem qua năm sáu lần, phân đoạn vừa rồi chỉ nhìn hai lần.” Nguyễn Hâm Kiều có chút xấu hổ, “Thật xin lỗi, tôi hơi kích động nên đọc sai lời thoại.”

Khuôn mặt biên kịch rất nhỏ, mang theo một bộ kính đen, lúc cười lộ lên cảm thấy rất thân thiện, “Không có không có, cô tự do phát huy rất tốt. Vừa rồi tôi xem còn tương cô đang diễn tính cách thật của mình, không nghĩ tới cô lại ngoan như vậy. Tôi xem trọng cô rồi đó.”

Nguyễn Hâm Kiều thụ sủng nhược kinh cúi đầu chín mươi độ: “Cảm ơn!”

Cuối cùng lại cảm ơn nhân viên công tác một lần, Nguyễn Hâm Kiều đi ra cửa, thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Bà vai bị một bàn tay chụp lấy, Dữu Liểu cười vỗ vai cô hai cái: “Không tệ lắm tiểu tử! Tôi thấy đạo diễn cùng biên kịch đều vừa lòng với cô, tám phần có thể đoạt được nhân vật này.”

Nguyễn Hâm Kiều hừ hừ nói: “Tôi cũng cảm thấy tôi rất tuyệt đó!”

“Đi thôi, cây đậu nhỏ bé tài năng, mang cô đi ăn!” Dữu Liểu nói, “Buổi chiều cô có việc không? Lộ Lộ bảo tôi mang cho cô ấy chút đồ, cô có muốn đi cùng không?”

“Được nha, vừa khéo tôi cũng muốn đi thăm cô ấy.”

Cơm nước xong Nguyễn Hàm Kiều cùng Dữu Liễn đi mua đồ dùng hàng ngày cho Lộ Lộ, thuận tiện mua một ít hoa quả điểm tâm, còn có thịt khô quả khô, về tổ kịch thăm dò.

Đạo diễn Trương mang bộ dáng tâm tình không tốt, nhìn thấy cô thì sắc mặt mới nhu hòa hơn một ít: “Cô nha đầu kia, hơ khô thề tre* cũng không nói với tôi một tiếng đã bỏ chạy, hai ngày không thấy vừa hỏi mới biết là cô đi rồi, thật không có lương tâm!”

*Đề viết chữ, thường được ví với việc hoàn thành xong một tác phẩm

“A? Tôi cho rằng ngài biết này...” Nguyễn Hàm Kiều vội vàng lấy lòng lấy hoa quả đã được rửa sạch ra, “Tôi đều đã bị gây đánh đến chết đó, không đi nữa chẳng lẽ muốn bị xác chết vùng dậy đánh sao?”

Đạo diễn Trương lấy ra một hộp sữa chua từ chiếc túi trên mặt đất, lại quăng cho cô một lọ đồ uống, “Đến đây, tuy rằng chậm chút, nhưng cũng chúc mừng cô đã hoàn thành!”

Nguyễn Hàm Kiều cười hi hi chạm cốc với ông ta, chỉ thấy ông ta uống một ngụm sữa chua rồi nói: “Gần đây không cần nghe tôi hét to quá là dễ chịu đúng không?”

“Nào có, mấy ngày không nghe nóng ruột nóng gan đó.” Nguyễn Hàm Kiều vui sướng hài lòng nói, “Buổi sáng hôm nay tôi đi thử vai, rất có cảm giác diễn, tuy rằng là phim thần tượng, nhưng là nhân vật nữ 2, cảnh diễn cũng nhiều. Còn nữa, hai ngày tôi nhận được một quảng cáo đại diện thương hiệu, vốn ký một năm ước, sau đó biểu hiện của tôi tốt, doanh nghiệp đó lại ký ba năm với tôi, lợi hại hay không?”

“Lợi hại lợi hại. Nhưng về sau chọn kịch bản vẫn nên chọn mấy bộ phim dài (phim truyền hình), ít diễn cái loại tốn nước bọt này đi.” Đạo diễn Trương là người rất theo đuổi chất lượng cùng lí luận, liên tục churóng mắt với những bộ phim thần tượng như thế này, “Kỹ thuật diễn của cô còn rất nhiều khiếm khuyết, tự mình cân nhắc nhiều hơn, dù là nhân vật nhỏ, cũng phải nghiền ngẫm cuộc sống mà họ trải qua một cách thấu triệt, từ lúc sinh ra đến lúc chết, mỗi một chi tiết có khả năng sinh ra ảnh hưởng tới tâm tính...”

“Biết rồi!” Nguyễn Hàm Kiều le lưỡi.

Lộ Lộ ôm một miếng dưa hấu ngồi xỏm ở cạnh tường căn rất không có hình tượng, Nguyễn Hàm Kiều đi từ từ tới, làm bộ như lơ đãng cảm ra di động, tìm kiếm một chút thông tin, lắc lư trước mắt cô mấy lần.

Lộ Lộ phun ra mấy hạt dưa, nhìn thấy ba cái chữ to chói lọi “Đại kim chủ” thì chớp chớp mắt: “wtf? Ai bao nuôi cậu, nghĩ mãi không ra?”

“Phi! Có biết nói chuyện không vậy?” Nguyễn Hàm Kiều kếm chút nữa đã vứt miếng dưa hấu của cô đi, “Đây là số điện thoại của đại Quan tổng, có thấy không? Quý xuống đi, thật ngu ngốc!”

Về mặt Lộ Lộ uy hiếp, “Làm sao cậu có được?”

“Hừ hừ!” Nguyễn Hàm Kiều kiêu ngạo nâng cằm, bỏ di động vào trong túi, sau đó bô bô nói những việc mình trải qua trong khoảng thời gian này với cô một lần.

Lộ Lộ lại lần nữa: wtf? Bên này cô phải qua nhiều lần trắc trở mới liên hệ được với người bạn diễn viên bên Quang Diệu, biết được sở thích cùng với ngày sinh tháng đẻ của tiểu Quan tổng, vậy mà bên này đã cùng đại Quan tổng cùng nhau ăn bữa tối dưới ánh nến hơn nữa cũng đã có số điện thoại. Cô cho rằng chính mình lái xe thể thao đã rất nhanh, kết quả người khác đã được ngồi trên tên lửa...

Tâm tình Lộ Lộ vô cùng phức tạp lôi kéo tay Nguyễn Hàm Kiều: “Tiểu tỷ tỷ, mang muội cùng lên trời được không?”

“...”

Người gặp việc vui tinh thần thoải mái, buổi tối về nhà, Nguyễn Hàm Kiều tắm rửa xong gác ngã trên giường, ôm hai con hồ ly và con thỏ ôm vào trong ngực, lăn vài vòng.

Nằm một lát, bỗng nhiên cô bắn dậy, cảm lấy di động tìm số điện thoại của “Đại kim chủ”.

Muốn theo đuổi đàn ông, nhất định da mặt phải dày. Bằng không cô cùng đại Quan tổng sẽ không thể cùng xuất hiện trong cái vòng tròn lẩn quẩn này, đến ngày tháng năm nào cũng không đợi được duyên phận. Không đủ duyên phận, da mặt phải tiến công thôi.

Thời điểm này chắc anh ấy đã về nhà rồi, có muốn gọi một cuộc điện thoại đến quấy rầy hay không đây? Nguyễn Hàm Kiều ngồi ở bên giường quơ quơ chân, nhéo nhéo cái lỗ tai con hồ ly, xấu hổ đi gọi điện thoại.

“Xin chào, xin hỏi là ai vậy?” Vài giây sau khi nói máy, âm thanh truyền đến từ người đối diện rất êm tai, lại rõ ràng không phải Quan Triệt.

Nguyễn Hàm Kiều ngẩn người, cảm lấy di động nhìn nhìn dãy số, không sai —— cô mang di động dí sát bên tai: “Xin chào, tôi họ Nguyễn, xin hỏi đây là di động Quan tổng có đúng không?”

“Tôi là Tào Kiến trợ lý của Quan tổng, đây là số điện thoại của tôi. Nếu Nguyễn tiểu thư có việc thì có thể gọi đến, tôi sẽ thay lời truyền đạt.”

“Như vậy à...” Nguyễn Hàm Kiều muốn vịn lỗ tai con hồ ly này, “Về mảnh đất phía tây kia, tôi muốn tự mình nói chuyện với Quan tổng của các người,

có thể nói phương thức liên lạc của anh ấy với tôi không?”

“Ngại quá, số điện thoại riêng của Quan tổng không tiện tiết lộ, nếu có chuyện cô có thể gọi trực tiếp đến công ty, hoặc là trực tiếp đến tổng bộ của chúng tôi, sẽ có chuyên gia bàn bạc với cô.”

“...”

Nguyễn Hàm Kiều lễ phép nói gấp lại, ngắt điện thoại.

Lão già này! Hò! Ly! Là trợ lý mà dám lấy lệ nói số điện thoại của mình cho cô! Nguyễn Hàm Kiều tức giận đến nghiêng răng, kéo lỗ tai con hồ ly dây vò độc ác, đáng giận a a a!

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tiến triển

Chuyện này rất mất mặt, Nguyễn Hàm Kiều không nói cho Lộ Lộ, ủy thác Dữu Liễu tìm một người bạn là luật sư, hỗ trợ xem qua hợp đồng không có vấn đề, cuối cùng nghiêm túc bàn bạc với lão ba, mang theo con dấu của ông đi qua trụ sở của Quan Ý.

Tập đoàn Quan Ý ở CBD có hơn ba mươi tầng xử lý công việc độc lập, Nguyễn Hàm Kiều đứng trước cửa rộng lớn phía dưới, rõ ràng lần đầu tiên cảm nhận được sự chênh lệch của cô và Quan Triệt, không, phải là ranh giới.

Nhưng thử chuyển dấu hiệu p trên tòa cao ốc của Quan Ý thành tên của bản thân, nháy mắt lại cảm thấy —— ai nha không phải là tầng lầu sao, chỉ cần cô nghĩ muốn, địa cầu đều có thể p trên tên của cô, hừ!

Bảo vệ tòa nhà rất chặt chẽ, yêu cầu khách phải đăng ký. Sau khi nghe cô nói mục đích tới đây, cô công khai mỉm cười hỏi: “Xin hỏi tiểu thư họ gì?... Ngượng ngùng, nơi này tiểu thư không có lịch hẹn trước, mời cô điện thoại hẹn tổng giám đốc trước khi đến trong lần sau.”

Nguyễn Hàm Kiều lễ phép cười cười, đi đến một bên gọi điện thoại cho trợ lý Tào.

“Trợ lý Tào, tôi là Nguyễn Hàm Kiều, tôi tới để ký hợp đồng, đang ở trước sảnh công ty, anh có thể xuống dưới đón tôi không... Ừ ừ, làm phiền anh rồi!”

Chính là vì cầm hợp đồng giá trị tám số nên có chút lo lắng, Nguyễn Hàm Kiều đứng ở một khối gạch men sứ lờ lờ tỏa sáng trong đại đường, nhìn nhóm viên chức mặc chỉnh tề bước chân vội vàng đi qua, một chút cũng không cảm thấy câu nệ.

Tào Kiến đi từ phòng làm việc tổng giám đốc đến đại sảnh, ánh mắt hơi tìm kiếm, rất nhanh liền tập trung trước sảnh vị kia mang theo màu trắng rộng thoải mái, kính râm màu lam hình tròn... Cô gái xinh đẹp.

“Nguyễn tiểu thư, “ anh mỉm cười đi qua, “Boss ở văn phòng chờ cô, xin đi theo tôi.”

“Thật sự là ngượng ngùng, làm phiền anh.” Nguyễn Hàm Kiều lấy mũ cùng kính râm xuống, hướng anh cười cười, đi theo phía sau anh, “Nhưng mà làm sao thoát cái anh đã nhận ra tôi? Tôi hồng như vậy sao?”

Tào Kiến chính là nở nụ cười, không đáp lại.

Anh đưa Nguyễn Hàm Kiều lên thang máy vip, thẳng đến lầu 38, dẫn cô vào một phòng hội nghị. “boss đang xử lý công việc, sẽ tới ngay, xin chờ một chút.”

Nguyễn Hàm Kiều gật gật đầu, ngồi chờ ở phòng họp. Rất nhanh có một mỹ nữ thân mặc váy màu xanh ngọc đi vào, cho cô một tách cà phê. Nguyễn Hàm Kiều nhàm chán đợi một lát, lấy điện thoại đi động chơi trò chơi.

Qua ba lần chơi, cô bỏ đi động xuống, cách thủy tinh chiếu sáng thấy được vị đại Quan tổng kia. Anh vẫn đơn giản tới mức áo trắng quần đen, đứng ở đầu hành lang kia, cùng người bên cạnh anh ta nói cái gì.

Giờ tay nhắc chân đều là soái a... Nguyễn Hàm Kiều chống cằm, nhìn mặt bên của anh.

Chính nhìn mê mẩn, thỉnh linh anh bỗng nhiên xoay người lại, tầm mắt không sai chút nào hướng về phía cô. Trái tim nhỏ của Nguyễn Hàm Kiều hồi hộp nhảy dựng, đầu tay chống đỡ đã run một chút. Ra về trần định hướng anh cười, phát phát tay.

Nhưng mà đối phương không hề phản ứng.

Ngay sau đó trong tầm mắt bỗng nhiên xuất hiện bóng hình xinh đẹp, một cái chân rất dài, cô gái tóc ngắn có khí chất rất giỏi giang hướng Quan Triệt chạy tới, nói với anh mấy câu, lại lưu loát giẫm trên giày cao gót rời khỏi.

Nguyễn Hàm Kiều hừ hừ, thì ra vừa rồi là anh ta nhìn vị mỹ nữ kia không là nàng a, thật xấu hổ.

2 phút qua đi, cuối cùng Quan Triệt cũng nói chuyện xong với người kia, hướng bên này đi tới. Nguyễn Hàm Kiều vội vàng cầm lấy di động làm bộ chơi trò chơi.

“Thật có lỗi, đợi lâu.” Quan Triệt thoáng hạ thấp người, ngồi xuống phía đối diện bàn.”Nguyễn tiểu thư đã suy nghĩ kỹ?”

“Vâng.” Nguyễn Hàm Kiều gật gật đầu, “Nhưng mà tôi có điều kiện.”

Quan Triệt: “Mời nói.”

Hắc hắc! Nguyễn Hàm Kiều mím khoe miệng cười cười, gò má hai bên để lộ lúm đồng tiền.”Cho tôi số điện thoại của anh.” Dừng một chút, bổ sung, “Cá nhân.”

Quan Triệt nhìn cô, không nói chuyện.

Lần đầu tiên làm chuyện này, trong lòng Nguyễn Hàm Kiều vẫn có chút không yên, nhưng nét mặt vẫn bày ra bộ dáng lo lắng, cứng rắn chống đỡ nói: “Kết giao bằng hữu thôi, Quan tổng.”

“....”

Quan Triệt trầm mặc vài giây, bỗng nhiên đưa ta về phía cô.

Đây là muốn nắm tay cô? Trực tiếp như vậy? Trong lòng Nguyễn Hàm Kiều lại nhảy dựng, kích động run run đưa bàn tay mình qua.

“Di động.” Quan Triệt không mở miệng nhắc nhở là không được.

“... Oh.” Nguyễn Hàm Kiều xấu hổ thu tay, sờ sờ cổ.

Mở điện thoại quay số rồi đưa qua, chờ Quan Triệt đưa số của anh, lúc Nguyễn Hàm Kiều cầm lại di động liên hệ, ngẫm nghĩ lên một vài chữ “Thực • đại kim chủ” vài cái tự.

Kế tiếp việc ký hợp đồng diễn ra nhanh chóng.

Nguyễn Hàm Kiều còn chưa kịp trải nghiệm cảm giác thỏa mãn khi mua bán, hai bản hợp đồng đã ký xong, Quan Triệt thu dọn phần của anh rồi đứng lên, nói với cô: “Cảm ơn Nguyễn tiểu thư hợp tác.”

Nguyễn Hàm Kiều “A” một tiếng, “Không cần khách khí.” Dù sao thì sau này mọi người đều là người một nhà.

Cô còn muốn thừa dịp này có nhiều cơ hội để trò chuyện vài câu, Quan Triệt đã gọi tới vị mỹ nữ tóc ngắn giỏi giang kia, “Thư ký Hường, cô đưa Nguyễn tiểu thư xuống lầu, gọi điện thoại cho tiểu Lưu, đưa Nguyễn tiểu thư về nhà.”

“Tốt.” Thư ký Hường nhìn về phía Nguyễn Hàm Kiều, bình tĩnh đánh giá cô một lần, đồng thời dùng nghề nghiệp nói chuyện, “Nguyễn tiểu thư, đi theo tôi.”

Nguyễn Hàm Kiều có chút không đành lòng nhìn Quan Triệt, đi qua tiếp cận anh, thoáng hạ giọng nói: “Vậy anh nhớ chờ điện thoại của tôi a.”

Thanh âm tình tứ mềm yếu, giọng điệu dính dấp, cực kỳ giống lúc tiểu tình nhân làm nũng.

Về mặt thư ký Hường bỗng chốc trở nên có chút vi diệu.

Quan Triệt lại giống như không có nghe thấy, bộ dáng vẫn như trước là bất động như núi, thái độ khách khí lộ ra có chút xa cách: “Nguyễn tiểu thư đi thông thả.”

Cuối cùng Nguyễn Hàm Kiều liếc anh một cái, đi theo sau thư ký Hường rời khỏi.

Một lát sau, Quan Triệt thả lỏng caravat, đi ra phòng họp, nhìn thoáng qua hành lang bên kia, về mặt lại không có biểu cảm. Sau đó trở lại văn phòng, giao tài liệu cho Tào Kiến, nói rõ cho anh mau chóng đi làm thủ tục.

Trong thang máy, thư ký Hường cười hỏi Nguyễn Hàm Kiều: “Nghe nói trong nhà Nguyễn tiểu thư là nuôi bò sữa? Trách không được làn da trắng như vậy. Tôi nghe nói có một số người sẽ dùng sữa bò tắm rửa, sau đó mới đi bán, không biết chuyện này có phải là thật hay không.”

Như thế nào nghe lời này làm cho người ta không thoải mái vậy?

Nguyễn Hàm Kiều lặng lẽ bĩu môi, nhưng mà về mặt kinh ngạc nhìn cô, “Phải không? Bản thân tôi là được nghe nói lần đầu tiên. Quả nhiên là người ở

công ty lớn, quả thực thư ký Hường có kiến thức rộng rãi.”

“A, tôi chỉ là thuận miệng hỏi, không có ý khác, cô không cần để ý.” Thư ký Hường tươi cười không thay đổi, “Nguyễn tiểu thư là ở một thôn lớn, vừa nhìn liền thân thiết, không có như những cô gái yếu ớt trong thành thị, thật khó có được.”

Nguyễn Hâm Kiều cười đến vẻ mặt hồn nhiên: “Đúng vậy, chúng tôi là dân quê giản dị, không thường chơi đùa với người trong thành này.”

Khỏe miệng thư ký Hường nghiêng nghiêng, lại nói: “Ngược lại làn da của Nguyễn tiểu thư rất tốt, xem ra tác dụng dưỡng trắng trong sữa bò không phải giả.”

“Cũng không phải là tất cả.” Nguyễn Hâm Kiều nhún lông mày, “Đây cũng xem là do di truyền, làn da mẹ tôi cũng rất trắng. Nhưng mà xem lại thì đen cũng rất có ích, thư ký Hường có thể thử một chút.”

“Như vậy a.” Thư ký Hường nở nụ cười, thẳng thắn lưng, không nói nữa.

Bộ dáng của cô bình tĩnh tự nhiên nhưng có vài phần giống Quan Triệt, đại khái là theo anh đã lâu mưa dầm thấm đất, suy nghĩ vậy, Nguyễn Hâm Kiều cảm thấy có chút nhàn nhạt khó chịu.

Lại sợ tiếp tục chính mình sẽ nhìn không được mở ra chàm chọc khiêu khích, cô liền không nói nữa.

Thư ký Hường đã liên lạc qua với lái xe tiểu Lưu, hai người đứng ở ven đường đợi một lát, một chiếc Bingley màu đen dừng ở trước mặt.

Thư ký Hường mở cửa sau xe, “Nguyễn tiểu thư, mời đi.”

“Làm phiền.” Nguyễn Hâm Kiều bắt chước bộ dáng của Quan Triệt lạnh nhạt có chút giận, tự cao nói cảm ơn, ngồi trên xe. Lái xe vẫn là người trước kia, cũng năng xác nhận lại địa chỉ, vững vàng khởi động xe.

Bóng người dần dần biến mất giữa kính chiếu hậu, Nguyễn Hâm Kiều vui vẻ thổi nhanh cái miệng nhỏ, lấy ra điện thoại, tìm thông tin “Thực • đại kim chủ” phía dưới đây số là một ký vui, một lúc lâu sau đó nghiêm túc gửi cho anh một tin nhắn:

—— Tôi là Nguyễn Hâm Kiều, anh phải nhớ kỹ số điện thoại của tôi a ~(*^_^*)

Mở tin nhắn ra là đến thông tin cá nhân, Nguyễn Hâm Kiều xinh đẹp thêm vào “Đại kim chủ” cho thỏa đáng, dừng một chút, thêm vào “trợ lý Tào” nữa.

Nhưng mà cả một ngày đều không có động tĩnh, buổi tối mới nhận được trả lời.

—— “Tôi đã thêm cô vào danh sách bạn, các người có thể trò chuyện.”

Lại là đến từ “trợ lý Tào”.

Phía Quan Triệt kia còn không có tin tức, Nguyễn Hâm Kiều trước cùng “trợ lý Tào” trò chuyện.

Nguyễn Hâm Kiều: Xin chào trợ lý Tào, tôi là Nguyễn Hâm Kiều ●▽●

Trợ lý Tào: Chào Kiều Kiều)

Kiều Kiều?

Nguyễn Hâm Kiều nháy mắt có chút bức bách.

Ban ngày trợ lý Tào còn khách khí như vậy, làm sao lại đột nhiên đối với cô thân thiết? Nguyễn Hâm Kiều chắc chắn hai tiếng, không nhìn ra a, người này lại là một cái buồn *?

Nguyễn Hâm Kiều khôi phục lại tâm tình sợ hãi, trả lời anh: Này:) là ý tứ khiêu khích a

Trợ lý Tào: Hiểu lắm

Nguyễn Hâm Kiều: ●▽●

Đại khái là đồng thời còn đang làm chuyện khác, bên kia trả lời có chút chậm: Tôi không có ý tứ khiêu khích

Nguyễn Hâm Kiều: Không quan hệ, xem anh cũng soái như vậy nên tha thứ cho anh ●▽●

Trợ lý Tào: Ha ha ha ha

Nguyễn Hâm Kiều: “...”

Cái này trợ lý Tào không đúng lắm? Nguyễn Hâm Kiều cắn cắn ngón tay, tình huống gì, chẳng lẽ trợ lý Tào bị vẻ đẹp của cô khuất phục, đối với cô vừa

gặp đã yêu? Không cần đi, người ta chỉ thích ông chủ của anh thôi ☹☹

Nhất thời Nguyễn Hàm Kiều không biết nên tiếp tục này đoạn bắt chuyện như thế nào, cân nhắc một lát, dứt khoát bỏ điện thoại xuống, lôi kéo lão ba ra khỏi nhà đi bộ.

Bên kia, Tào Kiến một thân việc nhà tầy xong chén từ phòng bếp đi ra, liền gặp lão ba nhà mình ung dung tự tại ngồi ở trên sofa, cầm di động không biết cười cái gì.

Dừng một chút, Tào Kiến đi qua, tay cầm lấy điện thoại của anh, rất là bất đắc dĩ nói: “Ba, làm sao lại cầm điện thoại của con.”

Tào ba cười cầm trà lên, đứng lý hợp tình nói: “Không phải con nói hôm nay ở công ty gặp Kiều Kiều, thật sự đã nhiều năm ba không gặp nó, nghĩ cùng nó nói vài lời.”

Trò chuyện ghi lại chỉ có nói mấy câu, Tào Kiến nhanh chóng xem một lần, ngồi xuống, đau đầu xoa xoa cái trán.

“Đưa điện thoại cho con, con cho người một trang thư tín, ba cùng cô ấy tán gẫu đi.” Nhận qua di động, ngón tay Tào Kiến lưu loát điểm vài cái, trước lấy dãy số Nguyễn Hàm Kiều lưu lại cho ông, lại thêm cho ông trang bị trang thư, đăng ký tài khoản, thêm Nguyễn Hàm Kiều vào danh sách bạn bè, sau đó về mặt chờ mong lão ba. “Về sau thêm bạn tốt để trò chuyện đều dùng điện thoại của ba đi.”

Tào ba cười tiếp nhận, bản thân chậm rãi cầm di động trang điểm, một bên hỏi con: “Con cùng tiểu Mạn thế nào? Làm sao ba trở về đã nhiều ngày, cũng không thấy nó đến nhà?”

“Cô ấy bận nhiều việc.” Tào Kiến đứng lên, đi rót chén nước uống.

“Hai người các người đều là một đám cuồng công tác, đều nhanh nảy sinh tình cảm khác thôi.” Tào ba bắt mồm nói, “Nó bận việc, con liền tranh thủ thời gian gặp nó, một người đàn ông còn trông cậy vào phụ nữ chủ động sao. Ngay cuối tuần này đi, gọi cho tiểu Mạn tới nhà ăn cơm.”

Tào Kiến bỏ cái cốc xuống, vẫn là nét mặt đó: “Đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Quy tắc

Không khí bảy tám giờ vẫn oi bức như cũ, trong thành bóng cây rậm rạp, bất chợt có âm thanh gió nhẹ lướt qua, mang đến một trận sáng khoái ngấn ngủ.

Nguyễn Hàm Kiều theo Nguyễn ba đi dạo một vòng quanh vườn hoa nhỏ, lúc trở về ngang qua quây hoa quả của chú Bằng, bị chú Bằng giữ chặt đưa vào tay một trái dưa hấu lớn.

“Lại cùng đi dạo với ba con à.” Chú Bằng một bên tay chân lanh lẹ làm cho mọi người đều khen, “Rất tốt rất tốt, lúc con không ở nhà thì ba con đều không đi ra. Lúc này nghỉ phép bao lâu a?”

“Không nhất định, xem khi nào thì có thể nhận vai diễn.” Nguyễn Hàm Kiều cười hi hi ôm qua, “Lần này còn có lương đấy.”

“Rất tốt rất tốt, dù sao bây giờ con cũng không thiếu tiền, vất vả như vậy làm chi, ở nhà nhiều cùng ba con.” Chú Bằng cười hề hề tìm tiền lẻ đưa cho khách hàng, “Đúng rồi, mai là sinh nhật Cường Tử, đưa ba con đến nhà ăn cơm đi, thím của con mua rất nhiều thịt. Có mỗi một ngày nghỉ mà Cường Tử này lại ở trong nhà chơi trò chơi, gọi ăn cơm cũng không trả lời, con nên giúp chú nói với nó, nó chỉ nghe lời con.”

Nguyễn Hàm Kiều gật đầu: “Vâng, không thành vấn đề!”

Nguyễn ba cười tùm tùm ở một bên, thừa dịp lúc chú Bằng không để ý, vụng trộm để mười đồng tiền vào trong túi của ông.

Ánh mắt của chú Bằng nhìn thấy, hắc một tiếng, “Ông lão già này!”

Đã lôi kéo lão ba đi vài bước xa, Nguyễn Hàm Kiều cười quay đầu phát phát tay.

Về nhà, nhìn lão ba uống thuốc, lại một lúc xem hai tập phim truyền hình, Nguyễn Hàm Kiều mới rửa mặt trở về phòng ngủ.

Có trên năm người gửi thư yêu cầu thêm bạn tốt, đều là đàn ông, trong đó một cái biệt danh kêu “Tào học vĩ”, dựa vào ảnh nửa người một đầu đội mũ miện hoàng đế Thanh triều trở hết tài năng.

Nguyễn Hàm Kiều mở hình, nhất thời mừng rỡ ngã xuống giường.

Bên kia đồng ý kết bạn, ghi chú phía trên viết lên Tào ba ba.

Nguyễn Hàm Kiều: Tào ba ba sao? ●▽●

Bên kia không trả lời, trực tiếp gọi video mời trò chuyện.

Mặc dù có chút không xác định, Nguyễn Hàm Kiều vẫn là nhìn gương kiểm tra một chút sắc mặt, sửa lại một chút tóc rối, âm thanh cổ họng, nói được.

Quả nhiên khi nhìn đến người trong video kia, có chút do dự nhất thời bị niềm vui mừng thay thế.

“Tào ba ba!” Nguyễn Hàm Kiều cao hứng hô một tiếng, nhìn người đàn ông trong màn hình so với trong trí nhớ già hơn rất nhiều, “Thật là người a!”

Người bị cô gọi tào ba ba cười rất hiền lành: “Ài, thật nhiều năm không nghe được có người kêu ông là tào ba ba. Kiều Kiều của chúng ta đã lớn như vậy sao?”

Cái mũi của Nguyễn Hàm Kiều có chút xốt: “Tào ba ba, con nhớ người muốn chết! Người không cùng đi đi dân sao, khi nào thì trở về?”

“Trở về không bao lâu. Hôm nay nghe Tào Kiến trở về nói ở công ty gặp con, con cũng chưa nhận ra được nó ha ha.” Tào ba ba có chút xúc động nhìn cô, “Cũng trách không được a, khi đó con tròn như vậy, mập mạp, trong nháy mắt thì cao hơn lại đẹp thế này, nếu ở trên đường gặp con thì ông cũng không dám nhận.”

Ánh mắt Nguyễn Hàm Kiều hơi hơi đỏ lên, có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu: “Thì ra trợ lý Tào chính là Tào ca ca a, con thật sự không nhận ra... Hôm nay anh cũng không nói với con, giống như người xa lạ, không phải là tự giận mình chứ?”

“Ha ha ha ha, làm sao có thể.” Tào ba ba sang sang cười rộ lên, “Nó rất đứ đứ hạnh, tám gậy đánh tới cũng không ra, không biết miếng rộng để làm chi. Kiều Kiều đừng nghĩ nhiều, công ty bọn họ quản rất nghiêm, không có phương tiện để trò chuyện việc cá nhân.”

Nguyễn Hàm Kiều cười hi hi: “Bây giờ Tào ca ca rất soái a.”

Trò chuyện cùng Tào ba ba khoảng một giờ, hẹn tuần sau để cho Tào Kiến đưa cô về nhà ăn cơm. Tắt điện thoại Nguyễn Hàm Kiều còn có chút vui mừng, ngồi yên một lát, sau đó ngã xuống giường.

Trước kia Tào ba ba là một người diễn viên có uy tín, ảnh nửa người kia mang mũ niện sân khấu chính tác là phẩm tiêu biểu của ông.

Nguyễn Hàm Kiều may mắn hợp tác 《 người một nhà vui vẻ 》 cùng ông, đóng vai một đôi hòa hợp ba và con gái. Nói ra Tào ba ba cũng là người thân thiết dễ gần, có chút chiếu cố đối với Nguyễn Hàm Kiều, cho nên mới có xưng hô Tào ba ba thân thiết này.

Nhưng mà sau khi xong 《 người một nhà vui vẻ 》，bởi vì Tào ba ba mệt nhọc quá độ nên gan xảy ra vấn đề, điều dưỡng hơn nửa năm, sau trực tiếp đưa vợ con di cư sang Australia.

Khi đó Nguyễn Hàm Kiều thường tới Tào gia chơi, cũng gặp qua Tào Kiến vài lần, quan hệ không thể nói rõ là thân thiết. Lúc đó anh lên trung học, vẫn là bộ dáng thiếu niên, hiện tại trưởng thành khí tuấn lãng thành thực là người đàn ông chính chắn, vậy mà cô lại không nhận ra.

Không trách được hôm nay nhìn một chút liền nhận ra cô, tám phần sáng sớm vì chuyện bỏ sữa điều tra qua. Nguyễn Hàm Kiều nghĩ đến thái độ của anh hôm nay xa lạ, không khỏi có chút thổn thức.

Cái chuyện nhân vật kia tưởng rằng là nắm chắc, không nghĩ tới cuối cùng vẫn có hướng khác.

Ngày đó ăn cơm tầng cao nhất của Phương Hoa ở Hồng Sam Cư, bữa ăn đều bắt đầu từ Dữu Liểu mới có được tin tức, đã xin chỉ thị cùng lãnh đạo, hấp tấp mà dẫn Nguyễn Hàm Kiều đi qua, phát hiện ngoại trừ vài vị diễn viên đã công bố vài, Vạn Tử đã ngồi vào chỗ, nhưng không thấy bóng dáng Tiền Hồng.

Bữa ăn này Dữu Liểu không có tư cách tham gia, chính là phụ trách đưa Nguyễn Hàm Kiều lại đây.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy Vạn Tử ngồi bên cạnh thái tử Từ Thành Tề của Phương Hoa, hơn nữa cử chỉ ái muội, nhất thời Nguyễn Hàm Kiều có chút dự cảm không lành. Cô quay đầu nhìn Dữu Liểu, hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt giống nhau đều phức tạp.

Dữu Liểu không dám nói thêm cái gì, nhỏ giọng nhắc nhở Nguyễn Hàm Kiều lúc thông minh, lập tức rời đi.

Nguyễn Hàm Kiều đi vào, tất cả mọi người đều nhìn cô. Không có người giới thiệu, cô liền cung kính cúi đầu mỉm cười, tự giới thiệu nói: “Xin chào mọi người, tôi là Nguyễn Hàm Kiều, thật xin lỗi đã tới trễ.”

Phó tổng của Phương Hoa không vui liếc cô một cái, “Làm sao trễ như vậy mới đến, so với La tổng thì cô còn có việc sao? Trước tự phạt ba chén đi.” Ông cầm cái ly rót rượu, “Hiện tại người trẻ tuổi a, một đám đều đến trễ, làm theo ý mình, không phân rõ nặng nhẹ, tật xấu này về sau phải sửa, đến, uống đi!”

Không phải cô tới trễ a, hai mươi phút trước cô mới biết được bọn họ ở trong này ăn cơm được không! Cảm thấy oán thâm, bên ngoài Nguyễn Hàm

Kiều cũng không dám cự tuyệt, ngoan ngoãn xin lỗi cùng đại gia, liền uống ba ly.

Xong rồi phó tổng còn nói: “Đừng đứng góc vậy, chúng ta đi gặp La tổng, còn có kính rượu với nhà sản xuất Vương, thế nào một một chút mắt nhìn người đều không có!”

Nguyễn Hàm Kiều lần lượt kính một ly, may mắn là nhà sản xuất bên kia không có người gây khó xử với cô. Nhưng mà lúc cô nghĩ trò chuyện thêm vài câu, phản ứng của đạo diễn và sản xuất Vương có chút lạnh nhạt, đối lập với khi nói chuyện cùng Vạn Tử hòa ái dễ gần thấy rõ, điều này làm cho Nguyễn Hàm Kiều càng thêm không yên.

Cuối cùng kính rượu đến thái tử gia Từ Thành Tề, khi chạm ly cũng không hiểu được tại sao lại thế này, rơi vài giọt rượu, dừng ở trên quần Từ Thành Tề. Nguyễn Hàm Kiều vội vàng giải thích: “Thực xin lỗi thực xin lỗi, tôi không cẩn thận, thật sự thực xin lỗi...”

Cô kéo khăn giấy đưa cho Từ Thành Tề, đối phương lại không nhận, cầm lấy tay cô đặt tại trên đùi cô vài cái, vừa cười nói: “Không có chuyện gì, lau là đến nơi.”

Trần trụi vậy. Ánh mắt không che đậy làm Nguyễn Hàm Kiều nhìn không được run run, nghĩ rút tay về, lại bị anh ta nắm chặt, không thoát ra được.

Vẫn là Vạn Tử bên cạnh Từ Thành Tề nhìn không được, một tay đoạt lấy khăn giấy trong tay Nguyễn Hàm Kiều, nói: “Vẫn là tôi đến lau đi! Hàm Kiều cô cũng quá không cẩn thận, cô nhìn đi, quần thái tử gia đều bị cô làm dơ này.” Ngoài miệng thanh âm kia kêu một cái uyển chuyển êm tai, ánh mắt lại nhìn Nguyễn Hàm Kiều giống dao nhỏ nhúng độc, “Người này đến trễ lại gây rắc rối, có phải hay không lại phạt ba ly? Nói chúng ta đang ngồi đều là đại nhân vật, cô cẩn thận một chút, đừng va chạm nữa.”

Nguyễn Hàm Kiều còn có thể nói cái gì, một bên xin lỗi một bên lại tự phạt ba ly.

Các ghế đã ngồi đầy, không có vị trí dư thừa. Nguyễn Hàm Kiều xem xét một vòng, chưa kịp khó, Bạch Tuyền cùng công ty cười mở miệng nói: “Cô tới đây ngồi đi, kêu phục vụ thêm cái ghế.”

Nguyễn Hàm Kiều rất cảm kích đi qua ngồi.

Bạch Tuyền là một nữ minh tinh có tiền đồ ở Phương Hoa, cũng là hoàn toàn xứng đáng là chị cả, hiện tại đã chuyển sang màn ảnh lớn, rất ít tiếp nhận chụp ảnh cho phim truyền hình. Theo lý thuyết một người có địa vị như cô không cần đến tham gia loại không có quan hệ xã giao này, nhưng mà Nguyễn Hàm Kiều nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh cô, cảm thấy đã hiểu rõ.

Nam minh tinh kia gọi là Triển Phong, cũng là ở Phương Hoa, xuất đạo vài năm liên tục vẫn không nóng không lạnh, khoảng thời gian trước ở Nhất Bộ đứng đầu biểu diễn nam Nhị Hào, băng vào ngoại hình đẹp trai cùng hài hước cũng không ít phần.

Mặc dù ở trước công chúng phủ nhận chuyện xấu lần nữa, anh cùng Bạch Tuyền quan hệ, đã là trong vòng công khai bí mật. Lần này tiếp được 《 nói lời yêu 》 nam Nhất Hào, nói vậy bên trong Bạch Tuyền cũng bỏ ra không ít sức lực.

Nguyễn Hàm Kiều chào hỏi qua liền thức thời không xem nhiều nữa, cúi đầu yên lặng dùng bữa.

Uống nhiều ly như vậy, bụng lại rỗng, rất nhanh rượu liền lên trên đầu, cũng may chính là có chút choáng, vẫn còn cảm giác và ý thức. Trong thời gian sau cô liên tục không hề rảnh, nỗ lực giảm bớt cảm giác tồn tại, sợ lại có người đến mời rượu.

Từ lượng của cô không tính là quá kém, nhưng rượu trên bàn pha trộn tiếp tục đương nhiên là không thể so sánh với đàn ông, loại tình huống này uống nhiều chỉ có chịu phần thiệt, vẫn là cẩn thận thì tốt hơn.

Trên bàn ngoại trừ ba cô gái, mặt khác còn có một vị nữ nghệ nhân Lục Diêu, đang lúc tiểu Hoa sáng chói, cũng nữ chính trong bộ kịch này, vừa mới đi ăn đổi nơi công tác đến Quan Ý kỳ ở dưới truyền thông Quang Diệu. Nam nữ diễn viên chính đều ở đây, bất quá không nghĩ tới nhân vật làm náo động tới nay cũng chưa có xác định Vạn Tử.

Cô vốn là phô trương cá tính, bây giờ lại có thái tử gia làm chỗ dựa, càng thêm không kiêng nể gì, nghe kể rằng luôn luôn tranh đua với Lục Diêu, cùng các đàn ông tới uống rượu nói cười vui vẻ, gần như thành trung tâm trên bàn cơm.

Nguyễn Hàm Kiều có thể dè dặt cẩn an phận bảo toàn chính mình, thật đúng được cảm tạ cô.

Khi kết thúc Bạch Tuyền cùng Triển Phong song song rời khỏi, Lục Diêu giúp việc trong xe, bị trợ lý đón đi rồi; Vạn Tử đã say bất tỉnh nhân sự, bị thái tử gia ôm bắt đi. Nguyễn Hàm Kiều vẫn là tinh thần thanh tỉnh, đại gia nói tạm biệt, lòng bàn chân dường như muốn chạy đi.

Không khéo ở cửa lớn gặp phải Vạn Tử ôm thái tử gia, Nguyễn Hàm Kiều lập tức xoay người nghĩ đi đường vòng, lại bị gọi lại: “Ôi, cái người kia ai! Cô đi lại đây một chút. Gọi cô đây, lại đây cho tôi!”

“Người cũng là người của Phương Hoa? Gọi là gì a, thế nào tôi chưa thấy qua cô?” Từ Thành Tề nửa hí mắt cười, một tay còn ôm eo Vạn Tử, tay kia thì duỗi ra lại muốn kéo Nguyễn Hàm Kiều, “Hôm nay buổi tối theo tôi đi đi, tôi đưa cô đi chơi, àn?”

Nguyễn Hàm Kiều tay mất lạnh lẽo né tránh, tận lực cười nói: “Cảm ơn ý tốt của thái tử gia, nhưng mà ba tôi sinh bệnh ở nhà, ta phải chạy nhanh trở về chiếu cố ông.”

Khỏe miệng Từ Thành Tề kéo một chút, mở cửa xe trực tiếp kéo Vạn Tử xuống vào, quay người lại mang theo một thân mùi rượu hương Nguyễn Hâm Kiều đi.

Nguyễn Hâm Kiều theo bản năng né về sau một chút, chộp được Từ Thành Tề khẽ cười một tiếng, lấy điện thoại trong túi đưa vào tay cô. Loại khoai lang phồng tay này Nguyễn Hâm Kiều cũng không dám nhận, né tránh.

Từ Thành Tề nhìn cô như vậy, vừa cười: “Còn có nghĩ là diễn bộ phim truyền hình này? Lưu số điện thoại của cô cho tôi.”

Nguyễn Hâm Kiều chỉ phải cắn răng đem đi động chuyển qua, sau đó giống như thuốc nổ một giây cũng không dám cầm lâu, nhanh chóng trả lại cho anh: “Thời gian không còn sớm, tôi đi trước, ngài trên đường đi cẩn thận.”

“Đi chỗ nào a, tôi đưa cô đi.” Từ Thành Tề chống xe hướng cô kêu.

Nguyễn Hâm Kiều đã tay chân lạnh lẽo chạy đi một đoạn, vừa nghe lời này lập tức chạy nhanh hơn, “Không cần! Cảm ơn ngài!”

Từ Thành Tề liền nhìn cô chạy đi như vậy, nửa ngày khẽ cười một tiếng, than thở một câu: “Giống như một con thỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ngốc tử

Vai diễn cuối cùng bị Vạn Tử lấy được. Từng trải qua bữa ăn vài lần, Nguyễn Hâm Kiều cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng mà Dữu Liễu rất tức giận, luôn luôn mắng: “Thảo! Ngày đó tổng giám Hình rõ ràng nói với chị sản xuất Phương nhìn trúng chính là em, cũng không biết Vạn Tử khi nào thì đáp ứng thái tử gia, mới vài ngày, xong kịch cũng không nói, còn lấy được hai chữ lớn, mở hai chân ra là có thể cầm nhiều lợi ích như vậy, thật sự là một vốn bốn lời.”

“Tiểu Liễu Liễu bình tĩnh nha, vòng luân quân này vốn là như vậy a, có người lựa chọn dựa vào thực lực, cũng có người lựa chọn con đường tắt, quy tắc trò chơi chính là như thế này.” Nguyễn Hâm Kiều bay qua đến an ủi cô, “Huống hồ cô cũng không phải lấy không, trình độ nào đó thì coi như là có trả giá a.”

“Trả giá cái rắm a!” Dữu Liễu trợn trừng mắt, “Cô ta lại hưởng thụ có năng lực cầm lợi ích, được lợi gấp đôi.”

Mặt Nguyễn Hâm Kiều hờn nhiên: “Ai, đổi thành chị, mua bán thế này chị làm không?”

Dữu Liễu suy xét vài giây, không chút do dự: “Làm.”

“Chị xem” Nguyễn Hâm Kiều buông tay.

Dữu Liễu phát tiết xong, ôm lấy Nguyễn Hâm Kiều: “Xin lỗi a, nhất định trong lòng em càng không dễ chịu, chị không nên nói những lời này với em. Nhưng mà chị rất bức, hôm nay em không thấy được về mặt đắc ý của Nghiêm Thư Dao, đương nhiên là chị...”

Nguyễn Hâm Kiều vỗ vỗ cô: “Chị thật dũng cảm. Đều là do em không chịu tranh giành, chưa cho chị được chút thể diện.”

“Ôi đừng, em nói như vậy thật sự là trách oan lòng chị.” Dữu Liễu xoa đầu cô hai cái, “Chúng ta nói qua liền bỏ đi, chị lại liên hệ cái khác. Quảng cáo của em có thể lập tức được phát sóng, đến lúc đó nói không chừng sẽ có cơ hội mới.”

Nguyễn Hâm Kiều nghĩ đến tạo hình lúc đó của mình, cười gượng hai tiếng.

Vai diễn đã đánh mất, tạm thời không có công việc mới, Nguyễn Hâm Kiều lại nhàn rỗi.

Quan Triệt bên kia, thư gửi kết bạn liên tục vẫn không qua, Nguyễn Hâm Kiều viện cớ “Hôm nay đổ mưa anh ra ngoài nhớ mang ô” cùng với “Tôi nghĩ quay về xem bò sữa một cái không biết Quan tổng có thời gian không” lấy cớ đợi chút, gọi điện thoại cho anh vài lần, nhưng đều bị lão hồ ly kia mấy lần ngăn cản.

Cuối cùng lấy cớ không được, cô nói: “Ngày mai là sinh nhật tôi, có thể hân hạnh mời Quan tổng ăn cơm cùng tôi?”

Không nghĩ tới đúng lúc Quan Triệt đi công tác hai ngày, né tránh hoàn toàn. Bất nhưng vẫn là để Tào Kiến chuẩn bị một phần lễ vật.

Tào Kiến đặc biệt đưa lễ vật đến nhà Nguyễn Hâm Kiều, mang vào một cái bánh sinh nhật ngọt.

Sau khi vào nhà cùng chào hỏi với Nguyễn ba, anh nhìn Nguyễn Hâm Kiều, cười chế nhạo: “Sinh nhật vui vẻ.”

Nguyễn ba ồ lên một tiếng, xem xét xem xét vẻ mặt mừng rỡ của Nguyễn Hâm Kiều, yên lặng nuốt hết những điều nghi ngờ vào bụng.

“Cám ơn Tào Kiến ca.” Nguyễn Hâm Kiều cười mời anh ngồi xuống uống trà.

“Đây là quà mà boss đưa cho em.” Anh đưa lên một cái gói to rất tinh xảo xinh đẹp, là một nhãn hiệu xa xỉ. Nguyễn Hâm Kiều tiếp nhận, thấy anh lại đưa ra một cái hộp gỗ mộc mạc, “Đây là phần của ba anh, lúc trước mua khi đi du lịch, nói là bông tuyết ngân, có thể trừ bệnh thấp.”

Cái này Nguyễn Hâm Kiều ngượng ngùng, cảm giác dường như chính mình lừa lẽ vật.

Vốn xem cô nên vui vẻ phần chân đột nhiên vội thành một đoàn, Tào Kiến nở nụ cười, “Không có việc gì, cảm đi, sinh nhật của em vừa qua khỏi không bao lâu, coi như là đưa bù đi.”

“Thật ra thì đã qua hai tháng...” Nguyễn Hâm Kiều thờ dãi, vốn nghĩ là chỉ lừa Quan Triệt đi ra ngoài ăn bữa cơm, không nghĩ tới cuối cùng lừa đến hai phần lễ vật.

Nguyễn ba muốn Tào Kiến ở lại ăn cơm, anh nói đã có hẹn, ngồi một lát liền xin từ biệt rời khỏi. Trước khi đi lại nhắc nhở Nguyễn Hâm Kiều thứ sáu tới nhà bọn họ ăn cơm: “Hết giờ làm anh tới đón em.”

“Ừ ừ!” Nguyễn Hâm Kiều liên tục gật đầu.

Nguyễn Hâm Kiều kiên trì muốn đưa anh xuống lầu, hai người chậm rãi đi đến ven đường, trò chuyện vài câu trọng tâm không nói đến nơi đến chốn. Tuy rằng là quen biết đã lâu, nhưng bao nhiêu năm không gặp, cuối cùng như là cách một tầng khoảng cách.

“Hôm nay thật sự là phiên toái cho anh, đặc biệt vì em đi một chuyến.” Nguyễn Hâm Kiều tìm kiếm không biết anh có thấu tâm tư của mình đối với Quan Triệt hay không, chính là mới đến thôi, không dám nói thêm cái gì.

Tào Kiến nói không sao, đi đến bên cạnh xe, xoay người: “Được rồi, trở về đi.”

Nguyễn Hâm Kiều gật đầu, “Tào kiến ca hẹn gặp lại, trên đường cẩn thận.”

Tào kiến đang định lên xe, nghe vậy dừng một chút, quay đầu nhìn cô: “Thế nào lại sợ anh như vậy?”

“A? Không có a...”

“Anh xem em còn kém cho anh cung kính.”

Nguyễn Hâm Kiều tiếp tục cười, có chút xấu hổ.

Tào kiến nhìn cô một lát, vui vẻ, nâng tay sờ sờ đầu cô: “Còn cứ như hồi nhỏ kêu Tào ca ca đi, mặc dù có chút buồn nôn, nhưng mà so với Tào Kiến ca Tào Kiến ca, nghe kỳ quái.”

“Vâng!” Cuối cùng trong lòng Nguyễn Hâm Kiều cũng nhẹ nhàng thở ra, hướng nhìn anh.

Tào kiến khoát tay, khởi động xe.

Nhìn theo xe rời đi, Nguyễn Hâm Kiều mới xoay người về nhà, xem xét cái bánh ngọt lớn kia, thương lượng cùng lão ba: “Ba ba, nếu không gọi cho chú Bằng và Cường Từ bọn họ tới ăn một khối đi?”

Đường huyết lão ba quá cao, không thể ăn cái này, một người như cô xác định vững chắc là ăn không hết, mùa hè lại để không được, một cái bánh ngọt xinh đẹp như vậy, lãng phí thật đáng tiếc.

“Hoàn thành. Hôm nay lại cho Kiều Kiều thêm một lần sinh nhật.” Nguyễn ba cười hề hề đi lấy ví tiền, “Ta lại đi mua gọi thêm thức ăn.”

“Con đi cùng ba.” Nguyễn Hâm Kiều chạy tới đổi giày, “Vừa vặn đi gọi chú Bằng bọn họ.”

Buổi tối vài người ăn một bữa cơm vô cùng náo nhiệt, chơi đến gần mười giờ mới rời đi. Nguyễn Hâm Kiều cho lão ba phóng hạo nước tắm, phao bơi thuốc bao, về phòng của mình.

Tắm rửa xong bò đến trên giường, lấy hai món quà Tào Kiến đưa qua mở ra xem.

Quan Triệt đưa là một cái vòng tay, màu vàng hình trái tim, hình dạng mấy chuỗi hạt khác nhau làm bằng kim cương, rất là đẹp mắt. Nguyễn Hâm Kiều lấy “Tín vật đính ước” đeo vào, giờ lên trước mắt, xem thế nào đều không đủ.

Tào ba ba đưa là một chiếc lược bạc, quả thực so với trang sức bình thường thì sáng hơn. Lược bạc chải đầu có rất nhiều điểm tốt, Nguyễn Hâm Kiều cũng thích vô cùng.

Bò đến trên giường phân biệt tin nhắn cảm ơn gửi cho hai người.

——“Tào ba ba, con đã nhận được quà, rất thích! Sao sao a ~(^ 3 ^)”

——“Tôi nhận được quà, tôi rất vui, cảm ơn anh ~(^ 3 ^)”

Tào ba ba trả lời: Con vui mừng là tốt rồi ha ha, sao sao a ~(^ 3 ^)

Quan Triệt trả lời: Không cần khách khí.

Nguyễn Hàm Kiều lại thờ phỉ phỉ nín chặt con rồi hồ ly đánh vài cái, thật sự là đầu gỗ mà! Có thể bắt chước người ta hay không, ngốc từ...

Thoáng một cái đã đến thứ sáu, Nguyễn Hàm Kiều không chờ ở nhà, sớm đã chạy đến cao ốc Quan Ý, chờ Tào Kiến tan tầm.

Đã ba ngày, Quan Triệt đi công tác hẳn là đã trở lại đi?

Ở đại sảnh gọi điện thoại cho Tào Kiến, anh không hồi nhiều, làm cho cô cảm điện thoại đứng trước sân khấu, chào hỏi một tiếng, Nguyễn Hàm Kiều liền quang minh chính đại bị bắt đi vào, thang máy dừng lại lầu 38 quen thuộc.

Lúc này Tào Kiến không ở văn phòng, đi phòng họp đưa một văn kiện quan trọng, vẫn là thư ký Hường đón tiếp cô.

Thư ký Hường trước sau như một đầy kinh nghiệm, lần này mặc đồ lao động màu đen, một đôi chân dài đáng chú ý hết sức. Trừ bỏ ánh mắt vừa nhìn đến Nguyễn Hàm Kiều có một tia khác thường, toàn bộ quá trình đều là mỉm cười đúng mức.

Nguyễn Hàm Kiều cũng cong ánh mắt hướng cô cười: “Thư ký Hường, lại gặp nhau.”

Thư ký Hường đưa cô tới một căn phòng họp nhỏ, vẫn nét mặt chuyên nghiệp tươi cười, “Cuộc họp rất nhanh sẽ kết thúc, cô ở đây chờ trợ lý Tào đi, mời tự tiện.” Đi hai bước lại quay đầu, “A đúng rồi, những thứ kia đều liên quan đến thương mại cơ mật, không cần lộn xộn.”

“Tốt.” Về mặt Nguyễn Hàm Kiều nhu thuận, chờ cô ra cửa, mới không phục hơi bủi môi.

Thời gian đợi người đứng là quá chậm, hơn mười mấy phút đồng hồ, Nguyễn Hàm Kiều nhàm chán đến mức muốn nổ tung. Chân đứng đều tê, vẫn ghé vào cửa thủy tinh bên ngoài xem xét rốt cuộc cô cũng nhìn thấy Quan... Oh không, là bóng dáng Tào Kiến.

Đương nhiên, người bên phải bước đi khí thế kia chính là Quan Triệt không thể nghi ngờ.

Nguyễn Hàm Kiều nhanh chóng đứng dậy, vỗ vỗ váy, kéo cửa ra, chạy chậm ra ngoài.

“Quan tổng, Tào ca ca.” Hai người đàn ông vừa đi về phía cô vừa thấp giọng thảo luận vẫy tay, cười khanh khách hỏi, “Mọi người họp xong rồi sao?”

Quan Triệt bước chân dừng lại, hơi hơi nhăn lại mày, quay đầu nhìn về phía Tào Kiến. Người sau ho một tiếng, chỉ chỉ Nguyễn Hàm Kiều, nửa đùa giỡn nói: “Ba tôi là bạn lâu năm, hôm nay phụng mệnh đưa cô về nhà ăn cơm.”

“A?” Đường như Quan Triệt có chút tâm tư liếc mắt nhìn hai người, cuối cùng hướng Nguyễn Hàm Kiều gật đầu thăm hỏi, lướt qua hai người đi vào văn phòng.

Xe của Tào kiến màu trắng, thoạt nhìn cũng không nổi tiếng, nhưng xử lý rất sạch sẽ. Ánh mắt Nguyễn Hàm Kiều rất dễ dàng bị chiếc xe Bingley màu đen đậu bên cạnh hấp dẫn.

Cô ngồi vào chỗ, hiện tại nhìn thấy cảm giác mình và xe như nhau, rất thân thiết.

Lên xe, cài xong dây an toàn, Nguyễn Hàm Kiều lấy trong túi ra một gối sứ màu xanh biếc hình con rắn nhỏ.

Bàn tay lớn nhỏ, thân thể rất ngắn, mập mập, nửa thân trên đứng thẳng, lộ ra cái bụng màu vàng, phần đuôi tạo thành cái đế, đuôi nhọn nhếch lên cao; đầu rắn tròn vo, ánh mắt rất lớn, lông mày trên mặt rất dể dãi, đầu lưỡi màu đỏ, quai hàm phồng lên, một vòng xoắn ốc hai bên tạo má hồng hồng nhạt.

“Nha, cho anh một vật nhỏ.” Nguyễn Hàm Kiều cầm ở trong tay quơ quơ, “Này màu sắc không được tốt, có chút thâm, vốn muốn làm một màu xanh lục, sẽ đẹp một ít.”

“Thật đáng yêu.” Tào Kiến nhìn thoáng qua, nở nụ cười, “Tự mình làm sao?”

“Đúng vậy.” Nguyễn Hàm Kiều đưa con rắn nhỏ tới trước mặt, “Không phải anh cảm tình con rắn sao, về sau đây là vật biểu tượng của anh.”

“Cảm ơn.”

Nguyễn Hàm Kiều cười rất đắc ý, lại cúi đầu lấy trong túi ra một cái giống nhau như đúc, chính là cái đầu lớn một vòng, “Cầm đồ!”

Tào Kiến không nhịn được vui vẻ, dừng xe lại ở đèn xanh đèn đỏ: “Có phải em còn giấu một cái?”

“Rất thông minh nha.” Quả thực Nguyễn Hâm Kiều lại lấy ra một cái lớn hơn một chút, “Hai cái này cho Tào ba ba và dì. Nhà các người, hắc hắc, ba con rần.”

Đèn xanh sáng, Tào Kiến chậm rãi khởi động xe, cười nói: “Nếu không phải như vậy thì ba mẹ anh đâu có muốn con gái thế, quả nhiên con gái vẫn là tri kỷ. Trước anh thay bọn họ cảm ơn em.”

Khoe khoang xong rồi, Nguyễn Hâm Kiều cẩn thận cất hai cái con rần nhỏ, ngón tay di chuyển ở trên cái túi, đầu cũng không ngừng tới lui qua lại. Nửa ngày, cẩn thận nhìn Tào Kiến.

“Cái kia, Tào ca ca, em có thể hỏi anh một chuyện...”

Tào kiến nhìn về phía trước, khóe miệng lặng lẽ gọi lên, trong mắt chứa vài phần ý cười.

“Cuối cùng cũng không nhận được?”

Thì ra anh đã sớm nhìn ra...

Nguyễn Hâm Kiều sờ sờ lỗ tai, cười hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Giúp đỡ

Từ nhỏ Nguyễn Hâm Kiều học toán không tốt, nhưng ba ba rất khó khăn mẽ yêu cầu vào đại học phải học kế toán chuyên nghiệp, vượt qua bốn năm ở học viện Đại Thương học tự sinh hoạt.

Không có theo ý nguyện của chính mình đi thi học viện điện ảnh, cô vẫn tiếc nuối, nhưng mà hiện tại, bắt đầu có may mắn nhỏ.

Thừa dịp mấy ngày này tương đối rảnh rỗi, Nguyễn Hâm Kiều trở về trường học cũ một chuyến, mang theo một chút được phẩm và hoa quả, đi thăm viện trưởng Lưu là người luôn giúp đỡ cô trong bốn năm đại học.

Cô đến không đúng lúc, học viện sắp có một cuộc hội nghị, nhưng mà cô giáo trực văn phòng vẫn nhớ rõ cô, rất vui mừng kéo cô ngồi xuống ghế. Cô tò mò hỏi chuyện các diễn viên ngôi sao trong làng giải trí, Nguyễn Hâm Kiều đều trả lời tất cả.

Ở văn phòng đợi hơn một giờ thì viện trưởng Lưu mới trở về, vừa vào cửa nhìn thấy Nguyễn Hâm Kiều thì nở nụ cười: “Ai, Kiều Kiều a.”

“Viện trưởng đại nhân.” Nguyễn Hâm Kiều đứng lên, dẫn theo làn váy làm một động tác đáng yêu. Hôm nay mỗi một học viện đều thay đổi màu sắc váy, trên trán tết một cái bím tóc, đến đuôi ngựa bên trong, vừa tươi mát vừa đáng yêu.

Viện trưởng Lưu đối với cô không một chút cảm động, vẻ mặt cự tuyệt, “Ôi ôi ôi con dừng lại, nhất định con đang có chuyện mà thầy biết là không phải chuyện tốt. Trước tiên con hãy ngừng nói, để cho thầy hưởng thụ thêm một lát khoảng thời gian bình yên.” Thầy ngồi vào ghế, dựa vào phía sau, nhắm mắt lại hít sâu một hơi, “A... Nguyễn Kiều Kiều không nói chuyện thật sự thế giới là một mảnh tốt lành.”

“...”

Cô giáo trực ban cười đến không dừng được, Nguyễn Hâm Kiều chạy tới cạnh ghế tựa: “Lão Lưu! Soái Lưu Lưu! Người mở mắt ra nhìn đi, Kiều Kiều mà người thích nhất tới thăm người a. Người không thương Kiều Kiều sao? Có phải ở bên ngoài người có chó con?”

Viện trưởng Lưu tức giận nói: “Ai con tránh ra, thầy không cùng người xa lạ nói chuyện.”

“Ai, thật sự là làm cho người ta thất vọng đau khổ mà.” Nguyễn Hâm Kiều giả bộ thờ dài, lấy ra một quyển tranh móng manh, cố ý lật vài trang trước mặt, “Con còn vì lão Lưu mà đặc biệt làm quyển sách đến mệt, kết quả người không đồng ý gặp con, một câu cũng không cho con nói. Ô ô, rất đau lòng.”

Cô làm bộ muốn ném vào trong thùng rác, “Nếu người đã không cần, quyển sách này tốt nhất là ném đi.”

Giọng nói xuống dốc đã bị viện trưởng Lưu đi qua giành lấy, phát phát mặt bìa, đứng lên cười híp mắt.

Nguyễn Hâm Kiều kéo ghế dựa ngồi vào bên cạnh, hai tay nâng cằm, chớp ánh mắt nhìn người đối diện.

Tổng cộng tập tranh có hơn mười trang, đều do chính Nguyễn Hâm Kiều vẽ vài nét đơn giản trong lúc rảnh rỗi không có việc gì, thỉnh thoảng có linh cảm mới có thể vẽ một chút. Viện trưởng Lưu rất thích, sau một khoảng thời gian, hiểu đủ hơn mười phần liền đánh máy đóng thành sách, làm cái lễ vật nhỏ

đưa cho viện trưởng. Thời đại học ở nơi này nhờ vào viện trưởng Luru không ít phúc lợi.

Viện trưởng Luru trở mình xem xong một lần, đưa mắt nhìn thêm lần nữa, lúc này mới hướng tới cô: “Được rồi, nói đi, có chuyện gì.”

“Cái kia...” Nguyễn Hàm Kiều thật là có chút ngượng ngùng, trả lời, dè dặt cẩn trọng hỏi, “Viện trưởng Luru, Quan Triệt ở tập đoàn Quan Ý, người có biết không? Con nghe nói anh ta cũng là bạn học, học viện mời anh đến làm buổi tọa đàm, cũng là người liên hệ, đúng không?”

Theo mắt kính trên mặt Lão Luru liếc nhìn cô một cái: “Đúng rồi sao?”

Nguyễn Hàm Kiều cười như kẻ trộm.

“Soái Luru Luru, giúp con một việc đi.”

...

Lại là một ngày chủ nhật trùng với quốc khánh, Nguyễn Hàm Kiều sớm rời giường chuẩn bị tốt điểm tâm cho lão ba, hôm kia đi mua váy mới, màu sắc tương đối tươi mát tự nhiên, sau đó xuất ra thêm “Đe dọa nam sắc” gọi tới, cần môi trang điểm.

Chuẩn bị xong, nhìn vào gương phía trước phía sau mấy lần, lúc này mới cầm túi nhỏ chuẩn bị ra ngoài.

Nguyễn ba biết hôm nay cô muốn tới nhà viện trưởng Luru ăn cơm, gọi cô vào nói: “Ăn cơm xong rồi đi, còn sớm mà. Lễ vật của con ba đặt ở cửa, con ra ngoài nhớ mang theo.”

“Con không ăn, ba ba.” Nguyễn Hàm Kiều ngồi ở cửa vào đổi giày cao gót, “Váy có chút căng, ăn một lần cơm bụng nhỏ liền sẽ hiện ra.”

“Lại đây ăn nhanh, có bụng nhỏ thì thế nào.” Về mặt Nguyễn ba không đồng ý, “Bữa sáng là quan trọng nhất.”

“Chỉ một lần vào hôm nay thôi, không có việc gì.” Nguyễn Hàm Kiều mang được giày, cầm lên đồ vật liền chạy đi.

Nguyễn ba cầm chén chạy ra: “Con đừng chạy, đừng cầm đồ vật mà chạy như vậy! Buổi tối trở về sớm một chút——”

Nguyễn Hàm Kiều đã chạy đến không thấy người: “Vâng ạ, ba nhớ uống thuốc, tạm biệt ba!”

Đón xe đến nhà viện trưởng Luru, là vợ của viện trưởng Luru đi Phương ra mở cửa, Nguyễn Hàm Kiều để đồ vật lên trên một bàn tay, tay kia thì làm cái động tác vẫy khăn: “Nô tì thỉnh an viện trưởng phu nhân!”

“Con là Kiều Kiều sao.” Di Phương vui vẻ, một bên mời cô đi vào, “Các diễn viên như con ra ngoài đều chào hỏi như vậy sao?”

“Di Phương tốt lành.” Nguyễn Hàm Kiều đứng đắn chào một cái, cười khanh khách nói, “Con nghĩ mình không giống người thường một chút, làm cho người nhớ kỹ con. —— đây là cho người cùng viện trưởng, không phải là vật quý gì, người đừng ghét bỏ.”

“Ai sao lại cầm nhiều như vậy, mấy ngày hôm trước con cầm vài tấm hình vẫn còn.” Di Phương nói, “Lần tới đến nhưng đừng mang đồ gì a. Con xem dáng người viện trưởng Luru kia, chính là thứ tốt ăn nhiều lắm, mập đến đầy mỡ kia.”

Nguyễn Hàm Kiều mừng rỡ không thôi: “Viện trưởng có phúc khí mà.”

Vừa vặn viện trưởng Luru từ bên ngoài bước trở về, một bên khom lưng đổi giày một bên cười ha ha: “Nhóc con mở miệng nói chuyện rất ngọt a.”

Di Phương rất chú trọng dưỡng sinh, ngày thường ăn nhẹ, ăn buổi tối càng không được thiếu, sau bảy giờ không lại ăn cơm, cho nên lần này bọn họ mới đến nhà ăn cơm, định là giữa trưa.

Nguyễn Hàm Kiều cố ý tới sớm, bởi viện trưởng cùng di Phương trò chuyện, lại cùng vào phòng bếp hỗ trợ chuẩn bị đồ ăn, một bên chờ mong Quan Triệt đến, tâm tình nhấp nhô như thủy triều.

Ngày đó Nguyễn Hàm Kiều cầu xin viện trưởng Luru nên mới đáp ứng mời Quan Triệt đến nhà ăn cơm, tạo cơ hội cho cô quen biết.

Nguyễn Hàm Kiều không muốn biến bữa này thành lợi dụng nhiều quá, cho nên mới đi sớm vài giờ, nghĩ giúp đỡ bọn họ cũng là tốt.

Quan Triệt người này, tính cách và bề ngoài của anh giống nhau, trầm ổn lại cẩn thận, nhất định có quan niệm thời gian, lần này cũng là hẹn thời gian nửa giờ sau tới.

Viện trưởng Luru là ân sư khi anh học đại học, tuy rằng chỉ ở đại học hai năm thì bị nhà nước cử du học, nhưng quan hệ của Quan Triệt và viện trưởng Luru không tệ, sau tốt nghiệp đều có liên lạc.

Lần này viện trưởng Luru mời anh đến nhà ăn cơm, Quan Triệt đặc biệt vì thế mà hủy đi một cuộc hẹn.

Nhưng mà sau khi anh mở cửa nhìn thấy một bóng dáng với gương mặt luôn tươi cười, về mặt vạn năm không thay đổi khó có được chút dao động.

“Chào anh.” Cửa vừa mở thì Nguyễn Hàm Kiều vừa chỉnh sửa ổn thỏa tóc mái rối loạn, nhưng chính mình không phát hiện, tay chân ra vẻ rụt rè, “Lại gặp mặt, Quan tổng.”

Quan Triệt lễ phép đưa tay: “Chào cô.”

Anh chạm một chút lại nhanh chóng buông ra, Nguyễn Hàm Kiều nghiêng người tránh ra, giọng nói không giấu được chút nhẹ nhàng: “Mau vào đi.”

Quan Triệt hơi hơi vuốt cằm, lướt qua cô vào cửa. Viện trưởng Lưu cười đứng dậy, dì Phuong cũng đi ra từ phòng bếp tiếp đón anh, Nguyễn Hàm Kiều thò cái miệng nhỏ, rất chịu khó chạy đi châm trà cho anh.

“Cám ơn.”

Viện trưởng Lưu ở một bên nhìn thấy bộ dáng chân chó của Nguyễn Hàm Kiều, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng vẫn là hướng Quan Triệt giới thiệu nói: “Ài, đây là Nguyễn Kiều Kiều, cũng là người trong học viện của chúng ta, tính ra là sư muội của con, thừa dịp hôm nay nghỉ ngơi lại thăm thầy, không nghĩ tới vừa khéo gặp con.” Sau đó nói với Nguyễn Hàm Kiều, “Đây là học trưởng của con, nổi danh từ công ty nhà, Quan Triệt.”

Nguyễn Hàm Kiều vội vàng thuận theo: “Oa, chào học trưởng.”

Mặt mày Quan Triệt bất động nói: “Xin chào.”

Nguyễn Hàm Kiều làm bộ không nhìn ra vẻ lạnh nhạt của anh, cười nói: “Thật không nghĩ tới Quan tổng lại là học trưởng của chúng ta, tôi nghe viện trưởng nói năm trước anh có làm một buổi tọa đàm ở trường học, chuyện khi nào vậy, tôi lại bỏ lỡ, rất tiếc a.”

“Không đáng nhắc tới.” Nói xong nhấp miệng trà, không lại hé răng.

Nguyễn Hàm Kiều nhìn dáng vẻ bí ẩn của anh trong khoảng cách gần, ánh mắt hướng tới viện trưởng Lưu, đứng lên nói: “Tôi trở về phòng bếp giúp dì Phuong, học trưởng có ăn kiêng gì không?”

Lại là lời ít mà ý nhiều nói: “Không có.”

“Vậy anh thích ăn đồ ăn gì?”

“Đều được.”

“...” Trong lòng Nguyễn Hàm Kiều thờ dài, kết quả không nhận được, than lên một tiếng.

Quan Triệt không dấu vết liếc nhanh nhìn cô một cái, lại dời đi.

Nguyễn Hàm Kiều trở lại phòng bếp, luôn để ý động tĩnh bên ngoài, có chút không yên lòng, vài lần cầm sai đồ vật này nọ. Dì Phuong cười vui vẻ, “Xem con mắt hồn mắt vía kìa.” Cầm hương ra phía ngoài, nhỏ giọng hỏi, “Thích Tiểu Quan?”

Trông mắt Nguyễn Hàm Kiều chuyển nhanh như chớp, mím môi cười có vài phần ngượng ngùng: “Đúng vậy, nhìn trúng anh ấy đã lâu.”

Cô gái này còn rất chân thành. Dì Phuong cười nói: “Đứa nhỏ tiểu Quan này, tuổi cũng không nhỏ, sự nghiệp đã vững, chỉ là vẫn liên tục trì hoãn việc lập gia đình. Đừng nói, dì nhìn hai người rất thích hợp, tính tình Tiểu Quan buồn bực, tìm người hoạt bát như con vậy, nói không chừng có thể bù đắp cho nhau.”

Khỏe miệng Nguyễn Hàm Kiều nhanh chóng lấy lại được vui vẻ, tay lại nắm lấy khăn vải, “Người thật sự là sáng suốt.”

“Được rồi đừng lăm lăm, mang đồ ăn lên thôi.”

“Vâng!”

Nhà viện trưởng Lưu thực không nói nguyên tắc, vài người cúi đầu yên lặng ăn cơm, dì Phuong thường thường cầm đĩa thêm món ăn cho Nguyễn Hàm Kiều cùng Quan Triệt, thỉnh thoảng hỏi một câu đồ ăn có hợp khẩu vị không.

Sau khi ăn xong Quan Triệt cùng viện trưởng Lưu ở phòng khách trò chuyện tập trung vào chuyên môn, Nguyễn Hàm Kiều xung phong nhận việc giúp dì Phuong rửa chén, một bên dựng thẳng lỗ tai nghe lén cuộc trò chuyện bên ngoài. Nhưng mà đề tài của hai người đàn ông rất chán, cái gì cô phiếu quỹ kế hoạch a, nghe tới đều muốn ngủ gà ngủ gật.

Dọn dẹp xong phòng bếp, đến giờ dì Phuong liền trở về phòng nghỉ ngủ trưa, Quan Triệt và viện trưởng Lưu bày bàn cờ chơi cờ, Nguyễn Hàm Kiều liền yên tĩnh ngồi bên cạnh, chống cằm xem.

Hiển nhiên kỹ thuật của Quan Triệt muốn cao một bậc, viện trưởng Lưu có vẻ chống đỡ không xong, trong chốc lát đổi một tư thế, cau mày, nghiêm túc tìm xem cách bày trận của các đại tướng trên bàn cờ.

Nhưng mà hai người này chơi lại không nói chuyện, lại chậm chạp và buồn chán, không bao lâu mí mắt Nguyễn Hàm Kiều liền bắt đầu đánh nhau, đầu thấp một chút, cuối cùng là đặt đầu ngay trên bàn trà, ngủ thiếp đi.

Viện trưởng Lưu nhìn cô, một bên ghét bỏ, một bên còn vô cùng thân thiết giúp đỡ cô.

“Con xem con nhóc này, ở chỗ này cũng có thể ngủ.” Viện trưởng Lưu nâng tay chỉ vào cô, nhìn Quan Triệt nói, “Con đưa nó vào phòng ngủ đi, lưng thầy đã già rồi, không thể nâng nó lên được.”

Quan Triệt đáp lại, cúi người, ôm ngang cô đứng lên, một người gầy nhỏ nhắn, ôm lấy không cảm giác nặng gì. Lơ đãng một cúi đầu, vừa khéo nhìn thấy lông mi của cô run một chút, cân nhắc xong, ôm cô đi về hướng phòng khách.

Nguyễn Hâm Kiều nhìn không tới chỗ anh, hướng về phía viện trưởng Lưu cảm ơn.

Thực ra lúc vừa bị ôm cô đã tỉnh lại, nhưng mà cơ hội tốt như vậy không nắm bắt cho tốt quả thực trời đất khó dung! Nguyễn Hâm Kiều lặng lẽ dùng sức, đầu dán vào trong ngực anh, còn có chút ngứa tay, nghĩ nâng tay lên ôm cổ anh.

Sợ bị anh trực tiếp ném xuống, nhẫn nại.

Viện trưởng Lưu ở phía sau không tiếng động thở dài lắc đầu, nâng tay đẩy các quân cờ.

Quan Triệt đưa Nguyễn Hâm Kiều phóng tới trên giường của phòng khách, cầm cái chăn lạnh trên giường đắp cho cô, nhẹ nhàng ra cửa.

Vừa ra tới lại nghe viện trưởng Lưu nói: “Điều hòa không mở, trời nóng ngủ không tốt.”

“Mở.”

Viện trưởng Lưu oh một tiếng, “Điều chỉnh nhiệt độ, đừng để cảm lạnh.”

Quan Triệt liền đi trở lại, điều chỉnh nhiệt độ ở 27 độ.

“Tôi lướt con.” Viện trưởng Lưu cười hi hi nhìn anh.

Quan Triệt trở về ngồi xuống, cầm lấy chén trà uống một ngụm nước, không nhanh không chậm đi bước cờ, lúc này mới nâng lên mí mắt, chậm rãi mở miệng nói: “Thầy đừng đến bàn cờ của con.”

Mặt viện trưởng Lưu không đổi sắc: “Không có a, con nhớ lắm thôi.”

Quan Triệt chỉ nhẹ nhàng hạ khoe miệng, không vạch trần ông.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thân thiết

Nguyễn Hâm Kiều không ngủ được.

Rất kích động.

Kích động gửi tin nhắn cho Lộ Lộ: Đại kim chủ ôm công chúa get✓

Lộ Lộ trả lời một đồng “Đối phương không muốn nói chuyện cùng cậu thì cậu cũng kìm nén lại nước mắt”, “Đối phương không muốn nói chuyện cùng cậu thì cậu đừng để về mặt đưa đám đó”, “Đối phương không muốn nói chuyện cùng cậu cũng nhằm để lại những lời la mắng từ cậu” thêm một loạt nét mặt.

Nguyễn Hâm Kiều di chuyển tay trả lời: Đối phương không muốn nói chuyện cùng cậu cũng khoe được ôm công chúa với cậu

Lộ Lộ:... Gặp nợ)

Lộ Lộ tổn thương hoàn toàn, tâm tình Nguyễn Hâm Kiều rất tốt, ngủ không được a ngủ không được.

Sau khi nghỉ ngơi đúng nửa giờ thì di Phương rời giường, bỏ thật nhiều hoa quả xếp thật đẹp đựng trên mâm trái cây, lại nấu một ấm hồng trà, nướng bánh hoa pho làm món điểm tâm ngọt —— mang hoa quả lên, thêm vào trên nước đường, điểm tâm ngọt được làm giống nhau rất xinh.

Nguyễn Hâm Kiều cố ý chậm chậm một lát, mười phút sau đi ra, giúp đỡ di Phương.

Sau thời gian buổi trưa mọi người lười nhác, cùng nhau hưởng thụ buổi trà chiều đặc biệt của di Phương.

Di Phương và viện trưởng Lưu ngồi cùng nhau nhỏ giọng nói chuyện, tán gẫu việc mua nhà cho con, trọng tâm đề tài là chuyện nhà, lại có không khí ấm áp thật sự cảm giác rất lãng mạn.

Nguyễn Hàm Kiều lặng lẽ ngồi cạnh Quan Triệt, cố gắng tới gần anh, đồng thời đảm bảo không xâm phạm tới khoảng cách an toàn của anh, miễn cho người này thẹn thùng né tránh.

Nhìn phía đối diện viện trưởng Lưu cùng di Phương đều không phải cố ý bày ra vẻ ân ái, Nguyễn Hàm Kiều không hiểu có phải cảm động lây, tự động so chính mình cùng Quan Triệt cũng thành một đôi tình nhân hạnh phúc.

Nhịn không được suy nghĩ cười trộm, sợ chính mình rõ ràng, vội vàng nâng chén trà lên uống để che giấu.

“Cẩn thận ——” một bên liên tục yên tĩnh như gà thì Quan Triệt đột nhiên mở miệng nhắc nhở, nhưng mà thời gian đã muộn, Nguyễn Hàm Kiều kinh ngạc giật mình đồng thời, đầu lưỡi đã bị sức nóng hồi của trà bao lấy.

“Tê ——” đau đến mức nước mắt đều chảy ra, Nguyễn Hàm Kiều vội vàng xoay người, không cho anh nhìn thấy bộ dáng xấu của bản thân thè lưỡi mất trợn trắng.

Viện trưởng Lưu rất ghét bỏ nói: “Uống trà đều có thể bị nóng, làm sao con lại ngớ ngẩn như vậy!”

“Ô ô ô...” Nguyễn Hàm Kiều phát âm không rõ để giải thích.

Di Phương vội vàng lấy nước lạnh cho cô súc miệng, viện trưởng Lưu chỉ chỉ phòng bếp: “Trong tủ lạnh có kem, lấy cho nó một que lạnh lạnh đi.”

Uống vài hớp nước lạnh đã giảm bớt một ít, Nguyễn Hàm Kiều cầm lấy kem, rất là ngượng ngùng: “Cảm ơn di Phương.”

Di Phương cười ngồi xuống: “Thật là lỗ mãng mà.”

Lòng Nguyễn Hàm Kiều tràn đầy ảo não xé gói đựng que kem, vụng trộm liếc mắt về phía Quan Triệt, kinh ngạc khi thấy anh ta đang cười.

Tuy rằng cười rất nhẹ, độ cong nho nhỏ gần như là nhìn không ra, nhưng tuyệt đối, là ờ cười —— người này ngàn năm không đổi sắc mặt, vẻ mặt có chút thay đổi đều dễ dàng nhận ra.

Xem ra anh rất vui vẻ! Trong lòng Nguyễn Hàm Kiều hừ hừ, khoe miệng lại chẳng biết làm sao cũng gio lên.

Đầu lưỡi còn tê dại, xen lẫn cảm giác đau đớn rất nhỏ, Nguyễn Hàm Kiều ngậm que kem một chút, cảm giác lạnh lẽo tạm thời làm tê liệt thần kinh, cảm nhận đau không ít.

Lúc cắn que kem thì rất thích, nhưng mà sau khi cắn xong một lát, đầu lưỡi vẫn khó chịu, khó được lúc Nguyễn Hàm Kiều thêm ăn mà không phản chấn. Không khéo là di Phương biết cô thích ăn đồ ngọt, cho cô phần nhiều nhất, gần như là gấp hai lần bọn họ.

Nguyễn Hàm Kiều ăn một nửa liền ăn không vô, nhưng không nỡ để lãng phí, lại cố gắng ăn thêm.

Cuối cùng thật sự là không ăn được nữa, thừa dịp lúc di Phương và viện trưởng Lưu đi ra, Nguyễn Hàm Kiều nhìn trên bàn chỗ Quan Triệt trước sạch sẽ, ngậm ra hiệu thương lượng với anh.

“Học trưởng, anh có thể giúp tôi ăn thêm một chút hay không, thật sự tôi ăn không vô...” Khuôn mặt của cô vô cùng khổ sở, vỗ hai tay, “Làm ơn làm ơn...”

Quan Triệt nhìn cô, biểu cảm khó diễn tả bằng lời.

“Xin anh, học trưởng!” Vẻ mặt Nguyễn Hàm Kiều thành khẩn, “Bên này tôi đều không có chạm qua, tôi cho anh một chút được không được?”

Lần đầu tiên chạm mặt như vậy mà không thấy ngoại, tâm tình Quan Triệt lúc này thật sự là không biết làm sao lại thấy mới mẻ, nhất thời không biết nên chống đỡ thế nào.

Nguyễn Hàm Kiều không nhìn ra ánh mắt phức tạp của anh, lựa lúc hán ngậm đồng ý, cầm đĩa của anh, cắt cái kia ra, chuyển đến trong đĩa cho anh, sau đó đẩy tới trước mặt anh, trả về chỗ cũ, việc lớn đã làm xong liền thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hướng Quan Triệt cười hi hi chấp tay: “Đại ân đại đức sẽ đền đáp!”

—— chỉ cần anh đồng ý, lập tức lấy thân báo đáp.

Viện trưởng Lưu cùng di Phương trở về, đột nhiên nhìn thấy Quan Triệt nhiều hơn một khối, đều ăn ý cho rằng không nhìn thấy.

Lại đợi một lát, Quan Triệt đứng dậy cáo từ, Nguyễn Hàm Kiều liền cùng anh rời khỏi.

Viện trưởng Lưu cùng đi Phương đưa bọn họ tới cửa, hỏi Quan Triệt: “Con lái xe tới phải không?” Sau đó hướng Nguyễn Hàm Kiều chỉ chỉ, “Nếu không, con tiện đường đưa nó về?”

“Được” Quan Triệt không cự tuyệt.

“Về sau có rảnh thì đến thường xuyên.” Viện trưởng Lưu có chút không tha, “Kiều Kiều cũng vậy, có thời gian thì cứ đến nhà chơi.”

Nguyễn Hàm Kiều nhu thuận gật đầu: “Vâng!”

Lưu luyến xong, lúc hai người đi tới cửa thang máy, bỗng nhiên viện trưởng Lưu lại nói với Quan Triệt: “Thầy nghe nói các con lần sang tập đoàn giải trí, Kiều Kiều đưa nhò này trong đầu luôn có suy nghĩ muốn đi làm diễn viên, đều là người trong nhà, con chăm sóc nó một chút.”

Quan Triệt gật đầu: “Con đã biết.”

“Đi đi! Thầy yên tâm về con.” Viện trưởng Lưu cười hề hề vỗ vỗ bờ vai của anh.

Đi vài bước, Nguyễn Hàm Kiều lại đột nhiên chạy về, ôm đi Phương cùng viện trưởng Lưu: “Các người bảo trọng thân thể nha, lần sau con lại đến thăm hai người.”

“Được rồi, đi thôi.” Trên mặt viện trưởng Lưu mang theo ý cười, “Làm tốt, quay đầu lại nhớ nhắc tới trường học cũ, cho chúng ta một chút mặt mũi.”

Nguyễn Hàm Kiều cảm động vừa muốn gật đầu, lại nghe ông nói: “Nếu bơi đen thì coi như xong, đừng để trường học cũ bị bơi đen.”

“...”

Vẫn như lần trước là chiếc Bingley, nhưng lần này là chính Quan Triệt lái xe. Nguyễn Hàm Kiều khách khí nói câu “Phiền toái học trưởng“, sau đó trèo lên bên tay lái phụ.

Trước khi Quan Triệt khởi động xe nhìn cô một cái, nhắc nhở: “Dây an toàn.”

“... Oh.” Nguyễn Hàm Kiều có chút tiếc nuối, dựa theo phim truyền hình, giờ phút này không phải là anh lại gần giúp cô sao? Nói vậy hai người gần như vậy, chỉ cách mấy cm, cô có thể làm bộ lơ đãng quay đầu hôn anh một cái...

Dọc theo đường đi Quan Triệt vẫn im lặng trước sau như một, Nguyễn Hàm Kiều mệt rã rời, đầu óc có chút chậm chạp, choáng váng hồ hồ ngồi, bất quá vẫn là không muốn lãng phí này cơ hội tiếp xúc gần gũi.

“Học trưởng...”

“Sao.”

“Tôi gửi thư kết bạn cho anh, đến bây giờ anh cũng chưa đồng ý.” Nguyễn Hàm Kiều chu miệng, giọng điệu có chút lên án. nhỏ

“Tôi không cần thư tín.” Quan Triệt không chút để ý nói, giống như nói xong một việc nhỏ bé không đáng kể, “Tài khoản đăng ký trước đây, đã lâu không dùng qua.”

Nguyễn Hàm Kiều rất kinh ngạc, nhưng lại nghĩ, loại người như anh cô hủ khó hiểu, không cần thư tín cũng rất bình thường?

“Thư lớn kia đâu?” Tuy rằng trong lòng không ôm kỳ vọng, Nguyễn Hàm Kiều vẫn là thăm dò hỏi một câu.

Đáp án nằm trong dự kiến: “Không có.”

Trong lòng Nguyễn Hàm Kiều lo âu thờ dài, công việc của anh bận rộn như vậy, không thể cứ gọi điện thoại quấy rầy, tin nhắn lại không trả lời, nghĩ thư tín còn là một phương tiện chút ít, không nghĩ tới nhà này cư, nhiên, không, dùng, làm người khác tức giận.

Qua một quầy hoa quả, bỗng nhiên Nguyễn Hàm Kiều kêu dừng xe, nói muốn đi xuống mua dưa.

Quan Triệt dừng xe sang một bên, ở trong xe chờ cô. Lơ đãng thoáng nhìn, phát hiện cô cùng chủ quán nói nói cười cười, đôi phương còn cười tùm tùm giúp nàng chọn dưa hấu.

Chủ quán kia thoạt nhìn hơn bốn mươi tuổi, làn da ngăm đen, mặt mộc mạc, thấy thế nào đều thấy không giống người cùng đường với Nguyễn Hàm Kiều trắng trắng non mềm. Nhưng cô lại giống như gặp được người quen đã lâu, thái độ rất quen.

Cô nhóc kia thật sự là kì lạ, với ai đều không khách khí, như được rèn luyện đã lâu. Quan Triệt nhìn qua cách lớp thủy tinh, bỗng nhiên lại nghĩ tới bộ dáng cô cầu xin anh giúp đỡ ăn đồ ngọt, không phát hiện ra là để lộ ý cười.

“Người đó là ai?” Chú Bằng vụng trộm hướng nhìn chiếc xe xa xỉ vừa thấy liền biết giá trị thì bĩu môi.

Nguyễn Hàm Kiều vỗ đầu một cái, nghe được tiếng vang thanh thúy: “Chú đoán.”

Chú Bằng nhìn bộ dáng đắc ý ngọt ngào của cô, còn có cái gì không rõ, “Đổi tượng?” Một bên nhin không được ngắm vài lần, chắc chắn nói, “Nhìn xem ra là rất có tiền hắc!”

“Vâng a ~” Nguyễn Hâm Kiều lắc lắc đầu, không có phủ nhận.

Chú Bằng thở dài: “Ai, xem ra Cường Từ nhà chúng ta thật là không có hi vọng.”

“Chú Bằng người đừng đùa!” Nguyễn Hâm Kiều dờ khóc dờ cười, “Cường Từ còn chưa có trưởng thành, con cũng không phải là trâu già gặm cỏ non.”

Cô càng vui mừng bị trâu già cắn a, hi hi.

Chú Bằng bị chính câu nói vui đùa của mình làm cho cười ha ha, lại hỏi cô: “Đã gặp ba con chưa?”

“Còn chưa tới lúc.” Người còn chưa có lừa người tới tay... Nguyễn Hâm Kiều lặng lẽ nói, “Chú Bằng, giúp con chọn vài thứ ngọt, ngọt đến mức anh ăn một lần sẽ nhớ mãi không quên.”

“Được rồi!” Chú Bằng thuận thực chọn qua vài cái, “Chú đã chọn qua thì con cứ yên tâm, tuyệt đối là ngọt, toàn thành phố không tìm được nơi thứ hai, đến, sắp xếp.”

Tổng cộng Nguyễn Hâm Kiều mua năm quả, Quan Triệt nhìn thấy, xuống xe đến giúp đỡ.

“Cám ơn học trưởng.” Nguyễn Hâm Kiều cười rất ngọt ngào.

Quan Triệt cầm lên xe, liên tục nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của chủ quán đang nhìn mình và vuốt cằm.

Về mặt chủ quán hiền lành vẫy vẫy tay.

Khi xuống xe, Nguyễn Hâm Kiều kịp thời cản lại Quan Triệt đang tính giúp cô chuyển đồ xuống dưới: “Ngoài ra thì cái này cho anh. Quả này rất ngọt, học trưởng mang về cho bác trai bác gái nếm thử đi, coi như là cảm ơn anh đưa tôi về nhà.”

Quan Triệt còn chưa kịp cự tuyệt, cô liền ôm chạy qua, ở bên ngoài hành lang mỉm cười hướng anh xua tay: “Trên đường đi cẩn thận.”

Nói xong liền lộc cộc chạy lên lầu.

Nhưng mà năm giây sau lại vội chạy xuống dưới, gọi Quan Triệt đã mở cửa xe đang muốn lên xe, gọi giồn tan: “Học trưởng!”

Cô hấp tấp chạy tới, trong lòng đã không thấy. Quan Triệt dừng lại, khép cửa xe lại lại, “Còn có...”

Nói còn chưa dứt lời thì Nguyễn Hâm Kiều đã chạy đến trước mặt anh, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà bắt lấy cánh tay anh, đập ở trên mặt anh hôn một cái, sau đó không đợi anh phản ứng, lại kêu a a chạy xa.

“...”

Quan Triệt đứng tại chỗ một lát, yên lặng lên xe.

Trải qua thời điểm trước khi mưa dầm, tiếng vang “Ba” còn tại trong đầu vọng lại, rung động đến tâm can.

Xe dừng lại ở đèn xanh đèn đỏ, chờ đèn đỏ.

Quan Triệt hạ cửa sổ xe xuống, nói lỏng caravat, thở phào một hơi.

Vừa quay đầu, nhìn đến hoa quả giống như chủ quán nhìn chăm chăm anh, vẫn là cái loại ân cần này tươi cười có chút quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Nhà ở

《 Thứ nhất phí sau 》 thuận lợi bắt được, chọn nơi quay chụp cách không xa một nhà khách sạn.

Vất vả mấy tháng cuối cùng Lộ Lộ cũng được tự do, giống như chạm phải thuốc cười, dùng đủ loại kiểu dáng trên nét mặt tiến hành với Nguyễn Hâm Kiều dài đến mười phút. Cuối cùng đại khái là không có biểu cảm mới để phát tiết, cuối cùng cô nhóc kia cũng thu hồi đợt tiến công, bật video trò

chuyện qua lại.

“Bảo bối, cậu có biết chòm sao vận mệnh hôm nay của tôi nói thế nào không, bây giờ tớ cho cậu nhớ a, ho ho ——” tiếp theo phát âm giọng rõ ràng, “Hình như hôm nay trùng hợp sẽ có người đến gặp cô, cơ hội như vậy cần phải nắm chắc, phát triển thành tình cảm lưu luyến cũng có thể duy trì lâu dài a. Thật ra bộ dáng tàn khốc một chút rất thích hợp với cô đó. Há há ~~~”

Nguyễn Hàm Kiều vừa định mở miệng, chỉ nghe Lộ Lộ ở bên kia ngửa mặt lên trời hét dài: “Đây không phải nói là tớ cùng Tiểu Quan tổng sao ha ha ha ha!”

“...”

Được rồi, nghe nói buổi yến tiệc Tiểu Quan tổng cũng sẽ tham gia, trách không được lại hưng phấn thành như vậy.

Dáng vẻ Nguyễn Hàm Kiều nghiêm trang nói: “Tớ đưa vận khí tốt của mình cho cậu mượn một ngày đó, tranh thủ một lần bắt Tiểu Quan tổng, như vậy chúng ta còn có thể thân càng thêm thân làm chị em đâu.”

“Tiếp nhận!” Lộ Lộ chớp mắt, “Cảm tạ wuli Kiều Kiều hào phóng giúp đỡ, nghiêng mình cảm tạ!”

Không trò chuyện vài câu, Dữu Liểu điện thoại đến, bảo Nguyễn Hàm Kiều đi cùng cô gặp một người sản xuất.

Đoán chừng là có cuộc hẹn mới, Nguyễn Hàm Kiều cùng Lộ Lộ nói một tiếng, vội vàng trang điểm rời khỏi, đón xe tới quán cà phê đã hẹn sẵn.

Quang Diệu chuẩn bị cho bộ kịch hiện đại mới——《sổ tay tu luyện người yêu》，thành viên cơ bản làm ra là 《yêu vật ngữ》trước kia căn bản không so được, cũng không biết Dữu Liểu tìm được phương pháp gì, liên hệ với một vị sản xuất trong đó.

Vẫn là nhân vật nữ Nhị Hào, kịch bản Nguyễn Hàm Kiều liếc mắt đều không xem qua, trong điện thoại Dữu Liểu cũng không nói thêm, chỉ nói là vì cô suy tính làm theo yêu cầu, diện mạo vốn có để diễn xuất liền ok.

Nhà sản xuất là một người phụ nữ, ước chừng bốn mươi tuổi, tóc ngắn ngang tai, mặc tùy ý, người cũng rất ôn hòa, nhìn thấy Nguyễn Hàm Kiều, rất thân thiết nói: “Hàm Kiều tới rồi?”

“Chào Vương tỷ.” Nguyễn Hàm Kiều cố ý tới trước trên lầu cửa hàng mua hộp âm nhạc đưa qua, “Nghe nói Bảo Bảo nhà chị đang đi nhà trẻ, tâm ý nhỏ nhỏ, hi vọng Bảo Bảo sẽ thích.”

Wương tỷ khước từ: “Điều này sao không biết xấu hổ?”

“Ngài hãy nhận đi,” Nguyễn Hàm Kiều cười đến rất ngọt, “Chỉ là trên đường em nhìn thấy rất xinh đẹp, nhất thời ngứa tay liền mua, trong nhà không có trẻ nhỏ, bày trí cũng phí của trời.”

Wương tỷ không cự tuyệt, cười nói: “Em có lòng rồi.”

Dữu Liểu lặng lẽ vỗ vỗ đùi Nguyễn Hàm Kiều ở phía dưới cái bàn, đại khái là khen cô xinh đẹp lại biết ý tứ.

Nguyễn Hàm Kiều cười tủm tỉm khuấy cà phê.

Nói chuyện phiếm nhưng không thể nào đề cập tới chuyện vỡ kịch mới, đều đang nói một ít chuyện vụn vặt của phụ nữ, Vương tỷ làm cho người ta có cảm giác giống như vừa gặp lại bạn cũ đã nhiều năm, nói chuyện mỉm cười đều làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Đúng bốn giờ cô đi đón đứa nhỏ tan học, Dữu Liểu kim chế không được hỏi một câu, cô chỉ cười cười nói Nguyễn Hàm Kiều thật sự rất thích hợp với nhân vật này, chuyện khác lần sau có cơ hội rồi trò chuyện.

Loại lý do từ chối này nghe qua không ít lần, Nguyễn Hàm Kiều vừa định trấn an Dữu Liểu vài câu, nhưng Dữu Liểu trước vỗ vỗ vai cô, trấn an nói: “Không có chuyện gì, phía sau giao cho chị, nhân vật cuối cùng này nhất định giao cho em.” Dừng một chút, “Chị bắt em phải tích phúc khi về già.”

Nguyễn Hàm Kiều cười cô.

Phí Quảng cáo Đại Ngôn đã gửi tới tài khoản, cây bút lớn Nguyễn Hàm Kiều nhờ lão ba mua một máy xoa bóp nhiều chức năng, đặt trong phòng khách, để cho ông có thể một bên xem tivi một bên hưởng thụ mát xa.

Nguyễn ba một bên đau lòng nhìn cô tiêu tiền cho mình, một bên vẫn là nhịn không được khoe khắp trong tiểu khu.

Cô cũng mua cho chú Bằng một bộ giống như vậy, nhưng chú Bằng không nhận, người giao máy mát xa tới tận nhà, lời kéo người đưa hàng không cho đi, không cho nhận hàng. Nguyễn Hàm Kiều đã xé toạc ra. Đưa hóa đơn cho ông xem, khiến ông rất tức giận, ôm ngực thở dài.

Trong tiểu khu này hộ gia đình đã không nhiều lắm, phần lớn đều là người già ở trong này mười mấy năm, lúc Nguyễn Hàm Kiều không ở nhà, ít nhiều chú Bằng cũng là hàng xóm láng giềng giúp cô chăm sóc lão ba, cho nên từng nhà đều mua lễ vật tự mình đưa tới cửa, khiến cho trong khoảng thời gian này nhóm bà cô toàn tiểu khu nhìn thấy Nguyễn Hàm Kiều liền hướng cô khen ngợi hết lời.

Buổi tiệc tối hôm đó, Nguyễn Hâm Kiều cùng Dữu Liễn đi gặp nhà sản xuất xong, trên đường về thuận tiện mua đồ ăn, cùng lão ba ăn xong cơm chiều, ở trong phòng khách xem tivi.

Nguyễn ba hỏi Nguyễn Hâm Kiều thời gian trước chụp phim truyền hình khi nào thì phát, Nguyễn Hâm Kiều nói quyền chụp ảnh lần trước đã bán cho địa phương, nhưng mà hiện tại vừa quay chụp xong, giải đoạn làm ra còn cần một khoảng thời gian, cần phải chờ mấy tháng.

Nguyễn ba thất vọng thở dài: “Còn chờ mấy tháng sao? Ài, ba còn muốn nhìn Kiều Kiều chúng ta chụp phim truyền hình.”

“Mấy tháng rất nhanh mà, đến lúc đó con và ba cùng nhau xem.”

Ôm lão ba làm nũng, đột nhiên chuông cửa vang.

Nguyễn Hâm Kiều đi mở cửa, vừa mở ra có một cái đầu trực tiếp quấn vào trong lòng cô, “Oa” một tiếng gào khan vùng dậy.

“Ồi!” Nguyễn Hâm Kiều liền lôi kéo Lộ Lộ một thân đầy rượu tới phòng khách, Nguyễn ba rót một chén nước mật, đưa cho Lộ Lộ uống.

Cái chén đưa tới miệng, Lộ Lộ nhận lấy, khóc chít chít nói: “Tớ không có say, chỉ là tớ khổ sở, ô ô ô...” Sau đó bỗng nhiên nhớ tới cái gì, đứng lên bộ dáng nghiêm trang nói với Nguyễn ba, “Chào chú Nguyễn! Ngượng ngừng a, đã trẻ thế này còn đến quấy rầy mọi người.”

Nguyễn ba khoát tay: “Không có việc gì không có việc gì, mau ngồi đi.”

Lộ Lộ nhu thuận “Vâng” một tiếng, sau khi ngồi xuống lại lập tức bắt đầu: “Ô ô ô, tớ rất khổ sở...”

“...”

Nguyễn Hâm Kiều đưa Lộ Lộ tới trong phòng, mở nước cho cô tắm rửa.

Cô nhóc kia cũng không biết đến cùng là say hay không có say, một lát thanh tĩnh một lát nổi điên.

Tắm rửa xong cô nằm ở trong bồn tắm lớn không chịu đi ra, gọi Nguyễn Hâm Kiều đưa di động của cô vào trong, nhanh chóng chạm vài cái trên màn hình, khóc chít chít đưa cho cô xem.

Trước mắt điện thoại đang phát một tin, thoát nhìn như là hình ảnh trên bàn com, màn ảnh lay động xẹt qua nét mặt của Trương Đạo cùng với vài vị phó đạo diễn, tám phần chính là ở buổi yến tiệc hôm nay.

Chờ hình ảnh ổn định lại, Nguyễn Hâm Kiều nhìn thấy Tiểu Quan tổng ở giữa màn hình, ồ lên một tiếng.

Bên cạnh anh là một người phụ nữ tóc quăn, mặc đơn giản áo somi trắng không bầu, diện mạo đại khái xinh đẹp, tuy rằng so với oanh oanh yến yến trong vòng giải trí không tính là dư thừa, nhưng trên người mang theo một dòng khí khái hào hùng, trong lúc giờ tay nhấc chân đều phát ra một loại mị hoặc, hai loại khí chất mâu thuẫn đan xen cùng nhau, bỗng chốc làm cho các phụ nữ ở gần đó bị thất sắc vài phần.

Tiểu Quan tổng đang thiên vị bên kia, cùng người bên cạnh chuyện trò vui vẻ, tay lại vô cùng tự nhiên khoát lên trên bờ vai cô gái, vụng trộm kéo kéo vành tai cô, khóe miệng gợi lên nụ cười có chút tà khí.

Cô gái kia bụng lỵ rượu lên uống khắp nơi, một bàn tay đặt vào phía dưới cái bàn không biết làm cái gì, chỉ thấy cơ thể Tiểu Quan tổng bên cạnh bỗng nhiên nghiêm mặt một chút, sau đó bắt lại cái tay kia của cô, lấy cánh tay kẹp lấy tay.

Không coi ai ra gì mà ân ái.

Đồng thời Nguyễn Hâm Kiều kinh ngạc, bỗng nhiên liền hiểu rõ vì sao bộ dáng của Lộ Lộ lại tởm tệ như vậy.

Cuối cùng là Tiểu Quan trong nửa vòng người, có bối cảnh cũng có bản lĩnh, bề ngoài còn có dáng vẻ trêu chọc, tự nhiên là đối tượng của phần đông nữ minh tinh tranh nhau dựa thế.

Cho tới bây giờ Nguyễn Hâm Kiều không nghe nói qua bên người anh có nhân vật như vậy, nhìn lạ mắt, hẳn không phải là người cùng nghề, nhưng cô cứ lạnh nhạt ngồi ở chỗ kia, khí quanh mình không thua nữ minh tinh chút nào.

Tiểu Quan tổng bị phụ nữ cực phẩm như vậy thu phục, gần như là hoàn toàn có thể lý giải; so sánh với người đó, chính mình giống như... Thật sự quá bình thường.

Quan Triệt có thể được công nhận so với Tiểu Quan tổng còn muốn khó khăn hơn, đột nhiên Nguyễn Hâm Kiều đối chính mình sinh ra hoài nghi.

Nhưng Nguyễn Hâm Kiều rất thật tâm, hoài nghi này còn không có duy trì bao lâu, sáng sớm hôm sau được Quan Triệt tự mình phát tới đưa bưu kiện, lập tức vui sướng trở lại.

Nửa tiền nhuận bút kia cũng đã vào sổ, cô có ý tưởng muốn đổi một cái nhà lớn, nhưng lại không bỏ xuống được chú Bằng và lảng giềng hàng xóm thân thiện nơi này, luôn luôn do dự.

Có điều cô mua nhà mới chỉ là lấy cớ, mời Quan Triệt giúp đỡ giới thiệu, này không, hôm sau anh liền tự đưa tư liệu tới đây.

“Đến cùng không đổi nhà mới chứ?”

Nguyễn Hàm Kiều cẩn thận đọc phần tư liệu kia, một bên vẫn là không chắc chắn ý định.

“Cậu đang nhìn cái gì?” Đã bỏ qua corn sáng cuối cùng Lộ Lộ cũng tỉnh lại, đầu có chút đau, nằm ở trên giường nghĩ không nhúc nhích, “Kiều Kiều, Tớ rất đói, mau tới đây cho tớ cắn một cái.”

Nguyễn Hàm Kiều sợ kích động đến tâm hồn yếu ớt của cô, vội vàng cắt đi gói buru kiện, đi phòng bếp cầm đồ ăn sáng là bánh trôi rán cho cô ăn.

“Cậu cùng đại Quan tổng tiến triển đến một bước kia?” Lộ Lộ ăn uống no đủ, chủ động khơi mào đề tài.

Nguyễn Hàm Kiều dè dặt cẩn trọng xem xét sắc mặt của cô: “Không có tiến triển gì lớn, nhưng thân phận bây giờ của tớ là học muội, có thêm nhiều cơ hội.” Cô nắn bóp ngón cái cùng ngón trỏ khoa tay múa chân, “... Ném như vậy.”

Lộ Lộ chớp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi một cái lộ cảm xúc: “Tốt! Cực!!” Cô vỗ thật mạnh vào vai Nguyễn Hàm Kiều, “Nắm chắc cơ hội! Hai anh em bọn họ, ta ít nhất chúng ta bắt được một người, ha ha ha ha ha!”

Nguyễn Hàm Kiều thấy cô thật sự không để ý, mới đề cập tới việc mua nhà mới với cô, cũng muốn cô giúp mình phân tích lợi hại. Không nghĩ tới Lộ Lộ toàn tập trung trọng điểm vào việc mượn cơ hội quyền rũ Quan Triệt, liền tiếp giựt giấy bảo cô hẹn Quan Triệt cùng nhau xem nhà ở.

“Cậu nghĩ a, cùng nhau xem nhà ở chính là chuyện vợ chồng mới có thể làm, cậu đi cùng anh ấy, dễ dàng tăng thêm tình cảm a!” Trong mắt Lộ Lộ hiện sáng, “Hơn nữa nhất định phải xem đầy đủ hết các phòng trong nhà, tất cả khác nhau cũng không cần gấp, có giường hoặc là sofa là được, đến lúc đó cậu ném một cái nhìn ma mị đưa tay nhỏ bé sờ sờ, nói không chừng cô nam quả nữ dưới ánh trăng * muốn. Lửa đốt người khiến cho anh hành động!”

“...” Nguyễn Hàm Kiều yên lặng che mặt.

Lộ Lộ càng nói càng hăng hái, trực tiếp cầm di động của Nguyễn Hàm Kiều phát ra một cái tin nhắn cho “Thực • đại kim chủ”: Học trưởng, người ta muốn đi xem nhà ở, anh có thể đi cùng không? Người ta không có kinh nghiệm, sợ bị lừa (. ____ .*)

Nguyễn Hàm Kiều lại cầm xem một chút, chính mình cũng buồn nôn muốn chết, theo bản năng nghĩ sẽ thu hồi, chạm một chút mới phát hiện không đúng tin nhắn không có chức năng thu hồi.

“Cậu 484 ngốc!” Nguyễn Hàm Kiều không kịp thở, “Gửi anh những tin nhắn mắc ói vậy thì tớ phải làm sao bây giờ!”

“Đừng lo, tất cả đều ở trong lòng bàn tay của bốn cung.” Lộ Lộ bắt chéo chân, tà mị cười, “Cậu vốn là này nhíp điệu này, là người có thể nói ra lời buồn muốn nổi da gà này, sợ gì.”

Nguyễn Hàm Kiều trách cô, “Tớ không có! Tớ là người trong sạch, không là loại người ghê tởm như cậu!”

Đang ồn ào, chuông điện thoại vang lên.

Nguyễn Hàm Kiều chăm chú nhìn, nháy mắt tức giận đứng dậy.

Lộ Lộ cảm lên vừa thấy, vừa đúng chuẩn là nhân vật phản diện thần bí cười to một trận, nhanh chóng chuyển lại, nhét vào trong tay Nguyễn Hàm Kiều, tạo một thế cô vũ với cô.

Nguyễn Hàm Kiều nhắm chặt mắt, vẻ mặt bí trắng đưa điện thoại qua bên tai.

“Này, học trưởng.”

...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nguy hiểm

Lộ Lộ cho rằng mình là một người bạn tốt, rốt cuộc trơ mắt nhìn cả quá trình Nguyễn Hàm Kiều nhận điện thoại, như là mới vừa mới lấy cà chua ra từ trong tủ lạnh, lấy mất thường có thể thấy được tốc độ khô héo thành một núi không rõ vật gì.

“Hắc!” Lộ Lộ đẩy đẩy vật không nhìn rõ kia, “Phản ứng thế nào đây? Anh ta nói như thế nào?”

Nguyễn Hàm Kiều tùy tay kéo gối ở đầu giường qua, vừa thấy là hồ ly, bỏ qua, kéo một con thỏ khác ôm vào trong ngực.

“Anh đã dẫn dò xuống phía dưới, lúc tới xem nhà thì cần gì cứ trực tiếp tìm quản lý.” Nguyễn Hàm Kiều than thở, “Kế hoạch lâu dài của cậu e là thất bại, hãy nén bi thương.”

Lộ Lộ chắc một tiếng: “Tâm tình của đàn ông thật khó hiểu...”

Nguyễn Hàm Kiều ở trong nhà chơi hai ngày, rất nhanh Lộ Lộ liền nhận cuộc hẹn mới. Ngoại hình cô rất khá, thuộc loại xinh đẹp và có cả ngoại hình, con đường diễn viên so Nguyễn Hàm Kiều muốn rộng mở hơn rất nhiều.

Lần này cũng là một vị đạo diễn có danh tiếng, từng được khen là ông hoàng trong diễn xuất, tuy rằng vai diễn của Lộ Lộ chỉ là một nhân vật khách mời nhỏ, nhưng được cùng ảnh đế có không ít đối thủ, là cơ hội học tập rất khó được.

Mà lúc trước Nguyễn Hàm Kiều cũng chụp quảng cáo về âm nhạc cũng bắt đầu ở các tiết mục phát sóng ở đài truyền hình, bức ảnh so với trong tưởng tượng của cô còn hơn tờ áp phích, toàn bộ sắc thái tình cảm vô cùng sáng rực sinh động, làm cho gương mặt đáng yêu của cô hiện ra rất tinh tế.

Trong đó có vài nét mặt khoa trương bị cắt bỏ, biểu cảm khi hoàn thành xong rất phong phú.

Trong một đêm các fan hâm mộ tăng hơn mười vạn, nhưng lại nằm ngoài dự đoán của Nguyễn Hàm Kiều.

Tuy rằng trong tư tâm Nguyễn Hàm Kiều rất muốn thoát khỏi phong cách đáng yêu này, nhưng không thể không thừa nhận, tiếp nhận được quảng cáo này thật là một quyết định sáng suốt —— lấy được một khoảng phí rất xa xỉ, ký hợp đồng ba năm, còn vì chính mình mà làm tăng thêm khí thế cho không ít người.

Quan trọng nhất là, phát quảng cáo hai tuần lễ, còn có Đại Ngôn tìm tới cửa.

Cũng là quảng cáo thực phẩm, một nhãn hiệu sôcôla trong nước rất nổi tiếng, nhà xưởng này nhìn trùng cô rất cổ quái, cố ý mời cô thay thế hợp đồng của người phát ngôn trước đó sắp đến kỳ hạn.

Mà người người phát ngôn trước đó, rất không khéo, chính là người của Phương Hoa Mạnh Thủy Lam.

Thật ra việc đổi người phát ngôn khi đến hạn của hợp đồng là chuyện rất bình thường, nhưng không hiểu được là Mạnh Thủy Lam bởi vì khí chất bản thân không bằng khí thế của Nguyễn Hàm Kiều nên không cam lòng, mới đây ở công ty hướng tới vị bị áp bức nhiều năm trở thành hồng hoa nhỏ đưa ra ý kiến tốt, nhưng bị chặn lại.

Nguyễn Hàm Kiều cùng Dữu Liểu đã cùng nhà xưởng này trò chuyện thân mật hữu nghị, đôi bên đều rất vừa lòng, dự tính đóng dấu ký hợp đồng, vài ngày sau lại đột nhiên nhận được tin tức báo, nói nhà xưởng lo lắng cho rằng cô cũng không thích hợp, hủy bỏ hợp tác.

Nhưng là cuối cùng Mạnh Thủy Lam cũng không có thể thành công tiếp tục ước hẹn, nên nhà xưởng lại lựa chọn một người ở công ty khác —— vì bộ kịch cổ trang gần nhất lan truyền rộng rãi mà người có khí chất lớn đó là Lục Điều.

Mới đầu Nguyễn Hàm Kiều cho rằng danh tiếng của mình không đủ, dù sao đối phương cũng là quảng bá một sản phẩm nổi danh, lựa chọn mình tình đang tỏa sáng cũng rất hợp lý.

Thẳng đến khi không hiểu Dữu Liểu nghe được tin tức từ nơi nào, vốn chuyện này cũng chẳng phải là Mạnh Thủy Lam a, là từ Thái tử ở giữa gây khó dễ, muốn đưa quyền phát ngôn cho Vạn Tử, nhà xưởng không đồng ý, cuối cùng.

Nói xong trong lòng Dữu Liểu đầy cảm phẫn bắt đầu xoắn tay áo: “Không cần ngăn chặn lại, chị muốn đi tìm sb kia liệu mạng! Ngu ngốc không có năng lực diễn trò phá hoại, sớm hay muộn thì Phương Hoa cũng bị anh ta làm sụp đổ! —— ối nhưng thật ra em nên ngăn cản chị một chút a...”

Ở một bên Nguyễn Hàm Kiều chán nản vạn lần, không biết vì sao, cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, không được vài ngày, Dữu Liểu lại liên hệ thời gian gặp Vương tỷ, đối phương rất uyển chuyển hỏi cô có phải Nguyễn Hàm Kiều đắc tội với lãnh đạo. Cuối cùng nói bóng nói gió hỏi thăm ra được, bộ phim lần này thiếu chút bị Từ Thái tử quấy nhiễu.

Lần trước chuyện bữa ăn Dữu Liểu nghe Nguyễn Hàm Kiều nói, cũng biết đêm đó sau khi Từ Thái tử gọi điện thoại hẹn cô hai lần, đều bị cô khéo léo từ chối, sau này lại không có động tĩnh. Các cô đều cho rằng Từ Thái tử chỉ là muốn nhân cơ hội chiếm chút tiện nghi, ăn không được thì để bản thân nghỉ ngơi, còn tưởng rằng chuyện đó liền bỏ qua như vậy.

Cái này cuối cùng Dữu Liểu cũng ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, trở về thương lượng với Nguyễn Hàm Kiều, có muốn chủ động đi tìm Từ Thái tử bồi thường việc thất lễ, mặc dù trên thực tế cô cũng không có làm sai cái gì.

Nguyễn Hàm Kiều suy nghĩ từ từ, không dám cũng không đồng ý chủ động đi tìm Từ Thái tử. Tôn từ kia gần như là đã ngủ qua một lần với toàn bộ phụ nữ trong công ty, cô cũng không nghĩ trở thành một trong số những chiến tích huy hoàng của anh ta.

Hơn nữa dù có suy nghĩ áy náy, cũng không nói lên, cũng không thể thừa nhận là chính mình cố ý trốn anh ta.

Tính tình anh ta phong lưu như vậy, phỏng chừng là đã ngủ đủ với mỹ nữ ngực to, trước kia chưa thử qua loại người như cô, một thứ mới mẻ. Bình thường Nguyễn Hâm Kiều rất tự kỷ, nhưng thật ra cô rất hiểu mình, nàng cũng không chấp nhận để bản thân là đồ ăn trong chén có lực hấp dẫn lớn đối với đàn ông.

Đắc tội không nổi, cô còn dây dưa đến không dây nổi sao?

Nhưng mà Từ Thành Tề cũng không có cho cô cơ hội để trốn tránh.

Ngày đó Nguyễn Hâm Kiều có việc trở về Phương Hoa một chuyến, tổng cộng chờ đợi hơn nửa giờ, lúc đi ra liền gặp xe Từ Thành Tề ở cửa, anh dựa vào xe, hai tay để trong túi quần, nhìn cô cười yếu ớt.

Nguyễn Hâm Kiều ngẩn ra, trong đầu dự tính nhanh con đường chạy trốn tốt nhất.

“Nguyễn Hâm Kiều.” Từ Thành Tề gọi cô một tiếng, giống như kêu con chó nhỏ rồi vẫy tay.

Thực ra âm thanh của anh cũng dễ nghe, khi nói chuyện luôn luôn mang theo vài phần ý cười, nếu là người đứng đắn sẽ không phong lưu như vậy, đại khái sẽ làm cho người đời sinh ra cảm giác giống như gió xuân.

Nhưng một tiếng này rơi vào tai Nguyễn Hâm Kiều, không khác gì bùa đòi mạng, chân đều không tự chủ được mà run lên.

Nàng nắm chặt tay, chậm rãi lê bước đi qua, “Thái tử gia...”

Từ Thành Tề lộ ra một cái chiều bài tươi cười: “Ôi, thế nào mà nghe cô kêu thái tử gia liền thoải mái hơn so với người khác vậy?”

“...” Nguyễn Hâm Kiều cười mĩa hai tiếng.

“Vận may hôm nay rất tốt, ở chỗ này gặp được cô.” Từ Thành Tề cười mở cửa xe, “Lúc trước hẹn gặp cô nhưng mà không có thời gian, hôm nay có duyên gặp lại, rất hạnh phúc cùng nhau ăn một bữa cơm.”

“Thái tử gia, việc ấy tôi, thật sự là không đúng lúc, hôm nay tôi đã có hẹn với bạn.” Về mặt Nguyễn Hâm Kiều chân thành nói, “Người xem nếu không như vậy đi, ngày khác tôi mời... A!”

Từ Thành Tề ấn mạnh cô vào cạnh xe, cả người dựa vào, tươi cười vẫn như trước là vừa tới độ cong. Nguyễn Hâm Kiều kinh ngạc trừng mắt với anh, Từ Thành Tề khẽ cười một tiếng, chậm rãi tiến đến bên tai cô, “Cô nghĩ xem chủ đề bàn tán ngày mai, tôi không đề ý cùng dây dưa với cô một lát.”

Nguyễn Hâm Kiều lập tức theo bản năng nhìn bốn phía. Ngay ở cửa công ty giải trí, từ trước đến nay luôn có bọn chó săn chuyên nghiệp trông coi dài hạn.

“Anh đừng như vậy!” Thanh âm Nguyễn Hâm Kiều hơi hơi phát run.

Từ Thành Tề dùng ngón cái nhẹ nhàng sờ mặt cô, “Đừng sợ, chỉ ăn một bữa cơm mà thôi, tôi cũng sẽ không ăn cô.” Nói xong liền thối lui một bước, mở cửa xe, ung dung nhìn cô, “Lên xe đi.”

Hiểu thời thế mới là người giỏi! Nguyễn Hâm Kiều khịt khịt mũi, cúi đầu lên xe.

Ăn một bữa cơm mà thôi.

Ăn một bữa cơm mà thôi...

Ăn một bữa cơm mà thôi!

Nguyễn Hâm Kiều yên lặng ở trong lòng động viên chính mình.

Từ Thái tử là người phong lưu, trong lòng mọi người đều biết chuyện, nhưng cho tới bây giờ đều là cô tình tôi nguyện, ngược lại không có nghe nói dùng qua bạo lực. Tự bản thân biết có chút đẹp, không đến mức làm loại chuyện lái xe bà già vì cô mà ngoại lệ đi.

Ăn một bữa cơm mà thôi, không sợ anh ta! qaq

Nghĩ như vậy, vẫn là kinh hồn bạt vía gửi nhanh tin nhắn cho Dữu Liễu để cầu cứu.

Chọn chỗ ăn cơm cũng không phải là nơi không nghiêm chỉnh gì, phong cách kiến trúc cổ kính, khoảng giữa có bình phong chống đỡ, bên trong ngược lại rất là lịch sự tao nhã. Trung tâm có treo rèm châu, ngăn cách thành hai không gian, đối diện cửa ra vào là bàn để bày thức ăn, bên trong bức rèm che mờ ảo, còn lại là găm vóc xếp hình tháp người đẹp.

Nếu thật sự anh muốn làm gì, thật đúng là thiên thời địa lợi.

Nguyễn Hâm Kiều đứng ở cửa, không dám đi vào.

Từ Thành Tề thấy thế cũng không ép cô, bản thân đã đầy kinh nghiệm bước qua ngòi xuống, xem thực đơn, cười rất là chân chính: “Phía sau còn có hai người bạn, trước tiên cô ngồi ở đây đi, xem muốn ăn cái gì.” Thấy Nguyễn Hàm Kiều vẫn đứng ở nơi đó bất động, rất vô tội sờ sờ mặt, “Dáng vẻ của tôi kinh khủng đến vậy sao, dọa cô thành như vậy?”

“Không, không,” Nguyễn Hàm Kiều cười mĩa hai tiếng, giả bộ sờ sờ bình phong, “Chỉ là tôi cảm thấy thiết kế nơi này rất khác biệt a, thật là đẹp mắt.”

Từ Thành Tề nở nụ cười, cúi đầu lật xem thực đơn: “Nghe nói cô thích ăn hải sản, muốn ăn cua để vương không, tôi gọi người làm cho cô, sao?”

“Cứ để tôi tùy ý chọn món là được rồi.”

Một lát sau, quả thực đến hai người, một nam một nữ. Trong tay người nam xoay xoay chìa khóa xe, áo ba lỗ quần đùi, cà lơ phát phơ, nữ trang điểm rất tinh tế, một thân hàng hiệu, đi giày gót nhọn, ngắn cao đầu.

Nguyễn Hàm Kiều còn cách cửa một thước chần chờ, nhìn thấy có nữ cùng nghề, cuối cùng thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Có khác người ở đây, Từ Thành Tề cũng sẽ không làm xằng bậy đó?

Hai người kia nhìn thấy Nguyễn Hàm Kiều, động tác ăn ý lên lên xuống xuống quan sát nàng, sau đó người nữ hơi lộ ra vẻ khinh thường ngoéo khóe miệng, lập tức hướng Từ Thành Tề, theo sau lưng nắm ở cổ của anh, chủ động dâng lên một nụ hôn nồng nhiệt, cọ đến trong lòng anh làm nũng: “Tên vô lại, hôm nay thế nào lại rảnh mà hẹn người ta?”

Nguyễn Hàm Kiều nhìn thấy một màn này, trong đầu vừa chắc chắn vừa ngạc nhiên.

Nhưng bộ dáng người đàn ông kia có hứng thú với cô, lưu manh cười: “Em chính là Nguyễn Hàm Kiều, là anh trai nhưng lại là fan của em, từ nhỏ nhìn em biểu diễn mà lớn lên.” Nói xong trực tiếp đưa tay ôm bờ vai cô, “Đi, anh đưa em đi ăn cơm.”

Cái tay kia không thành thật nhéo một cái ở trên vai cô, thân thể Nguyễn Hàm Kiều cứng đờ, cùng lúc đó, cũng chú ý tới anh cùng Từ Thành Tề trao đổi ánh mắt quý dị. Trong nháy mắt trong lòng có linh cảm mãnh liệt, bị ấn đến ngòi xuống ghế, lại giống bị cái đinh đâm tới mông giật mạnh dậy.

Kéo ra ghế dựa bên cạnh đang muốn ngồi xuống thì tên áo ba lỗ kia nhìn chăm chăm cô, dừng lại động tác.

“Tôi đi toilet một chút.” Nguyễn Hàm Kiều tận lực cười tự nhiên, nói xong cũng không chờ bọn họ phản ứng, ra về trấn định hướng cửa, lỗ tai cảnh giác dựng thẳng lên, lưu ý động tĩnh phía sau.

Chỉ nghe Từ Thành Tề thấp giọng nói một câu: “Còn không đuổi theo, đưa tới cửa cậu còn bắt không được!”

Ngay sau đó là âm thanh của ghế dựa, người đàn ông kia đứng lên, “Uy!”

Nguyễn Hàm Kiều cất bước bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Cứu mạng

“Chạy cái gì!”

Dáng người đàn ông gầy gầy, không tính là cường tráng, nhưng tốc độ cùng sức lực của đàn ông thì căn bản Nguyễn Hàm Kiều không có thể so bì, cô còn chưa có chạy ra hành lang đã bị áo ba lỗ kia bắt được ngay cổ, một phen kéo đi.

“Tôi, tôi đi toilet!” Nguyễn Hàm Kiều bị lôi lao đảo một cái, thiếu chút nữa là ngồi trên đất, một chút thôi thì nước mắt liền chảy ra.

Tên áo ba lỗ níu chặt tóc của cô và lôi cô đứng lên, chặn lại ấn trên tường, từ phía sau lưng đè nặng cô, đối mặt với cô a một tiếng: “Đi toilet mà chạy nhanh vậy để làm chi?”

Cái trán phanh một chút đánh vào trên tường, Nguyễn Hàm Kiều bị đau thét lớn, cắn răng thật chặt chịu đựng nước mắt: “Tôi... Sốt ruột...”

“Phải không?” Tên kia ái muội lại gần hơn, cố ý dùng thân thể cọ mông của cô, “Nơi nào sốt ruột? Anh giúp em làm?”

Nguyễn Hàm Kiều bị những lời nói thô bỉ của anh ta làm tức giận tới mức mắt có chút đỏ, “Không cần!” Khi nói chuyện đồng thời dùng sức hướng một bên vận vẹo cơ thể, nghĩ cách xa anh ta một ít.

May mắn là tên kia không có nôn nóng háo sắc đến mức xử lý cô ngay tại chỗ, nói vài câu làm cho cô mặt đỏ tai hồng, thấy cô bị chính mình dọa đến mức sắp khóc, mới vừa lòng buông tha.

“Đi thôi, không phải là muốn đi toilet sao, anh cùng em đi.” Anh ta chậm rãi lui ra khỏi người cô, tay nắm chặt bờ vai của cô.

Nguyễn Hàm Kiều âm thầm dùng sức nghĩ bỏ tay anh ta ra, cẩn thận lấy lòng nói: “Không phiền toái ngài, ngài trở về chỗ ngồi đi, tự tôi có thể đi được.”

“Không phiền toái.” Tên đàn ông kia cười ma mị, “Anh vui khi cùng đi toilet với em, đợi khi nếu em không được, anh liền đi vào giúp em, thế nào?”

Cảm thú! Nguyễn Hàm Kiều rất nhanh bị ghê tởm muốn chết, bắt đắ dĩ cả người bị anh kiềm chế, căn bản chạy không thoát.

Dáng vẻ bây giờ của mình nhất định rất xấu, Nguyễn Hàm Kiều miễn cưỡng đưa tay chạm vào tóc, nghĩ không quá mức chật vật. Một đường đều cầu nguyện may mắn gặp được một người có thể cứu, sau đó đi qua dãy hành lang, một người đều không có.

Cô gấp = vội vàng muốn chết, bắt đầu lưu ý bốn phía có gì đó tiện tay có thể làm vũ khí hay không, thật sự không được, liền cùng anh ta tìm đến chỗ chết!

Cô không phải là liệt nữ trong trắng gì, nhưng là không muốn bị hạ lưu đùa bỡn như vậy.

Trong hành lang cách một đoạn đường còn có vật trang trí, nhưng ít nhất là bình hoa cao đến nửa người hoặc là bồn hoa treo rơi xuống đất, căn bản không thể sử dụng.

Thật sự không được chỉ có thể dùng túi đập anh, Nguyễn Hàm Kiều gắt gao nắm chặt túi nhỏ bên vai của mình, vô cùng hối hận khi ra khỏi nhà mà không mang theo cái túi lớn với mấy khối gạch trên lưng.

Nhưng mà một đoạn đường hơn mười thước, mỗi một bước giống như là dây vô.

Nguyễn Hàm Kiều còn đang cân nhắc “Cầm túi ném và anh” và “Trốn được vào toilet chờ Dữ Liều” đến cùng thì cái nào có khả năng cao hơn, đã bị người đàn ông kia đẩy tới cuối hành lang.

Giây tiếp theo, cô kinh ngạc phát hiện, cuối đường có ba lối rẽ, thẳng hướng đối diện thông tới phòng đã đặt kia, bên phải thông tới nơi toilet hẻo lánh, hướng còn lại, là đại sảnh với vô số ánh đèn.

Nguyễn Hàm Kiều theo bản năng chuyển cơ thể mình sang hướng có ánh sáng, muốn chạy trốn, nhưng mà đã bị tên kia nhận ra ý đồ của cô, trên tay dùng sức, cứng rắn kéo cả người cô trở về.

“Toilet ở bên cạnh, bảo bối.” Anh cười rất xấu xa.

Nguyễn Hàm Kiều mặc kệ anh nói gì, về mặt kinh hi nhìn đến bóng dáng quen thuộc mà cao ngất ở cửa đại sảnh đang đi vào, gần như là dùng hết toàn bộ khí lực, hô to một tiếng: “Học trưởng —— “

Dưới ánh đèn vàng tươi, Quan Triệt mặc quần áo tây trang được lượt bốt, trên chân mang giày da không có trang trí, sần văng đi dạo như bình thường bước vào, một tay cầm di động đang gọi điện thoại, mặt mày là một mảnh lạnh lùng.

Âm thanh của Nguyễn Hàm Kiều gần như vang tận mây xanh, tất cả mọi người đi qua đều ngừng lại, nghi ngờ nhìn. Hiển nhiên Quan Triệt cũng nghe được, bước chân dừng lại, đưa mắt nhìn quanh.

Nguyễn Hàm Kiều vui mừng đến phát khóc, dùng sức hướng anh vung tay: “Học trưởng!”

Bất thành linh cô bị người đàn ông kia kéo lại khiến cô ngã ra, sức lực ở trên tay lại không có điểm dừng.

Bên kia Quan Triệt nói câu gì đó vào điện thoại, vội vàng cắt đứt, sau đó nhấc chân, lập tức hướng bọn họ đi tới.

“Đại ca...”

Bộ dáng kêu ngoạc lúc trước biến mất hoàn toàn, khi Quan Triệt đi tới thì tên kia theo bản năng đứng vững, ngượng ngùng kêu một tiếng.

Nghe cách xưng hô như thế hiển nhiên là người quen, trong lòng Nguyễn Hàm Kiều lập tức hồi hộp, tay vẫn đưa ra, lời kéo tay áo của Quan Triệt.

“Học trưởng...” Cô nhỏ giọng gọi anh, bĩu môi, trong hốc mắt nhỏ lệ, muốn có đáng thương bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

“Cứu! Mạng!” Về mặt cô cầu xin nhìn anh không tiếng động làm khẩu hình miệng.

Đối với người đàn ông kia thì Quan Triệt không có phản ứng gì, không nặng không nhẹ liếc mắt nhìn tên kia, ánh mắt tiếp theo rơi xuống người Nguyễn Hàm Kiều, thấy tóc cô rối loạn, quần áo bị lôi kéo có nhiều nếp nhăn, ánh mắt nặng dần.

Đưa tay, nhẹ nhàng giúp cô sửa lại tóc rối.

“Đại ca, khéo như vậy, hẹn gặp khách sao?” Tên kia tiếp tục nói chuyện. Còn lời kéo cổ tay Nguyễn Hàm Kiều liền bị ánh mắt của Quan Triệt đảo qua, nhất thời giống như bị kim châm, nhanh chóng buông ra.

Quan Triệt nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, hỏi: “Đến nơi này ăn cơm?”

Không chỉ tên nói họ, ánh mắt nhìn về phía cánh tay của anh đang bị Nguyễn Hâm Kiều lôi kéo mà nước mắt cô không ngừng rơi.

Ánh mắt của tên kia di chuyển qua lại giữa hai người một lúc, lập tức thay đổi sắc mặt.

Nguyễn Hâm Kiều cúi đầu, không chú ý tới phản ứng của anh, nghe Quan Triệt nói vậy nhanh chóng ngừng đầu, như là sợ trễ một giây sẽ bị kéo trở về, vội vàng nói: “Đã ăn xong, có thể đi rồi!”

Quan Triệt liền không nhiều lời, gật đầu, thấp giọng nói: “Đi thôi.”

Sau đó mới chuyển hướng tới tên kia, nhanh đến mức không ai được xía miệng vào nói: “Tôi mang người đi.”

“... Vâng.” Tên kia như nuốt răng nanh vào bụng, cười rất là miễn cưỡng.

Quan Triệt xoay người hướng một phòng khác, Nguyễn Hâm Kiều lôi kéo tay áo của anh, nhắm mắt theo đuôi.

Đến cửa, Quan Triệt quay đầu nhìn lại, cô nhóc còn cúi đầu lau nước mắt, ánh mắt do khóc mà sưng lên, chớp mũi cũng hồng hồng. Quan Triệt dừng lại, “Cô muốn cùng tôi đi vào, hay vẫn như trước tôi lái xe đưa cô về nhà?”

Nguyễn Hâm Kiều vội vàng lắc đầu, dùng sức lôi anh: “Tôi đi theo anh!” Nói xong nhanh chóng lau sạch nước mắt, thân thể lại còn không tự chủ được vừa kéo vừa kéo, thoát nhìn rất ủy khuất.

“Tóc rối loạn.” Quan Triệt cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt và giọng nói đều rất cẩn trọng.

“Oh!” Nguyễn Hâm Kiều nhỏ giọng kinh hô, vội vàng đưa sờ sờ. Vừa rồi bị tên kia lôi lôi kéo kéo, khi ra cửa tết tóc rất xinh xắn giờ đã rơi ra.

Nguyễn Hâm Kiều dứt khoát để túi nhỏ xuống dưới, vuốt vuốt tóc, thuận thế cũng sửa lại quần áo cho tốt.

“Tốt lắm.”

Cô ngừng đầu, phát hiện Quan Triệt nhìn chăm chăm cô, vẫn là vẻ mặt nghiêm túc giống như đang xem văn kiện. Nhất thời Nguyễn Hâm Kiều có chút thẹn thùng, cô chỉnh sửa tóc, anh ở đó nhìn cái gì a!

“Ừ.” Quan Triệt bất động thanh sắc dời tầm mắt, bước về phía cửa.

-

Từ Thành Tề bỏ quần áo nửa người trên của người phụ nữ và ôm ở trên đùi thân mật, nhìn đến khúc quanh bên ngoài quay về, vẫn là một người, khuôn mặt khó coi, giống như ai thiếu anh mấy trăm vạn.

“Không đuổi theo?”

Từ Thành Tề buông tha đôi môi thơm nồng của người phụ nữ kia, vừa muốn giễu cợt anh vài câu, bỗng nhiên Khúc Bản hướng ghế tựa hung hăng đập một cước, chỉ vào mặt anh tức giận mắng: “Họ Từ, cậu cố ý chơi tôi phải không! Biết cô kia là người của ai sao còn kêu tôi tới đây, chút nữa thì thiếu gia đây bị cậu hại chết!”

Từ Thành Tề luôn luôn hét mắng người khác đã quen, bây giờ lại bị người khác chỉ thẳng mặt mà mắng, nhất thời cũng đen mặt, cô kia còn muốn bò lên liền bị đẩy ra: “Ngay cả một người phụ nữ mà cậu cũng không can lại được bây giờ còn tức giận với tôi cái gì? Đây chính là đối tượng quan trọng để công ty chúng ta bồi dưỡng trong tương lai, nếu không phải mỗi ngày cậu đều nhắc tới muốn nếm thử mùi vị phụ nữ, lão tử có bệnh mới vì cậu làm loại chuyện thiếu đạo đức này!”

“Chính cậu mới là người có bệnh!” Khúc Bản lại đập lên bàn mấy cái, giọng nói hung hăng, sau đó vỗ một cái thật mạnh xuống bàn, ngồi xuống.

“Cậu thật sự không biết hay là giả vờ không biết?”

Dù sao cũng là có việc cầu người, Từ Thành Tề nhanh chóng thu hồi sắc mặt giận dữ, “Có rắc trực tiếp phóng.”

“Trong khoảng thời gian này không phải cậu có việc cần nhờ sao, không phải là muốn nhờ tôi mà xây dựng mối quan hệ với Quan gia sao.” Khúc Bản trào phúng giật giật khoe miệng, “Người phụ nữ kia lại là người của Quan Triệt, vừa ở bên ngoài gặp phải, đại ca của tôi mang đi rồi. Cả nhà chúng ta đều nhờ vào nhà họ Quan mà ăn cơm, bởi vì cậu, chút nữa là lão tử đã dắt tội với anh ta!”

“Cô ấy cùng Quan Triệt?” Sắc mặt Từ Thành Tề cũng ngưng trọng xuống dưới, “Tại sao lão tử lại không biết.”

Nửa ngày, lấy ra một hộp thuốc điều, quăng cho Khúc Bản một điều, bản thân cầm một điều.

-

Bên trong đây ghế đầu vô cùng nóng, đã ngồi một vòng người, nhìn đến Quan Triệt, lập tức có người chào đón: “Quan tổng lại có thể đến xem, mời qua bên này.” Nhìn thấy phía sau anh có Nguyễn Hàm Kiều cùng bước vào, ồ lên một tiếng, “Vị này là?”

“Là một người bạn, không cần đề ý.” Quan Triệt vẫn duy trì phong cách giải thích kiệm chữ như vàng.

Người nọ cảm thấy hiểu rõ, nở nụ cười, nói: “Bạn của Quan tổng cũng là bạn của chúng tôi, mời vào trong.”

Quan Triệt dẫn Nguyễn Hàm Kiều đi vào bên trong ngồi, không có ý giới thiệu với các đại gia. Cả mắt và mũi của cô gái nhỏ vẫn còn hồng, hiển nhiên là vừa khóc, đại gia đều hiểu trong lòng mà không nói cho rằng không thấy.

Nguyễn Hàm Kiều nhu thuận chào hỏi, sau đó liền yên tĩnh đợi anh ở bên cạnh, nghe anh thành thạo xã giao với những người đó.

Ngồi không một lát thì đồ ăn liền đưa lên, có người ân cần chuyển đồ ăn tới trước mặt Nguyễn Hàm Kiều, cô vội vã nói cảm ơn, thuận thể chuyển chiếc đĩa tới trong khay thức ăn.

Các người đàn ông đều đến bàn ăn, hình như uống rượu mới là chuyện chính.

Nguyễn Hàm Kiều nhìn Quan Triệt không động đến đồ ăn dù là một chút, liền cùng bọn họ đẩy chén đôi chén đứng lên, lấy trộm chén của anh mang lại, bên trong rất nhiều thức ăn. Lúc trở về bị Quan Triệt nhìn thấy, anh hơi hơi cúi mắt, nói tiếng cảm ơn.

Qua thật lâu, hai đĩa thức ăn đã sạch, Nguyễn Hàm Kiều liên tục kéo chặt cơ thể mới dần bình tĩnh lại.

Trước mắt là chồng chất những khuôn mặt luôn tươi cười, bên tai cũng tràn ngập những lời nói vui đùa, ánh mắt Nguyễn Hàm Kiều xoay vòng di chuyển một vòng, đảo mắt nhìn quanh từng chỗ ngồi của mọi người, nhìn bọn họ khen ngợi người tới ta đi cho nhau, về ngoài che giấu mạch nước ngầm mãnh liệt bên trong.

Có lẽ là vừa mới trải qua chuyện quá mức chấn động, tâm tình thay đổi quá nhanh, ở đây lại ra về một không khí hài hòa vui vẻ, ngược lại có một cảm giác không chân thực.

May mắn là có anh.

Nguyễn Hàm Kiều nhìn thấy trong chén nhỏ của mình đột nhiên nhiều hơn một cái càng cua, có thêm mấy món khác, đưa mắt nhìn về phía Quan Triệt.

“Ăn nhiều một chút.” Quan Triệt thân nhiên nói, bỏ chiếc đĩa xuống, tiếp tục chuyện chính là cùng người khác trò chuyện.

Một lát sau, lại không tự giác quay đầu, nhìn về phía cô nhóc ngoan ngoãn liên tục đợi ở nơi đó không phát ra tiếng động, mái tóc đen dài đến giữa lưng ở dưới ánh đèn rất nhẹ nhàng, thích hợp dừng ở phía sau tai, lộ ra lỗ tai trắng nhỏ nhỏ.

Nhất định là cô rất thích uống sữa bò, trong đầu Quan Triệt chợt xuất hiện ý nghĩ này, quả thật là lớn lên cùng với sữa, mềm mịn, như là nắm một chút sẽ chạm đến lớp sữa bò.

Chưa kịp xem xét ý nghĩ xấu hổ quái lạ của mình, bất chợt phát hiện, cô khịt khịt mũi, đôi mắt nhấp nháy, đôi mi rũ xuống hai hạt châu như hạt đậu.

“Làm sao vậy?” Quan Triệt hơi nhíu mày.

Nguyễn Hàm Kiều không biết anh đang nhìn mình, có chút kinh ngạc ngẩng đầu, lại cúi xuống lau nước mắt: “Không có việc gì...”

Sống đến ba mươi năm chưa bao giờ có kinh nghiệm dỗ dành con gái, trong chốc lát Quan Triệt không nói được gì, một lát sau bỗng nâng tay, đưa tay đặt qua trên đầu của cô, nhẹ nhàng vuốt ve hai cái.

“Ngaoan.”

Có thể nói anh dỗ dành rất vụng về, lại làm cho Nguyễn Hàm Kiều lập tức muốn rơi lệ, vội vàng cầm khăn giấy che khuất ánh mắt, sợ chính mình quá thất lễ.

Vì sao anh lại dịu dàng như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vì lợi ích cá nhân

Khóc một lát, ngừng đầu lau lau nước mắt, ánh mắt hướng về phía Quan Triệt hình như so bình thường thì có phần dịu dàng hơn. Nguyễn Hàm Kiều khịt mũi, che mặt, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Anh đừng nhìn tôi, bây giờ rất xấu."

Quan Triệt không tiếng động nở nụ cười, không biết lúc nào thì gọi tới người phục vụ, cầm thực đơn đưa cho cô xem vài loại đồ uống. "Muốn uống cái nào?"

Anh cũng là vừa mới lưu ý đến trong tay của cô không có đồ uống, tất cả trên bàn đều là các loại rượu.

Nguyễn Hàm Kiều mở to mắt xem xét xem xét, thút tha thút thít chỉ vào một loại nước trái cây.

Quan Triệt liền đưa thực đơn giao cho người phục vụ đang đợi ở phía, thấp giọng bảo anh ta nhanh một chút.

Nước trái cây rất nhanh được mang lên, được cho vào một ly thủy tinh, cắm một cái ống hút, bên trong có chanh, nước màu xanh cùng với mùi hương của trái cây, thoạt nhìn rất ngon miệng.

Nguyễn Hàm Kiều ôm cái ly hút một hơi, nhất thời đầu lưỡi bị cảm giác chua chua ngọt ngọt bao phủ, tâm tình đều nhẹ nhàng đi không ít.

Ánh mắt của Quan Triệt luôn để ý nhìn đến vẻ mặt thỏa mãn của cô, không khỏi mỉm cười.

Khi Dữu Liễu gọi điện thoại tới, cơm đã ăn được một nửa, Nguyễn Hàm Kiều cũng không dám đi ra, đi đến bên trong rèm châu mà nhận cuộc gọi.

Có một chị lớn đang nghỉ ngơi bên trong, thanh âm của Nguyễn Hàm Kiều nói với đôi phương hơi áy náy, nhẹ giọng nói.

Chỉ nghe Dữu Liễu ở đầu bên kia gào to: "Kiều Kiều em sẽ không có chuyện gì đi? Còn tốt lắm? Ừ ừ? Mau thét một tiếng để chị nghe một chút?"

Nguyễn Hàm Kiều thậm chí nghe được bên cô kia gõ gót giày trên mặt đất, dồn dập mà có tiết tấu "Đát đát", vội vàng nói: "Bây giờ đã không có việc gì, chị đừng gấp, em sẽ đi ra."

"Trời a, làm chị sợ muốn chết!" Lúc này Dữu Liễu mới nhẹ nhàng thở ra, đỡ tưởng để hỏi phục lại nhịp tim, "Chị vừa hợp xong, nhìn thấy tin nhắn của em, dọa chị sợ thiếu chút nữa hồn lìa khỏi xác! Làm sao em lại chạy tới đó, không ăn sẽ thiệt thòi?"

"Không. Trờ về nói tí mĩ với chị."

"Ai vậy là tốt rồi, thật là làm chị sợ muốn chết... Bây giờ em ở đâu, chị lập tức tới đón em."

"Không cần." Nguyễn Hàm Kiều nhỏ giọng nói, "Em đang ăn cơm với người bạn, khi ăn xong sẽ trở về nhà."

"Là bạn sao, có thể tin được không?"

Nguyễn Hàm Kiều quay đầu, nhìn về chỗ ngồi của Quan Triệt vì nói chuyện với người nào đó mà lộ ra nụ cười nhạt, hoàn toàn có cảm giác an toàn. "Tuyệt đối tin cậy, giống như niềm tin giữa ba và em vậy, yên tâm đi."

...

Quan Triệt người này, tự hạn chế bản thân, làm việc rất có chừng mực, uống rượu là việc khó tránh khỏi, nhưng uống phải có chừng mực, sẽ không để dính lại một giọt, cũng sẽ không để lộ vẻ mặt say rượu của mình trước mặt người khác.

Những phần sau gần như là anh bất động thanh sắc khuyến khích người khác uống, ly rượu trước mặt để rất lâu, một giọt cũng chưa động tới. Đến cuối cùng không ít người đã say rượu thế kia, xem ra anh vẫn còn tỉnh táo như lúc ban đầu.

Ở một bên Nguyễn Hàm Kiều ở một bên kiêu ngạo không hết, làm sao mà ngay cả khi uống rượu anh cũng lợi hại đến thế?

Nhưng mà cuối cùng vẫn uống không ít, lúc ăn uống linh đình thì lãng phí rất nhiều sinh lực, anh vừa lên xe thì tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt lại, hiển nhiên giữa mày lộ ra vài phần mệt mỏi.

Trong xe ánh sáng mờ ảo, lá gan Nguyễn Hàm Kiều liền lớn hơn rất nhiều, lặng lẽ từ từ đến bên cạnh anh, mắt nhìn chăm chú quan sát anh.

Một góc cạnh trên mặt anh, mỗi một đường cong, cô đều tận tâm nhớ rõ.

Chẳng qua là chỉ quen biết anh mới vài tháng, có chút cảm giác lại giống như xâm nhập vào tận xương tủy.

Trên bàn học ở phòng của cô có một đồng bản vẽ, có một nửa bức họa đều là dáng vẻ của anh. Ánh mắt, mũi, môi, vành tai... Mỗi một chỗ cô đều tỉ mỉ phác họa ra.

Ngày đó Lộ Lộ nhìn đến bức vẽ thì kinh ngạc không thôi, còn hỏi cô đến cùng thích Quan Triệt ở điểm nào.

Lúc đó Nguyễn Hàm Kiều nửa vui nửa đùa nghiêm chỉnh nói: "Tiền của anh, mặt của anh, cả người anh."

Con người của anh, mỗi một nơi đều làm cho cô mê muội.

Bất cứ lúc nào cũng là bộ dáng trầm ổn ít lời, dường như chẳng để ý cái gì, giống như tất cả đều nắm trong lòng bàn tay. Anh là người sống nội tâm, không lộ tài năng, có đầy đủ lực hấp dẫn đối với cô, cũng khiến cho cô cảm thấy yên tâm.

Hơn nữa hôm nay lại không để ý mà bày ra dáng vẻ dịu dàng, một dao trí mạng.

Nguyễn Hàm Kiều lén lút, trong bóng đêm tới gần anh.

Rất nghĩ, rất muốn nghĩ, ôm ôm.

...

Xe từ từ dừng lại ở ven đường, lái xe hướng vào bên trong nhìn thoáng qua, lên tiếng nhắc nhở: "Boss, đến nơi."

Một tiếng này khiến Quan Triệt tỉnh ngủ, anh mở mắt, trong nháy mắt có sương mù.

Trên bờ vai nặng trĩu, nghiêng đầu, gò má cọ đến tóc mai, có chút ngứa —— cô đang dựa vào vai anh mà ngủ, hai tay còn gắt gao ôm lấy cánh tay anh.

Quan Triệt không có thói quen cùng người khác thân mật như vậy, dừng một chút, lại không đẩy cô ra, nâng tay nhìn đồng hồ, tính toán lại để cho cô ngủ một chút.

Vài phút sau, Nguyễn Hàm Kiều tự mình thức dậy, chậm chạp buông anh ra.

Cô không có ngủ, chính là cố ý dây dưa, lưu luyến mùi vị trên người anh. Mùi hương nhàn nhạt, lẫn một ít mùi rượu, cô lại không cảm thấy khó ngửi, thích muốn chết.

Quan Triệt thấp giọng nhắc nhở cô: "Về nhà."

"Oh..."

Nguyễn Hàm Kiều xoa xoa mặt, không nhúc nhích, cúi đầu nhỏ giọng hỏi: "Anh không hỏi tôi là đã xảy ra chuyện gì sao?"

Người lái xe kiểm chế ánh mắt, nhanh chân lẹ tay tránh xa.

Quan Triệt nhìn Nguyễn Hàm Kiều, thanh âm trầm thấp như trước, nhưng có vài phần ôn hòa: "Nói đi."

Nguyễn Hàm Kiều méo méo miệng, thì thầm những chuyện hôm nay gặp được, liên quan đến Từ Thành Tề ở sau lưng căn đường, muốn giảng hòa lại cô cho một người luôn quấy rối đều nói một lần. Càng nói càng tức giận, thút tha thút thít lên án, cực kỳ giống với lúc ở trường học bị bắt nạt khi trở về tổ cáo người bạn đó với phụ huynh.

"Tên kia còn đánh tôi, nắm tóc của tôi, đẩy tôi tới trên tường," Nguyễn Hàm Kiều ủy khuất chỉ vào trán của bản thân, "Rất đau!"

Lần đầu trong đời tiên bị đánh, cô vừa nghĩ tới liền tủi thân muốn khóc, bùng mặt, cố gắng nhịn xuống.

Từ nhỏ đến lớn, gần như là Nguyễn Hàm Kiều gặp qua không ít người xấu, cô lại quen ra vẻ thông minh để lấy lòng, mỗi một người bên cạnh đều thương cô. Dù lần phản nghịch không nghe lời vào hai năm trước, mẹ lại tức giận, đều không bỏ được mà đánh cô một chút, có đôi khi bị cô làm tức giận đến chính mình rơi nước mắt, khóc xong rồi vẫn là tiếp tục giảng đạo lý với.

Càng không cần nói ba ba, dường như là muốn cung chịu cô lên tận trời, nhiều năm như vậy cũng chưa một lần nói nặng lời.

Quan Triệt trầm mặc nghe, ánh mắt thâm trầm.

Nguyễn Hàm Kiều cáo trạng xong, hít cái mũi, nhìn không được thăm dò hần: "Anh và người kia có quen biết sao?"

Cô nghe tên kia gọi anh là đại ca, hình như rất quen.

"Bật cha chú có chút giao tình." Quan Triệt nói lời ít mà ý nhiều để giải thích.

"Vậy anh và tên kia rất quen thuộc sao?" Nguyễn Hàm Kiều rất để ý vấn đề này, vừa rồi nhìn anh đối xử ôn hòa với người kia, hình như có qua lại, nhưng dáng vẻ của anh luôn luôn lạnh nhạt, lại nói không phải. Cô mím môi, nhìn chăm chăm anh, "Anh cùng người kia thân thiết hơn, hay là với tôi thân thiết hơn?"

Quan Triệt liếc nhìn cô, nhất thời không nói chuyện.

"... Quên đi." Đợi một lát, Nguyễn Hàm Kiều hơi dẩu miệng, nhỏ giọng than thở.

Trông cậy anh vì chuyện này mà nóng lòng hận không thể cắt tóc mà báo thù cho mình, quá ngây thơ rồi.

Nghĩ như vậy, đầu càng đau.

Nguyễn Hàm Kiều đưa tay sờ sờ: "Tôi trở về?" Cô cũng không hiểu được chính mình vì sao lại hỏi vậy, giống như chờ mong cơ hội anh giữ chân mình lại.

Sau đó quả nhiên Quan Triệt không làm cô thất vọng —— nhẹ nhàng gật đầu: "Ừ."

Nguyễn Hàm Kiều không tiếng động thờ dài, chậm rãi xuống xe, lại xoay người nói với anh: "Vậy trên đường đi anh cẩn thận a, trở về uống chút mật ong, ngủ sớm một chút."

Ánh mắt Quan Triệt dịu dàng một ít, khó khi nói nhiều một câu: "Nghỉ ngơi sớm một chút."

Nguyễn Hàm Kiều vừa lòng hé miệng cười: "Ngủ ngon."

Trên đầu đụng vào một góc tránh không được đã sưng lên, không tránh được mất thần của lão ba.

Nguyễn Hàm Kiều lừa ông nói đi đường mãi chơi đi động không cẩn thận đụng vào cửa, Nguyễn ba đau lòng không thôi, cảm trùng gà nóng đưa cho cô lần một hồi, dặn đi dặn lại khi đi đường không được cầm đi động.

Bên kia, Quan Triệt trở về nhà, chị Trần đã pha xong trà giải rượu, mang cho anh uống khi còn nóng.

Quan Triệt cởi tây trang, thả lỏng caravat, ngồi xuống ghế sofa: "Đã ngủ?"

Chị Trần đáp: "Phu nhân đã ngủ, lão gia còn ở thư phòng."

"Quan Hành đâu?" Quan Triệt uống ngụm trà, hỏi.

"Nhị thiếu gia không trở về." Chị Trần cười nói, "Tám phần lại đến chỗ của Lương tiểu thư, hôm nay phu nhân còn nói cậu ấy, có vợ liền quên mẹ. Trong khoảng thời gian này đều không có ở nhà, phu nhân rất nhớ, mỗi ngày nhắc tới, lại mất mặt gọi cậu trở về. Ngài gặp nhị thiếu gia, nhớ nói rõ với cậu, bảo cậu thường xuyên về nhà."

Tuổi hai người kia đều không nhỏ, còn mỗi ngày cùng với nhóc con dây dưa, Quan Triệt cảm thấy buồn cười, "Tôi đã biết, cô đi ngủ đi."

Hôm sau, sáng sớm Quan Hành chuẩn bị quay lại văn phòng, mở cuộc hội nghị thường niên vừa muốn chạy, bị anh trai nhà mình nhanh chóng gọi lại.

"Đến văn phòng của anh một chuyến."

Trên mặt Quan Triệt vẫn là vẻ mặt nghiêm túc khi họp, dường như có chuyện quan trọng muốn nói. Quan Hành chặc một tiếng, đi theo anh ở phía sau lão đảo vào thang máy.

Đến văn phòng, Quan Hành tùy tiện hướng trên sofa nằm xuống, giống như không có xương cốt.

Quan Triệt cởi tây trang treo lên, nhin xúc động đi qua đá nó một cước, ngồi xuống phía đối diện.

"Gần đây đang vội cái gì?"

"Vẫn như cũ, trong tay có mấy bộ kịch cùng điện ảnh muốn chụp, kế tiếp muốn thành lập một nhóm người diễn, đang xem xét người mới." Quan Hành liếc mắt xem xét anh, "Có bộ điện ảnh mới đang lên kế hoạch, chế tác, anh chuẩn bị phát tiền đi."

Tinh thần khác xa với em trai, Quan Triệt ngồi thẳng tắp tao nhã, nghe vậy gật gật đầu, bộ dáng suy nghĩ điều gì đó.

"Bộ phim gần đây chuẩn bị chụp ảnh tên gì?" Quan Triệt đột nhiên hỏi.

"Hai bộ, một bộ cổ trang một bộ hiện đại, anh hỏi cái nào?"

Quan Triệt suy nghĩ: "Hiện đại."

"《Sở tay tu luyện người yêu》?" Quan Hành buồn bực, "Anh hỏi cái này làm cái gì?"

Quan Triệt không chút để ý cầm lấy tạp chí kinh tế tài chính ở trên bàn, mở ra. "Sắp xếp cho Nguyễn Hàm Kiều một nhân vật."

"Nguyễn Hàm Kiều? Nguyễn Hàm Kiều nào?" Không đợi anh trả lời, Quan Hành kéo dài thanh âm "A ~" một tiếng, nháy mắt ra hiệu với anh, "Nàng dâu nhỏ của anh a..."

Quan Triệt dừng động tác một chút, liếc nhìn anh một cái, vẻ mặt khó chịu.

Quan Hành hứng thú, ngồi dậy hướng phía trước: "Anh muốn an bài cho cô nhân vật gì?"

Những thứ kia trong vòng giải trí Quan Triệt đều không hiểu, chỉ nói: "Em xem rồi làm. Có người ủy thác anh chiếu cố cô, vừa vận em lại ở trong cái vòng luẩn, giúp anh chăm sóc."

"Chăm sóc thế nào đây?" Quan Hành bắt chéo chân, ngẩng cằm, dáng vẻ đắc ý như vị vua giành được giang sơn, "Vừa vận lập tức muốn ký với một nhóm nghệ nhân, đưa cô chuẩn bị là được. Nhưng mà chăm sóc đến mức nào đây, anh cho em một vài mục tiêu cụ thể đi, siêu sao quốc tế cũng có thể làm được."

"Không cần." Quan Triệt khép lại tạp chí, nóng vội làm hồng chuyện thì không hay. "Không cần lo lắng đi thôi phòng, sẽ có lúc thuận lợi để cho cơ hội, cái khác phải xem bản thân cô ấy."

"Yêu cầu của anh rất khó cho em thực hiện nha." Quan Hành thở dài, đứng lên vỗ vỗ quần áo, "Không còn chuyện khác thì em đi đây."

Quan Triệt cũng đứng lên, đi tới bàn làm việc, nhắc nhở anh: "Cuối tuần này về nhà ăn cơm, dẫn theo Lương Kiều."

Sau khi nghe được nửa câu, Quan Hành lập tức nở nụ cười: "Hoàn thành."

Kéo cửa ra, lại bị gọi về.

Quan Triệt đứng ở phía sau bàn làm việc, vẫn là đã từng giải quyết việc chung: "Sắp xếp cho cô ấy quyền phát ngôn."

Sau khi gặp anh lại để tâm đối với một người phụ nữ như vậy, còn lấy việc công làm việc tư thăm dò công việc của cô. Quan Hành đều vui vẻ, dựa vào cửa ôm cánh tay, nhắm mắt, ánh mắt vô cùng thích thú: "Phát ngôn cái gì?"

Phát ngôn cái gì?

Quan Triệt không tự chủ được nhớ tới làn da trắng của cô, làn da giống như làm từ sữa bò, còn có so với những người mà anh từng gặp qua bất luận là ai cũng có mái tóc xinh đẹp hơn hẳn.

Sản phẩm dưỡng da, dầu gội, dường như đều có thể. Thực phẩm cũng thích hợp, khi cô ăn gì đó rất giống con vật nhỏ, quai hàm đều phồng lên...

Khi hoàn hồn thì chống lại ánh mắt chế nhạo của Quan Hành, Quan Triệt không để ý, ra và không có việc gì ngồi xuống.

"Em xem rồi sắp xếp đi."

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Kế hoạch

Nguyễn Hàm Kiều lại không đến công ty, mỗi ngày đều giống con rùa đen rút đầu trốn ở nhà.

Xem ra ngày đó làm như vậy, coi như là đắc tội hoàn toàn với người đàn ông kia, Từ Thành Tề ở bên kia không có cách nào đòi công đạo, nhất định trở về nghĩ cô là nhóc con gây chuyện.

Ở Phương Hoa cô không đợi nổi nữa, nhưng hợp đồng còn trong tay người ta, dùng lời nói để ứng trước một khoản tiền, tuy rằng bây giờ trong tay có tiền cũng giao phó được rất tốt, nhưng cô không nỡ cứ bị tổng đi nhanh như vậy. Cầm tiền của cô so với lấy thịt trên người cô còn khó chịu hơn.

Không hiểu sao quy ước cũng khó trốn bị giấu đi nhanh như vận mệnh vậy, ở lại Phương Hoa nhất định cô sẽ không có ngày được nổi danh.

Bỗng nhiên con đường phía trước trở nên mờ hồ, Nguyễn Hàm Kiều để ý không rõ ràng, cứ quên mất trốn ở nhà mà bỏ tất cả, cùng lão ba ra ngoài sinh hoạt với người già.

—— ngủ sớm dậy sớm, luyện tập tình yêu với nắng sớm...

A phi!

Nguyễn Hàm Kiều mặc quần đùi ngồi xếp bằng trên băng ghế ở công viên, nhìn cách đó không xa là khuôn mặt tươi cười đi về hướng bọn họ, lập tức nhảy xuống, "Con đi mua que kem ăn, ba ở nơi này chờ con."

Nói xong liền cười hi hi chạy đi.

Cửa hàng ở ngã tư còn có bán kem, Nguyễn Hàm Kiều chọn một cái quý nhất, trước kia đều không nỡ mua, cầm một cái nho nhỏ chưa tới bàn tay, ngồi ở băng ghế cạnh nhà người ta, một bên cầm thìa nhỏ khoét ăn, một bên di chuyển ánh mắt không ngừng về phía công viên đối diện.

Di kia họ Đường, là thành viên của đội múa ở quảng trường bên kia, Nguyễn Hàm Kiều cùng lão ba loanh quanh tản bộ gặp cô ấy rất thường xuyên.

Có lẽ di Đường để ý ba, mỗi lần thấy ông liền cười, không nói tới việc chủ động tìm ông trò chuyện, còn thường xuyên đưa đồ ăn ngon tới nhà.

Người bạn già của di qua đời vào hai năm trước, có một người con, đã lập gia đình, sự nghiệp rất vững chắc, nhưng công việc rất nhiều, mỗi tháng cố định đưa tiền sinh hoạt cho bà, rất ít khi thấy người trở về.

Nguyễn Hàm Kiều thấy tính cách di Đường rất được, tính tình tốt, thích nói chuyện phiếm, cũng hay cười. Ba ba lại buồn miệng, cùng di Đường nói chuyện phiếm, cũng có thêm nhiều niềm vui.

Ăn kem được một nửa, điện thoại vang, là Dữu Liễu gọi tới.

Nguyễn Hàm Kiều nói máy: "Tiểu liễu liễu, tìm em có chuyện gì a?"

"Tôi mai công ty chúng ta làm chủ, ở Hồng Sam Cư mời người của Quang Diệu ăn cơm." Giọng nói của Dữu Liễu nghe qua có chút ngưng trọng, "Kiều Kiều, từ Thái tử chỉ đích danh cho em đi."

Vừa nghe đến ba chữ Từ Thái tử, trong lòng Nguyễn Hàm Kiều chính là hồi hộp, tôn tử kia lại muốn làm chuyện yêu thương gì đây?

"Anh ta lại có ý tứ gì?"

"Không biết. Nhưng mà ngày mai đều là những nhân vật có uy tín danh dự, ba anh ta cũng đi, anh ta không có lá gan làm càn đâu."

Dữu Liễu nói: "Việc này Từ tổng cũng biết, hôm nay lúc họp Từ Thái tử ở trước mặt ông chỉ đích anh em, chỉ sợ là không đi không được." Nếu không phải là Từ tổng tự mình gạt đầu, nói cái gì Dữu Liễu cũng không thể đưa Nguyễn Hàm Kiều vào trong miệng hùm của Từ Thái tử được.

Đắc tội với Từ Thái tử bị gây khó dễ nhiều lần, nhưng đắc tội Từ tổng, nghề nghiệp kiếm sống cả đời thật sự sẽ kết thúc.

"Kiều Kiều, đừng sợ, ngày mai chủ yếu là nói chuyện hợp tác với Quang, mất nhiều công sức lớn như vậy mới hẹn được đối phương, anh sẽ không ở trường hợp này mà cản trở Phương Hoa. Không được việc còn có những người khác ở đây, không phải lần trước Bạch Tuyền đã giúp em, đến lúc đó em đi theo cô ấy, cho dù tôn tử kia có tà tâm, cũng sẽ cho Bạch Tuyền vài phần mặt mũi."

Nguyễn Hàm Kiều khó chịu xoa tóc: "Đi thi đi! Ngày mai mạng đầu đi lại, còn dám gây khó dễ thì em sẽ đánh chết anh ta!"

Dữu Liễu gạt đầu vui vẻ: "Có thể có thể, không phải khu vườn nhỏ của em có một đồng sau, nhớ chọn cái rắn chắc thuận tay."

"Không thành vấn đề!" Nguyễn Hàm Kiều nắm tay chặt thành quyền, hung tợn.

Tắt điện thoại, hương vị ngọt ngào của kem cũng không còn tâm tình để thưởng thức, chép miệng ba lần, ném việc trở về tìm ba.

Di Đường đã rời khỏi, lão ba ngồi một mình, nhìn thấy nàng, sắc mặt không quá cao hứng.

Mỗi lần cô hẹn gặp di Đường đều chủ động tránh đi, để cho bọn họ có cơ hội tiếp xúc, nhưng việc tác hợp rất rõ ràng, lão ba phát hiện.

Tâm tình của Nguyễn ba rất mâu thuẫn, về nhà suy nghĩ lời nói của Nguyễn Hàm Kiều bày tỏ ý của mình, hơn nữa nếu ngó ý mà cô còn như vậy, về sau sẽ không đi loanh quanh tản bộ.

Tuy rằng tâm tư của Nguyễn Hàm Kiều rất hi vọng ba ba tìm được một người bạn già, khi cô không có ở nhà tốt xấu gì cũng có người làm bạn, nhưng quan trọng nhất là ý nguyện của lão ba.

Còn nghiêm túc nói chuyện với ba ba, luôn cam đoan về sau sẽ không bao giờ tự chủ trương nữa, lúc này sắc mặt Nguyễn ba mới khôi phục lại một ít.

Ngày thứ hai, Nguyễn Hàm Kiều không đi về phía sau nhặt gạch, đã sớm đi mua một nguồn điện nặng kênh giầu ở trong túi, lớn hơn bàn tay của cô một chút, cầm trên tay rất thuận tiện.

Mặc khác, còn trang bị thêm một bình xịt phòng sói, đã lâu đời, không nhớ rõ là mua khi nào, không biết là còn công hiệu hay không.

Nội tâm vẫn muốn kháng cự, ở nhà ngơ ngác hồi lâu mới rời khỏi cửa, kết quả gặp phải việc kỳ lạ, đường đi chính đang xây lại, có bảy tám con đường nhỏ trong ngõ, tới giờ Nguyễn Hàm Kiều nhanh chóng đi đến.

Việc mấy ngày trước còn rành rành trước mắt, nhìn đến tấm bảng hiệu rất cổ điển, cái trán lại bắt đầu đau.

Nguyễn Hàm Kiều xuống xe, cầm chặt bình xịt trong lòng bàn tay, mới có chút lo lắng.

Người của Phương Hoa đều đến, thật là khéo vừa mới vào cửa đã gặp Bạch Tuyền, lập tức Nguyễn Hàm Kiều giống như nhìn thấy vị cứu mạng, nhiệt tình hơn so với bình thường đi qua chào hỏi.

Đi vào, cố gắng không để ánh mắt của Từ Thành Tề nhìn thấy, giống cái đuôi nhỏ theo phía sau của Bạch Tuyền, chờ lúc cô cùng mọi người trò chuyện xong, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh cô.

Gặp qua Từ Thành Tề gần trăm lần giờ ngồi cạnh Từ tổng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm bên này, vẻ mặt có vài phần phức tạp.

Nguyễn Hàm Kiều vội vàng đi tới bên cạnh Bạch Tuyền.

Hiển nhiên là Bạch Tuyền nhận ra điều khác thường của cô, buồn bực hỏi: "Hôm nay làm sao lại theo sát tôi đến vậy?"

"Nghĩ bảm theo nhiều sẽ hưởng được chút may mắn a." Nguyễn Hàm Kiều nhu thuận cười.

Cứ việc cố ý xem nhẹ, tầm mắt của Từ Thái tử lại như âm hồn không tan, Vạn Từ ở bên cạnh anh cứ nhìn chăm chăm vào Nguyễn Hàm Kiều, cũng ác ý tràn đầy nhìn lại đây. Sau đó phát hiện ánh mắt của Từ tổng cũng luôn cố ý dừng ở trên người mình, bắt đầu Nguyễn Hàm Kiều như trên đồng lửa, như ngồi đồng than, lo lắng cầm lấy cái ly uống nước.

Người của Quang Diệu rất nhanh đi tới, rất ngoài ý muốn, là Quan Triệt. Cùng với Tiểu Quan tổng hai người sóng vai đi tới, mặc tây trang màu đen giống nhau, dáng người cao ngất thon dài, vô cùng đẹp mắt.

Nguyễn Hàm Kiều vui mừng không thôi, ngoại trừ nhìn thấy anh rất vui, còn có một phần giống như bất chợt thấy được người đáng tin cậy có cảm giác an toàn.

Tầm mắt Quan Triệt dừng lại ở trên người cô chớp mắt, cấp dưới không có nói đến việc này, rất nhanh làm như không có việc gì dời ánh mắt.

Không thể nói lên trên, Nguyễn Hàm Kiều cũng không cảm thấy chán, ngược lại bởi vì ánh mắt trước mặt các vị đại gia có chút vụng trộm sinh ra vài phần cảm kích thích.

Anh và cô trong lúc đó có bí mật nhỏ nhưng người khác không biết, chỉ điều này thôi đã đủ làm cô vui mừng.

Từ tổng Từ Thành Tề, cùng với vài vị phó tổng khác, vẻ mặt tươi cười theo Quan Triệt cùng Quan Hành bắt tay, đón người lên vị trí chủ trì, tự mình rót rượu cho bọn họ.

Ngược lại bộ dáng Quan Triệt vẫn là lạnh tanh, không mở miệng làm gì, đều là Tiểu Quan tổng khéo léo xã giao.

Từ tổng tự mình hướng bọn họ giới thiệu Bạch Tuyền cùng vài vị nghệ nhân khác ở Phương Hoa, cấp bậc của Nguyễn Hàm Kiều và Vạn Từ còn chưa đủ tư cách, Từ tổng đảo qua cô một lát rồi chân chờ, cuối cùng vẫn là không có giới thiệu.

Vài vị nghệ nhân đều tươi cười đầy mặt tiến lên chào hỏi, Quan Triệt không quan tâm đến việc xã giao, hơi gật đầu đáp lại, kiệm chữ như vàng.

Nguyễn Hàm Kiều không có tiếp cận gần, nhưng đến cùng là lòng hư vinh gây chuyện, cũng cố ý đứng lên kính rượu với anh, cười khanh khách nhìn anh, trong mắt lóe lên tia gian xảo, hoàn toàn quên mất bên cạnh anh cách hai chỗ ngồi là Từ Thành Tề như hổ rình mồi.

Trên bàn lớn bày đầy đồ ăn rực rỡ muôn màu, Quan Triệt liếc nhìn cô một cái thật sâu, vẫn như trước không mở miệng, chỉ xa xa hướng cô nâng ly.

Khi So sánh với cách đối xử với nữ mình tình khác có thể nói phản ứng lạnh nhạt, cách đối xử này rất đặc biệt, lập tức liền có vài vị đưa ánh mắt nghiên cứu qua lại giữa hai người.

Lòng hư vinh của Nguyễn Hàm Kiều đã được thỏa mãn, ngửa đầu chậm rãi nâng ly uống một chút.

Quan Triệt cũng tao nhã uống một hơi cạn sạch. Vốn là trên bàn com rất ồn ào chỉ trong chớp mắt đã yên tĩnh, Từ tổng hơi nghiêng đầu, trao đổi ánh mắt với Từ Thành Tề.

Thời gian tiếp theo Nguyễn Hàm Kiều vui đùa vào việc dùng bữa, không đụng tới ly rượu, cũng không nói thêm gì.

Trên bàn com vài vị lão tổng trò chuyện với nhau rất vui, không thể nói rõ nhóm mình tình của mình cũng có xã giao, là chị cả của Phương Hoa nhưng Bạch Tuyền không đi qua nhóm lão tổng bên kia, nhưng không chịu nổi bọn trẻ muốn tìm cô bắt chuyện.

Bởi vậy dù Nguyễn Hàm Kiều không nghĩ sẽ làm náo động, nhưng cũng không rời khỏi vòng tròn ở trung tâm.

Đừu Liễu nói không sai, tuy rằng tác phong của Từ Thành Tề không được, nhưng trong công việc vẫn có năng lực, liên tục vội vàng cùng hai vị Quan tổng trò chuyện, gạt bạn gái mang theo bên cạnh sang một bên.

Vạn Từ nhõng nhẽo cứng rắn hai ngày mới dụ được anh đáp ứng đưa mình đi theo, kết quả bị lạnh nhạt không nói, đi qua trò chuyện cũng không có người để ý. Thật sự chen chút không vào được vòng trung tâm, rõ ràng cũng cầm ly để cao đến bên này.

Bạch Tuyền rời khỏi những người vây quanh bên cạnh, cô liên tục mang theo ý cười yếu ớt, phần lớn khi đang nghe những người khác nói chuyện, thỉnh thoảng không chút để ý tiếp nhận một câu "Phải không, thật thú vị", "Như vậy a", "Lợi hại", rõ ràng một chữ đều không nghe vào, không yên lòng, nhưng cũng không đến mức làm không khí lạnh xuống.

Trong khoảng thời gian này ý vào có Từ Thái tử làm chỗ dựa, Vạn Từ có rất nhiều tài nguyên, đương nhiên trong đó không hề thiếu việc đoạt trong tay của người khác, bởi vậy mọi người khó chịu với cô cũng không phải ngày một ngày hai.

Thấy cô cũng nghĩ sẽ qua trò chuyện, ánh mắt của vài người, cố ý vô tình chặn cô ở bên ngoài, cô nói cái gì cũng không tiếp lời.

Tĩnh tĩnh Bạch Tuyền cũng lạnh nhạt, loại đầu đá lừa bịp người khác thế này cứ cho rằng không thấy được. Cô luôn luôn không xen vào việc của người khác, lần trước là vì nhìn thấy Nguyễn Hàm Kiều bị bắt nạt, cảm thấy không đành lòng, mới giúp đỡ giải vây, đối với cô mà nói chỉ là chút việc.

Vạn Từ không thể đi vào, thoáng nhìn người ngồi cạnh Bạch Tuyền hình như là đàn em Nguyễn Hàm Kiều, chớp mắt, đi qua bên cạnh cô.

"... Hàm Kiều cô nói có đúng không vậy?" Cô gái bên cạnh nói sang sảng một chuyện thú vị, bản thân trước cười ha ha đứng lên.

Nguyễn Hàm Kiều cười phụ họa: "Đúng vậy a."

Vừa quay đầu, đột nhiên cảm thấy trên cổ rất mát, một dòng chất lỏng lạnh lẽo rơi trên vai trắng mịn, theo xương quai xanh bên trái chảy xuống, nháy mắt trên áo loang một mảng hồng.

"A!" Nguyễn Hàm Kiều kinh hô ra tiếng, phản ứng theo quán tính đứng lên.

Cô gái vừa rồi lời kéo đùa giỡn với cô còn chưa kịp khép miệng, kinh ngạc tròn tròn mắt.

"Trời ơi, thực xin lỗi thực xin lỗi," một tay của Vạn Từ cầm nghiêng ly rượu đỏ, một tay khoa trương che miệng, "Tôi không cẩn thận trượt tay một chút, cô không có chuyện gì phải không?"

Rượu đỏ theo cổ áo chảy vào bên trong, cảm giác trước ngực bị dính một mảng khó chịu.

Thân là một diễn viên mà diễn trò như vậy cũng là quá vụn, Nguyễn Hàm Kiều cắn răng, cúi đầu xem xét, ánh mắt tập trung vào phần da thịt nùng nặc mùi rượu, nghĩ muốn đứng lên đánh vào mặt cô.

Tay vừa nâng lên mấy cm, lại không tiếng động rút về, bắt buộc chính mình nhịn xúc động muốn xé nát Vạn Từ.

Dáng vẻ xem ra rất khó coi, Quan Triệt còn đang ở đây, không thể để cho anh nhìn thấy.

Nhưng đến cùng là rất khó khăn, cô cắn môi ngẩng đầu, nhìn về phía Quan Triệt, trong mắt để lộ tâm tình uất ức và sự tức giận, và có cả vài phần bất lực.

Động tĩnh bên này không nhỏ, nhóm lão tổng bên kia đang trò chuyện vui vẻ với nhau cũng lưu ý đến. Từ tổng luôn khinh thường để ý tới việc của các đàn bà con gái tranh giành ồn ào, nhưng hôm nay là ngày quan trọng thế mà còn dám gây náo loạn, quả thực khiến ông mất mặt!

Sắc mặt Từ tổng có chút khó coi, kiềm chế không nổi giận.

Người chủ quán ở phía trên, lông mày Quan Triệt hơi khép lại, nhìn nhóc con chân tay luống cuống đứng ở bên kia hướng về anh cầu cứu, mặt trầm như nước.

Đứng dậy, lập tức đi về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Gian kế

"Sao lại không cẩn thận như vậy?"

Từ Thành Tể cũng vội vàng đứng lên, gần như là theo sát Quan Triệt đi qua, anh mở miệng trước mặt Vạn Từ, trên mặt ra vẻ thoải mái mà cười: "Chỉ em các người cũng thật là, gây náo loạn không có chừng mực, mau nói xin lỗi với Hàm Kiều, đưa cô ấy đi sửa sang lại một chút."

Tay đẩy ở sau lưng Vạn Từ, ánh mắt cảnh cáo.

Cơ bản chính là Vạn Từ cố ý gây chuyện với Nguyễn Hàm Kiều, có chút không phục, nhưng nhìn lại thấy Quan Triệt đứng cạnh Nguyễn Hàm Kiều, không cam lòng không muốn mở miệng.

"Hàm Kiều..."

Nguyễn Hàm Kiều lại lập tức xoay người, là đáng về kháng cự.

Lôi cái gì lòi! Trong lòng Vạn Từ khinh thường mắng, rất bình tĩnh đi từng bước về phía trước, về mặt thành khăn: "Lần này đều là lỗi của tôi, hỏi thăm cười đùa với mọi người, không lưu ý trên tay. Chính là đáng tiếc chiếc váy, Hàm Kiều dù sao thì cô cũng đừng nóng giận a, trở về tôi sẽ đền bù gấp mười."

Nói thì nói với Nguyễn Hàm Kiều, ánh mắt và cơ thể lại luôn có ý vô tình hướng vào người Quan Triệt.

Ghe tóm! Nguyễn Hàm Kiều đưa lưng về phía cô mở miệng, cố ý đi đến trước mặt Quan Triệt, ngăn cản anh, tay lôi kéo tay áo của anh.

Quan Triệt hoàn toàn không thấy Vạn Từ, ánh mắt nặng nề quét qua Từ Thành Tề một lần.

Sắc mặt người phía sau càng khó coi kéo Vạn Từ đi về.

"Mọi người cứ tiếp tục."

Quan Triệt hướng mặt về các đại gia hơi vuốt cằm xin lỗi, đưa tay chế trụ cổ tay Nguyễn Hàm Kiều, thấp giọng nói: "Đi theo tôi."

Vừa rời lấy khăn giấy lau vết rượu còn nắm chặt trong tay, Nguyễn Hàm Kiều bị anh kéo đi ra ngoài, lòng tràn đầy vui mừng, khoe miệng đều vụng trộm hướng lên.

Cô cầm khăn giấy đổi sang một tay khác, sau đó vừa chuyển cổ tay, đặt tay của mình vào trong lòng bàn tay anh.

Cơ thể Quan Triệt hơi cứng chớp mắt, không nắm chặt, cũng không bỏ ra.

Điều này làm cho "Gián kế" của Nguyễn Hàm Kiều đạt được càng thêm nhảy nhót, ngay cả đi cơ thể cũng cảm thấy mơ hồ.

Thật ra trên ngón tay dính một ít rượu đỏ, có chút dính, nhưng là...

Quản nó làm gì!

Toilet có thể nói là xa hoa, xanh vàng rực rỡ, vòi nước màu vàng lập lòe lóe sáng.

Quan Triệt dẫn Nguyễn Hàm Kiều lại đây, không chút để ý buông cô ra, mở vòi nước, rửa tay.

Nhất định là anh ngại tay của cô bị bẩn... trong lòng Nguyễn Hàm Kiều hừ hừ, tâm tình tốt cũng không bị chút chuyện mà giảm bớt. Nghĩ đến trên tay mình dính như vậy, anh chán ghét cũng không buông ra, ngược lại có một khoảng thoiri gian chọc ghẹo anh vui vẻ.

Nước chảy từ từ xối rửa hai tay của anh, Nguyễn Hàm Kiều xấu hổ nhìn chăm chăm, cảm thấy động tác rửa tay của anh so với người khác thì đẹp mắt hơn.

Dường như trên tay còn lưu lại cảm giác ấm áp vừa rồi bị anh cầm, cô vô thức vuốt nhẹ vài cái, muốn bắt tay anh lại đặt vào tay mình.

Chờ lúc anh rửa tay xong đi ra, Nguyễn Hàm Kiều mới cúi người, cẩn thận rửa sạch. Trên vai và xương quai xanh thì rất dễ, chảy tới phía trong quần áo, thật sự khó làm sạch a.

Vừa khéo hôm nay cô mặc một bộ lễ phục lệch vai, phía trên lộ vai, ngay giữa thắt lưng, quả thực như thùng chứa, vô cùng giống một tiệc rượu.

Lặng lẽ quay đầu nhìn, Quan Triệt đứng ở cửa, đưa lưng về phía cô, thân hình cao ngất. Tựa như khi anh ở bất cứ nơi nào, bất luận là đứng hay ngồi, lưng luôn luôn thẳng tắp, lộ ra một tinh thần hăng hái, bên trong còn ẩn giấu thói kiêu ngạo.

Nhìn lên anh vài lần, Nguyễn Hàm Kiều lặng lẽ đưa tay luôn vào trong áo, tẩy sạch vết rượu trên ngực.

Rất mất mặt...

Trước ngực có nhiều vết rượu nhất, mất một chút công sức mới tẩy sạch gần như bình thường. Nguyễn Hàm Kiều tận lực tẩy vết bẩn với nước sạch, nhưng kết quả không được tốt.

Sớm biết thế này sẽ mất váy màu đen, Nguyễn Hàm Kiều thở dài, cô thích màu sắc tươi sáng, quần áo cũng là những màu đơn giản, Dữu Liễu giúp cô chuẩn bị hai bộ lễ phục màu đen, nhưng đều đặt trong tủ cho tới bây giờ cũng không có mặc qua.

Thật vất vả mới làm xong, Nguyễn Hàm Kiều thở phào một hơi, rút mấy tờ giấy lau nước rơi vào người.

Quan Triệt còn đứng ở bên kia, không biết khi nào đã cởi áo khoác tây trang xuống dưới, khoát lên trên cánh tay, áo somi trắng sạch sẽ phẳng phiu, hình như về mạnh mẽ và lạnh nhạt trên người cũng phai nhạt một ít.

"Tôi xong rồi."

Nguyễn Hàm Kiều đi qua, Quan Triệt yên lặng chuyển áo khoác lên trên người cô, cái gì cũng chưa nói. Anh vẫn bình tĩnh lạnh nhạt trước sau như một, Nguyễn Hàm Kiều bắt đầu hoài nghi khi ở bên trong anh có quay đầu lại hay không, đã nhìn thấy khi đó cô đứng trước gương sờ ngực...

Nghĩ đi nghĩ lại mặt liền nóng lên.

Cô ho một tiếng, cổ ý trừng mắt, cố làm ra vẻ hỏi hấn: "Vừa rồi anh có nhìn lên tôi không?"

Giúp cô chỉnh sửa lại quần áo, Quan Triệt liền xoay người chậm rãi đi ra ngoài. Nguyễn Hàm Kiều theo kịp, hẩn nhìn về phía trước, tao nhã thong dong cất bước, đồng thời nghiêm chỉnh trả lời: "Không có."

Nguyễn Hàm Kiều lại ở trong lòng hừ hừ, lại không có nhìn trộm, rất không nể mặt...

Trở lại ghé ngồi, Nguyễn Hàm Kiều chần chờ một lát.

Thực ra cô tuyệt đối không có suy nghĩ lại trở lại bữa ăn kia, nhìn hai vẻ mặt chán ghét của Từ Thái tử cùng Vạn Tử. Nhưng trong lòng lại có một chút mịm, tâm tư muốn khoe khoang điều gì, cuối cùng vẫn là gắt gao đi theo phía sau Quan Triệt, ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào.

Trên người cô khoác áo ngoài của Quan Triệt, đại gia cũng chỉ là hiểu trong lòng mà không nói cười cười.

Phía trước bị bao vây bởi những người phụ nữ đã muốn giải tán, chỗ ngồi lúc này của Nguyễn Hàm Kiều bị một nữ diễn viên chiếm lấy, đúng lúc cười duyên dáng lôi kéo Bạch Tuyền nói chuyện.

Nhìn ra được Bạch Tuyền là đang ứng phó, nụ cười trên mặt gần như là nhìn không ra, vẻ mặt xa cách. Cô gái kia lại không phát hiện, như trước nói chuyện không ngừng.

Thấy Nguyễn Hàm Kiều trở về, đối phương tươi cười bắt chuyện, thân thiết hỏi cô thế nào, không có ý muốn đứng lên.

Nguyễn Hàm Kiều nói không có việc gì, cảm ơn đã quan tâm, sau đó nhìn quanh một vòng, không tìm thấy chỗ ngồi.

Quan Triệt trở về ngồi xuống, thấy nàng vẫn ngây ngốc đứng ở đằng kia, lại vừa thấy chỗ của cô đã có người ngồi, liền hiểu rõ.

Anh hơi hơi nâng tay, đưa tay chỉ.

Nguyễn Hàm Kiều theo bản năng đi về phía anh.

Hai anh em nhà họ Quan này, dường như đến chỗ nào cũng đều có hương thơm mát, đông đúc, bữa ăn như vậy, đương nhiên bên cạnh cũng đầy người vây quanh.

Nhưng Nguyễn Hàm Kiều không nghĩ nhiều như vậy, Quan Triệt nâng ngón tay, cô liền đi qua.

Quan Hành ở một bên nhìn thấy cô lập tức đi tới, vui vẻ, nghiêng đầu sang cạnh tai Quan Triệt không biết nói cái gì, đôi lấy ánh mắt uy hiếp nhẹ nhàng của Quan Triệt.

Từ Thành Tề và Vạn Tử đều rời khỏi, nhưng từ trước đến nay Từ tổng không để cô vào mắt thì bây giờ đứng lên, cười tủm tỉm vỗ bờ vai của cô, nói với Quan Triệt: "Đứa nhỏ này rất có thiên phú, lần này là người mới có tiềm lực người nhất, đợi một thời gian, nhất định sẽ thành tài."

"Phải không, thật may mắn."

Quan Triệt không hé răng, nhưng Quan Hành ở một bên cười nói tiếp, sau đó gọi tới người phục vụ, ở giữa anh và Quan Triệt để thêm một cái ghế, làm một tư thế mời đối với Nguyễn Hàm Kiều, đáng vẻ rất nghiêm chỉnh, nếu như xem nhẹ ý cười xấu xa trên nét mặt.

Nguyễn Hàm Kiều theo bản năng trước tiên đưa mắt nhìn Quan Triệt, mới nói cảm ơn với Quan Hành. Với hơn mười ánh mắt sáng rực chăm chú nhìn, nom nớp lo sợ ngồi xuống.

Trời ơi, ngồi ở giữa hai người họ, đây là cách đối xử gì a?

Rất nhanh, Từ Thành Tề và Vạn Tử cùng nhau trở về, sắc mặt cũng không khó chịu gì, nhất là mặt sau Vạn Tử, mắt húng toàn viết ở trên mặt.

Đoán chừng là vừa bị Từ Thành Tề mắng, tuy rằng cô mất mặt, lại rất có quy củ ngồi xuống cạnh Từ Thành Tề, cẩn thận hơn so với trước kia. Chính là vừa đưa mắt nhìn thấy Nguyễn Hàm Kiều ngồi giữa Quan Hành và Quan Triệt, khiếp sợ mờ to hai mắt nhìn, ánh mắt rất khó chịu.

Từ Thành Tề xin lỗi kính rượu về phía bọn họ, đáng vẻ Quan Triệt vẫn lạnh nhạt như trước, Quan Hành nâng ly, lại đặt xuống, nói chuyện phiếm: "Vị này chính là phu nhân của Thành Tề, trai tài gái sắc, thật sự xứng đôi. Trách không được Thành Tề xem như bảo bối, đi đến đâu cũng đều mang theo."

Sắc mặt Từ tổng trở nên rất khó coi, Từ Thành Tề cũng không có chỗ nào tốt, xấu hổ cười cười, chuyển hướng đề tài.

Sau đó Nguyễn Hàm Kiều cũng chỉ chú ý dùng bữa, nàng ngồi ở giữa hai người họ Quan trung gian, những món ăn ngon nhất đều ân cần đưa tới bên này trước, những người đàn ông vội vàng uống rượu nói lời hay, nhường toàn bộ món ăn cho cô.

Nhưng trong lòng Nguyễn Hàm Kiều tự có tính toán, khi ăn rất kiềm chế, một bên vừa ăn vừa uống ít rượu.

Quan Triệt một bên xã giao với Từ tổng, không chút để ý đưa tay cầm lấy ly rượu của, tự mình nâng ly rượu, thuận tay đưa sang một bên.

Khoảng cách có chút xa, muốn đưa tay lên phía trước anh, Nguyễn Hàm Kiều vụng trộm nâng mắt nhìn, không rõ là anh vô ý hay cố tình, cuối cùng buông tha cho suy nghĩ vừa rồi ở trong đầu.

Không bao lâu, bên tay trái đặt xuống một ly.

Nguyễn Hàm Kiều cho rằng Quan Hành ngược lại muốn rót rượu, qua một hồi lâu phát hiện vẫn còn, liền lén lút cầm lấy ly rượu của mình, khi lấy về liền nhìn Quan Hành một cái, vừa khéo chống lại ánh mắt của anh nhìn qua.

Dường như chỉ nhìn thế kia đã rõ ý đồ của cô, tim Nguyễn Hàm Kiều đập nhanh, ra vẻ trấn định hướng anh cười cười, không mở mắt.

Sau khi kết thúc Nguyễn Hàm Kiều theo Quan Triệt đứng lên, trước mắt choáng váng, ngã về phía người anh.

Quan Triệt đỡ lấy cô, hơi nhíu mi.

Bên kia Quan Hành khẽ cười một tiếng, vỗ vỗ vai anh trai nhà mình, mờ ám chớp mắt.

Sau đó chủ động tiến lên cùng Từ tổng và những người khác, nói những lời hay không tâm không não.

"Có khỏe không?" Quan Triệt cúi đầu xem người phụ nữ mềm nhũn tựa vào trên người anh.

Nguyễn Hàm Kiều nhíu mi, thoát nhìn bộ dáng rất khó chịu: "Ồ ô... Đau đầu."

Nói xong vụng trộm nâng tay, ôm lấy thắt lưng gầy gò của anh. Nhiệt độ cơ thể nóng hổi theo quần áo truyền ra, cảm giác thoải mái theo lòng bàn tay truyền đến trong cơ thể, ngay cả máu cũng sôi trào hùng hục.

Quan Triệt không nói nữa, ôm lấy thắt lưng của cô, ôm nửa người tới trên xe.

Không biết tên nhóc Quan Hành kia đã đi đâu, nó có bạn gái, hàng năm lại có thêm vài người trợ lý nhỏ bên cạnh, Quan Triệt chút không lo lắng, dứt khoát mặc kệ nó.

Nguyễn Hàm Kiều bị anh đặt ở trên ghế ngồi, thừa dịp khi khởi động xe có rung động nhỏ, cơ thể mềm nhũn ngã về phía anh.

Quan Triệt tùy ý để cô dựa vào, bảo tài xế lái xe.

Vừa nghe nói tới địa chỉ nhà mình, trong lòng Nguyễn Hàm Kiều thầm mắng người này không hiểu tâm tình, sau đó làm bộ như đầu óc không tỉnh táo mụm rượu làm cảm: "Đừng, không thể về nhà... Ba ba sẽ tức giận, không trở về nhà!"

Quan Triệt cúi đầu nhìn dáng vẻ say rượu mơ màng của cô, vẻ mặt trong bóng tối chẳng phân biệt được.

Đợi một lát anh cũng không phản ứng, Nguyễn Hàm Kiều nằm trên đùi anh lăm bắm, ủy khuất ní non: "Thật là khó chịu... Tôi không về nhà, không được để ba nhìn thấy..."

Trầm mặc thật lâu, Quan Triệt mới ngẩng đầu, thấp giọng bảo tài xế: "Trở về khu nhà ở Lâm Trạch."

Lái xe nghiêm chỉnh nhận lệnh trả lời, quay đầu lại hướng trái ngược rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ngủ lại

Khu nhà Lâm Trạch ở đường Tân Bình, là đất khai phá trước đây của Quan Ý, khu vực tốt, thiết bị vật chất cảnh vật xung quanh là loại tốt nhất, cách trụ sở chính của Quan Ý có 20 phút đi xe.

Chính Quan Triệt ở lại, nhưng ngày thường anh đều về nhà, thỉnh thoảng đi công tác hoặc là xã giao quá muộn, mới ngủ lại ở đây.

Có một khoảng thời gian không trở về, gần như trong tủ lạnh không có gì. Nhưng định kỳ có người tới nhà quét dọn, nơi nơi đều rất sạch sẽ.

Nguyễn Hàm Kiều vụng trộm quan sát đường đi, ghi nhớ thật kỹ địa chỉ, đến bãi đỗ xe lập tức lại nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Kêu vài tiếng không tỉnh, Quan Triệt khoác áo ngoài cho cô, cúi người ôm lấy cô. Thật sự là rất nhỏ, cảm giác ôm lấy rất mềm mại nhẹ nhàng, giống con mèo nhỏ.

"Uhm..." Như là trong lúc ngủ đang mơ, Nguyễn Hàm Kiều râm rì vài tiếng, ở trong lòng anh giật giật, hai tay vô thức vòng qua ôm cổ anh.

Quan Triệt ôm cô rào bước vào thang máy, có chút khó khăn khi ấn tầng lầu.

Nguyễn Hàm Kiều vụng trộm ngấm ngấm, hờ, tầng 33.

Động tác quay đầu của cô rất nhỏ, nhưng Quan Triệt vẫn phát hiện, cúi mắt nhìn lại, cô đã dựa trở về, khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào áo sơ mi trắng của anh, vì hiệu quả của ngọn đèn, phát ra ánh sáng óng ánh. Anh mắt khép chặt, lông mi nhẹ nhàng run lên.

"Tỉnh?" Hân hỏi.

Người làm tổ trong ngực của anh không phản ứng, chính là lông mi rõ ràng rung động lên.

Quan Triệt trầm mặc xuống, đưa mắt nhìn hình ảnh phản chiếu ở cửa thang máy —— tinh thần của anh tỉnh táo, mặt mày sáng rõ, chỉ mới ôm qua một người vừa gặp mặt vài lần, hơn nữa chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhìn thấu tâm tư phụ nữ, cô đơn giản yếu đuối, liền giống như bị ma quỷ ám đưa cô tới khu nhà của mình.

Bây giờ bản thân càng không giải thích được, biết rõ cô giả bộ ngủ, lại không đành lòng chọc phá.

Đúng là bị ma quỷ ám mà.

Dùng vân tay mở khóa cửa, mở cửa. Đèn trong phòng được lắp hệ thống điều khiển nối liền với cửa, lập tức rực sáng.

Quan Triệt thay dép lê, ôm cô vào phòng khách, lần mò đi đến bên giường, chậm rãi để người trên giường.

Khi rời khỏi đột nhiên tay bị bắt lại, anh cúi đầu, trong bóng đêm thậm chí không thấy rõ động tác của cô, chỉ có thể dựa vào cảm giác mềm mại trên tay mà phán đoán, chắc là bị cô kéo tới gò má cọ xát.

Trong lòng bàn tay ngứa ngáy, Quan Triệt rút tay về, không dấu vết đặt vào trong túi.

"Phòng tắm có nước ấm, tắm rửa xong nghỉ ngơi sớm một chút."

Trên giường vang lên vài tiếng sột soạt, tiếp theo là một âm thanh mềm yếu: "Uhm..."

Quan Triệt xoay người, đi tới cửa bị cô gọi lại.

"Học trường, có thể giúp tôi mở đèn không?"

Anh đưa tay ấn chốt mở ở cạnh cửa, sau đó đi ra, không thêm liếc mắt một cái.

Nguyễn Hàm Kiều ở bên trong thất vọng thờ dài, chính nhân quân tử có đôi khi thật sự rất đáng ghét.

Trong phòng trang trí đơn giản, không có một hạt bụi nhỏ, sạch sẽ như trong khách sạn. Không phải là phòng ngủ của anh, Nguyễn Hàm Kiều không có hứng thú, ló đầu ra nhìn một lần, liền bỏ giày ra, cúi sạch chạy vào phòng tắm rửa.

Cô không có quần áo để thay, tắm xong dùng khăn choàng quanh người, trong tủ quần áo trống rỗng, không có cái gì cả.

Còn muốn đi tìm anh nói chuyện, chạy đi như vậy nhất định sẽ dọa anh sợ, Nguyễn Hàm Kiều không khỏi cảm thấy chính nhân quân tử không đáng yêu thêm lần nữa, làm cho tóc khô hơn phân nửa, nhìn gương sửa sang lại một chút, đi tới cạnh cửa, lặng lẽ mở cửa ra.

Trong phòng bếp có tiếng động, không biết anh đang làm cái gì.

Nguyễn Hàm Kiều giấu cơ thể phía sau cánh cửa, ôm lấy đầu đợi một lát, không thấy anh đi ra, chỉ có thể lên tiếng gọi anh.

"Học trường —— "

Không trả lời.

Nguyễn Hàm Kiều thanh lọc cổ họng, để cho âm thanh cao hơn liền gọi: "Quan Triệt?"

Vẫn là không động tĩnh.

"Tiểu triệt triệt..." Cô hô một tiếng, vừa hô vừa cười trộm.

Ở cửa phòng bếp có bóng người, Nguyễn Hàm Kiều vội vàng thu hồi lại khoe miệng.

Anh vẫn làm vẻ mặt không cảm xúc, Nguyễn Hàm Kiều cũng không biết hẳn có nghe hay không, hắc hắc cười gượng hai tiếng.

Quan Triệt đứng ở nơi đó nhìn cô: "Làm sao vậy?"

"Anh... Có thể cho tôi mượn bộ quần áo hay không?" Nguyễn Hàm Kiều cắn cắn môi, có chút ngượng ngùng.

Quần áo của Quan Triệt để đây cũng không nhiều, phần lớn đều là tây trang, suy nghĩ một lát, cầm một cái áo ngủ cho cô.

Chiếc áo màu cà phê tạt tằm, Nguyễn Hàm Kiều mang vào phòng thì ngay lúc này vụng trộm ngửi được, có một mùi hương rất tươi mát, giống mùi hương của loại xà phòng nào đó. Cảm giác không thực, nhưng mặc vào rất thoải mái, chẳng qua ——

Nguyễn Hàm Kiều duỗi thẳng tay, nhìn thấy tay áo dài hơn nhiều so với cánh tay của mình, lại cúi đầu, nhìn hai mắt cá chân của mình gần như là bị áo choàng che phủ, chỉ lộ ra được mười ngón chân...

Càng bị thương hơn là, trước ngực trống rỗng, vùng đất bằng phẳng.

Quả thực muốn khóc.

Cô giữ cổ áo cuốn vài vòng, vạt áo niền cường tới trên mắt cá chân. Tay áo cũng cuốn vài lần, mới thấy được bàn tay.

Về phần ngực, không cứu được...

Tẩy sạch nội y rồi đứng lên, Nguyễn Hàm Kiều ôm quần áo bản đi ra, hỏi Quan Triệt: "Học trưởng, nơi này của anh có máy giặt không?"

Quan Triệt vừa đun xong một ấm nước nóng, rót hai chén để trên bàn, đưa tay chỉ phòng giặt quần áo cho cô.

"Anh..." Nguyễn Hàm Kiều nhìn quần tây áo somi trên người anh, "Anh đi thay quần áo đi, tôi giặt giúp anh."

"Không cần."

Rất đề phòng, Nguyễn Hàm Kiều "Oh" một tiếng, ôm quần áo qua cho vào máy giặt.

Lúc trở về Quan Triệt ngồi ở trên sofa, kêu cô: "Lại đây."

Nguyễn Hàm Kiều nhanh chóng chạy tới, nhìn thấy anh lấy ra một đôi dép lê của nam mới tinh, màu cà phê, đặt bên chân của cô.

Nguyễn Hàm Kiều theo vạt áo nhấc chân đi vào, trời a, nhìn qua giống đôi dép của ba ba a.

Chân của cô nhỏ nhỏ trắng trắng, ngón chân tròn tròn, thật đáng yêu. Quan Triệt nhìn thoáng qua liền di chuyển tầm mắt, lạnh nhạt như thường ngày lấy nước ấm đưa cho cô, "Nghỉ ngơi sớm một chút."

"Anh muốn đi ngủ sao?" Thấy anh đứng lên đi về phía phòng ngủ, Nguyễn Hàm Kiều vội hỏi.

"Ừ."

"Oh..." Nguyễn Hàm Kiều ôm cốc nước, giương ánh mắt cười, "Ngủ ngon, học trưởng."

Quan Triệt liếc nhìn cô một cái, cũng thấp giọng trả lời: "Ngủ ngon."

Uống xong nước ấm trở về phòng, Nguyễn Hàm Kiều mang dép lê đi đến bên giường, đột nhiên lại dừng lại, ngược lại hướng về phía bức tường trong phòng, đặt lỗ tai dán lên trên nghe ngóng, không có động tĩnh gì.

Hiệu quả của cách âm thật tốt, Nguyễn Hàm Kiều tiếc nuối trở về trên giường nằm sấp, gọi điện thoại cho ba, nói dối là tối nay ngủ lại nhà của Dữu Liễu, sẽ không về.

Lúc trước cô cũng nhiều lần ngủ lại chỗ của Dữu Liễu, bởi vì lão ba cũng không có lòng nghi ngờ, chỉ dặn dò cô không cần gây thêm phiền toái cho người ta. Nhắc nhở ba uống thuốc đúng giờ, nhắc nhở ông thêm ngày mai đi kiểm tra lại, mới tắt điện thoại.

Vốn nghĩ rằng chơi đi động chờ giặt sạch quần áo, phơi khô sẽ đi ngủ, kết quả thoáng chốc không biết ngủ từ khi nào, vừa mở mắt, trời đã sáng.

Ở trên giường mê man thêm một lát, Nguyễn Hàm Kiều dụi mắt, nhìn thời gian đã hơn mười giờ.

Đi ra tìm một vòng, quả nhiên Quan Triệt đã đi làm, nhưng để lại cho cô tờ giấy, trong nhà không có thức ăn, bảo cô tự mình đi xuống lầu ăn sáng.

Nguyễn Hàm Kiều nhìn mấy lần, cầm lấy tờ giấy đứng lên cất vào trong túi của mình.

Nàng mới không xuống dưới lầu đâu, đi ra liền không quay lại được, đừng nghĩ lừa cô, hừ!

Đi dạo quanh nhà một lần, sau đó lặng lẽ đi vào phòng ngủ của Quan Triệt nhìn lên.

Trên giường rất ngay ngắn cả một nếp nhăn cũng không có, giống như tối hôm qua căn bản là không có người ngủ, nhưng Nguyễn Hàm Kiều cảm thấy bên trong có hơi thở của anh, nhìn không thấy sờ không được, nhưng mà cô có thể cảm giác được.

Bỗng nhiên nhớ tới quần áo của mình còn ở trong máy giặt, cô vội vã chạy tới phòng giặt quần áo, phát hiện váy của nàng váy đã được treo lên.

A, là Quan Triệt làm giúp cô sao?

Nghĩ đến vẻ mặt của anh nghiêm chỉnh lấy váy của cô ra, bày ra, treo lên, Nguyễn Hàm Kiều lại nhìn không được muốn cười, sớm biết thế thì hôm qua cả nộ ý cũng không cần giặt tay, ném vào máy giặt, không biết về mặt của anh khi cầm nó sẽ thế nào, hắc hắc.

Ở trong nhà của Quan Triệt đợi cho tới 12 giờ trưa, Nguyễn Hàm Kiều gọi điện thoại cho, mắc cỡ ngại ngùng nói bản thân đi ra quảng rác, không cần thận đề cửa khóa lại, bây giờ trở về không được, hơn nữa bỏ quên cái túi và đi động ở bên trong, chứng tỏ bản thân không thể đi vào.

Quan Triệt chỉ trả lời nói đã biết.

Nguyễn Hàm Kiều ở cửa đợi không đến nửa giờ, nghe được thang máy đình một tiếng vang.

Đột nhiên cô đứng lên, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm cửa thang máy, khi nhìn thấy người đi ra thì ánh mắt ảm đạm.

"Tào ca ca." Cô cười hô một tiếng.

Tào Kiến cũng cười chào cô, không hỏi nhiều, giải thích một câu với cô: "Boss có cuộc hẹn với khách, đi không được." Sau đó giúp cô mở cửa.

Có khi anh sẽ tới đưa văn kiện hoặc đặt mua cái gì cho boss, cho nên cửa cũng có cài dấu vân tay của anh.

Nguyễn Hàm Kiều bắt đầu có chút ghen tị với anh, âm thầm nghĩ khi nào thì mình cũng có thể lưu dấu vân tay vào đây, có thể quang minh chính đại tự do ra vào nơi ở của anh.

"Thơm quá a." Vừa mở cửa đã ngửi được mùi thơm mê người của đồ ăn, Tào Kiến không khỏi hít sâu một hơi, "Em làm cơm sao?"

"Vâng."

Nguyễn Hàm Kiều nhúc nhúc, Quan Triệt ở nơi này không có nguyên liệu nấu ăn, nhưng dụng cụ phòng bếp đầy đủ mọi thứ. Trên tủ lạnh có dán số điện thoại của siêu thị dưới lầu, cô bảo làm cho người ta đưa một ít nguyên liệu nấu ăn cùng gia vị, vốn định làm một chút thức ăn ngon ở trước mặt anh biểu hiện tốt, ai biết đúng lúc anh bận việc.

Cô dùng trứng gà, phô mai còn có rau dưa nướng rau dưa trứng gà vào chén, cho vào mâm nhỏ mang ra cho Tào Kiến: "Em học theo trên mạng, anh nếm thử có ăn được không."

Đúng giữa trưa bị boss bảo lại đây mở cửa cho cô gái nhỏ, Tào Kiến ngay cả cơm cũng chưa ăn, không khách khí với cô, nhanh và gọn xử lý một cái.

"Ừ, mùi vị tốt lắm!" Hân hường Nguyễn Hàm Kiều giơ ra ngón cái, "Không nghĩ tới em còn có một tay nghề nấu ăn ngon đến vậy."

Nguyễn Hàm Kiều được khen rất vui, nhìn tướng ăn của anh đã biết anh chưa có ăn cơm, xới thêm chén cơm, lấy thêm đồ ăn cho anh.

Các nguyên vật liệu ở cửa hàng tiện lợi có hạn, cô chỉ làm ít món ăn, chân gà nướng, xà lách xào dầu hào, khoai tây hấp trứng gà, còn có mật trà sữa trân châu. Không tính là phong phú, nhưng mỗi món ăn đều làm tận lực, bày lên mâm con, rất đẹp mắt.

Tào Kiến cố ý nói: "Đây là em cố ý làm cho người khác, anh ăn không tốt lắm đâu."

"Không phải anh ta có hẹn ăn cơm với khách hàng sao, em lại không đói bụng, cũng không thể lãng phí." Nguyễn Hàm Kiều chu miệng, đặc biệt làm cơm cho Quan Triệt, kết quả anh không đến, nàng vẫn có chút thất vọng.

Tào Kiến nở nụ cười: "Cơ bản là thời gian hẹn gặp khách là lúc 10 giờ, đến muộn một giờ, lại tương đối khó chơi, mới kéo dài tới lúc này còn chưa xong việc." Nói xong nâng tay nhìn đồng hồ, "Đã mười hai giờ bốn mươi, chắc là đã xong. Nhưng một giờ rưỡi boss còn có hội nghị, đoán chừng là cơm trưa cũng không kịp ăn."

Vừa dứt lời Nguyễn Hàm Kiều liền bay nhanh chia đều mỗi món ăn làm hai phần, sau đó sốt ruột vội vàng tìm kiếm ở phòng bếp, tìm một cái hộp giữ ẩm, một bên cầm lấy một bên giục hân: "Tào ca ca anh ăn nhanh."

Tào Kiến vui vẻ, ngồi xuống nhanh chóng ăn cơm.

Nguyễn Hàm Kiều tẩy sạch sẽ hộp giữ ẩm, cẩn thận chia đồ ăn ra rồi để vào, Tào Kiến đã ăn cũng gần xong.

Anh nhận hộp giữ ấm: "Em chắc chắn là không tự mình đi đưa?"

Nguyễn Hàm Kiều lắc đầu: "Buổi chiều còn cùng ba ba đi bệnh viện kiểm tra, không đủ thời gian." Cô đưa Tào Kiến ra cửa, cười khanh khách, "Đã làm phiền anh, Tào ca ca."

Tào kiến mỉm cười xua tay: "Cảm ơn em đã chiều đãi. Hi vọng lần sau còn có cơ hội dùng cơm "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chủ động

Kết quả kiểm tra sức khoẻ của lão ba không tốt lắm.

Nguyễn Hàm Kiều ngồi ở trong văn phòng khoa mắt của bác sĩ trình, ngạc nhiên. "Tăng nhãn áp ở mắt? Làm sao tự nhiên lại có thể?"

"Ở tuổi này của ông cũng không tính là quá đột ngột, người đã ngoài 50 tuổi, mắc bệnh cao huyết áp, vốn có nguy cơ mắc bệnh tăng nhãn áp, ba của con đều có hai bệnh này." Bác sĩ Trình nói, "Bệnh tăng nhãn áp do áp lực của dịch thể trong nhãn cầu ngày càng tăng lên, khiến cho thần kinh thị giác bị suy thoái, tầm nhìn thu nhỏ lại, thị lực giảm, nghiêm trọng hơn là có thể dẫn tới bị mù. Bây giờ bên mắt trái của ba con bị giảm tầm nhìn rất nghiêm trọng, sửa chữa thị lực 0. 3, tình hình bên mắt phải tốt hơn một chút, sửa chữa thị lực là 1. 0."

Nguyễn Hàm Kiều có chút vội vàng hỏi: "Có thể trị tốt sao? Làm phẫu thuật có thể khỏi hẳn sao?"

"Bệnh tăng nhãn áp tạo thành tổn thương là không thể chống lại, phẫu thuật có thể có hiệu quả làm chậm quá trình tăng nhãn áp, trì hoãn quá trình giảm thị lực, Không thể khỏi hẳn. Tôi đề nghị là trước tiên dùng thuốc khống chế, nếu thuốc không có hiệu quả trong việc khống chế nhãn áp, lúc đó mới lo lắng phẫu thuật."

Nguyễn Hàm Kiều gật đầu, ánh mắt đỏ hoe chậm rãi đứng lên: "Bình thường có cần phải chú ý gì không? Xem tivi cùng đi động có phải cũng ảnh hưởng tới thị lực hay không?" Cô rất sợ là do mình, mới hại mắt ba ba sinh bệnh.

"Chú ý vệ sinh mắt, không cần sử dụng ánh sáng quá độ. Sản phẩm điện tử này cố gắng xem ít, nghe lời nói trong tivi, mờ đèn sáng nhu hòa; mắt khác cố gắng không để ông phải đợi trong bóng tối, tránh cho cơ mắt phải điều tiết nhiều. Trong thức ăn, bỏ thuốc kỵ rượu kỵ trà đậm, thiếu muối thiếu dầu sẽ ít kích thích, ăn nhiều đồ ăn dễ tiêu hóa, duy trì sắp xếp điều độ, lượng nước uống cũng hạn chế, một lần không cần uống quá nhiều."

"Có thể ăn nhiều mật ong một chút, mật ong có tính ấm cao, có thể giúp làm chậm lại sự tăng nhãn áp." Bác sĩ ghi đơn thuốc, dặn dò nói, "Nhất định phải đến kiểm tra định kỳ, có tình huống gì phải kịp thời đến bệnh viện."

"Vâng!" Nguyễn Hàm Kiều gật đầu, sắc mặt nặng nề.

Cầm thuốc trở về, lão ba còn nghỉ ngơi tại chỗ, đeo kính, ôm cứng nhắc, cẩn thận lại nghiêm túc chơi trò chơi mà Nguyễn Hàm Kiều tải xuống cho ông.

Nguyễn Hàm Kiều vội vàng cảm lấy "Chơi đã lâu, nghỉ ngơi một lát đi." Cô cười giống như không có việc gì "Hôm nay chúng ta ăn ở bên ngoài, con mời ba ăn một bữa lớn! Ba người muốn ăn cái gì?"

"Ba ăn gì đều được, con chọn những món mà con thích ăn." Nguyễn ba tháo mắt kính xuống, đau lòng đưa tay giúp cô xoa cái trán đầy mồ hôi, "Ba đến bệnh viện một mình là được rồi, con còn có việc, không cần theo giúp ta."

Nguyễn Hàm Kiều muốn khóc: "Con không đi thì ba có thể tiếp tục gạt con có phải hay không? Mắt của ba không nhìn rõ vật gì tại sao không nói với con a? Mỗi ngày con còn kêu ba chơi trò chơi... Đều do con..."

"Không phải, làm sao có thể do con." Nguyễn ba vừa thấy cô khóc liền sốt ruột, "Ba còn nhìn được, con xem không phải ba còn rất tốt, không có ảnh hưởng gì."

"Con cảm lại, về sau, không ép ba chơi, trò chơi..." Nguyễn Hàm Kiều khóc không kịp thở, lời nói cũng không nói hoàn chỉnh.

Nguyễn ba ôm cô thờ dài, hốc mắt cũng đỏ.

Nguyễn ba kiểm tra phát hiện bệnh tình, cũng chính là chuyện của hai năm nay. Mỗi ngày Nguyễn Hàm Kiều để cho ông chơi ít trò chơi giải trí, chơi mật chược, vì vậy bệnh tình được trì hoãn.

Thật ra vấn đề mau quên của ông càng ngày càng nghiêm trọng, thường xuyên chỉ trong chớp mắt liền quên bản thân muốn làm gì, nhìn thấy hàng xóm láng giềng không nhớ nổi tên, mua xong đồ ăn chưa đưa tiền liền bước đi, thậm chí lúc chơi mật chược bắt lấy một thẻ bài, đột nhiên quên, đưa tay muốn

lấy thêm. May mà đều là láng giềng, mọi người đều biết tình hình của ông, nhắc nhở vài câu liền cho qua.

Có khi cũng sẽ lạc đường.

May mà Nguyễn ba vốn là không thường ra cửa, sau khi sinh bệnh phạm vi hoạt động càng thu nhỏ lại, mỗi ngày nơi đi xa nhất chính là khu vực chợ cách tiểu khu hai trăm mét. Chú Bằng buôn bán ở đây, dù sao cũng có thể chăm sóc.

Sợ ông đi lạc, Nguyễn Hâm Kiều đặc biệt mua dây treo di động, khi ra cửa ép ông đeo lên cổ. Hình vẽ trên giấy và di động đều là chính cô làm, một con thỏ ôm cà rốt, trên đỉnh đầu là một tấm bảng, mặt trên viết địa chỉ trong nhà và số điện thoại của cô.

Di động cũng có một dung lượng pin nhất định, gần như không có lúc nào lượng pin thấp hơn 50%.

Ngoài ra trên tay ông còn mang theo một chuỗi hạt châu, ở giữa có một thẻ bài nhỏ khoảng chừng hai cm, cũng là đặc biệt làm theo yêu cầu của Nguyễn Hâm Kiều, có khắc số điện thoại của cô.

Vấn đề duy nhất chính là có đôi khi Nguyễn ba quên mang di động, bởi vậy ở phía sau cửa Nguyễn Hâm Kiều dán một tờ giấy a4, mặt trên viết ba chữ rất lớn "Mang di động", cộng thêm ba cái dấu chấm than kinh thiên động địa.

Bất cứ lúc nào cũng không cho ông tháo ra chuỗi vòng tay kia.

Nhưng chuẩn bị nhiều thế, cũng không thể chắc chắn là không có sơ hở. Trong phạm vi hai trăm mét, ông cũng có thể bắt chợt không nhớ nổi đường về nhà.

Nhưng khu vực dưới lầu luôn luôn có người ở, bên đường hỏi một câu, cuối cùng vẫn có thể tìm được người ở trên đường hoặc là trong công viên.

Phần lớn thời gian ông đều có thể chăm sóc tốt bản thân, trong nhà bên cạnh mỗi món đồ điện đều ghi chú cách sử dụng, tất cả chai chai lọ lọ cũng đều dán mẫu giấy, có một ít là Nguyễn Hâm Kiều làm, nhưng đa số là chính Nguyễn ba.

Ông có một cuốn vở nhỏ, mỗi ngày đều đặt ở đầu giường phòng ngủ, tinh dẩy liền ôm trong người. Mặt trên ngoài các địa chỉ cách liên hệ cần thiết, ông viết càng nhiều hi vọng bản thân nhớ kỹ mọi chuyện.

Trên mỗi một trang, xuất hiện nhiều nhất chính là hai chữ Kiều Kiều.

Ông rất cố gắng muốn nhớ kỹ những gì cần nhớ, sợ gây thêm phiền toái cho con gái, càng sợ con gái vất vả, rất sợ.

Đương nhiên cũng không thể tránh được có lúc sẽ quên rất nhiều việc, nhưng mà cũng chưa từng quên Kiều Kiều con gái của mình, cũng không có quên bất cứ chuyện gì liên quan tới cô.

Nhớ được năm nay cô 23 tuổi, tốt nghiệp đại học; nhớ được cô là diễn viên, công việc là quay phim; cũng nhớ được cô thích ăn cà rốt, chán ghét hành tây cùng rau thơm. Lúc cô đi công tác, cũng luôn nhớ rõ được ngày nào cô trở về, làm tốt đồ ăn cô thích ăn và chờ cô về.

Giống như những người ba bình thường.

Cao huyết áp là bệnh chung của người lớn tuổi, Nguyễn ba cũng không thể tránh được, nhưng bình thường ăn uống rất chú ý, ngược lại cũng không có gì ảnh hưởng.

Có lẽ từng bị ít bệnh, nhưng ông vẫn không nói.

Cũng chính vì vậy, cho nên tất cả Nguyễn Hâm Kiều đều làm tốt, không cần cảm thấy lo lắng.

Trên thực tế, cho dù là sinh bệnh, cũng là ba ba chăm sóc cô nhiều hơn, cô vẫn là một người con gái ngoan hiền, có thể yên ổn ở bên cạnh ba ba, không sợ trời không sợ đất.

Cho nên khi biết được thị lực của lão ba suy yếu nghiêm trọng, rất có khả năng sẽ bị mù, chứng bệnh bệnh cũ cao huyết áp sẽ cùng bộc phát, gần như Nguyễn Hâm Kiều có chút không chịu nổi.

Mãi cho đến lúc này cô mới rõ ràng ý thức được, bây giờ cô phải giúp ba ba chống đỡ tình cảnh này.

Sau khi về nhà, Nguyễn Hâm Kiều cẩn thận nghiên cứu cách dùng thuốc trị mắt, đơn giản mở ra xem, cùng đặt vào trong hộp thuốc.

Vì tránh cho ánh mắt lão ba quá mệt mỏi, trò chơi mỗi ngày hay chơi đều xóa bỏ, Nguyễn Hâm Kiều quy định thời gian ông xem tivi, mỗi lần không thể vượt quá một giờ. Sợ ông buồn, mặt khác lại thêm rất nhiều bộ phim và kịch nói, mở âm lượng lớn cho ông nghe.

Sau khi ăn thì thời gian đi dạo cũng kéo dài, thêm vào vài bài tập luyện. Trong công viên nhỏ có vài dụng cụ tập thể dục đơn giản, nhưng đã lâu không có sửa chữa, nhìn sơ lại thấy rất nguy hiểm.

Nguyễn Hâm Kiều chỉ cho ba ba làm vài động tác vận động đơn giản, một bên đánh vài quyền thái cực học được để viết thời gian, sẽ dạy cho ông sau.

Về tới nhà là tám giờ, cùng ông xem TV một giờ, đúng chín giờ tắt đi, tắm rửa xong giúp ông nhỏ thuốc, giục ông đi ngủ.

Nguyễn Hàm Kiều tự trở về phòng, buồn bức không vui mở máy tính, tìm kiếm trò chơi luyện tập ở trên mạng.

Tâm tình không tốt, liền nhìn đến tin nhắn trả lời của Quan Triệt, đều không có thể làm cho nội tâm của cô gọn sóng.

Buổi chiều lúc ở bệnh viện chờ lão ba làm kiểm tra, cô gửi một tin nhắn cho Quan Triệt, hỏi anh có thích cơm trưa hay không.

Công việc của anh rất nhiều cơ bản đứng lên không có thời gian xem điện thoại, đợi vài phút không thấy trả lời, vừa khéo lão ba làm xong kiểm tra đi ra, Nguyễn Hàm Kiều liền thu hồi đi động đứng lên.

Kiểm tra đi động đến ba giờ sau cô mới thấy được câu trả lời của Quan Triệt —— Được, cảm ơn.

Nguyễn Hàm Kiều mệt mỏi trả lời một cái "Không cần khách khí".

Nguyễn Hàm Kiều chân không ra khỏi cửa ở nhà bởi lão ba ngậy người một thời gian, ngay cả điện thoại cũng rất ít lấy ra, khiến Nguyễn ba cho rằng công việc của cô gặp chuyện gì khó khăn, lại kéo cô và chú Bằng vào phòng bàn chuyện.

Ông lo lắng chính là cô bị người bắt nạt, trong lòng Nguyễn Hàm Kiều lại xót xa, chỉ có thể trấn an ông nói là tạm thời không có nhận được công việc.

Trên thực tế là cô đang đứng ở tình cảnh khó cả đôi đường, còn chưa có suy nghĩ cẩn thận muốn tiếp tục công việc này hay không.

Quang Diệu bên kia liên hệ với Nguyễn Hàm Kiều, biểu đạt nguyện vọng mời cô gia nhập vào nhóm nghệ nhân mới thành lập, hơn nữa hứa hẹn «sở tay tu luyện người yếu» là nhân vật nữ chính thứ hai, cùng với phát ngôn cho hai quảng cáo.

Tiểu Quan luôn có nguồn nhân tài, cũng nhạy bén thấy rõ lực, sau lưng còn có tập đoàn tài chính Quan ý hùng hậu, đưa Quang Diệu trở thành tập đoàn lớn mạnh trong vòng giải trí gần như là có thể đoán được.

Là một diễn viên thế hệ mười tám không ai biết đến, bị xếp vào nhóm đầu tiên trong danh sách khách mời đặc biệt, đối với Nguyễn Hàm Kiều mà nói quả thực là vận khí được tổ tiên phù hộ, cứ làm việc là toàn liên quan tới Quan Triệt.

Dù sao trừ bỏ cô ở ngoài, trong tất cả nữ nghệ nhân Phương Hoa chỉ có Bạch Tuyền và Mạnh Thủy Lam, một người là diễn viên được cả nước biết đến, một người là hoa hồng nhỏ chạm tay có thể bóng, danh tiếng Nguyễn Hàm Kiều còn thua xa không thể bằng được.

Nhưng vinh hạnh đặc biệt thế này rơi xuống trên người cô, Nguyễn Hàm Kiều lại do dự.

Nhân viên bàn bạc công việc với cô vô cùng lễ phép cho cô thời gian để suy nghĩ, nhưng Nguyễn Hàm Kiều đã có thể tưởng tượng ra, sau khi cắt đứt điện thoại đối phương sẽ đánh giá cô thế nào chắc xem cô là người không biết điều.

Tuy rằng cô thật tâm ưa thích nghề nghiệp diễn viên, nhưng hiện tại, chuyện quan trọng nhất đối với cô bây giờ là chăm sóc lão ba.

Đưa ra quyết định từ bỏ này thật sự rất khó khăn, cô còn chưa thể hạ quyết tâm được.

Vào năm sáu tuổi cùng ba mẹ cùng đi chơi, lúc đó gặp người viết kịch «người một nhà vui vẻ», đối phương nhận thấy hình tượng của cô rất phù hợp với con gái nhỏ Kiều Kiều trong vở kịch, mời cô biểu diễn thử vài loại cảm xúc, khen ngợi có thiên phú, nhiệt tình mời cô biểu diễn.

Lúc đó Nguyễn ba không vui, nhưng Nguyễn mẹ cảm thấy đây là một cơ hội tốt, người lên tiếng, Nguyễn ba có ý kiến cũng yên lặng nuốt trở vào.

Đó là lần đầu tiên Nguyễn Hàm Kiều tiếp xúc với nghề nghiệp diễn viên này, rất may mắn gặp một nhóm người tốt, giúp cô tiếp thu được những trải nghiệm rất thú vị, cũng là gieo vào lòng cô một hạt giống mầm.

Nhưng hiện tại, hạt giống vừa mới ra khỏi, dường như đã bị chết non.

Không biết làm sao Lộ Lộ lại có được tin tức, trong lúc không quay phim thì gọi điện thoại cho Nguyễn Hàm Kiều: "Có phải cậu là người gốc hay không, cơ hội tốt như vậy lại dễ dàng buông tha? Quang Diệu đưa ra điều kiện tốt thế, không có một tổn thất nào cho cậu, hai quyền phát ngôn đưa cho cậu đều là rất lớn, đây là muốn nâng cậu lên nhẹ nhàng a!"

Than thở trách mắng một trận. Nguyễn Hàm Kiều kể qua bệnh tình của lão ba cho cô nghe, cuối cùng Lộ Lộ không kích động, thờ dài một hơi, qua điện thoại tìm cách gần gũi an ủi cô.

"So với quay phim, nhất định vẫn là cơ thể của chú quan trọng nhất, nhưng đây cũng không phải là việc lựa chọn một trong hai hoặc là mất mạng, rõ ràng cậu vẫn suy nghĩ và đưa quyết định. Không phải cậu đặc biệt rất yêu thích danh hiệu diễn viên quốc gia sao, tuổi còn trẻ liền buông tha cho sự nghiệp diễn xuất, quốc gia có thể không thừa nhận cậu."

Nguyễn Hàm Kiều nằm ở trên giường, ôm con hồ ly cùng con thỏ rối vào trong ngực: "Tớ còn muốn suy nghĩ, ài, đòi người khó khăn đến thế."

"Cậu từ từ mà nghĩ, dù sao đại Quan tổng là người ủng hộ vững chắc, không sợ Quang Diệu bên kia dám không đợi cậu."

Nói đến chuyện này Lộ Lộ lại bắt đầu lộ bản tính đáng khinh, "Ôi ôi, lần trước không phải cậu mượn rượu làm càn gây náo loạn trong nhà anh ta sao, kể tiếp thì sao? Đại Quan tổng cái loại kiêng kỵ đã lâu, trên giường có phải vô cùng hung mãnh hay không? Chia sẻ chia sẻ, một đêm mấy lần?"

"Cũng khoảng mười lần đi." Nguyễn Hàm Kiều thuận miệng bậy bạ, "Tớ đây không phải cố gắng cả mạng sống về nhà nghỉ ngơi dưỡng sức đó sao."

"Vớ vẩn." Lộ Lộ nhất thời không có hứng thú, "Vừa nghe đã biết cậu không có làm, chắc chắn, có ý cũng vô dụng!"

Nguyễn Hàm Kiều không phục: "Làm sao cậu biết tớ không làm? Muốn không làm Quang Diệu sẽ cho bọn cung điều kiện tốt như vậy sao?"

Lộ Lộ nói trúng tim đen: "Nếu thật sự thì cậu đã sớm xấu hổ mắng tớ lưu manh —— chắc, rất hiểu cậu, một chút vui mừng đều không có. Cho nên không cần có ý đồ lừa gạt ai gia, chỉ số thông minh của ai gia sẽ không để cho bọn người biết được."

Nguyễn Hàm Kiều cười phi cô.

Tắt điện thoại, Nguyễn Hàm Kiều yên tĩnh nằm một lát, vẫn là gọi điện thoại cho Quan Triệt một chút.

Trước kia mỗi ngày nếu gửi tin nhắn cho anh, gượng ép tìm đủ mọi lý do gọi điện thoại, mấy ngày nay không quấy rối anh, cũng không biết anh có mừng thầm không, hay sẽ có một chút mất mát?

Nhưng điện thoại rất nhanh được kết nối, Quan Triệt ở bên kia cúi đầu "Uy" một tiếng, tiếng nói trầm thấp mang theo một tia khàn khàn, giống vô số dòng điện thật nhỏ lưu thông qua ống nghe truyền đến lỗ tai, lỗ tai Nguyễn Hàm Kiều đều đã tê rần một chút.

"Học trường, anh tan việc sao?" Nguyễn Hàm Kiều đổi điện thoại qua bên kia, xoa xoa lỗ tai nóng lên.

"Ừ." Bên kia truyền đến một tiếng vang nhỏ ngăn ngui mà nặng nề, như là cái cốc đụng tới mặt bàn, hoặc là tiếng đóng cửa xe. Nguyễn Hàm Kiều không khỏi bắt đầu yy anh đang làm cái gì, lại đột nhiên nghe anh hỏi một câu: "Cô ăn cơm chưa?"

Loại nói chuyện này giống như đầu tiên nghe được từ trong miệng anh, Nguyễn Hàm Kiều ngạc nhiên không thôi, theo bản năng trả lời: "Ăn xong."

Bên kia lại tiếp tục trầm mặc.

Trong giây phút yên tĩnh ngăn ngui, Nguyễn Hàm Kiều đột nhiên ngừng lại, giống như chột sáng tỏ. Theo bản năng liếm môi, gần như là dè dặt cẩn trọng hỏi: "Anh vừa rồi... Là muốn hẹn em ăn cơm sao?"

Điện thoại bưng một tiếng, Quan Triệt trầm mặc hai giây, đột nhiên tự giễu nở nụ cười, vì không hiểu vì sao mình quẩn bách.

"Quan Hành muốn đi ăn hải sản, nhớ tới cô thích ăn, cho nên..." Anh cúi xuống, "Cô đã..."

Nói một nửa bị Nguyễn Hàm Kiều đánh gãy, tốc độ nói của cô rất nhanh: "Thật sự? Trùng hợp em ăn cơm chiều chưa no, anh ở nơi nào nha, em đi tìm anh!"

Trong lòng nhảy dựng, như là có cái gì rất gấp muốn nhảy ra.

Quan Hành nhìn ánh đèn sáng trưng phía trước, nâng tay kéo caravat, chậm rãi đưa tay lên trên tay lái: "Em đi đón người."

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lộ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Gương mẫu

Nhà hàng này mới khai trương không bao lâu, danh tiếng lại không nhỏ, nghe nói hải sản ở đây làm cũng rất được, vị trí gần bờ sông, ban đêm có ngọn đèn sáng rực, nhìn cảnh bên dòng sông và ăn uống, rất có giai điệu. Quan Hành muốn dẫn bạn gái nhà mình đi ăn, thuận đường hẹn gặp người anh trai xấu xa.

Vốn là Quan Triệt không nghĩ tới muốn gọi Nguyễn Hàm Kiều, lúc này đưa cô theo, hình như rất dễ dàng sinh ra hiểu lầm.

Nhưng trong điện thoại nghe được thanh âm mềm yếu của cô, trái tim đập nhanh có chút quái lạ, câu nói kia cũng giống như tự chủ trương, đầu óc chưa cho phép liền nhảy ra từ trong miệng.

Cô nhóc lạnh lợi kia còn cố tình, chột nghe một chút liền nhận ra lời anh muốn nói.

Quan Triệt chạy xe ra bãi đỗ, lại gọi cho Quan Hành, bảo nó đưa Lương Kiều đi trước.

Vừa nghe anh nói muốn đi đón Nguyễn Hàm Kiều, Quan Hành gạt đầu vui vẻ: "Ồi, cái giá của viên đạn bọc đường ném ra từ máy bay tính ra cũng không tệ a, nhanh như vậy liền đánh hạ được anh, tường thành của anh cũng không rắn chắc."

Quan Triệt không để ý tới nó, trực tiếp tắt điện thoại.

Lúc tới bên trong thành phố thì sắc trời đã biến thành màu đen, quảng trường phía trước đã rực sáng, nhịp điệu sôi động như muốn xuyên thấu tầng mây đêm đen, tạo nên một không khí náo nhiệt như không khí đón năm mới.

Quan Triệt chậm rãi dừng xe ở ven đường, đang muốn gọi điện thoại cho Nguyễn Hàm Kiều, thỉnh thoảng một bóng người chạy ra ở bên cạnh, ghé vào cửa sổ thủy tinh trên xe gõ gõ.

Mở cửa kính xe, lọt vào trong tầm mắt đó là khuôn mặt cười dịu dàng của cô, trong bóng đêm như trước mang theo ánh sáng nhu hòa.

"Hi ~" Cách tám cửa sổ Nguyễn Hàm Kiều hướng anh xua tay, cười mắt cong cong.

Quan Triệt không khỏi mỉm cười: "Hi."

Nguyễn Hàm Kiều kéo mở cửa xe, phát váy, cẩn thận ngồi lên, thắt dây an toàn.

"Làm sao lại không chờ ở trong nhà?" Quan Triệt chậm rãi khởi động xe, một bên hỏi cô.

Nguyễn Hàm Kiều gãi đùi bị muỗi đốt, giải thích nói: "Em vừa xuống đây một lát."

Thực ra khi nhận xong điện thoại của anh lập tức chạy tới rửa mặt chải đầu trang điểm, sợ chờ sốt ruột, vội vã tự mình chuẩn bị xong, nhấn với lão ba một tiếng, chạy xuống chờ.

Ngược lại thời gian chờ cũng không tính là lâu, ai biết nơi này muỗi rất nhiều, dường như đồng lòng muốn làm ngứa cô, bay qua đây tập trung đốt.

"Thân thể của ba cô có tốt không?" Rồi khỏi một đoạn, Quan Triệt mới hỏi.

Nhắc tới chuyện này làm cho Nguyễn Hàm Kiều mất tinh thần: "Không tốt lắm. Mấy ngày hôm trước kiểm tra ra bệnh tăng nhãn áp, thị lực đã giảm xuống rất nhiều, tình huống không tốt còn có khả năng sẽ làm phẫu thuật."

Quan Triệt trầm ngâm một lát, "Cần giúp đỡ thì nói, nói với tôi."

"Cám ơn học trưởng." Nguyễn Hàm Kiều cười cười, bệnh này tuy rằng không có khả năng khỏi hẳn, nhưng có thể tìm chuyên gia tốt nhất để làm phẫu thuật đương nhiên có lợi chứ không có hại. Anh nguyện ý giúp đỡ, không còn gì tốt hơn.

Hình như vài câu này là Quan Triệt đã dành hết tất cả lời nói với nhau, thấy anh lại buồn thê, Nguyễn Hàm Kiều vội vàng chủ động chọn chủ đề, hỏi muốn đi ăn ở nơi đâu.

Quan Triệt hiểu biết cũng không nhiều, giải thích vài câu rất ít.

Biết được đi cùng còn có bạn gái thân bí kia của Tiểu Quan tổng, Nguyễn Hàm Kiều nhớ lại lần trước Lộ Lộ cho cô xem kia đoạn phim kia, rất tò mò muốn biết thêm.

Quan Triệt đưa ra đánh giá rất đơn giản —— "Tóm được Quan Hành".

Nguyễn Hàm Kiều không khỏi tò mò thêm, người con gái có thể gây khó dễ cho Tiểu Quan tổng, nhất định có chỗ hơn người.

Nơi đi có chút xa, đi một khoảng thời gian mới vừa tới. Nguyễn Hàm Kiều vừa xuống xe, đã bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc.

Nói là nhà hàng, thoạt nhìn giống như tòa nhà ba tầng ven biển để nghỉ ngơi, ngọn đèn xán lạn, chiếu rọi mặt sông yên tĩnh cách đó không xa, sóng nước trong vắt. Lầu một là đại sảnh sạch sẽ sáng ngời, đồng phục của người phục vụ rất tinh xảo, đồng phục nữ đều là váy màu đỏ rượu ôm sát người, kiểu nam là tây trang cùng màu, liếc nhìn một cái rất là đẹp mắt.

Bốn phía của lầu thứ hai đều là cửa sổ sát đất, có thể nhìn cảnh sông lớn, giờ phút này gần hết chỗ. Lầu ba còn lại là thiết kế nửa ngoài trời, ngọn đèn không sáng như vậy, không thấy được người đứng phía dưới.

Nguyễn Hàm Kiều đi theo sau Quan Triệt, tất cả người phục vụ đều dẫn lên lầu ba.

Phía trên có phân tách vài không gian độc lập, có thiết bị cách âm và che khuất tầm nhìn đều tốt. Phăng phất có thể thấy được khung cảnh dưới đáy biển như tranh vẽ, có cá mập lớn, cũng có màu sắc tươi sáng của bầy cá. Mái hiên treo vỏ sò và các dạng đèn hình sao, nơi nơi đều có cảm giác của biển.

Một đường đi Nguyễn Hàm Kiều nhìn cảnh mới lạ.

Phục vụ đưa họ tới cửa liền rời đi, Nguyễn Hàm Kiều cùng Quan Triệt đi vào, theo thói quen lôi kéo tay áo của anh.

Quan Triệt dùng một chút, không biến sắc che bàn tay nhỏ của cô, không nắm, không dùng lực.

Phản ứng này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của Nguyễn Hàm Kiều, cô theo bản năng nhìn chăm chăm vào tay mình đang trong tay Quan Triệt, đầu óc như pháo hoa nổ tung, bùm bùm

Ở giữa bố trí một bàn dài, Quan Hành và Lương Kiều dựa vào nhau nói nói cười cười, thấy hai người tiến vào, xa xa mới đưa tay xuống.

Tầm mắt hai người không hẹn mà cùng nhìn chăm chăm bóng người xinh đẹp bên cạnh Quan Triệt, Lương Kiều nhú nhú lông mày: "Đây là người mà anh nói máy bay ném bom kia sao? Có phải anh bị mù hay không, này rõ ràng là cái ly bánh ngọt giấy."

Quan Hành chặc một tiếng: "Anh không nói là diện mạo, đáng về trường thành kia, khẩu vị của anh trai cũng rất nặng."

Lương Kiều vui vẻ, không đợi hai người đi tới, khăn trương đứng dậy đi đón.

"Hi, Kiều Kiều, tôi là Lương Kiều."

Cô cười tủm tỉm cúi đầu, gọi thân thiết lại không làm cho người khác thấy phản cảm, Nguyễn Hàm Kiều cũng cười nắm lấy, ngọt ngào chào hỏi theo cô. Sau đó thỉnh thoảng bị cô sờ sờ đầu, giống như là nói với đứa nhỏ: "Thật đáng yêu!"

Nguyễn Hàm Kiều đơn giản, so với đáng yêu, cô càng vui mừng khi người khác khen cô xinh đẹp gọi cảm có sức quyến rũ.

Đương nhiên nếu là Quan Triệt nói, anh nói cái gì cô đều vui mừng.

Quan Hành cùng Lương Kiều đã gọi trước món ăn, không bao lâu bọn họ xử lý xong hải sản, có đưa thêm mấy bình rượu, tất cả đều trắng.

Lương Kiều uống rượu hoàn toàn không thành vấn đề, về phần Nguyễn Hàm Kiều... Cô luôn tỏ ra chính mình có thể uống, mặt khác ba người lại rất ăn ý, biểu cảm như là đối xử với một đứa nhỏ học người uống rượu, sau đó gọi cho cô một ly nước dừa.

Nguyễn Hàm Kiều ôm ly nước về mặt ai oán, không uống rượu thì không thể mượn rượu hành hung a.

Tình cảm của hai anh em Quan Triệt cùng Quan Hành rất tốt, mọi người đều biết chuyện, thoát nhìn Lương Kiều và Quan Triệt cũng rất quen thuộc, cử chỉ tự nhiên. Ba người họ ngồi cùng nhau, thật sự chính là cảm giác người một nhà, lời nói lộ ra rất ăn ý và rất quen.

Nguyễn Hàm Kiều giống là thành viên mới vừa gia nhập vào nơi này, rụt rè, cũng tò mò, thêm nhiều bạn bè cũng rất vui.

Quan Triệt vẫn như cũ không thân thiết, Nguyễn Hàm Kiều cũng yên lặng như bình thường, nghe nhiều là Quan Hành cùng Lương Kiều trước mặt đầu vỗ vỗ.

Hai người đều có hứng thú đùa cợt, một phút trước còn hào hứng bưng bưng nói đại gia già có tính tình cổ quái, bỗng giây tiếp theo bắt đầu sắc, động tác người bên cạnh một phen nắm tay lôi kéo, tiếp theo không hiểu sao lại đầu vỗ vỗ, có yêu có đùa.

Đó là một loại hòa hợp lẫn nhau chẳng phân biệt được người ta ân ái cùng triền miên, ánh mắt Nguyễn Hàm Kiều đầy hâm mộ, nhìn lại người bên cạnh trầm mặc, thờ ơ, phảng phất như sớm đã thành thói quen.

Dường như nhận thấy được Nguyễn Hàm Kiều đang nhìn anh, Quan Triệt lờm cô một cái, yên lặng bóc thịt tôm bỏ vào chén nhỏ của cô.

"..." Nguyễn Hàm Kiều dở khóc dở cười, xiên qua ăn luôn, sau đó nói cảm ơn với anh.

Quan Triệt nhân dịp "Ừ" một tiếng, trong tiếng nói lộ ra vài phần vui sướng không dễ phát hiện.

Đối diện nhìn hai người, không hẹn mà cùng bắt đầu cúi đầu bóc tôm. Hai người một trước một sau bóc xong, Quan Hành đặc ý đảo đạt chuyển tôm mà mình bóc được vào chén của Lương Kiều, khoe nói: "Xem anh bóc được gì này."

Lương Kiều lấy một khối tôm khô cuối cùng ra, lơ đãng nói: "Em bóc rất đẹp mắt a."

Nói xong nhanh chóng lấy nữa chuyển khối tôm bóc được qua cho Nguyễn Hàm Kiều, còn hướng cô trừng mắt nhìn, "Ăn đi."

Nguyễn Hàm Kiều có chút lơ mơ, nhưng nằm trong dự đoán của Quan Hành, ôm chầm Lương Kiều ở trên lưng néo một cái, đè nặng âm thanh kêu gọi nói: "Tôm cho cô ấy, lấy cái gì mà anh ăn, hở?"

Lương Kiều quay đầu nhìn, đối với anh mỉa hoặc liếm liếm môi, "Này."

Hai cái đầu liền cùng nhau triền triền miên nhẹ nhàng.

Má ơi, thật sự giống như là đưa thức ăn cho nhau thật tốt vậy...

Nguyễn Hàm Kiều không khỏi đồng tình nhìn Quan Triệt, trẻ trung tán gái, lão đại ăn thức ăn thừa.

Bữa tiệc này... Oh không, là hải sản, ăn rất thích, sau khi kết thúc phụ vụ giúp gọi xe, ở cửa bốn người nói tạm biệt, đều tự lên xe.

Quan Hành đưa bạn gái về nhà, Quan Triệt đưa Nguyễn Hâm Kiều về nhà.

Mọi người xem, một chữ cũng kém, cuộc sống như là hai thái cực nóng và lạnh, Nguyễn Hâm Kiều ngồi ở trong xe còn đang xúc động, sự chênh lệch giữa hai anh em cũng quá lớn.

Quan Triệt vào chỗ ngồi bên cạnh cô, cách một khoảng, nhìn cô rung đùi đắc ý, cuối cùng còn thờ dài, buồn cười không thôi.

Uống một ít rượu, thần kinh ngược lại so bình thường tỉnh táo hơn, Quan Triệt yên lặng nhìn cô, đột nhiên có chút tò mò, đầu óc của cô nhóc này so với bản thân thì hoàn toàn bất đồng, rốt cuộc là thế nào.

"Đang nghĩ cái gì?"

Trong đầu Nguyễn Hâm Kiều còn phản phát bóng dáng phóng khoáng lạc quan của đôi ác nghiệt kia trong lúc ăn mà ân ái từng chút từng chút, thỉnh thoảng nghe được câu hỏi của anh, "A" một tiếng, đáp: "Suy nghĩ về Tiểu Quan tông và Lương tiểu thư."

"Nghĩ bọn họ làm cái gì." Quan Triệt có chút không thể lý giải.

Nguyễn Hâm Kiều tựa vào sau lưng ghế ngồi, đem đầu chuyển hướng bên anh, quanh mũi là hơi thở nhàn nhạt mùi rượu. Tất cả mùi vị trên người anh cô đều thích, nhìn không được hướng lại gần một chút, nhìn anh nói: "Bọn họ thật sự rất yêu nhau a."

Quan Triệt nhẹ nhàng kéo khóe miệng, không lên tiếng.

"Chúng ta về sau cũng sẽ yêu nhau như vậy sao?" Cô lại tiếp một câu, thanh âm như là người say rượu đang ngủ mơ.

Quan Triệt nghe rõ, hơi hơi bị kiềm hãm, quay đầu, ánh mắt bị nóng tối che mờ nhìn không chân thực.

Nguyễn Hâm Kiều nghĩ, không né cũng không tránh, thẳng tắp nhìn lại anh.

Cô có loại cảm giác hâm mộ Lương Kiều cùng Quan Hành có thể lực ngang nhau, đáng vẻ như vậy mới là đôi tình nhân bên nhau.

Nhưng cô cùng Quan Triệt thậm chí chỉ là tình bạn không hơn, cho tới nay đều là do cô tình nguyện, anh chưa bao giờ tỏ thái độ. Anh đối với cô đủ loại dung túng, không hiểu được là xuất phát từ gia đình giáo dục, hay do Lưu viện trưởng phó thác, hoặc là, giống cô hi vọng như vậy, bắt đầu có tình cảm như vậy——ngắm đồng ý.

Cuối cùng vẫn là đạo hạnh không đủ, đối mặt với anh, cô giống như đứa nhỏ ra về thông minh để được thưởng, chỉ có vài phần phô trương thanh thế, không lo lắng.

Ánh mắt của anh ẩn trong bóng đêm, vẫn như cũ làm cho cô có loại cảm giác áp bức không thể che giấu, Nguyễn Hâm Kiều cắn môi, lấy can đảm muốn gọi tên của anh, không ngờ vừa ra khỏi miệng cũng là một tiếng: "Tiểu triệt triệt..."

Kém chút nữa là cắn phải đầu lưỡi của mình cũng không nói, rõ ràng nhìn thấy khóe môi của Quan Triệt khóe co rút một chút.

Nguyễn Hâm Kiều che mặt, hận không thể lập tức nín thở tự sát.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Dung túng

Tài xế xe lớn rất chuyên nghiệp, ở phía trước chăm chú lái xe, hai tai không nghe thấy chuyện phía sau.

Không khí ở phía sau xe giống như bình thường hai người vẫn ngồi song song với nhau có chút cứng nhắc, sắc mặt Nguyễn Hâm Kiều xấu hổ và giận dữ cuối cùng cũng tan biến, ánh mắt Quan Triệt thâm thúy khóa chặt cô, thanh âm nặng nề hỏi: "Cô nói cái gì?"

"Em không nói chuyện!" Nguyễn Hâm Kiều ôm mặt mình đối người.

Quan Triệt không lên tiếng nữa, thật lâu sau, đưa tay khẽ vuốt sau đầu cô một chút. Nguyễn Hâm Kiều vùng trộm ngắm anh theo khe hở ở giữa, thấy anh đã quay đầu đi, trên mặt như là mang theo ý cười, nhẹ nhàng thở ra, cũng nhìn không được giờ khóe miệng.

Có một thành ngữ là "Được một tác lại muốn tiến một thước", dùng để hình dung Nguyễn Hâm Kiều, nhưng lại rất thích hợp.

Lái xe dựa theo chỉ thị của Quan Triệt, chạy xe đậu ngay dưới lầu nhà Nguyễn Hàm Kiều gia dưới lầu, cô cùng Quan Triệt nói hẹn gặp lại, dặn dò anh trở về sớm nghỉ ngơi, lúc này mới mở cửa xe đi ra.

Quan Triệt nhìn cô mở cửa xe phía trước ngừng một chút, lại xoay trở về, trong dự kiến bỏ nhào về phía anh, hôn lên gò má phải của anh một cái.

"Ngủ ngon!" Tập trung mười phần khí lực toàn thân, nhảy xuống xe chạy đi, quên đóng cửa xe.

Cũng như lần trước, đánh lén thành công hưng phấn nghĩ là đang trên mây.

Quan Triệt nhìn bóng dáng lạnh lợi của cô biến mất ở hành lang, đợi một lát, mới đóng cửa xe, nói địa chỉ cho người lái xe.

Nhịp tim bên phải còn nhảy dựng, nghĩ đến chính mình vừa mới bị cô tấn công chỉ trong nháy mắt, theo bản năng nắm lấy tay vừa rồi, Quan Triệt cảm tay, bắt đầu đi giật giật khỏe miệng.

Đoán chừng là tránh không khỏi.

...

Nguyễn Hàm Kiều đúng là vẫn bị lão ba đuổi ra đi làm việc.

Hứa là ngày nào đó sẽ gọi điện thoại lại không cẩn thận bị ông nghe được, Nguyễn ba rất tự trách, luôn mãi nhấn mạnh việc ở nhà một mình cũng có thể chiếu cố bản thân, bảo cô yên tâm ra ngoài làm việc, không cần nhớ thương chính mình.

Ngày đó chính thức ký hợp đồng cùng Quang Diệu, Dữu Liểu tự mình đưa Nguyễn Hàm Kiều đi, nói là muốn làm người đại diện ngày cuối cùng cho cô.

Cùng Phương Hoa hủy bỏ công việc cũng là từ Quang Diệu bên kia ra mặt bàn bạc, Nguyễn Hàm Kiều không phí một chút sức lực. Quá trình ký hợp đồng rất thuận lợi, người đại diện của bên kia đối với cô rất khách khí, trong lòng Nguyễn Hàm Kiều hiểu rõ mười phần. Chính là Quan Hành nể mặt mũi của anh trai mà chiếu cố, nhưng vẫn rất thành khẩn mà tỏ vẻ cảm tạ.

Ở Phương Hoa đợi đã hơn một năm, có thể quen biết Dữu Liểu cùng Lộ Lộ hai người bạn chân tình, Nguyễn Hàm Kiều thật sự cảm thấy bản thân được lợi.

Lúc sắp chia tay, cô khí khái ngàn vạn vung tay nói mời khách, Lộ Lộ cũng xin phép với nhóm chuyên môn cùng nhóm kịch rồi, hẹn các cô gặp nhau tại bách hóa Thiên Mâu.

Nguyễn Hàm Kiều cùng Dữu Liểu tới sớm, trước tiên đi dạo ở cửa hàng, để cho Dữu Liểu cùng Lộ Lộ chọn lựa vài lễ vật. Không tính là quý giá, nhưng vừa khéo là hiện tại các cô cần gì đó.

Tâm lòng của cô, Dữu Liểu cũng không chối từ, cười vỗ vỗ đầu cô: "Tri kỷ như vậy, thật sự là nghĩ không thương em cũng thật khó."

Nguyễn Hàm Kiều cũng cười: "Đúng vậy, muốn cho mọi người mê luyện em thật nhiều."

Lộ Lộ tới muộn nửa giờ, xuống xe còn hùng hổ chỉ vào người lái xe mà mắng, Nguyễn Hàm Kiều vội vàng giúp cô thuận khí: "Bớt giận bớt giận."

"Tức chết tở mà!" Lộ Lộ phiền chán vuốt tóc, "Ai gia chưa thấy qua người không biết xấu hổ như vậy, tới trễ có tài lại như vụn nát, còn bảo là đặc thù công việc, khiến ai gia đau hết cả ngực."

Nói xong đưa tay lên sờ ngực để chứng minh lời nói.

Ánh mắt Nguyễn Hàm Kiều không tự chủ được cũng di chuyển qua, ở nơi có lời có lỗi, sau đó đã bị Lộ Lộ đánh nhẹ vào trán: "Ồ đầu để xem nào, nét mặt tiếp cận!"

Không thể nhìn được nữa Dữu Liểu xách cổ áo hai người: "Tốt lắm đừng bày vẽ, đi ăn cơm."

Nguyễn Hàm Kiều nói muốn mời khách, Lộ Lộ ở trong điện thoại còn ồn ào muốn ăn cho cô phá sản, kết quả cuối cùng Dữu Liểu chọn người một nhà cũng không đến ba trăm tự giúp mình, vẫn là không muốn cô chủ trì.

"Không phải là muốn ở nhà làm con ngoan suốt hai mươi bốn giờ sao, thế nào đột nhiên nghĩ thông suốt?" Lộ Lộ một hơi xử lý sáu khối bánh ngọt nhỏ, uống hơn phân nửa ly nước trái cây, trước tiên dụ dỗ tốt dạ dày của mình, sau đó mới chậm chậm hỏi chuyện.

Nguyễn Hàm Kiều ra vẻ thoải mái nói: "Ba tớ nói không muốn liên lụy cho tớ, kiên quyết đuổi tớ ra khỏi nhà."

Trên thực tế mấy ngày nay bởi vì chuyện công việc, cô và lão ba nói chuyện vài lần, bình thường tính tình hai cha con rất ôn hòa, hiện tại khó có được lúc kiên quyết một trận.

Nguyễn ba thậm chí nói ra để bản thân đi viện dưỡng lão, làm cho cô an tâm tổng công việc, khiến Nguyễn Hàm Kiều tức giận đến phát khóc, Nguyễn ba lại vội vàng dỗ cô, cuối cùng ôm ảnh chụp Nguyễn mẹ rơi nước mắt, nói thuyết phục cô dừng lại, không chiếu cố tốt cho đứa nhỏ, còn liên lụy cô không thể làm chuyện mà bản thân thấy vui.

Nguyễn Hàm Kiều là vừa tức lại khổ sở, hai người ôm nhau cùng nhau rơi nước mắt, cuối cùng vẫn là cô thỏa hiệp, nghĩ tiếp nhận một chút công việc, cố gắng không phải rời khỏi thành phố C là tốt rồi.

Lộ Lộ nghe xong, cảm khái vỗ vỗ bả vai của cô: "Trên đời này thật sự là không tìm thấy người ba thứ hai yêu thương cậu như vậy."

Nguyễn Hàm Kiều gật đầu xem như đồng tình.

Cơm nước xong cảm thấy không đủ thoải mái, ba người lại chạy tới nhà hát k. Trước tiên Nguyễn Hàm Kiều gọi điện thoại cho lão ba, nói với ông sẽ về trễ, sau đó liên tục lái nhái bảo ông nhớ uống thuốc trước khi đi ngủ, không nên xem tivi quá lâu.

Cuối cùng theo Dữu Liễu và Lộ Lộ liên tục náo loạn đến rạng sáng, chống đỡ không được mới tan cuộc.

Người nhà Lộ Lộ không ở thành phố C, tự mình thuê phòng trọ, ngại một mình về nhà không có tinh thần, rốt cuộc chạy đến nhà Nguyễn Hàm Kiều đi ngủ.

Dữu Liễu lái xe đưa hai người tới nhà, nhìn người bước vào hành lang, mới quay đầu rời khỏi.

Bên kia Nguyễn Hàm Kiều cùng Lộ Lộ ở dưới lầu thấy được ánh đèn sáng trong nhà, kỳ quái ồ một tiếng.

Đã ba giờ sáng, trong hành lang tối như mực, ánh đèn đã không còn sáng. Nguyễn Hàm Kiều có chút sợ tối, mở đèn pin của di động, nhanh tay ôm chặt cánh tay Lộ Lộ.

Hai người nắm tay cùng đi lên lầu, nhanh chân lẹ tay mở cửa, lại nhìn thấy Nguyễn ba mặc áo ngủ đứng ở phòng khách, nghe được động tĩnh, quay đầu nhìn qua.

Cả người ông như là cố định ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích nhìn các cô, ánh mắt nghi hoặc, có vài phần ngơ người.

Nguyễn Hàm Kiều và Lộ Lộ sững sốt, đứng thẳng bất động ở cửa. Sau vài giây, Lộ Lộ chậm rãi chuyển đầu ghé vào bên tai cô, giọng rất nhỏ hỏi: "Không phải ba cậu mộng du chứ?"

Nguyễn Hàm Kiều nhú mồm, lắc đầu, lão ba không có tật xấu mộng du. Nhưng xem ánh mắt giống như người xa lạ, khiến trong lòng cô căng thẳng, có một loại dự cảm bất an.

"Ba ba..." Cô đứng ở cửa hô một tiếng, âm cuối đều phát run.

Mắt Nguyễn ba vừa động, tựa như lúc này mới hoàn hồn, bình tĩnh nhìn cô một lát, trên mặt chậm rãi hiện tươi cười: "Kiều Kiều đã trở về, có đói bụng không?"

"Không đói bụng." Nguyễn Hàm Kiều chạy tới ôm lão ba, "Làm sao đã trễ như vậy mà ba còn chưa ngủ?"

Nguyễn ba suy nghĩ một chút, cau mày, nghĩ không ra manh mối.

Đại khái là đi ra uống nước, lại đột nhiên quên. Trong lòng Nguyễn Hàm Kiều khó chịu một trận, giả cười rót cho ông chén nước để uống, sau đó đưa ông trở về phòng ngủ.

Trở lại phòng mình, đóng cửa lại, Nguyễn Hàm Kiều ngồi xổm xuống ôm mặt liên khóc, sợ đánh thức ba ở cách vách vừa ngủ yên, nỗ lực đè lại tiếng khóc. "Ba ba quên tờ.... Ông vừa mới, không nhận ra tờ..."

Lộ Lộ nhìn cũng cảm thấy khổ sở, ôm lấy cô, vỗ nhẹ trên lưng.

Cứ an ủi như thế không thể nào mở miệng.

May mà tình huống đêm nay chỉ phát sinh một lần, sau đó Nguyễn ba không xuất hiện thêm điều gì khác thường, tất cả đều giống như trước kia, Nguyễn Hàm Kiều nhắc tới thì tim như ngừng đi vài nhịp.

Có một số việc cô biết một ngày nào đó sẽ đến, nhưng vẫn kỳ vọng có thể đến trễ một chút, chậm một chút nữa.

Trong công việc, Quang Diệu cho Nguyễn Hàm Kiều các loại điều kiện đều đã là tối ưu, phân người đại diện phát ngôn cho cô là một kim bài có tiếng trong ngành, tên là Phó Hiểu, trừ bỏ Nguyễn Hàm Kiều ở ngoài, hai vị phụ trách còn lại bên cạnh đều là một người chính thức hoặc một người có tuổi.

Điều này không khỏi làm cho Nguyễn Hàm Kiều có chút sợ hãi, làm sao bản thân lại cảm thấy như là con riêng bị ép giao cho Phó Hiểu.

Lần đầu tiên gặp mặt, là vài ngày sau khi ký hợp đồng, Phó Hiểu gọi điện thoại bảo cô vào công ty, đưa cô tới nơi quen thuộc trong công ty, giới thiệu các đồng nghiệp mới.

Nguyễn Hàm Kiều dựa theo địa chỉ cô cho đi đến văn phòng cao nhất của Quang Diệu, ở cửa gặp Mạnh Thủy Lam đang nói chuyện với người bên cạnh. Cùng cô nói chuyện là một người nữ không cao, lại rất có khí thế, tóc dài chưa tới nửa đằm ở sau đầu, phía sau sạch sẽ, Nguyễn Hàm Kiều liền

đoán là người đại diện của Mạnh Thủy Lam.

Dù sao cũng có ý thức đều là bạn trong nghề, Nguyễn Hâm Kiều cười chào Mạnh Thủy Lam, cũng lễ phép về phía người nữ kia gật đầu chào hỏi.

Cô ở trong phòng nghỉ đợi một lát, người phụ nữ lúc trước đẩy cửa tiến vào, ngồi vào đối diện, đưa qua một hợp đồng dành cho người đại diện.

Về mặt Nguyễn Hâm Kiều kinh ngạc, đối phương nở nụ cười: "Thế nào, đối với tôi không vừa lòng sao?"

"Không dám không dám." Nguyễn Hâm Kiều có chút ngượng ngùng, "Tôi nghe đại gia nói người rất công, không nghĩ tới lại có phong cách này."

Phó Hiểu chau chau mày, nhìn nhìn chính mình: "Tôi có chút thấp, bất quá một điểm này cũng không nói lên điều gì. Tôi có một biệt hiệu là phó lão công cô biết đi, về sau cần thận a."

Nguyễn Hâm Kiều hé miệng cười, đứng lên, trịnh trọng vươn tay: "Phó lão công thỉnh chiều cổ nhiều hơn."

Phó Hiểu cười "Ồi" một tiếng, vỗ lòng bàn tay cô một chút: "Kêu rất ngọt."

Ký hiệp ước xong với người đại diện, Phó Hiểu đơn giản đưa cô đi quanh công ty, gặp qua các vị tiền bối, để lại cô rồi đi.

Vốn Nguyễn Hâm Kiều lo lắng bản thân mình là con riêng sẽ bị ghét bỏ, sau khi gặp thì tán đá trong lòng cô liền buông xuống, cảm giác ở chung rất tốt.

Trước khi đi vòng đến văn phòng Tiểu Quan tổng, muốn trò chuyện, gặp mặt anh cảm ơn, không khéo anh có việc ra ngoài, người không ở công ty. Một vị trợ lý họ Trương nói với cô vài câu, biết được cô là người mới ký hợp đồng, cười tủm tỉm đưa hai túi sôcôla cho cô.

Tính cách của anh tốt lắm, Nguyễn Hâm Kiều không khỏi cùng anh trò chuyện thêm vài câu, cuối cùng để lại số điện thoại cho nhau, còn thêm vào bạn tốt.

Phó Hiểu là người có tính cách mạnh mẽ vang dội, không tới hai ngày liền đưa thông báo cho Nguyễn Hâm Kiều, hợp đồng người đại diện phát ngôn đã giúp cô ký xong, trực tiếp bảo cô đến studio để quay quảng cáo.

Thời gian hẹn là buổi sáng mười giờ, Nguyễn Hâm Kiều đặc biệt sớm nửa giờ, làm bữa sáng thêm một phần ăn sáng, cùng lão ba ăn xong, cầm lên hộp đựng cơm giữ ấm, thôi cái miệng nhỏ bắt xe đi để tòa cao ốc Quan Ý.

Lúc tới là vừa qua khỏi bảy giờ bốn mươi, Nguyễn Hâm Kiều đứng chờ ở ven đường dưới lầu.

Thời gian nghỉ ngơi của Quan Triệt cô đã tìm hiểu rõ ràng, buổi sáng sáu giờ rời giường, tập thể dục nửa giờ, nửa giờ tắm rửa rửa sang lại, ăn sáng và xem tin tức mất hết nửa giờ, đúng bảy giờ rời từ nhà xuất phát đi làm, bình thường thì tám giờ là đến công ty, nhưng nếu kẹt xe thì sẽ trễ một chút.

Đợi đến hơn tám giờ, vẫn là không thấy được chiếc xe Bingley cùng người đâu, Nguyễn Hâm Kiều ngồi xổm dưới bóng cây ở ven đường, gọi điện thoại cho anh.

"Buổi sáng tốt lành, học trưởng."

Đối phương cũng trả lời một câu buổi sáng tốt lành, thanh âm sáng sớm so với lúc khác có vài phần lười nhác, nghe được Nguyễn Hâm Kiều nhin không được suy nghĩ tới anh.

Nhưng mà, đứng ở ven đường đợi nửa giờ nên Nguyễn Hâm Kiều không vui, than thở nói: "Có phải hôm nay anh rất nhàn hạ hay không, sao hơn tám giờ còn chưa đi làm?"

"Đã đến văn phòng." Giọng điệu kể lể của cô rất đáng yêu, Quan Triệt có chút buồn cười trả lời, nói xong lại đột nhiên phản ứng, cúi xuống, hỏi cô, "Cô ở đâu?"

Nhất thời Nguyễn Hâm Kiều buồn bực không thôi, làm sao có thể bỏ sót được chứ?

"Em ở dưới lầu a, sao lại không thấy xe của anh?" Nói xong đứng lên chạy chậm về phía cửa, "Em đi lên tìm anh được không? Em đưa bữa sáng cho anh."

Quan Triệt muốn nói bản thân đã ăn qua, nhưng mở miệng lại nói: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Có lẽ là vì chuyện này mà Quan Triệt tự mình dặn dò, Nguyễn Hàm Kiều đi vào đại sảnh, phía trước có một cô gái chủ động đi qua đây, một mạch dẫn cô vào thang máy, hơn nữa ở bên ngoài chào hỏi người một cái, thái độ rất cung kính.

Đây là cách đối xử với người quen của tổng giám đốc sao? Nguyễn Hàm Kiều cố gắng cười hòa nhã dễ gần một chút, hướng cô khoát tay.

Cách thời gian đi làm còn sớm, nhưng tổng giám đốc là người ở cương vị rất cao, có sắp xếp trật tự trong công việc. Trong lòng Nguyễn Hàm Kiều không khỏi cảm động, Quả nhiên không thể lấy không khoảng lương cao, ông chủ tới sớm, mọi người sẽ tới sớm hơn so với ông chủ.

Tào Kiến có một phòng làm việc độc lập, ngay bên cạnh Quan Triệt, vừa vặn đi ra hướng cà phê, nhìn thấy Nguyễn Hàm Kiều, theo bản năng liếc mắt về phía văn phòng.

"Kiều Kiều?"

"Buổi sáng tốt lành, Tào ca ca." Nguyễn Hàm Kiều cười tủm tỉm chào hỏi, đi đến bên cạnh anh, trong tay là cặp lồng com lung lay.

Tào Kiến biết ý, mỉm cười.

"Nguyễn tiểu thư." Âm thanh khí thế của thư ký Hường vang lên ở phía sau, Nguyễn Hàm Kiều le lưỡi tròn trĩnh mắt, khi quay đầu đã thay thành khuôn mặt tươi cười.

"Buổi sáng tốt lành."

Thư ký Hường không nhìn về mặt tươi cười của cô, tầm mắt đảo qua cặp lồng com trong tay cô, khóe miệng nhếch lên châm chọc. "Hiện tại là thời gian làm việc, phiền ngài đến thăm người thân thì đợi ở bên ngoài phòng nghỉ mà chờ." Tiếp theo chuyển hướng về phía Tào Kiến, mỉm cười, "Trợ lý Tào, ngài nói đi."

Đây là hiểu lầm Nguyễn Hàm Kiều tới tìm anh sao? Tào Kiến nhẹ nhàng nhún mày: "Vấn đề này, không bằng cô tự mình đi vào hỏi boss."

Sắc mặt thư ký Hường lập tức thay đổi, nhún mày nhìn chằm chằm Nguyễn Hàm Kiều, ánh mắt mang theo hoài nghi.

Nguyễn Hàm Kiều đang muốn mở miệng nói cái gì, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng động rất nhỏ, cô quay đầu, cửa văn phòng đã mở. Quan Triệt đứng ở nơi đó, lạnh nhạt quét mắt quanh mọi người, gọi cô giống gọi con chó nhón: "Lại đây."

Nguyễn Hàm Kiều nhẹ nhàng chào Tào Kiến, lập tức đi qua hướng của Quan Triệt, thư ký Hường không xen vào nữa mà thay đổi sắc mặt.

"Em tới lúc nào a?" Nguyễn Hàm Kiều ngồi trên sofa, cẩn thận mở cặp lồng com

Quan Triệt ngồi phía đối diện với cô, yên lặng nhìn cô. "Vừa đến vài phút."

"Tại sao em lại không thấy xe của anh? Em luôn đợi ở cửa a." Nói xong lại nhớ tới, mười phút trước hình như có một chiếc Maybach chạy qua, cô luôn ngồi đợi xe Bingley, không để ý. Nguyễn Hàm Kiều quyết miệng, có chút mất hứng. "Anh không thấy em hay là cố ý không để ý tới em?"

"Không thấy."

Nguyễn Hàm Kiều biết anh là người như thế nhất định không nói dối, liền than thở nói: "Em là mỹ nữ xinh đẹp như vậy đứng ở đó mà anh không thấy, ánh mắt thật sự là không tốt."

Quan Triệt sờ cái trán, biểu cảm có chút bất đắc dĩ.

Bánh nướng xốp, bánh bao chiên, súp tôm, Nguyễn Hàm Kiều mang gì đó cũng không nhiều lắm. Thực ra cô biết trước khi Quan Triệt ra khỏi nhà khẳng định đã ăn bữa sáng, dù sao anh nghỉ ngơi nhưng giống với người già luôn có quy luật.

Nhưng mặc kệ nó, chính là muốn tìm cơ đến nhìn anh. Anh không từ chối, nhất định cũng có ý muốn gặp cô như vậy, hừ.

Nguyễn Hàm Kiều dọn thức ăn xong, đưa cho anh một đôi đũa, cố ý giải thích một câu: "Mới."

Quan Triệt nhận chiếc đũa, yên lặng ăn.

Nguyễn Hàm Kiều nằm sấp trên một cái bàn, chống cằm nhìn anh, trên mặt mang theo ý cười mặt ngọt say mê.

Tầm mắt của cô sáng rực, Quan Triệt cũng ăn thoải mái như trước, nhưng thật sự anh rất nể mặt, không lãng phí dù một ít, tất cả đều ăn sạch.

Cái bánh bao cuối cùng, hần gấp lên, Nguyễn Hàm Kiều cọ một chút đưa đầu qua: "Cho em."

Sau đó hé miệng chờ.

Quan Triệt dừng một chút, chiếc đũa thay đổi phương hướng, cẩn thận đưa tới bên miệng của cô.

Nguyễn Hàm Kiều cố ý chỉ cần một ngụm nhỏ, nhai cũng rất chậm, Quan Triệt liên tục nhẩn nại giờ tay, chờ cô từ từ ăn xong, mới bỏ đĩa xuống.

Hắn thu dọn cặp lồng com, đứng dậy tính đi rửa, không có một chút kêu ngạo. Nguyễn Hàm Kiều lại nhìn không được, vội vàng đi qua lấy lại: "Vẫn là em rửa cho."

Tuy rằng từ nhỏ mẹ đã dạy cô tương lai nhất định phải tìm một người chồng nguyện ý làm việc nhà, nhưng đôi tay của anh, dùng để dắt tay cô là tốt rồi, không cần làm việc khác.

Cô vui mừng nắm tay anh, anh sạch sẽ lại ấm áp, lúc nắm tay cô cảm thấy rất thoải mái, cô không muốn khiến cả hay bị lây dính dầu mỡ.

Đi ra phòng pha trà bên ngoài tẩy rửa xong cặp lồng com trở về, Quan Triệt đã ngồi vào bàn làm việc, bắt đầu vui đầu vào công việc, mang mắt kính, nhìn càng thêm cẩn thận tỉ mỉ, nhưng cũng khiến cho cô muốn về hơn.

Nghe được âm thanh cô đi vào, Quan Triệt ngẩng đầu từ trong đồng văn kiện: "Muốn uống cái gì?"

Nguyễn Hàm Kiều lau tay sạch sẽ, ánh mắt đặt ở trên người anh không có di chuyển, "Anh uống cái gì thì em cũng uống vậy."

Quan Triệt liền bấm số nội bộ, phân phó thư ký mang vào hai tách cà phê.

Nguyễn Hàm Kiều chậm rãi đi đến bên bàn làm việc của anh: "Em có thể ở chỗ này của anh đợi một lát không? Chỉ đợi một lát, đảm bảo không quá rầy anh làm việc, đến thời gian em sẽ đi, được không?"

Hai tay của cô tạo thành chữ thập, đôi mắt to khăn cầu nhìn anh, Quan Triệt liếc nhìn cô một cái, chuyển tầm mắt thả lại trên văn kiện, dừng một lát, mới cúi đầu "Ừ" một tiếng.

Ánh mắt Nguyễn Hàm Kiều lập tức sáng ngời hướng anh cười: "Cám ơn học trưởng!"

Cô di chuyển qua lại trên sofa, tìm một góc độ chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy anh, lặng lẽ cời giày ra đứng lên, tắt âm thanh di động bắt đầu chơi trò chơi.

Không đến 2 phút, thư ký Hường đưa cà phê gõ cửa tiến vào, nhìn thấy tư thế thiếu lễ độ của Nguyễn Hàm Kiều, lập tức nhăn mày: "Cô..."

Nửa câu sau không dám nói ra miệng. Boss đều ngầm đồng ý, cô nào có tư cách lăm miệng.

Nguyễn Hàm Kiều hướng cô cười, mang theo chút đắc ý nho nhỏ. "Cám ơn."

Dường như là nuốt phải ruồi bọ, vẻ mặt thư ký Hường rất khó coi, bỏ cả phê xuống, tâm tình phức tạp nhìn Quan Triệt, cắn răng lui ra ngoài.

9 giờ rưỡi, Quan Triệt có một cuộc họp. Nguyễn Hàm Kiều nhìn thời gian không sai biệt lắm, liền cùng anh đi ra cửa.

Tào kiến đi ở phía sau Quan Triệt cách nửa bước, hai người thấp giọng nói xong chuyện công việc. Đến nơi họp, bước chân Quan Triệt dừng lại, quay đầu nhìn về phía sau Nguyễn Hàm Kiều yên lặng tới giờ, Tào Kiến cũng họp thời dừng câu chuyện, đi xa vài bước chờ.

"Em đây đi." Nguyễn Hàm Kiều đứng ở phía trước anh, bữu môi xoay hai cái.

Quan Triệt nói: "Tôi gọi người lái xe đưa em về."

Nguyễn Hàm Kiều nhu thuận gật đầu, sau đó đi lên một bước, nhẹ nhàng kéo tay áo của anh, cùng anh thương lượng: "Anh xong việc rồi thì gọi điện thoại cho em, mỗi lần đều là em gọi cho anh, không biết được khi nào thì anh rảnh khi nào anh bận việc."

Quan Triệt cúi mắt nhìn cô, thấp giọng nói được.

Cái này làm cho Nguyễn Hàm Kiều vừa lòng, ở trước mặt công ty nhiều người nhìn trộm anh như vậy lại không tốt, không đành lòng buông tay áo của anh, vậy tay nói tạm biệt.

Nhìn cô đi vào thang máy, Quan Triệt quay người lại, ánh mắt sáng một cách khác thường. Mọi người vội vàng thu hồi tầm mắt, hoặc cúi đầu làm bộ như chăm chỉ làm việc, hoặc xấu hổ ho một tiếng vội vàng đi ra.

Quan Triệt có chút không được tự nhiên, không để ý đám nhân viên nhiều chuyện, lập tức đi tới phòng họp.

Quảng cáo lần này của Nguyễn Hàm Kiều vẫn như trước là về thực phẩm, một xí nghiệp với dây chuyền sản xuất thức ăn nhanh, sản nghiệp và danh tiếng đều cao hơn một bậc.

Nên chiêu bài quảng cáo lấy sáng kiến nổi tiếng, phim truyện đơn giản nhưng tràn đầy thú vị, quay phim chụp hình không có gì khó khăn, nhưng mặt khác vài vị diễn viên đều là vai thường, lần đầu tiên đứng dưới ánh đèn flash, náo loạn gây ra không ít chuyện cười.

Quá trình quay chụp còn rất vui vẻ, sau khi kết thúc Nguyễn Hàm Kiều còn nói cảm ơn với tất cả nhân viên cùng làm việc, sau đó rời khỏi.

Bên ngoài không biết khi nào thì trời mưa, sắc trời hơi nặng nề, Nguyễn Hàm Kiều nhanh chóng chạy đến ven đường của sân ga, đợi một hồi lâu mới đón xe.

Báo xong địa chỉ, sư phụ lái xe, rất nhiệt tình hỏi cô: "Cô cũng là minh tinh sao, trước kia chưa thấy qua? Gọi là gì a?"

Nguyễn Hàm Kiều cười cười: "Tôi tên là Nguyễn Hàm Kiều."

"Ai, thật đúng là chưa từng nghe qua. Cô là ca hát hay là đóng phim?"

"Tôi a, ca hát." Nguyễn Hàm Kiều cười hi hi nói.

"Ca hát tốt!" Sư phụ cười cười, lấy ra một cuốn vở sau này đưa qua, "Nhanh ký ten giúp tôi đi, hôm nay cô ngồi xe tôi, chúng ta coi như là đã quen biết, ha ha."

Nguyễn Hàm Kiều tiếp nhận nhìn, cừ thật, phía trước hơn phân nửa đều có đủ loại ký tên, ngay cả Thiên Vương cũng có. Nguyễn Hàm Kiều ghi tên của bản thân cũng trình trọng ký tên lên, đưa cho ông.

Đến dưới lầu tiểu khu, sư phụ lấy tiền liền đưa ngay tiền thừa cho cô: "Quen biết chính là duyên phận, chúng ta có duyên sẽ gặp lại ha!"

"Cám ơn sư phụ, lái xe cẩn thận a." Nguyễn Hàm Kiều cười vẫy tay với ông.

Mưa đã nhỏ không ít, giọt mưa rơi ở trên người, mang đến cảm giác nhẹ nhẹ.

Đúng lúc xuống xe thì giẫm phải một vũng nước, trong nháy mắt trên chân dính nước bùn, Nguyễn Hàm Kiều a một tiếng, chuyển túi xách lên trên đỉnh đầu, xoay người chạy vào trong hành lang.

Gõ cửa không có người trả lời, hình như lão ba không có ở nhà.

Trên chân không thoải mái, Nguyễn Hàm Kiều thay dép lê chạy vọt vào trong toilet, sau đó gọi điện thoại cho lão ba. Trong nhà không có vang tiếng chuông, chứng minh rằng ông đã mang di động ra khỏi cửa, điện thoại vẫn đổ chuông, nhưng không có người nhận.

Gọi vài lần vẫn như thế, nhất thời trong lòng Nguyễn Hàm Kiều lo lắng, không chú ý tới việc thay giày, kích động chạy ra cửa, một bên gọi cho chú Bằng.

"Chú Bằng, chú có nhìn thấy ba con không?" Âm thanh của Nguyễn Hàm Kiều mang theo tiếng khóc nức nở.

"Không a, chú bị viêm khớp, hôm nay không ra cửa hàng." Chú Bằng vội vàng an ủi cô, "Kiều Kiều đừng vội, mấy ngày nay ba con cũng không chịu ra khỏi cửa, nhất định sẽ không đi quá xa. Con chờ chú, chúng ta cùng đi ra chợ tìm xem sao, đừng có gấp, a."

Nhà bọn họ cũng có chìa khóa nhà họ Nguyễn, chú Bằng tìm ra đưa cho hai mẹ con ở nhà, để cho vợ mình ở trong nhà Nguyễn Hàm Kiều chờ, nếu Nguyễn ba đã trở lại liền gọi cho bọn họ, sau đó dẫn Cường Từ ra cửa.

"Chú Bằng..." Nguyễn Hàm Kiều ngồi xồm ở hành lang trước cửa mau nước mắt, nhìn thấy ông lập tức như nhìn thấy vị cứu tinh nhanh chóng đứng lên.

Cường Từ chạy tới trước, cái đầu chỉ cao hơn một chút so với Nguyễn Hàm Kiều, đứng ở bên cạnh cô, lại giống người lớn vỗ vỗ vai của cô: "Kiều Kiều đừng khóc, chúng ta cùng nhau tìm."

Nguyễn Hàm Kiều giữ chặt tay nó, mắt đỏ hồng gật đầu, nhớ tới chân của chú Bằng không thoải mái, khuyên ông trở về: "Con và Cường Từ đi là được, chú Bằng người ở nhà chờ đi, vạn nhất một lát ông tự mình trở về..."

"Không có chuyện gì, chú để cho thím của con ở nhà chờ, chúng ta đi thôi." Chú Bằng khoát tay không để ý, nói xong đưa cho Cường Từ, "Cho hai chị em con đó."

Cường Từ lại đẩy trở về, "Người nhận đi, con còn trẻ, thân thể rất tốt." Nói xong dẫn đầu xông vào màn mưa.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Rốt cuộc thì cuộc họp hội đồng quản trị cũng kết thúc, Quan Hòa và Quan Triệt một trước một sau đi ra, thư ký Kim chờ ở bên ngoài cung kính cúi chào, báo cáo nói: "Chủ tịch, máy bay của đồng sự Tiết đã hạ cánh bốn mươi phút trước, dự tính là qua nửa giờ thì có thể vào đến thành phố."

Quan Hòa xoay người, nói với Quan Triệt: "Con trở về chuẩn bị một chút, mười phút sau xuất phát."

Quan Triệt lên tiếng, quay về văn phòng dưới lầu.

"Boss," Tào Kiến vừa mới cất điện thoại, sắc mặt ngưng trọng, hạ giọng nói, "Kiều Kiều bên kia xảy ra chút chuyện..."

Sắc mặt Quan Triệt ngưng trọng, chỉ nghe anh nói tiếp: "Ba của cô phát bệnh, lúc ba giờ chiều phát hiện không thấy người đâu, cô cùng hàng xóm xông vào màn mưa tìm mấy giờ, đến bây giờ cũng không tìm thấy."

"Cô ấy ở đâu?"

"Cô ấy vừa mới tới văn phòng tìm anh, trước tiên tôi để cho tiểu Trịnh dẫn bọn họ đi báo án với cảnh sát. Nhưng thủ tục rườm rà, tiểu Trịnh đang ở cùng bọn họ làm thủ tục." Tào Kiến nói.

Nhìn đi động quả nhiên có tới hơn mười cuộc gọi nhờ từ Nguyễn Hâm Kiều, Quan Triệt nhăn mày, đưa tập hồ sơ trong tay giao cho Tào Kiến: "Bên cảnh sát để tự tôi đi qua, anh liên lạc với cục giao thông, nhanh chóng kiểm tra giám sát những tuyến đường lân cận, xem có manh mối hay không."

Dứt lời xoay người đi nhanh rời khỏi.

Quan Hòa mang theo thư ký Kim đi ra từ văn phòng, vừa khéo đụng Quan Triệt cũng đang đi ra ngoài, sắc mặt của anh vẫn như thường ngày, bước chân lại có chút vội vàng.

"Ba," Quan Triệt thành thật nhận lỗi nói, "Bây giờ có chút chuyện, cần con phải đi xử lý, ngày khác con lại tới nhận lỗi với bác Tiết."

Biết anh luôn có chừng mực, Quan Hòa cũng không có trách cứ, chỉ nâng đuôi lông mày, hỏi: "Việc gì?"

Quan Triệt đáp phải.

Quan Hòa liền gật đầu: "Con đi đi."

Anh xoay người rời khỏi, Quan Hòa khoanh tay đứng, liên tục nhìn anh đi vào thang máy. Thư ký Kim ở một bên cười nhẹ hai tiếng, như nói chuyện với bạn bè: "Khó thấy được lúc nó lo lắng như vậy, sẽ không phải là đối tượng chứ?"

Quan Hòa cũng khẽ cười, thế nhưng sắc mặt có chút thoải mái.

Chạy xe tới cục công an, Quan Triệt vừa vào cửa, liền nhìn thấy Nguyễn Hâm Kiều một thân chật vật ngồi ở trong đại sảnh, tóc cùng váy đều ướt hết, trên chân trắng nõn là một đôi dép lê con thỏ màu hồng phấn, giờ phút này đã đầy nước bùn. Cô cúi mặt vào trong lòng bàn tay, thân thể vừa kéo vừa kéo, nhỏ giọng khóc.

Bên cạnh là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, vừa đen vừa gầy, quần áo trên người cũng ướt đẫm, ôm lấy vai cô, vỗ nhẹ an ủi.

"Boss..." Tiểu Trịnh ở bên trong giúp đỡ làm thủ tục vừa khéo đi ra, nhìn thấy Quan Triệt vội vàng bước nhanh tới, nhanh chóng nói đơn giản chuyện tình mà rõ ràng báo qua một lần.

Lông mày Quan Triệt nhíu lên, ánh mắt nhìn về phía bên kia.

Nguyễn Hâm Kiều nghe được tiếng la của tiểu Trịnh, lập tức ngẩng đầu lên, tóc mái lộn xộn, trên mặt là một mảnh chật vật, giống như một con mèo nhỏ.

"Quan Triệt!" trong ánh mắt đầy nước đột nhiên sáng hẳn, cô đứng dậy chạy tới, một đầu chui vào trong lòng anh, gấu gao nắm chặt quần áo của anh, khóc càng lớn.

Lúc cô chạy tới Quan Triệt liền mở rộng cánh tay, một tay vòng ôm cô, một tay ấn đầu cô vào trong ngực.

"Không thấy ba em đâu..." Mặt cô chôn ở trong ngực anh, nức nở nói, "Em đã đi tìm rất nhiều nơi, không tìm thấy người..."

"Tôi biết." Rất nhanh trên người đã bị ướt bởi quần áo của cô, Quan Triệt lại không thèm để ý, ôm chặt thân thể hơi phát run của cô, thấp giọng an ủi, "Tôi ở nơi này."

Sự có mặt của anh giống như là một viên thuốc an thần, tuy rằng hiện tại không dừng được khóc, Nguyễn Hâm Kiều đã không còn kích động như vậy, giống như chỉ cần anh ở bên, mọi chuyện đều không cần lo lắng.

Cường Tử cũng đi lại, nghi ngờ đánh giá Quan Triệt: "Chú là?"

Nguyễn Hâm Kiều vội vàng chui ra từ trong lòng Quan Triệt, thay đổi sắc mặt, giải thích cho Cường Tử: "Anh là bạn của chị họ Quan."

Cường Tử nga một tiếng, gọi anh: "Chú Quan."

"..."

Nguyễn Hàm Kiều đều ngẩn người, Quan Triệt liếc mắt nhìn nhóc, không để ở trong lòng.

Quan Triệt vừa gọi một cuộc điện thoại, thái độ cảnh sát lập tức xoay chuyển một trăm tám mươi độ, nhanh chóng điều động lực lượng hỗ trợ tìm kiếm, cũng cùng cục giao thông bên kia chào hỏi, phái ra nhân lực xem xét theo dõi.

Dường như đến bây giờ các con đường trong thành phố chưa có thiết bị theo dõi, việc tìm kiếm có chút khó khăn.

Nguyễn ba mang điện thoại đi động ra cửa, cảnh sát đồng thời cũng lợi dụng định vị trong di động để tìm ông, điện thoại gọi liên tục mà không có người nghe, khả năng di động còn ở trên người ông rất nhỏ.

Nguyễn Hàm Kiều đã dần bình tĩnh, bị Quan Triệt kéo qua một bên chờ, vô cùng lo lắng. Trên người khoác áo khoác của anh, vẫn như trước rét run.

Cường Tử bị cô để chạy trở về chiều cổ chú Bằng. Buổi chiều chú Bằng chạy mấy giờ trong mưa, bệnh viêm khớp phát tác, đau đến mức đứng không được, Nguyễn Hàm Kiều liền để Cường Tử trước đưa chú về nhà. Nhưng Cường Tử đưa ông trở về liền lập tức chạy tới bên cô, cũng không biết tình huống hiện tại của chú Bằng thế nào.

Cảnh sát nhân dân tặng nước ấm cùng khăn lông đi lại, Quan Triệt trước qua giúp một tay, xác định không nóng mới đưa qua cho cô, sau đó đem khăn lông phủ ở trên đầu cô, đứng ở cô phía trước, rất dịu dàng cho cô lau tóc.

"Học trưởng, cảm ơn anh..." Thanh âm của cô đã phát run, mở miệng liền mang theo tiếng khóc nức nở.

Cường Tử cùng chú Bằng đi rồi, cô hoang mang lo sợ, người có thể nghĩ đến chỉ có Quan Triệt, điện thoại không gọi được, cho nên trực tiếp chạy tới công ty tìm anh.

Trước đại sảnh tiểu thư buổi sáng vừa mới gặp qua cô, nhìn dáng vẻ chật vật lo lắng của cô đột nhiên chạy tới, sợ là có việc quan trọng, vội vàng tự mình đưa cô đi gặp tổng giám đốc. Quan Triệt đang họp, nhưng may mắn có tào kiến ở đây, lập tức an bài người mang cô đi báo án.

Nhưng cảnh sát hoàn toàn không để ý tới dáng vẻ sốt ruột của cô, lại lục ghi chép và làm các loại thủ tục để chứng minh, cô ra cửa vội, cả chứng minh thư cũng không mang, quá trình làm việc đã lãng phí không ít thời gian.

Nhưng khi Quan Triệt đến thì hoàn toàn là một bộ dáng khác, tất cả đều trở nên rất dễ dàng.

"Không quan hệ." Anh thấp giọng trả lời, động tác trên tay vẫn ôn nhu như trước, đẩy những sợi tóc rơi ở trên gò má đem gò má về phía sau tai.

Nước ấm khiến cho cơ thể ấm dần, uống mấy ngụm, nước mắt lại bắt đầu tràn ra. Nguyễn Hàm Kiều bỏ cái cốc xuống, cái trán để trên người Quan Triệt, ôm lấy thất lưng của anh.

Động tác của Quan Triệt dừng lại, nghe được âm thanh nức ở nhỏ nhỏ của cô, ở trên lưng của cô vỗ hai cái, không tiếng động an ủi.

"Tìm được rồi!"

Nhân viên phụ trách kỹ thuật định vị bỗng nhiên hô một tiếng, Nguyễn Hàm Kiều vui vẻ, lập tức đứng dậy hướng nơi đó chạy qua. Chạy quá nhanh, khăn lông cùng áo khoác đều rơi, cô chỉ vội vàng lôi kéo áo khoác, ôm vào trong ngực chạy tới.

"Tốc độ này..." Nhân viên kỹ thuật nhìn chằm chằm điểm đỏ của di động trên màn hình rất nhanh, lại chậm rãi nhấn máy, ngón tay bay nhanh vài thao tác, "Tốc độ 75 km mỗi giờ, hẳn là ở trên xe. Vị trí trước mặt là đoạn đường phía tây của Hoài Nam, di động hướng tây."

Người cảnh sát bên cạnh chống đỡ ở trên bàn lập tức đứng dậy, gọi vài người lái xe đuổi theo.

Nguyễn Hàm Kiều cũng chạy đi theo, nghĩ cùng nhau đi qua, bị Quan Triệt giữ chặt. Sắc mặt của anh nghiêm nghị, giọng điệu không được xen vào nói: "Em chờ ở chỗ này."

"Nhưng là..." Nguyễn Hàm Kiều sốt ruột quay đầu xem, vài cảnh sát đã ngồi vào xe xuất phát, "Em phải đi tìm ba..."

"Không cần phải vậy." Quan Triệt kéo cô đến một bên ngồi, "Chờ cục giao thông bên kia theo dõi xong, có thêm tin tức."

Nguyễn Hàm Kiều tin tưởng anh vô điều kiện, nhưng hiện tại liên quan đến lão ba, cô gấp đến độ căn bản không ngồi được. Cô ở nơi này càng không ngừng nhích tới nhích lui, xem người cũng gấp theo, Quan Triệt liền kéo người vào trong lòng, đè lại đầu cô: "Tin tưởng tôi."

Một tiếng này kỳ lạ khiến cho Nguyễn Hàm Kiều an tĩnh lại, thành thành thật thật nằm sấp ở trong lòng anh, một lát sau lại nhìn không được hỏi: "Ông sẽ không có chuyện gì, đúng không?"

Vấn đề này không phải anh có thể cam đoan. Quan Triệt trầm mặc, an ủi sờ sờ tóc của cô.

Tiểu ca bên kỹ thuật không ngừng hướng tới lầu Lâm báo tin tức vị trí, nửa giờ sau, lầu Lâm mang theo người cuối cùng trên xe đuổi tới mục tiêu, nhưng cảm di động không phải là Nguyễn ba, mà là một người hơn hai mươi, tóc nhuộm màu hồng rửa xe.

Tóc hồng kia nhìn thấy cảnh sát liền lúng túng, đối chính mình giấu nghề gây sự thành thật thú nhận tất cả.

Buổi tối khuya bị ép đi tìm người còn một chuyến tay không, lão Lâm cũng bốc hỏa, nhấc chân đá tên đầu hồng kia đang ngồi trên mặt đất: "Vụng trộm trộm tao cho mày trộm! Chỗ nuôi dưỡng gì đó, người già gì đó mày cũng trộm! Mày ngay cả súc sinh cũng không bằng! Trộm ở đâu! Mấy giờ! Nói!"

Tóc hồng ôm đầu khóc cầu xin tha thứ.

—— Khoảng sáu giờ trước, ở sân vận động của tỉnh phụ cận, lái xe máy chạy qua, nhìn thấy một người ở đằng kia lắc lư, trên cổ treo di động thoát nhìn rất quý, liền đưa tay lấy đi.

Nghe xong quá trình anh kể, lão Lâm lại đá thêm một cước: "Cái này mày gọi là cướp bóc sao! Lão già mày cũng không buông tha, vô lương tâm súc sinh!"

Bên này có được tin tức, lập tức liên hệ với cục giao thông, trọng điểm xem xét 2 giờ rưỡi theo dõi bên phải bên trái vùng lân cận với tỉnh.

Nguyễn Hàm Kiều nghe nói kia người lao công rửa xe kia chạy xe máy trực tiếp lấy di động của lão ba lòi từ trên cổ xuống, tức giận trong nháy mắt lại khóc lên, cắn giận nói vài câu thô bạo.

Cho tới bây giờ cô cũng không nói thô tục, mắng chửi người đều có chút đáng yêu, Quan Triệt dùng ngón tay lau nước mắt cho cô, mang theo cô lái xe đi tìm.

Ở tỉnh tìm một vòng, không phát hiện người, đang định đổi hướng đi tìm, cục giao thông bên kia cuối cùng cũng có tin tức, nói là trong phạm vi theo dõi tìm được người ——

Hai điểm bốn mươi phân, ở một con đường của tỉnh lân cận bị đoạt lấy điện thoại di động, lúc đó người liền ngã sấp xuống, trên đường người không nhiều lắm, cũng không có người đỡ, chính mình chậm rãi đứng lên, nhìn qua không có chuyện gì, ở sân ga ven đường ngồi một lát, hướng thị trấn Tam Trung đi rồi.

"Tam Trung?"

Nguyễn Hàm Kiều vừa nghe lại rơi lệ, lúc cô học trung học chính là ở Tam Trung. Lão ba có phải hay không lại quên, cho rằng cô còn đang học trung học, đi vào trong đó tìm cô?

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Ở cổng trường Tam Trung cách năm mươi mét liền có một sân ga, lúc Quan Triệt lái xe đi qua, Nguyễn Hàm Kiều liếc mắt liền nhìn thấy lão ba cúi đầu ngồi ở chỗ kia, vội vàng vỗ cửa xe bảo Quan Triệt dừng xe, còn chưa có ngừng ổn định liền đẩy cửa xe, đẩy không được, gấp muốn khóc.

Quan Triệt mở khóa cửa xe, Nguyễn Hàm Kiều nhảy xuống xe, chú ý trên đường không có gì bất thường chạy như bay qua, liền hướng lộ trước mặt đi qua.

"Ba ba!"

Mưa nhỏ tí tách còn rơi xuống, trong không khí cảm giác lạnh thấm vào người, sau lưng vườn trường đèn đuốc sáng trưng, ông một người ngồi ở nơi tối mờ của sân ga, cúi đầu, cô đơn chiếc bóng.

Nguyễn Hàm Kiều chạy tới ôm lấy ông, gần như là quỳ gối bên chân ông, cả người lại ức chế không được gào khóc lên, một tiếng một tiếng kêu "Ba ba", muốn nói cái gì đều nói không nên lời.

Nguyễn ba theo bản năng ôm cô, ánh mắt đã có chút hỗn loạn, một lát sau mới từ nơi mờ mịt dần dần khôi phục thanh tỉnh, "Kiều Kiều a... Kiều Kiều không khóc, ba ba tới đón con về nhà." Chạm đến Nguyễn Hàm Kiều cảm thấy tóc cùng quần áo đều ướt, nhất thời đau lòng nhủ mày, "Thế nào lại ướt như vậy?"

Quan Triệt xuống xe đi tới, đầu vai cùng tóc đã bị ướt nhẹp.

Người đã tìm được, anh gọi điện thoại thông báo, mấy đầu đèn nhẹ nhàng thở ra. Lão Lâm chờ ép cái người đầu hồng kia trở về cảnh cục, tiểu Trịnh được Quan Triệt phân phó, luôn luôn chờ ở cục, chờ mấy người bạn hết, mời khách uống rượu thì không cần phải nói, kèm thêm một phần tạ lễ.

Trên đầu lãnh đạo cùng với cục giao thông bên kia, Quan Triệt hẹn ngày khác tự mình tạ ơn.

Bên này Quan Triệt khuyên hai ba con đang ôm nhau lên xe, Nguyễn Hàm Kiều đã khóc sưng mắt, đỡ ba ba lên xe. Thấy trong tay ông cầm hai cái ô,

một cái là rất rộng khi buôn bán thỉnh đưa quà tặng, một cái khác là chính cái ô nhỏ đã ngã sang màu vàng của mình, nhất thời cái mũi lại đau xót: "Ba ba, người tới đưa ô cho con sao?"

"Ba thấy đổ mưa, con ra cửa không mang ô, đến đón con." Trên người Nguyễn ba cũng ướt một mảnh, ngồi trên xe liên tục gạt gao lòi kéo tay cô, tự trách nói, "Ba không quên, ba nhớ kỹ con quay quảng cáo ở sân vận động, chính là không tìm được con, cũng không biết thế nào lại mơ hồ, lại chạy đến nơi này, còn nói chờ con tan học..."

Còn nói không quên, rõ ràng lại nhớ lắm, cô quay quảng cáo ở bên khoa học kỹ thuật lân cận, cũng không phải là sân vận động. Nghĩ đến tên vô lại kia lấy đi di động của ba, trong lòng Nguyễn Hâm Kiều không hận không được, rất có khả năng chính là lúc đó ba ba bị té, mới đột nhiên mơ hồ.

May mắn là lão ba bình an vô sự, cả người Nguyễn Hâm Kiều buông lỏng xuống, bắt đầu cảm thấy đầu có chút lo lắng, tựa vào trên người lão ba, khẽ có hòng hỏi: "Vậy sao trước tiên ba không gọi điện thoại cho con?"

"Lấy rồi, một người đàn ông lấy đi, nói với ba là sẽ chuyển lời lại cho con." Nói xong liếc mắt về phía Quan Triệt lái xe, nhủ nhủ mày.

Nguyễn Hâm Kiều nhỏ giọng giải thích: "Không phải là anh, có thể là nhân viên đang làm việc, quên nói với con."

Dứt lời cũng chán nản không được, bỏ lại xung quanh, thật sự là không biết nên oán ai.

Nguyễn ba lòi kéo tay cô, cảm thấy có chút nóng, lại nâng tay cô chạm vào trán: "Có phải phát sốt hay không?"

"Không có." Nguyễn Hâm Kiều cũng sờ sờ cái trán, cảm giác trong lòng bàn tay mình không có nóng, "Chỉ là hơi một chút, trở về ngủ một giấc thì tốt rồi."

Nguyễn ba lại sờ soạng hai lần, mi tâm liên tục nhần.

Trước tiên Quan Triệt chở các cô hai người đi một chuyến đến bệnh viện, Nguyễn ba vấp ngã, lại mắc mưa, kiểm tra cẩn thận một chút tương đối an toàn. Về phần Nguyễn Hâm Kiều, lúc cô ở cảnh cục đã phát sốt.

Tình hình của Nguyễn ba rất tốt, lúc té ở bên kia không có bị thương, chính là huyết áp có chút cao, còn có điểm sốt nhẹ. Nguyễn Hâm Kiều liên tục ở cùng, ngồi bên giường lòi kéo tay lão ba, tự tay cho ông uống thuốc.

Nguyễn ba bảo cô cũng đi cho bác sĩ xem một chút, khuyến thể nào đều bất động.

Chờ dần xếp tất cả cho Nguyễn ba, Quan Triệt mới ghé vào bên giường xóc Nguyễn Hâm Kiều đang buồn ngủ, cô kinh ngạc một chút, thấy rõ là anh mới yên tâm, cúi mặt, cúi đầu thẳng đến trong lòng anh: "Học trường, may mắn có anh..."

Cử chỉ hai người thân mật dừng ở trong mắt Nguyễn ba, kinh hãi không thôi, ánh mắt thay đổi mấy lần, cuối cùng thật có lỗi nói: "Quan tổng, hôm nay thật sự là phiền toái cho anh..."

Quan Triệt thân nhiên nói không quan hệ, "Cô ấy phát sốt, con mang cô ấy đi gặp bác sĩ."

Tâm tình Nguyễn ba phức tạp gập đầu, mắt thấy Nguyễn Hâm Kiều ngoan ngoãn bị anh ôm ra cửa, thờ dãi một hơi.

Sốt cao 39.4 độ, bác sĩ tiêm thuốc hạ sốt.

Nguyễn Hâm Kiều tựa vào trong lòng Quan Triệt choáng váng mơ hồ, vừa nghe nói tiêm, theo bản năng lấy tay che miệng, cả người trốn phía sau Quan Triệt, giống em nhỏ sợ tiêm thuốc.

Nhiều y tá trẻ tuổi nhẹ giọng cười cô, Nguyễn Hâm Kiều phản ứng nhất thời ngượng ngùng không thôi, đẩy đẩy Quan Triệt: "Anh tránh một chút..."

Quan Triệt cảm thấy buồn cười, chuyển cô qua ngồi yên ổn ở ghế tựa, đứng dậy đi ra.

Nguyễn Hâm Kiều mới nhỏ giọng hỏi: "Tiêm cánh tay vẫn là như nhau thôi?"

Y tá cười nói: "Tiêm cái miệng."

Nguyễn Hâm Kiều cẩn thận xem xét bác sĩ nam mang khẩu trang, che miệng hỏi y tá nhỏ: "Cô tiêm cho tôi sao?"

Y tá nhỏ cười không dừng được: "Đúng."

Lúc này Nguyễn Hâm Kiều mới an tâm, ngoan ngoãn cùng cô vào bên trong tấm rèm màu lam.

Giường ngủ trong bệnh viện rất eo hẹp, Quan Triệt nhờ quan hệ gọi người mang thêm một giường đôi, sắp xếp hai người bọn họ ở cùng nhau.

Đầu càng ngày càng đau, Nguyễn Hâm Kiều lại không chịu ngủ, ghé vào bên cạnh lão ba, lòi kéo tay ông, mạnh mẽ chống tay đối diện ông. Cuối cùng không nâng lên nổi đầu gối, Quan Triệt ôm cô đến trên giường bên kia, kéo chân qua.

Nguyễn ba đỡ giường ngồi dậy, lưng ta lưng túng, muốn nói chút lời cảm ơn, mở miệng, cuối cùng lại nhẹ giọng nói: "Mau trở về nghỉ ngơi đi, hôm nay thật sự vất vả cho cậu, vội trước vội sau giúp chúng tôi nhiều như vậy."

Quan Triệt hơi hơi vuốt cằm, sau khi rời khỏi đây lại đi đến trước y tá, tìm được y tá trực ban, nhờ đối phương lưu ý đến giường bệnh số 24, nếu buổi sáng còn không hạ sốt liền thông báo cho anh.

Y tá vừa vặn chính là người vừa tiêm cho Nguyễn Hâm Kiều, nhớ được giường ngủ của cô, cười đáp ứng, mắt đầy hâm mộ hỏi: "Anh là bạn trai của cô ấy? Tình cảm của hai người thật tốt."

Quan Triệt không phủ nhận, thấp giọng nói phiền toái.

Sáng sớm hôm sau, Nguyễn Hâm Kiều sớm bị tiếng người bên ngoài lui tới đánh thức, ngồi dậy nhìn sang giường ngủ bên cạnh, thấy lão ba ở chỗ này mới an tâm.

Vừa qua khỏi sáu giờ, cô ách xì một cái, lại nằm trở về, cả người yếu ớt không có khí lực, không muốn động.

Không bao lâu y tá đi vào, đo nhiệt độ cho cô.

Nhiệt độ đã giảm gần như bình thường, chính là vì đói bụng, tay chân đều không có lực nằm sấp, càng nằm càng cảm thấy dường như cả người bị đánh vào trên giường, không dậy được.

Nguyễn ba cũng tỉnh, xuống giường mang giày, hỏi cô muốn ăn cái gì, ông đi xuống mua.

Nguyễn Hâm Kiều nháy mắt lại bắn lên, vội vàng ấn ông trở về ngồi, bảo với ông: "Về sau đổi lại là con chăm sóc cho ba, ba phải nghe lời con nói, không cần chạy loạn."

Chuyện ngày hôm qua cũng là một ngăn trở trong lòng Nguyễn ba, bởi vì chính mình mà khiến cho mọi người xung quanh bận việc đến nửa đêm, còn làm hại con gái mắc mưa phát sốt, trong lòng ông rất áy náy, thờ dãi lại ngồi xuống.

Vội vàng đến mức đồ dùng cá nhân đều không chuẩn bị, Nguyễn Hâm Kiều chỉ đơn giản rửa mặt súc miệng, mặc quần áo tối hôm qua Quan Triệt kiên trì bắt phải thay đồ bệnh nhân, đi xuống lầu mua đồ ăn.

Ra cửa liền gặp Quan Triệt theo đầu hành lang bên kia đi tới, áo khoác khoát lên một bên cánh tay, một tay mang theo mấy túi đồ vật, một thân khí chất đi qua hành lang bệnh viện chật chội, cùng với hoàn cảnh ồn ào quanh mình không hợp nhau.

Miệng đã không tự chủ được mà dâng lên, Nguyễn Hâm Kiều chạy chậm đi đón anh, đến trước mặt anh, lại mắc cỡ ngại ngùng.

"Hạ sốt rồi sao?" Quan Triệt cúi đầu nhìn cô, vẻ mặt nhu hòa.

"Ừ." Nguyễn Hâm Kiều chẳng biết sao lại đỏ mặt, tựa như che giấu gì đó trong tay áo rộng lác lác.

Ngày hôm qua cô xông vào màn mưa, còn chưa kịp tắm rửa, tóc rối loạn, buổi sáng chỉ tùy tiện bắt hai cái, hơn nữa sắc mặt tiêu tụy, cả người hoàn toàn khó coi không hợp.

Nhưng mặt của cô hồng hồng, con mắt nhanh như chớp xoay xoay, thân thể cũng uốn éo uốn éo, Nguyễn Hâm Kiều vẫn linh động hoạt bát như trước. Trong lòng giống bị móng vuốt của con mèo nhỏ cào qua, hơi hơi ngứa, Quan Triệt không dấu vết dời tầm mắt, thanh âm không hề khác thường: "Vào đi thôi."

Nguyễn Hâm Kiều che ở trước mặt anh không nhúc nhích, rầm rì hai tiếng.

Quan Triệt nhìn cô, cúi đầu lên tiếng hỏi: "Làm sao vậy?"

Không thể nào a, chính là... Nguyễn Hâm Kiều dùng tay áo che khuất nửa gương mặt, lộ ra một đôi mắt đen bóng, nhìn anh, chớp mắt.

"Muốn ôm ôm..."

Cô nhỏ giọng nói một câu, lại nhanh chóng che mặt lại, cúi đầu, mí mắt run run. Quan Triệt không lên tiếng, bất chợt cô liền lặng lẽ nâng mắt nhìn anh, nhìn đến ánh mắt của anh, lại lập tức giống con thỏ bị phát hiện, vội vàng lại nghịch ngợm né tránh.

Trong lòng cảm giác khác thường càng mãnh liệt, ánh mắt Quan Triệt dừng lại ở trên mí mắt của cô không ngừng lay động, ngón tay nắm áo khoác giật giật, một lát sau, nâng tay, ôm cô vào trong lòng.

Thân thể bị ngã về phía trước bước một bước nhỏ, Nguyễn Hâm Kiều ôm mặt cười trộm lập tức mở hai tay, dùng sức ôm lấy thắt lưng của anh, mặt dán vào trong ngực anh, ngây ngô cười không ngừng.

Nhóm người nhà của bệnh nhân đi qua đi lại ở hành lang bệnh viện không e dè đánh giá hai người trẻ tuổi ôm ấp nhau, Nguyễn Hâm Kiều trốn ở trong lòng anh không thấy được, Quan Triệt đã có chút không được tự nhiên, ôm vài giây liền buông ra.

Nguyễn Hâm Kiều thu được chuyển biến tốt, tâm tình nhảy nhót không kiềm chế được, ngay cả việc giúp anh cầm đồ vật cũng quên, xoay người sôi nổi đi đẩy cửa.

"... Ba ba!"

Bước chân Nguyễn Hâm Kiều cứng đờ, nhanh chóng nhìn lão ba theo phía sau cửa đi ra, há hốc mồm.

Nguyễn ba chạy tới bên giường ngồi xuống, giống như mọi chuyện đều không xảy ra, không nhìn cô.

Quan Triệt mang theo đồ vật đi tới, thái độ kính cẩn cúi đầu nghe, gọi ông một tiếng: "Bác trai."

Nguyễn ba bị nghe một tiếng bác trai này khiến cho có chút luống cuống, không biết nên trả lời như thế nào, nghĩ đến con gái nhà mình liều mạng đưa ánh mắt, ho một tiếng, xoa xoa quần đứng lên: "A, cậu tới rồi..."

"Mang bữa sáng cho mọi người, còn có cả quần áo để thay." Quan Triệt bỏ xuống đồ vật, Nguyễn Hâm Kiều vội vàng đến bên giường đẩy cái bàn nhỏ lên, giúp anh lấy cặp lồng com giữ ấm mở ra.

"Cám ơn học trưởng..." Từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, thật sự anh vì cô làm rất nhiều, Nguyễn Hâm Kiều đều không biết nên biểu đạt lòng biết ơn của mình như thế nào.

"Không cần." Quan Triệt nhìn cô thì vẻ mặt không tự giác trở nên nhu hòa, "Mọi người từ từ ăn, về nhà nghỉ ngơi nhiều."

Quan Triệt không ở lâu, Nguyễn Hâm Kiều lưu luyến không rời tiễn anh ra ngoài, lúc trở về phát hiện lão ba không động đến dù một ít, ngồi ở bên kia, vẻ mặt khuôn mặt u sầu.

Thấy cô trở về, vẫy tay gọi cô đi qua, cân nhắc mở miệng.

"... Con cùng cậu ta là xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Sáng sớm chú Bằng cùng Cường Tử bày ra xe bánh nhà mình đến bệnh viện đón người, Cường Tử còn ở công viên trong tiểu khu hái được hai đóa hoa, cho Nguyễn Hâm Kiều cùng Nguyễn ba một người một cái.

"Chú Bằng, chân người còn đau không?" Nguyễn Hâm Kiều cùng lão ba ngồi ở phía sau, cầm hoa hỏi, "Ngày hôm qua mưa lâu như vậy, có bị cảm không? Còn có Cường Tử?"

Cường Tử ngồi ở ghế phụ của xe, trong túi lấy ra một khối sôcôla cho cô: "Em tuổi trẻ, thân thể rất tốt, không có việc gì! Ba em bị bệnh cũ, ngày hôm qua dán thuốc dán, ông nói không tốt, còn nói buổi chiều muốn ngâm nước nóng. Kiều Kiều, chị cũng đi ngâm một hồi đi, hơi ấm."

"Chị không đi."

Nguyễn Hâm Kiều chu miệng, quan hệ của cô cùng Quan Triệt bây giờ đột nhiên tăng mạnh, nói không chừng ngày nào sẽ tương thân tương ái, đến lúc đó cởi áo một thân lửa quanh người, cũng không tốt đẹp lắm.

"Không đi thì không đi," Cường Tử thở dài, "Con gái các người đều muốn xinh đẹp không uổng phí, không giống như lão già thô lỗ chúng tôi."

Nguyễn ba cùng chú Bằng đều vui vẻ, Nguyễn Hâm Kiều cười cầm hoa gõ trên đầu nhóc một cái: "Nhóc cũng có tay có chân, còn là đàn ông."

Cường Tử hơi nhúc nhích, chính mình cũng cười cho vui.

Nửa ngày, dường như Cường Tử chợt nhớ tới cái gì, vỗ đùi ồm ồm một tiếng, quay đầu hỏi cô: "Chú Quan ngày hôm qua làm gì a, giống như rất có biện pháp."

Nguyễn ba vừa nghe liền xoay đầu qua, nhìn ngoài cửa sổ, nhưng chú Bằng tò mò hỏi: "Cái gì chứ?"

Nguyễn Hâm Kiều nhìn vẻ mặt kháng cự của lão ba, cân nhắc giải thích nói: "Là một người bạn của con, ngày hôm qua giúp đỡ rất nhiều, may mắn có anh mới tìm được ba con."

Chú Bằng nga một tiếng, lại kể lể Cường Tử: "Bạn của chị con, làm sao con có thể gọi là chú, đứa nhỏ này thế nào lại không hiểu lễ phép như vậy."

“Con nhìn anh cảm thấy tuổi rất lớn, đoán chừng so với ba chỉ kém vài tuổi.”

Nguyễn Hàm Kiều vụng trộm trừng mắt nhìn Cường Từ: “Nào có, anh cũng mới ba mươi thôi mà!”

“Phải không.” Cường Từ giống như kinh ngạc, “Vây dáng vẻ của anh ta cũng quá già đi, nhìn cứ nghĩ là bốn mươi rồi đó.”

“Cường Từ!” Nguyễn Hàm Kiều nóng nảy, nắm một quyền ở trên vai nó.

Hình như cô là thật sự tức giận, Cường Từ bủn rủn, không hề rảnh.

Bao nhiêu thôi thì chú cũng nghe ra chút mùi vị, cũng trừng mắt nhìn Cường Từ, thừa dịp lúc xe dừng lại chờ đèn đỏ, quay đầu dùng khẩu hình miệng hỏi Nguyễn Hàm Kiều: “Lần trước mua dưa hấu cho người kia?”

Nguyễn Hàm Kiều gật gật đầu.

Chú Bằng liền nở nụ cười, đưa tay vỗ đầu Cường Từ một cái, sau đó lại cười hề hề hỏi Nguyễn Hàm Kiều: “Anh ta bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi mốt.” Nguyễn Hàm Kiều nhỏ giọng trả lời.

“A, kia rất tốt, chừng chặc.”

Cường Từ lại không nín được xen mồm: “Ba xem, bốn bỏ năm lên cũng không phải là bốn mươi sao.”

Nguyễn Hàm Kiều tức giận quát hoa đến trên đùi nó: “Em không cần nói với chị!”

Vốn lão ba không quá vừa lòng cô cùng Quan Triệt, buổi sáng đến bệnh viện chào hỏi, cô trả lời nói cô thích Quan Triệt, Quan Triệt hẳn là cũng thích cô, Nguyễn ba lại nói: “Làm sao mà con biết? Có lẽ chính là nhà người ta gia giáo tốt, đối với ai đều thân thiện như vậy?”

Nguyễn Hàm Kiều liền nói không ra lời, cũng không thể nói chính cô có thể cảm nhận được anh thích cô.

Nói ra, có lẽ mỗi người đều cho rằng cô quá chung tình nên ảo tưởng.

Chú Bằng trực tiếp đưa hai người đến chính nhà mình, thím Bằng ở nhà bận việc hết buổi sáng, chuẩn bị không ít đồ ăn, nói là chúc mừng tất cả mọi người đều bình an.

Thực ra Nguyễn Hàm Kiều còn có cảm giác như cả người nhũn ra, uống chút trà nóng nghỉ ngơi một lát, bỏ chạy đi vào phòng bếp giúp đỡ thím Bằng.

Cường Từ nói nói mấy câu không ai để ý, trở về phòng chơi trò chơi.

Nguyễn ba cùng chú Bằng ở phòng khách uống trà, trong lòng Nguyễn ba còn đặc biệt để ý chuyện đàn ông lớn hơn tuổi này cho con gái mình, chưa kể đến việc cặn sạch sức lực, ngồi ở nơi kia mặt ủ rũ chau.

Trong lòng chú Bằng đã có cân nhắc khác, hai ông bạn già đối lập không nói gì, sau nửa ngày chú Bằng mới chủ động mở miệng.

“Lão Nguyễn a, ông và Đường Xuân, thật sự là một chút chú ý đều không có?”

Nhắc tới chuyện này Nguyễn ba liền không cao hứng: “Thế nào còn nói việc này, tôi một người rất tốt, không có tâm tư kia.”

“Tôi biết ông luôn nhớ thương mẹ Kiều Kiều, không vừa ý cùng người khác tái hợp, nhưng mà cũng phải vì đứa nhỏ mà ngẫm lại có phải không?” Chú Bằng thở dài, “Ông không thấy được, ngày hôm qua phát hiện không thấy ông, Kiều Kiều đều khóc thành cái dạng gì, đổ mưa lớn như vậy, một bên khóc một bên chạy, gọi cho ông trở về, nó có một mình rất sợ hãi... Ai, đứa nhỏ kia, tôi nhìn mà đau lòng...”

Ánh mắt Nguyễn ba đau xót, cầm tay che mặt.

Chú Bằng không đành lòng, vỗ vỗ vai ông, ngừng một lát mới nói: “Đều là đàn ông, tôi hiểu ông mà, nhưng giờ ông bị bệnh, không có người thân ở bên cạnh chăm sóc quả thực không được. Tìm một người bạn già để có thể giúp đỡ lẫn nhau, nếu thực sự ông không đồng ý, để cho Kiều Kiều tìm giúp một người dì nào đó, nó ở bên ngoài làm việc, ít nhiều cũng có thể an tâm.”

“Có đôi khi tôi cũng suy nghĩ tới, còn không bằng cùng đi theo mẹ nó, ở lại đây chỉ gây thêm phiền toái cho nó thôi...” Nguyễn ba cũng nhận không được rơi lệ, ánh mắt đau buồn không người.

“Nói cái gì a!” Chú Bằng vội vàng trách mắng, “Ông bỏ được để cho con gái mình chỉ có một thân lẻ loi hiu quạnh, ngày lễ ngày tết một người thân đều không có? Lời này đừng nói nữa, để nó nghe được thì rất buồn.”

...

Chuyện giúp đỡ tìm Nguyễn ba cuối cùng cũng đăng lên báo, xung quanh Nguyễn Hàm Kiều lại bắt đầu bận rộn.

Trước kia Nguyễn ba không muốn vì bị bệnh mà không thể tự lo cho cuộc sống của mình, cũng đau lòng tiền, bây giờ không thiếu tiền, cũng không thể không thừa nhận mình già. Cũng liên tục bướng bỉnh, gây thêm phiền phức cho đứa nhỏ cùng hàng xóm, không bằng bỏ xuống sự kiên trì này, cuộc sống của bản thân cũng thoải mái, tấm lòng cũng khoan dung hơn.

Người làm công việc nhà cũng không dễ tìm, may mà tình hình của Nguyễn ba coi như tốt, sinh hoạt cơ bản có thể tự lo, khó khăn về người chăm sóc không lớn; bệnh tình của ông tạm thời không nghiêm trọng, số lần phát bệnh không nhiều lắm, đối với người chuyên nghiệp có kỹ năng yêu cầu cũng không cao. Cho nên công việc quan trọng nhất của họ thực ra là “Chăm sóc”, chỉ cần chịu trách nhiệm một ngày ba bữa cho ông, giám sát ông uống thuốc, cùng ông đi loanh quanh tán bộ, đề phòng có thể ông lại lạc đường.

Bởi vậy Nguyễn Hâm Kiều nghĩ tìm một người có tính cách tốt, tuổi và thói quen sinh hoạt đều gần giống với Nguyễn ba, bình thường còn cùng góp đề tài tán gẫu với mọi người, hơn nữa tốt nhất có thể toàn bộ thời gian đều chăm sóc ông, như vậy dù công việc của cô xong quá muộn hoặc là cần đi thành phố khác, cũng có thể yên tâm.

Nhưng mà tìm một người chăm sóc như vậy thật sự khó tìm, hoặc là trong nhà còn có chuyện khác, không có biện pháp chăm sóc cả ngày; hoặc là tính cách không thích hợp, Nguyễn Hâm Kiều lo lắng ở cùng lâu ba không được.

Sau khi Quan Triệt biết được, giúp cô liên lạc với mấy công ty chuyên về việc nội trợ gia đình, Nguyễn Hâm Kiều cũng thấy không ít người chuyên nghiệp, nhưng lại không tìm được người vừa lòng.

Cô so sánh vài người giúp việc cũng không tệ sắp xếp dựa theo trình tự hài lòng, đưa cho lão ba, để cho ông chọn một người thuận mắt.

Nguyễn ba chỉ nhìn một cái, đã nói cô cứ chọn lựa đi, ông nhìn đến đâu là hình dáng.

Nhưng mà không biết đi Đường nghe được tin tức từ nơi nào, đến nhà một chuyện.

Nguyễn Hâm Kiều bung trà đưa nước tiếp đón, đi Đường cười để lại cô: “Con đừng bận rộn, đi là có việc tới tìm con, chúng ta ngồi xuống rồi nói đi.”

“Vâng ạ, đi cứ nói.” Nguyễn Hâm Kiều cười cười, ngồi ở bên cạnh cô, cầm gọt một quả táo.

“Tôi nghe nói bên nhà đang tìm người chăm sóc, vì chuyện này mà tôi đến đây.” Đi Đường liếc nhìn Nguyễn ba một cái, có chút ngượng ngùng nở nụ cười, “Ông cũng biết tình hình nhà chúng tôi, tôi là trụ cột chính trong nhà, đứa nhỏ đều lớn, không thường trở về, bình thường cũng rất nhàm chán. Lúc trước quả thật là muốn kết bạn với ông, tốt xấu gì cũng có người nói chuyện, nhưng là giống như dọa ông sợ, tôi thấy sau này ông rất ít đi loanh quanh tán bộ...”

Nguyễn ba cũng có chút xấu hổ: “Cô đừng nói như vậy.”

Đi Đường vừa cười: “Thực ra tôi chính là muốn tìm một người làm bạn, lại thấy tính cách của ông và tôi cũng hợp nhau, nhưng thấy ông còn không có suy nghĩ đến chuyện này.”

Nguyễn Hâm Kiều vụng trộm lôi kéo cô nói: “Đi Đường a người đừng để ý, ba con không có ý định khác, chỉ là ông quá nhớ thương mẹ con thôi.”

“Không có, cảm tình người một nhà của các người thật tốt, làm cho người ta hâm mộ.” Đi Đường nói, “Đi thấy các người đang tìm người chăm sóc, đến đây nói với hai người thử xem, đúng lúc đi ở gần đây, ban ngày có thể làm bạn với ba con, hai người cũng không cần bỏ tiền ra mời người khác.”

Nếu là đi Đường đã nói vậy, thật sự là tất cả đều rất thích hợp, nhưng mà còn phải xem ý của lão ba...

Đi Đường thấy cô đưa ánh mắt hướng qua Nguyễn ba, cũng nhìn về phía ông, cười cười: “Ông Nguyễn, ông cũng không cần suy nghĩ nhiều, chúng ta tựa như đã thành bạn bè, đều là hàng xóm láng giềng, cuối cùng thì đáng tin hơn người ngoài, cũng không cần phải tốn nhiều tiền của đứa nhỏ.”

Nguyễn ba do dự, nhất thời không nói chuyện.

“Tôi sẽ cố gắng giữ vững tâm lý, ông cảm thấy không ổn cũng không có việc gì, đều là hàng xóm.”

Nguyễn ba vẫn rối rắm, thờ dãi nói: “Cô cũng có ý tốt tôi xin nhận, nhưng tôi bị căn bệnh này trói buộc, rất phiền toái...”

“Không có chuyện gì.” Đi Đường cười đứng lên, “Tôi đi về trước, Kiều Kiều có rảnh sang nhà đi ngồi chơi, cùng trò chuyện với đi.”

Nguyễn Hâm Kiều đưa cô tới cửa, nhu thuận nói: “Dạ dạ, có thời gian con sẽ qua thăm người.”

Tiền bước đi Đường xong, lại thấy khuôn mặt lão ba đầy u sầu, Nguyễn Hâm Kiều đi qua ôm lấy ông: “Ba ba, ba không muốn thì coi như xong, không có việc gì. Chúng ta bỏ tiền mời người giúp đỡ, ba cũng đừng cảm thấy chính mình liên lụy tới người khác.”

Cuối cùng vẫn là lựa chọn người chăm sóc có mức độ vừa lòng cao nhất, Nguyễn Hâm Kiều chạy tới công ty chuyên quản lý gia đình ký hợp đồng, lúc trở về vừa khéo là thời gian cơm chiều, cô vòng đến cao ốc Quan Ý, tính đi tìm Quan Triệt cùng nhau ăn cơm.

Lần này tiểu thư ở trước đại sảnh không hỏi cô có hẹn trước, ngọt ngào lên tiếng gọi, để cô nghênh ngang đi vào.

Thang máy vip cần phải quẹt thẻ, Nguyễn Hàm Kiều cứ như bình thường chờ trước thang máy, nghe được tiếng “Đình ——” bên cạnh, hướng lỗ tai nghe ngóng, vội vàng chạy tới xem.

Quả nhiên Quan Triệt ở bên trong, cô lập tức giơ lên tay hướng anh “Hi ~” một tiếng, cười rất ngọt ngào.

Nhưng mà phản ứng của Quan Triệt có chút kỳ quái, rõ ràng là ngẩn người, sau đó nhìn người bên cạnh, vẻ mặt có chút cứng ngắc.

Lúc này Nguyễn Hàm Kiều mới chú ý tới, bên trong còn vài người đàn ông trung niên mặc tây trang phẳng phiu, quét mắt nhìn chăm chăm cô, đều là vẻ mặt ngạc nhiên.

“À!” Có một người đàn ông đáng vẻ hơi mập quay đầu xem xét Quan Triệt, ánh mắt ý đầy ẩn ý.

Quan Triệt hơi hơi cúi đầu, lần đầu tiên trong cuộc đời cảm nhận được cảm giác xấu hổ.

Thư ký Kim ở một bên cúi đầu hé miệng cười, Quan Hòa Quang cũng quay đầu liếc về phía con trai nhà mình sớm đã trưởng thành, khó được lúc phát hiện vành tai của nó hơi đỏ lên.

“Được rồi, em đi trước lo việc đi.” Giọng của anh rất thần nhiên mà nói.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Mấy vị này rõ ràng là trưởng bối của Quan Triệt, hơn nữa quan hệ không phải là nhỏ, Nguyễn Hàm Kiều vội vàng điều chỉnh lại tư thế, hướng tới các vị từ trong thang máy đi ra cúi chào một cái. Quan Hòa Quang đi ở phía trước mặt, vẻ mặt rất nghiêm túc liếc nhìn cô một cái, gật đầu.

Quan Triệt đưa Quan ba cùng vài vị đồng sự lên xe, mới phát hiện Nguyễn Hàm Kiều không cùng đi ra. Một lần nữa anh trở lại đại sảnh, đúng lúc ngay cầu dao điện ở trên tường tìm được người —— cả người dán tại mặt trên, vẫn không nhúc nhích.

Quan Triệt đưa cô xuống, vẻ mặt Nguyễn Hàm Kiều là một dạng đáng thương: “Có phải là đáng vẻ của em rất dọa người?”

“Không có.” Bộ dạng của anh nghiêm chỉnh trả lời.

Thật là một chút cũng không dễ được người mà...

“Đó là ba anh sao? Người dẫn đầu phía trước...” Nguyễn Hàm Kiều dè dặt cẩn thận hỏi.

Quan Triệt không có biểu cảm gì “Ừ” một tiếng.

Quả nhiên a... Nguyễn Hàm Kiều cực kỳ ảo não, lần đầu tiên gặp mặt ba chồng đại nhân lại là như vậy, rất thất bại ô ô...

“Đáng vẻ của anh và ba anh rất giống nhau aha ha.” Cô cười gượng hai tiếng, gặp Quan Triệt vẫn là vẻ mặt nghiêm túc, thu hồi một chút ý cười miễn cưỡng, cuối đầu xuống nhìn các ngón tay, than thở nói: “Sớm biết thế trước hết sẽ gọi điện thoại cho anh.”

Muốn cho anh một sự ngạc nhiên, kết quả chính mình lại bị tròng kính sợ.

“Ăn cơm chưa?” Quan Triệt không tiếp tục đề tài kia, dẫn cô đến bãi đỗ xe.

Nguyễn Hàm Kiều giống con thỏ bị giật mình quá độ, một tác cũng không rời theo phía sau lưng anh, giậm những bước chân nhỏ: “Chính là tìm anh cùng nhau đi ăn cơm.”

Vì gặp nhau hoàn toàn ngoài dự đoán, hai người đều không có tâm trạng ăn cơm. Nguyễn Hàm Kiều rất sợ hãi bản thân mình để lại ấn tượng không tốt trong tương lai cho ba chồng, càng sợ hãi là Quan Triệt vì cô đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Quan ba sẽ tức giận.

Cô còn chưa kịp xác định tình cảm của anh đối với mình, trong tình trạng mơ hồ như vậy, gặp ba chồng tương lai dường như hơi sớm, chưa kể đến việc không có chuẩn bị trước về ngoại hình.

Nguyễn Hàm Kiều liên tục thở dài, đang ăn hải sản cũng không cảm thấy mùi vị.

Thực ra mấu chốt quan trọng nhất là thái độ của Quan Triệt.

Anh vẫn là như trước kia nói chuyện rất ít, mặt đen không có biểu cảm, ánh mắt thâm thúy, không để lộ cảm xúc gì ra ngoài, nhưng Nguyễn Hàm Kiều

cảm thấy anh có chút không yên lòng. Có lẽ là do cô nghĩ nhiều.

Buổi tối Quan Triệt đưa cô về nhà, Nguyễn Hàm Kiều không có hoạt bát nhiệt tình như ngày xưa, có vẻ an tĩnh hơn rất nhiều, xuống xe vẫy tay với anh hẹn gặp lại, lại không có mượn cơ hội hôn anh.

Quan Triệt vẫn như trước nhìn cô lên lầu mới rời khỏi, lái xe quay về nhà.

Tường Du đã ăn qua com chiều, đang ăn hoa quả và xem phim Hàn, thấy anh một người trở về, ngạc nhiên nói: "Không cùng với ba con và bọn người họ ăn com sao, thế nào trở về trước? —— hôm nay mua dâu tây, rất tươi mới, con ném thử đi."

"Có hẹn với bạn." Quan Triệt giải thích một câu, ngồi vào trên sofa, ngắt một trái dâu tây bỏ vào trong miệng, mùi vị ẽ ảm ngọt ngào tràn ngập đầu lưỡi.

Tường Du cũng không hỏi nhiều, xem sắc mặt anh không quá thoải mái, khuyên nhủ: "Một mõi thì trở về phòng ngủ đi."

Quan Triệt đứng lên: "Mẹ cũng sớm nghỉ ngơi một chút."

Tường Du thuận miệng lên tiếng, cầm dâu tây tiếp tục xem tivi: "Ừ, mẹ chờ ba con trở về."

Trở về phòng tắm, tắm rửa bằng nước ấm, mở mắt rồi nhắm mắt, nước bốc hơi sương phủ vào mặt hiện ra khuôn mặt nhỏ nhỏ trắng trắng, hoặc giận dữ hoặc cười, còn có hôm nay lông mày có chút ưu sầu.

Quan Triệt lau mặt, tắt nước đi.

Mặc vào áo ngủ đi ra, nhìn di động, có một tin nhắn chưa đọc:

—— học trưởng, anh giận em sao? t^t

Anh không thường động vào điện thoại để nhắn tin, trực tiếp lấy điện thoại gọi lại.

Sau khi kết nối, truyền đến thanh âm mềm yếu của cô: "Học trưởng, anh về nhà sao?"

"Ừ." Quan Triệt đứng ở bên cửa sổ, nhìn ánh đèn thủy tinh sáng chói phía dưới sân, "Còn chưa ngủ?"

"Em vừa tắm rửa xong." Nguyễn Hàm Kiều cời hài ghé vào trên giường, đã thổi khô tóc một nửa vén qua một bên, kéo qua một con rối đặt dưới người.

Bên tai vang lên vài tiếng động nhỏ, Quan Triệt kim lòng không được nhớ lại khi cô tắm rửa làn da trắng có chút hồng, bộ dáng tóc ướt sũng—— ngẫu nhiên gặp qua một lần, gần như có chút khó quên...

Anh nâng tay nhéo mi tâm.

Nguyễn Hàm Kiều điều chỉnh tốt tư thế, mắt hứng hơi dầu miệng: "Anh giận em có phải hay không? Cũng không nói với em..."

"Không có." Quan Triệt đi đến trước bàn, tìm ra hộp thuốc lá cầm điếu thuốc, muốn đốt, đã đưa tới bên miệng, dừng một chút lại bỏ xuống. Anh kéo ghế dựa ra ngồi xuống, dựa vào phía sau, thản nhiên nói: "Đừng nghĩ nhiều."

Nguyễn Hàm Kiều rầu rĩ "Ừ" một tiếng, ngừng hai giây, lại hừ hừ nói: "Em không phải cố ý, không cho anh giận em, em không biết sẽ gặp phải bọn họ..."

"Được." Quan Triệt có chút muốn cười.

Mặc dù chỉ có một chữ ngắn ngủn, Nguyễn Hàm Kiều vẫn sâu sắc nghe ra được một tia sung sướng, về chút phiền não nhỏ này trong nháy mắt liền tan biến, ôm con rối hồ ly lăn một vòng.

Hai người ở hai đầu điện thoại trầm mặc, phảng phất có thể nghe được tiếng hít thở nhợt nhạt lẫn nhau.

Gần là như thế này, Nguyễn Hàm Kiều liền cảm thấy trong lòng ngọt ngào đi.

"Anh buồn ngủ sao?" Nguyễn Hàm Kiều hỏi.

"Còn chưa có."

Cô cắn môi hỏi: "Vậy có thể đợi đến lúc em ngủ thì anh mới gác điện thoại được không?"

"Được."

Yes! Nguyễn Hàm Kiều cười đến ánh mắt đều híp thành một đường "Vậy anh chờ em một chút nha!"

Cô chạy tới đắp mặt nạ, nằm ngẩng mặt, di động mở âm lượng lớn để ở bên cạnh. Quan Triệt thật sự không tắt máy, hai người câu được câu không nói chuyện, thẳng đến Nguyễn Hàm Kiều đắp mặt nạ xong đi rửa mặt, lại thoa kem mắt và kem cổ, đi tắt đèn lớn, nằm ở trong ổ chăn.

"Em muốn đi ngủ."

"Ừ, ngủ ngon."

"Ngủ ngon..." Nguyễn Hàm Kiều hôn vào điện thoại một cái, vui mừng ngắt điện thoại, ấn vào đèn ngủ, tiến vào trong ổ chăn.

Cuối cùng cho Nguyễn ba chọn lựa một người chăm sóc không vừa ý là người phụ nữ đã bốn mươi tuổi, gọi là Lý Như, dáng người thiên gầy, nói không nhiều lắm, làm việc rất nhanh nhẹn, việc nhà làm được gọn gàng ngăn nắp không nói, cũng có kinh nghiệm chiều cổ bệnh nhân, trước hiểu rõ tình hình sức khỏe Nguyễn ba, sau đó một ngày ba bữa đều là dựa theo thực đơn dinh dưỡng.

Nguyễn Hàm Kiều quan sát vài ngày, cũng rất hài lòng.

Duy nhất có một điểm không tốt chính là, mỗi ngày đúng sáu giờ khi làm xong cơm chiều thì tan việc, một phút đồng hồ đều không trì hoãn. Công việc của Nguyễn Hàm Kiều thì không biết được thời gian, chưa hẳn có thể trở về nhanh được.

Nhưng cũng may khi đó bình thường chú Bằng đều dọn quán, nếu lúc người chăm sóc rời khỏi mà Nguyễn Hàm Kiều còn chưa có trở về, liền gọi Nguyễn ba đến trong nhà, chơi mạt chược hoặc là tán gẫu.

Công việc của Nguyễn Hàm Kiều ở Quang Diệu cũng dần dần đi vào nề nếp, sau lần quảng cáo thực phẩm trước kia, Phó Hiệu lại sắp xếp một quảng cáo quần áo làm chiều bài.

Trừ lần đó ra, làm nghệ nhân cho Quang Diệu, bộ kịch tự làm «sổ tay tu luyện người yêu» này có hai nữ chính cũng rất thành công.

Diễn viên cùng mọi công tác chuẩn bị đều đã sắp xếp ổn thỏa, quyết định cuối tháng tám bắt đầu quay.

Chỉ còn thời gian có vài ngày, Nguyễn Hàm Kiều như ngựa không dừng theo Phó Hiệu gặp nhà tài trợ nói chuyện hợp tác, thăm hỏi người sản xuất biên kịch chờ vài vị nữa mới bắt đầu.

Dữ Liều từng đưa cô gặp qua vị Vương tỷ kia là một biên kịch chính, đã là lần thứ ba cô cùng Quang Diệu hợp tác, ở trong nhóm kịch địa vị không thấp. Chính là trong chớp mắt Nguyễn Hàm Kiều đã thay đổi công ty, người đại diện bên cạnh cũng không phải người trước kia, khi gặp mặt Vương tỷ không có chút kinh ngạc, vừa thấy mặt tựa như rất quen chào hỏi với cô, thái độ rất thân thiện, còn thay con gái cảm ơn cô lần trước đã tặng lễ vật.

Phó Hiệu rất kinh ngạc, lúc trở về lặng lẽ hỏi Nguyễn Hàm Kiều một chút, Vương tỷ chính là phó tổng người có quyền cao chức trọng ở Quang Diệu, cùng cô chào hỏi quan hệ thật sự rất tốt.

Địa điểm quay «sổ tay tu luyện người yêu» ở thành phố S, Nguyễn Hàm Kiều phải rời nhà ít nhất hai tháng, lo lắng cho lão ba, nói vài chuyện cùng chị Như, đưa tiền lương gấp hai lần với điều kiện nhờ cô mỗi ngày ở lại thêm ba giờ, sau khi nhìn lão ba đi ngủ mới rời khỏi.

Giữa lúc quay phim sẽ có ngày nghỉ, máy bay chỉ cần hai giờ, thực đang lo lắng những lúc cô có yêu cầu có thể trở về.

Còn có một chuyện không bỏ xuống được, là Quan Triệt.

Đây là giai đoạn hai người phải xa nhau, cũng không biết là phúc hay họa.

Đêm hôm trước khi đi, cùng với nhà tài trợ thương lượng công việc rồi cơm nước xong đã qua chín giờ, hình như trời lại muốn mưa, vừa ra khỏi khách sạn đã đối mặt với một cơn gió, Nguyễn Hàm Kiều có một chút run run, đột nhiên cũng rất muốn gặp Quan Triệt.

Công ty cho trợ lý gọi là Hoa Hoa ở bên ngoài xe chờ cô, Nguyễn Hàm Kiều lên xe, nói với cô Hoa muốn đi đến đường Tân Bình.

Cô Hoa sững sốt, nâng kính đen trên mũi: "Đã trễ thế này qua bên kia làm chi, không trở về nhà sao?"

"Nhóc con không cần lo cho nhiều như vậy." Nguyễn Hàm Kiều mở miệng cười, đưa tay đánh vài nhịp nhỏ ở trên đầu gối, "Một lát đến nơi em liền trở về nhà đi, không cần phải vào cùng chị."

"Ừm được." Vừa quen biết vài ngày, cũng không quen thân, Hoa Hoa cũng ngượng ngùng không hỏi thêm.

Chạy tới nhà của Quan Triệt hoàn toàn là ý định trong nhất thời, bị kích động muốn gặp anh, quên mất bình thường anh đều về nhà chính, không ở nơi này.

Ấn chuông cửa thủy chung không có người trả lời, Nguyễn Hàm Kiều liền phản ứng, thầm mắng chính mình quả thực rất đáng tội, sau đó nản lòng dựa vào tường ngồi xổm xuống, không cam lòng cứ trở về như vậy, cầm di động gọi điện cho Quan Triệt.

Bên kia, Quan Triệt vừa mới kết thúc một trận xã giao, uống đến gần say, về nhà trước tiên lên lầu tắm rửa. Đi ra từ phòng tắm, nghe được tiếng chuông điện thoại, anh đang muốn đi qua thì tiếng chuông ngừng.

Đưa tay qua vừa thấy, tám cuộc gọi nhỡ, toàn là đến từ Nguyễn Hàm Kiều.

Còn có hai cái tin nữa:

—— học trưởng, anh đang bận sao?

—— học trưởng, sao anh lại không nhận điện thoại... ư^t

Không biết làm sao mí mắt lại nháy dưng, Quan Triệt ra ban công gọi điện thoại lại cho cô, đẩy cửa ra, từng trận gió mát lạnh đánh tới.

Ở cửa ngồi nửa giờ, gọi điện thoại cũng tìm không ra người, Nguyễn Hàm Kiều đã chuẩn bị dẹp đường quay về nhà, vừa mới đến thang máy liền nhận cuộc gọi của Quan Triệt, cô nhanh chóng bắt máy, có chút mất hứng hỏi: "Học trưởng, anh đi chỗ nào, làm sao không nhận điện thoại của em?"

"Vừa đang tắm." Quan Triệt cho rằng cô gấp như vậy là đã xảy ra chuyện gì, liền có chút nghiêm túc, "Chuyện gì?"

Nhưng mà giọng điệu của anh nghiêm túc lại không biết bản thân có chút cứng rắn, Nguyễn Hàm Kiều đã quen với sự ôn nhu của anh, nhất thời lại ghen ngào, nửa ngày mới rầu rĩ nói: "Không có việc gì... Anh cứ bận việc đi, em không quấy rầy anh..."

Nói xong ủy khuất méo méo miệng, liền muốn tắt điện thoại.

Giọng nói của cô một lát sốt ruột một lát lại hạ thấp xuống, Quan Triệt nhất thời không kịp phản ứng.

Đợi qua vài giây, bên kia không rên một tiếng, căn bản không có ý tứ giữ lại, Nguyễn Hàm Kiều càng tức giận, ngón tay ấn vào nút màu đỏ, sắp ấn xuống dừng lại, một lần nữa lấy điện thoại gác qua bên tai, thờ phỉ phỉ nói: "Anh tắm rửa với cô mỹ nữ nào đó!"

Đối với cô lãnh khốc vô tình như thế, nhất định là có nuôi chó nhỏ ở bên ngoài!

"... Tôi chỉ có một mình." Quan Triệt buồn cười lại bất đắc dĩ, xoa xoa mi tâm.

Nguyễn Hàm Kiều hừ một tiếng: "Em không tin!"

"... Thật sự."

Thang máy đến lầu một, Nguyễn Hàm Kiều chậm chậm đi ra, đi hai bước lại dừng, dán trên tường.

"Em đang ở nhà của anh." Cố ý không nói rõ là nhà nào, nghĩ muốn dọa anh. Cô ôm máy tính rầm rì nói: "Ngày mai em phải đi thành phố S, hai tháng mới trở về..."

Quan Triệt lại không bị cô lừa gạt, phản ứng rất nhanh theo lời cô nói đi đến ngôi nhà ở đường Tân Bình, nhất thời không phân biệt rõ tư vị cuộn cuộn trong lòng là gì, trầm ngâm một lát, xoay người rời khỏi cửa sổ: "Ồ đó chờ tôi."

Nguyễn Hàm Kiều liền lập tức cao hứng đứng lên, ở đầu điện thoại bên này cười tươi như hoa, giọng điệu nói chuyện lại cố ý làm bộ như không để ý: "Oh, vậy anh nhanh một chút."

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Quan Triệt đi từ phòng xuống phía dưới, vừa khéo gặp phải Tường Du đang đi rót nước, nhìn anh thay đổi một thân quần áo ăn mặc ngay ngắn chỉnh tề, buồn bực nói: "Muốn đi ra ngoài sao? Đều đã trễ thế này..."

"Hiện giờ có chút có chút việc."

"Gọi lái xe đưa con đi, uống nhiều rượu như vậy, đừng lái xe." Tường Du dặn dò một câu, liền trở về phòng.

Quan Triệt gạt đầu, cài xong nút áo ở cổ tay, xuống lầu.

Từ Thanh Xuyên đi đến nhà ở đường Tân Bình, đi xe mất 30 phút, khoảng thời gian này đi qua rất nhiều lần, trên đường đi qua vài ngã đường gần như là muốn thuộc lòng.

Quan Triệt dựa vào phía sau ghế ngồi, trong lúc đi có mở mắt ra vài lần, phát hiện còn có một đoạn đường mới, lại nhắm mắt.

Gió đêm có chút lạnh, trong lòng Nguyễn Hàm Kiều lại một mảnh nóng bỏng, cao hứng phấn chấn chạy đến bên ngoài đợi một lát, bị gió thổi không chịu được, lại chạy về.

Trong khoảng thời gian chờ đợi không nhận được lại gọi điện thoại cho Quan Triệt, hỏi anh đã đến đâu, bản thân cũng rất nhanh sắp trở thành cương thi.

Quan Triệt trả lời khoảng năm phút nữa sẽ đến, Nguyễn Hàm Kiều cũng rất vui về tắt điện thoại, vội đến bên cạnh tường xem ảnh phản chiếu chỉnh lại tóc, ở dưới ánh đèn vòng vo vài vòng, tìm được một góc độ phản chiếu ảnh đẹp nhất, vỗ vỗ váy, đưa tay ra phía sau lưng, kiễng chân ngóng trông.

Quan Triệt vừa tiến đến liền nhìn thấy cô dưới ánh sáng rực rỡ màu cam, với một dạng quần áo cổ xưa màu đen qua đầu, kiểu dáng rất đơn giản, không có trang sức gì, cổ áo là hình cuộn sóng, giữa nét tao nhã mang theo vài phần hoạt bát.

Ngon đèn ấm áp, cô tươi cười rất ngọt, một màn ôn nhu như vậy rất khó khiến cho lòng người không rung động.

Quan Triệt lững thững đi tới, ý nghĩ mãnh liệt muốn ôm cô vào lòng.

Anh bước đến cách hai thước, Nguyễn Hàm Kiều đã không chịu nổi tâm bất đầu ngứa, nhón chân đi khắp khiêng, nhanh chóng đi về phía trước.

Cơ thể ấm áp mềm mại va chạm vào trong lòng, Quan Triệt giang hai cánh tay đón được, chớp mắt trong lòng bị một loại cảm giác thỏa mãn kỳ diệu chiếm cứ, giống như tất cả áp lực và mệt mỏi trong một ngày đều cùng tan biến.

Ôm vài giây, Quan Triệt thả lỏng cánh tay, nắm tay Nguyễn Hàm Kiều, dắt cô đi vào thang máy.

Bàn tay của anh so với cô thì lớn hơn nhiều, Nguyễn Hàm Kiều rất vui vì cảm giác tay bị anh nắm trong tay, khoe miệng liên tục nhếch lên, đứng tựa bên anh, nghiêng đầu, dán vào cánh tay anh.

Những con số trong thang máy không ngừng gia tăng, tim Nguyễn Hàm Kiều đập càng lúc càng nhanh, tiếp theo, có phải thật sự có thể phát sinh chút gì đó hay không?

Lúc đứng trước cửa mở khóa, Nguyễn Hàm Kiều từ sau đưa đầu thăm dò, nhỏ giọng hỏi: "Em có thể chuyển vịn tay của mình vào đây không?" Quan Triệt nghiêng đầu nhìn qua, cô lại cười hi hi bổ sung, "Em sẽ không trộm đồ của anh đâu."

Muốn trộm cũng là trộm người...

Quan Triệt không nói, mở khóa mật mã ra làm vài thao tác, nói với cô: "Đưa tay qua đây."

Nguyễn Hàm Kiều vội vàng đưa ra ngón trỏ, đặt trên cửa sổ hiện mật mã.

Sau khi cài đặt thành công, Nguyễn Hàm Kiều lập tức dùng vịn tay của mình thử một lần, tràn ngập phấn khởi mở cửa vào nhà. Quan Triệt đi vào ở phía sau cô, đi vào cửa.

"Lạch cạch ——" một tiếng vang nhỏ, lỗ tai Nguyễn Hàm Kiều dựng thẳng, đứng bất động tại chỗ, có một luồng nhiệt chạy lên cổ.

Trời a bắt đầu phải làm sao bây giờ!

Rất xấu hổ rất thẹn thùng chờ mong anh!

Quan Triệt xoay người lại, cũng chần chờ.

Sau khoảnh khắc do dự, anh đi vào phòng khách, mở TV.

Nguyễn Hàm Kiều yên lặng cùng đi qua, ngồi xuống bên cạnh anh, hai người cùng xem tivi phát quảng cáo, trầm mặc.

Rất xấu hổ.

Muốn làm một chút chuyện gì đó không tầm thường nhưng không biết làm sao lại bắt đầu lúng túng.

Vài phút sau, Quan Triệt đứng dậy vào phòng bếp, bật lửa nấu nước.

Cơ thể Nguyễn Hàm Kiều cứng ngắc lúc này mới thả lỏng một ít, cúi đầu xoa xoa mặt. Xấu hổ như vậy cũng không phải là cách, phải tạo chút không khí, trong chốc lát mới tốt được.

Nước đã sôi, tắt lửa, rót vào hai cái ly thủy tinh.

Bên hông bò lên một đôi tay mảnh khảnh, ôm từ phía sau lưng anh, Quan Triệt ngừng lại, chậm rãi bỏ ấm nước xuống.

"Công việc hôm nay rất mệt sao?" Nguyễn Hàm Kiều dán mặt vào trên lưng anh, nhẹ nhàng hỏi.

Quan Triệt cúi đầu, nhìn phía trên cái ly đầy hơi nóng "Không mệt."

"Ngày mai em phải bắt đầu làm việc, nhanh nhất cũng hai tháng..." Nguyễn Hàm Kiều lặng lẽ cọ mặt, lời nói không chất dinh dưỡng "Mấy ngày nay cảm

thấy mọi người trong đoàn kịch, cảm giác ở chung đều rất tốt."

Quan Triệt đẩy vòng tay của cô trên eo mình ra, xoay người, Nguyễn Hâm Kiều nghiêm mặt nhìn anh, ánh mắt triền miên, điều khác thường nơi đáy mắt bắt đầu di chuyển, không khí xung quanh dần dần nóng lên.

"Em sẽ nhớ anh..." Thanh âm của Nguyễn Hâm Kiều rất nhẹ mà nói, hơi nâng khóe miệng, mang theo nét cười e lệ.

Anh không lên tiếng, ánh mắt dường như so với bình thường càng sâu chút, nâng tay, đưa tay mon trón trên má trắng nõn của cô.

Động tác kia thông thả mà mềm nhẹ làm dâng lên không biết bao nhiêu lần sóng ở tận đáy lòng, hô hấp của Nguyễn Hâm Kiều cũng tăng nhanh, mắt thấy anh chậm rãi cúi đầu, che khuất một chút ánh sáng, chút sáng chói. Cô nhắm mắt lại, kim lòng không được kiềm chân, hướng về phía anh.

Một bàn tay của Quan Triệt kéo cô, hướng vào trong lòng. Bốn khóe môi chạm nhau, cả hai người đều giật mình.

Môi của cô so với trong tưởng tượng còn muốn mềm mại hơn một chút, Quan Triệt hơi mở miệng, thử ngậm chặt một cánh môi, mềm yếu, hình như còn mang theo một chút vị ngọt.

"Uhm..." Cô run rẩy, theo bản năng nắm chặt quần áo của anh, chủ động hé miệng, đầu lưỡi trơn bóng thăm dò, liếm qua môi anh, mang theo chút cảm giác mát lạnh, rõ ràng là ý tứ khiêu khích. Hô hấp của Quan Triệt chậm lại, bàn tay nâng cái ót của cô, dùng sức để ôm cô về phía mình, đồng thời dùng đầu lưỡi trơn mềm vuốt lấy cô, động tác ôn nhu, lại không mất đi sự mạnh mẽ.

Nguyễn Hâm Kiều chỉ để ý dựa vào anh, thả lỏng cơ thể từ từ để anh ôm, hương thụ cũng đáp lại nụ hôn dịu dàng của anh, cả người đều bị bao bọc ở trong hơi thở của anh, hô hấp nóng rực, tâm cũng nóng dần.

...

Nụ hôn vừa lâu vừa dài qua đi, hô hấp hai người đều rối loạn. Quan Triệt chậm rãi lui ra, nhìn thấy trên mặt của cô đã đỏ ửng, ánh mắt trở nên mờ hồ, mờ to mắt, đáy mắt đầy sương mênh mông, đầy hơi nước.

Cô nhìn chằm chằm vào anh, ánh mắt có chút mờ mịt, cũng có chút ngốc, hơi hơi hé môi thở gấp, dường như cánh môi sưng lên một chút, hơi đỏ, rất đẹp mắt, khóe môi còn lưu lại chút ẩm ướt.

Quan Triệt dùng tay nhẹ nhàng lau đi, hôn lên trán của cô.

Nguyễn Hâm Kiều dần hồi phục lại tinh thần, nhích lại gần trong lòng anh, ngẩng đầu hỏi anh: "Học trưởng, em rất thích anh, anh cũng thích em sao?"

Quan Triệt không hé răng, cô không cam lòng ở trước ngực anh đầy đầy, thúc giục anh: "Cuối cùng là có thích hay không a?"

Tình cảm của anh luôn không để lộ ra ngoài, càng không hiểu cách nói rõ bằng lời, đối diện với cô một lát, rốt cuộc đối với sự cố chấp của cô cũng đành chấp nhận bại trận, lại cúi đầu, hôn trụ hai cánh môi thơm ngọt đầy nước kia.

Anh hôn nhẹ nhàng mà ngọt ngào có thể ngấy chết người, Nguyễn Hâm Kiều mềm yếu tê liệt ở trong lòng anh, choáng váng lại tỉnh táo để suy nghĩ, được rồi được rồi, biết anh cũng rất thích em mà~

Cô cho rằng cô nam quả nữ * tình ý triền miên, dù sao thì đêm nay cũng nên nắm bắt cơ hội để trao đổi tình cảm đến khuya, không nghĩ tới một nụ hôn cũng đã khiến cho cô không có cách nào tự kiềm chế, từ bàn ăn đến trên sofa, cô quần quít lấy anh không buông tha, hận không thể hôn liên tục đến trời sáng.

Điện thoại vang lên khi cô đang ôm cổ Quan Triệt, cả người đều nhanh chóng bị hôn say, ngay cả lỗ tai cũng bị tâm tư triền miên chiếm cứ, nghe tiếng chuông cũng không có phản ứng. Vẫn là Quan Triệt buông nhẹ cô ra, đưa tay lấy túi ở bên kia qua đây, đưa cho cô.

Nguyễn Hâm Kiều bắt máy ngay ở trên người anh không chịu xuống dưới, vừa lấy ra di động thì thấy, nhất thời ảo não vỗ đầu.

"Ba ba..." Cô trả lời điện thoại, nghe được âm thanh lo lắng của ba ba lo, vô cùng áy náy, "Thực xin lỗi, con quên gọi điện thoại nói cho ba..."

Nguyễn ba biết cô không có việc gì liên quan tâm không ít, hỏi cô buổi tối có trở về hay không. Nguyễn Hâm Kiều nhìn Quan Triệt ngồi bên cạnh im lặng cũng rất mê người, rất do dự.

Ngày mai đã đi rồi, cô không nỡ bỏ ba ba một mình, cũng luyến tiếc Quan Triệt, rốt cuộc tối hôm nay là muốn cùng với ai a, rất rối rắm.

Trong lòng lăm lăm mấy câu cứ theo tự nhiên lật mềm buộc chặt còn nhiều thời gian dài nếu dễ dàng bắt được con cá lớn thì sẽ không biết quý trọng, cuối cùng vẫn không thể nào chống lại sự hấp dẫn, mang đầy tội lỗi mà trả lời nói: "Ba ba, sáng ngày mai con sẽ trở về, ba mau ngủ đi, không cần chờ con."

Nguyễn ba khó kìm nén được thất vọng: "Ngày mai phải đi, con không về thu dọn đồ đạc sao?"

"Ngày mai thu dọn cũng còn kịp, sáng sớm con sẽ về với ba, được không?"

Nguyễn ba bắt đắc dĩ, dặt dờ mấy lần muốn cô cẩn thận và không cần phải gây thêm phiền toái cho người khác, lúc này mới yên tâm mà tắt điện thoại.

Nguyễn Hàm Kiều cảm thấy bản thân có chút bất hiểu, đặt điện thoại trở lại trong túi, thở dài. Sau đó có chút chột dạ nhìn Quan Triệt, sợ anh nhìn thấu bụng dạ khó lường của mình nghĩ muốn ở lại, cho rằng cô không cần trọng.

Bộ dáng dè dặt cẩn trọng của cô ở trong mắt Quan Triệt thấy được, sờ sờ tóc của cô, "Thời gian không còn sớm, đi tắm rửa đi."

Nguyễn Hàm Kiều nhẹ nhàng thờ ra, gói đầu lên hõm vai của anh, cọ xát.

Vẫn như trước không có quần áo để tắm rửa, còn phải mượn mặc áo ngủ của anh. Nguyễn Hàm Kiều dùng tốc độ nhanh nhất tự tắm rửa cho bản thân trắng trẻo nõn nà, sấy khô tóc sửa sang lại tốt kiểu tóc mới đi ra.

Quan Triệt đã thay áo ngủ, ngồi cứng ngắt ở trên sofa, trong tay một lần nữa là hai ly nước ấm, vừa khéo nhiệt độ nóng lạnh rất thích hợp.

Trong lòng Nguyễn Hàm Kiều tự cổ vũ cho mình, chậm rì rì đi qua, mỗi khi tới gần một bước, khăn trương cùng thẹn thùng liền nhiều hơn một chút. Bên trong cô cũng không mặc gì, chắc anh cũng phải cũng có một thứ, vừa nghĩ tới hình ảnh hai người chỉ quần có một lớp vải mỏng manh ngồi cạnh nhau, Nguyễn Hàm Kiều liền nhin không được đồ mật, trời a háo sắc. Chuyện háo sắc. Chuyện!

Tuy rằng dáng người của cô nhìn qua không bao nhiêu, nhưng vải dẹt tơ lụa dán ở trên người, vẫn có chút đường cong, Quan Triệt nhìn thoáng qua, ánh mắt gọn sóng không sợ hãi, lấy nước ấm đưa cho cô.

Nguyễn Hàm Kiều ngồi xuống bên cạnh anh mà không yên, lần này không dám quá gần, cảm thấy rất hổ thẹn anh anh anh..

Cô ôm cái ly ním môi nho nhỏ, uống nửa ly, bỏ xuống.

Anh vẫn vậy như là vừa mới nghe thấy, hai mắt Nguyễn Hàm Kiều nhìn nhìn, đột nhiên hỏi: "Anh cho em địa chỉ thư liên lạc được không? Hai tháng đều không thấy được mặt, em nhớ anh gửi cho anh vài ảnh chụp được không?"

Quan Triệt đưa di động của mình cho cô, Nguyễn Hàm Kiều hào hứng nhận lấy, tải tài khoản thư xuống, sau đó rất hiểu chuyện đưa lại cho anh, để bên cạnh anh, không có nhìn trộm thư của anh.

Đây là tài khoản lúc trước thư tín vừa mới bắt đầu lưu hành, Tường Du đăng ký cho anh, nói là phương tiện liên hệ, nhưng anh không dùng làm gì, chỉ thêm vài người trong nhà, sau này lúc đổi di động không tải xuống nữa.

Sau khoảng thời gian lâu như vậy, vừa đăng nhập đã có 999 thư từ, gần như toàn bộ trò chuyện đến từ một nhóm người tên là "Nhóm người thừa kế Quan thị". Do em gái họ đường tạo ra, bên trong chỉ có bốn người anh em bọn họ, Quan Triệt không có trả lời, nhưng Quan Hòa Quang và hai nhóc kia rất sinh động, mỗi ngày ở trong nhóm lủ rủ, hoặc là tranh đấu, hoặc là thương lượng làm sao để chinh người khác, Quan Hành đã lớn không đáng tin, cũng không có việc gì còn đưa ra chủ ý cho bọn họ.

Quan Triệt không có thời gian mở ra xem, trước tiên chấp nhận lời mời kết bạn của Nguyễn Hàm Kiều, yêu cầu của vài cái tên kỳ lạ cũng không để ý.

Nguyễn Hàm Kiều ở bên cạnh vô cùng vui vẻ cầm di động của mình gửi cho anh một hình biểu cảm.

Là một hình động vật hoạt hình màu trắng, giống như con gấu, tay chân đều ngắn ngủn, ánh mắt giống hai hạt đậu đen, rất buồn cười. Hai mắt Quan Triệt nhìn thấy, đề di động về chỗ: "Đi nghỉ ngơi sớm một chút."

Ôi???

Nguyễn Hàm Kiều kinh ngạc nhìn chằm chằm Quan Triệt cứ như vậy mà trở về phòng, đầu óc có chút xoay không kịp... Cô tựa như một mỹ nữ nhỏ thơm mát đầy sức sống như thế ngồi ở đây, anh một chút phản ứng đều không có, lại muốn cô ngủ, sớm, một, chút?

Có phải là đàn ông hay không a! ('□') ㄣ┐┐┐

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Nguyễn Hàm Kiều cúi đầu xem xét, ngực của cô tuy rằng không lớn, nhưng tốt xấu cũng còn có cái quả đào nhỏ, hình dạng rõ ràng như vậy, đối với anh không có chút sức hấp dẫn nào sao? qaq

Không kèm chế được đau khổ, đang muốn nâng tay sờ quả đào nhỏ, Quan Triệt đẩy cửa phòng ngủ bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn qua.

Nguyễn Hâm Kiều vội vàng đưa tay cao hơn, vén tóc.

Quan Triệt đứng yên, ánh mắt làm cho người ta đoán không ra.

Đoán không ra liền không đoán nữa, Nguyễn Hâm Kiều chạy chậm đến trước mặt anh, hé miệng cười. Anh không hé răng, cô liền nhẹ nhàng mở miệng: "Học trưởng, em có thể ngủ cùng với anh không?" Lúc nói chuyện mắc cỡ ngại ngùng, ngượng ngùng lại có chút lớn mật.

Ánh mắt Quan Triệt hơi đen, một lát sau, tay nắm trên cửa buồng lỏng, Nguyễn Hâm Kiều dùng tay áo che mặt cười trộm, cẩn thận nhấc chân đi vào cửa.

Phòng ngủ của anh so với phòng khách thì lớn hơn rất nhiều, nhưng phong cách rất hòa hợp, kết hợp trắng và xám rất đơn giản nhưng cũng đầy nghệ thuật.

Giường cùng cách vách giống nhau như đúc, rất rộng, hai người cùng ngủ vẫn rộng rãi. Dưới giường trải thảm màu xám tro, Nguyễn Hâm Kiều đi chân trần bước lên, quay đầu nhìn anh cười.

Quan Triệt đi tắt đèn trở về, vừa khéo người quay về phía cửa, không có nhìn đến cô. Anh chậm rãi đi đến bên giường, dáng vẻ lạnh nhạt thong dong như trước: "Ngủ đi."

Nguyễn Hâm Kiều trèo lên giường, chui vào trong chăn, di chuyển vào bên trong, một cái giường rất to, cô chỉ chiếm một diện tích nho nhỏ, chăn che khuất nửa bên mặt, chỉ chừa ra một đôi mắt, ánh mắt trong suốt chờ anh.

Quan Triệt thuận tay ấn đèn ngủ, vén một góc chăn đi vào nằm.

Vừa mới nằm xong, người bên trong liền trở mình một cái lăn đến trong lòng anh, bộ dạng mềm yếu nhỏ nhỏ, làm cho tâm người ta không khỏi nảy sinh ý muốn bảo vệ.

Do ở trong bóng đêm, cả hai không nhìn thấy ánh mắt của đối phương, Quan Triệt không có cảm thấy khó chịu, nhẹ nhàng ôm cô, cúi đầu khẽ hôn lên trán của cô.

Nguyễn Hâm Kiều gần như là bị chìm chết trong sự dịu dàng, mặt dán ở trong ngực của anh cọ xát, thỏa mãn nhắm mắt lại: "Học trưởng, ngủ ngon."

"Ngủ ngon..."

Thói quen một người chiếm giữ một giường, bên cạnh nhiều thêm một người, Nguyễn Hâm Kiều có chút không chịu được, khi ngủ có chút rối loạn, vài lần sợ nóng đẩy anh ra, bản thân lăn qua một bên, mơ màng nhớ lại người bên cạnh là Quan Triệt, lại nhanh chóng quay trở về, ôm một cánh tay của anh.

Quan Triệt luôn ngủ không sâu, cô vừa động, anh sẽ tỉnh lại, vài ba lần bị đánh thức, vẫn vậy không có mất đi tính nhẫn nại. Cô xoay người đi, anh liền giúp cô đắp chăn; cô xoay trở về, rất tự nhiên đưa tay ôm, vỗ nhẹ lên lưng cô hai cái, giống như đồ đùa nhỏ.

Tất cả những chuyện này Nguyễn Hâm Kiều đều không biết, buổi sáng mở mắt ra thì ánh nắng chiếu rọi, phát hiện bên cạnh không có người, vì không thể tỉnh lại ở trong lòng anh mà thất vọng không thôi.

Tìm mọi nơi mà không thấy người, nhìn thời gian mới hơn bảy giờ, Nguyễn Hâm Kiều bấu môi bò lại trên giường, ôm gối đầu của anh vào trong ngực. Phía trên còn lưu giữ hương vị trên người anh, Nguyễn Hâm Kiều cọ cọ mặt, ôm lấy một vòng.

Vài phút sau, bỗng nhiên bên ngoài có động tĩnh, Nguyễn Hâm Kiều ngồi dậy, hai lỗ tai cẩn thận nghe ngóng, vui mừng nhảy xuống giường, chạy tới cửa lại quay trở về, mang đôi dép lê to lớn.

Dường như anh mua không ít đồ, Nguyễn Hâm Kiều chạy tới, khom người xem.

Quan Triệt lập tức nghiêng đầu, vừa khéo nhìn thấy một nơi không nên xem, lại yên lặng dời mắt, lấy ra một đôi dép lê màu hồng nhạt, đã mất nhãn. Cô rất tự giác đi qua ngồi xuống, đi vào, kích cỡ rất vừa vặn.

Ngoài ra còn có một bộ quần áo mới, một cái váy hở vai màu hồng phấn pha chút sắc vàng ở chân váy, Nguyễn Hâm Kiều đi một tiếng: "Làm sao mà anh biết em thích mặc loại này vậy?"

Quan Triệt không trả lời, anh chính là cảm thấy bờ vai và xương quai xanh của cô rất đẹp, mặc vào rất xinh.

Màu sắc và kiểu dáng của váy đều làm cho Nguyễn Hâm Kiều vui vẻ, chẳng qua...

Nhìn gói to phía dưới là bộ nội y ren màu trắng, thậm chí còn xếp quần cùng màu cho an toàn, Nguyễn Hâm Kiều xấu hổ lúng túng không thôi, ảo não cầm lấy ôm vào trong ngực, đỏ mặt chạy về phòng ngủ.

Anh lại còn biết cô mặc cỡ nhỏ nhất, rất mất mặt!

Quan Triệt cũng có chút ngượng ngùng, anh cũng là lần đầu tiên làm loại chuyện này, sáng sớm mọi cửa hàng đều không mở cửa, mất chút công sức mới mua được.

Vốn là cũng cảm thấy không sao, về mặt trước mặt người bán hàng rất bình tĩnh tự nhiên, chính là nhìn đến bộ dáng thẹn thùng của cô, bản thân cũng bắt đầu cảm thấy xấu hổ.

Thay xong quần áo, Nguyễn Hàm Kiều dùng mấy thứ đồ vật đơn giản trong túi để trang điểm, lúc đi ra mặt vẫn hồng hồng.

Quan Triệt mang theo bữa sáng trở về, đã dọn xong để trên bàn cơm. Nguyễn Hàm Kiều xấu hổ liếc anh một cái, đi qua ngồi, nhỏ giọng rầm rì nói: "Cám ơn học trường..."

Quan Triệt thản nhiên nói "Không có gì", đặt cháo ở trước mặt cô.

Bởi vì cô, thời gian nghỉ ngơi vào buổi sáng của Quan Triệt bị rối loạn, ăn xong bữa sáng đã qua tám giờ, Nguyễn Hàm Kiều sợ anh trễ làm, nói bản thân có thể tự bắt xe đi về, Quan Triệt vẫn kiên trì nói trước tiên sẽ đưa cô trở về nhà.

Càng gần tới cửa nhà, Nguyễn Hàm Kiều càng sốt ruột, muốn nắm bắt thời gian cuối cùng nói vài lời với anh, nôn nóng lại không biết nói cái gì cho phải, chỉ quay lại dặn dò anh, nhất định phải nghỉ tới cô, xong việc rồi thì nhanh chóng gọi điện thoại cho cô, khi cô có thời gian sẽ trở về nhìn anh và vân vân, Quan Triệt đều rất phối hợp gật đầu nói được.

Cuối cùng cũng đến dưới lầu, Nguyễn Hàm Kiều không muốn tới cực điểm, tháo dây an toàn, bỏ nhào qua ôm anh.

Quan Triệt đưa tay ôm cô, đôi tay dày rộng làm cô dần dần an tâm.

Ôm khoảng vài phút, đã có người đi ngang qua tò mò nhìn phía bên trong, lúc này Nguyễn Hàm Kiều không muốn cũng phải buông anh ra, cong khóe miệng muốn hôn tạm biệt.

Quan Triệt liền nâng đầu của cô, cúi đầu hôn xuống, nhẹ nhàng thưởng thức đôi môi mềm mại.

Lúc tách ra khóe mắt Nguyễn Hàm Kiều đỏ hoe đầy nước, khịt khịt mũi nói hẹn gặp lại với anh, bắt buộc chính mình dòi tầm mắt, nhảy xuống xe lại nhìn không được quay đầu, vành mắt đỏ hoe cùng anh vung tay.

Sau khi Quan Triệt lớn lên đã rất ít trải qua loại cảm giác thê lương này, phần lớn thời gian nói đi là đi, trong lòng chỉ nhớ có vài người, bởi vì cuối cùng có thể nhìn thấy, không có không đành lòng.

Thực ra cảm xúc của anh không nhiều lắm, chỉ là hai tháng, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể trở về, với anh mà nói cũng chỉ là ra một chuyến công tác có mức độ. Nhưng mà xem cô khổ sở đến mức muốn khóc, cũng có vài phần không đành lòng.

Nước mắt Nguyễn Hàm Kiều đã sắp không được kiềm được, quyết tâm quay đầu chạy đi.

Có hàng xóm quen biết nhìn thấy cô đi xuống từ chiếc xe kia, không khỏi tò mò hỏi thăm: "Kiều Kiều có phải đã tìm được đối tượng hay không?"

Nguyễn Hàm Kiều vội vàng dùng nước mắt, quay đầu nhìn xe đã rời khỏi, gật đầu.

Hàng xóm cười hề hề nói: "A, vậy là không đúng, trở về nên đưa người sang cho chúng ta nhìn một cái, ba con nhất định rất vui!"

"Vâng ạ, qua một khoảng thời gian nữa sẽ dẫn anh trở về." Trong lòng Nguyễn Hàm Kiều còn khổ sở, qua loa vài câu liền chạy về nhà.

Chị Như đã đi làm, làm xong điểm tâm cùng Nguyễn ba cùng nhau ăn qua, đang quét dọn trong nhà vệ sinh.

"Chị Như, chị mau nghỉ ngơi một lát đi, không vội." Nguyễn Hàm Kiều nói, "Chị đã vất vả chăm sóc cho ba em, trong nhà không bẩn sẽ không cần quét dọn, đừng quá vất vả."

Bộ dáng của chị Như vẫn là ăn nói có ý tứ, nói không có chuyện gì, cứ thế mà lau sàn.

Nguyễn Hàm Kiều khuyên không được, cũng trở về phòng, Nguyễn ba đang giúp Nguyễn Hàm Kiều thu xếp lại đồ vật, bản thân lấy ra một danh sách, những thứ đã chuẩn bị xong thì phía sau đánh dấu một cái, rất là nghiêm túc.

"Ba ba, con đã trở về!" Trước tiên cô ôm lão ba một cái, mới bắt đầu cùng ông thu dọn.

Hành lý rất nhanh đã chuẩn bị xong, Nguyễn Hàm Kiều lại cùng lão ba đi đến nhà chú Bằng ngồi chơi một lát. Chú Bằng cùng thím giữ bọn họ lại ăn cơm, vì Nguyễn Hàm Kiều, đặc biệt ăn cơm trưa sớm hơn thường ngày.

Hai giờ chiều sẽ bay, thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã tới giờ.

Trợ lý Hoa Hoa đi cùng với Nguyễn Hàm Kiều, gọi xe đến dưới lầu đón cô.

Vali hành lý không nhẹ, Cường Tử giúp Nguyễn Hàm Kiều mang xuống lầu để vào xe, nhóc con cứ y như người lớn sờ đầu cô, dặn dò cô: "Một mình chị ở bên kia, nhất định phải chăm sóc tốt bản thân, đừng làm cho mọi người lo lắng."

"Chị biết." Nguyễn Hâm Kiều nén nước mắt, ôm ôm nó, "Em ở nhà cũng phải học tập cho tốt, rất nhanh sẽ nhập học, nhanh chóng làm bài tập về nhà, đừng ra về người lớn như chú Bằng."

Cường Tử cười đáp, lại nhỏ giọng nói: "Nhưng chị đừng khóc, chị vừa khóc thì ba chị cũng khó chịu."

Nguyễn Hâm Kiều gạt đầu, thu nước mắt lại, lần lượt ôm chào tạm biệt lão ba cùng chú thím Bằng, thế nào mới cẩn thận đi ngồi vào xe. Sợ chính mình nhìn không được mà khóc, không dám quay đầu xem thêm nữa.

Vài người đứng ở phía sau nhìn xe chạy đi, nửa ngày đều không động. Nguyễn ba vụng trộm lau nước mắt, thở dài, chú Bằng trấn an vỗ bả vai của ông, cũng nhìn không được than một tiếng.

Trước khi lên máy bay, Nguyễn Hâm Kiều gửi tin cho lão ba, sợ ông nghe ra tiếng khóc nức nở của mình, không dám gửi bằng giọng nói, một bên gõ chữ một bên rơi nước mắt, nói mỗi ngày mình đều gọi điện thoại cho ông, có thời gian sẽ trở về nhà, bảo ông đừng lo lắng.

Hoa Hoa ở một bên cũng không biết an ủi cô thế nào.

Nguyễn Hâm Kiều khóc một lát, lại gửi tin cho Quan Triệt, bên kia lập tức gọi lại.

Cũng không có gì đặc biệt muốn nói, không có gì khác chỉ dặn dò cô tất cả phải cẩn thận, có việc liền gọi cho anh. Nguyễn Hâm Kiều nghe âm thanh của anh, từ từ bình tĩnh.

Sau khi tới thành phố S, Nguyễn Hâm Kiều được đoàn phim sắp xếp ở trong khách sạn, sau một đêm nghỉ ngơi, mang theo lễ vật nhỏ chính mình đã chuẩn bị đi thăm hỏi đạo diễn phó đạo diễn cùng với các diễn viên khác trong tổ. Có người không ở đây, Nguyễn Hâm Kiều liền mang lễ vật nhờ trợ lý hoặc là những người khác chuyển gửi, chỉ là một chút thức ăn, mọi người đều không từ chối.

Ngày thứ ba toàn bộ diễn viên đều có mặt, tổ quay phim sắp xếp gặp mặt ở một nhà hàng rất nổi tiếng.

Nguyễn Hâm Kiều từ khách sạn đi ra, lúc ở cửa đón xe, vừa khéo gặp được Tùng Hạo là người trong đoàn diễn chung với cô một đôi oan gia vui vẻ.

Tuy rằng lúc trước từng hợp tác qua《Phía sau tên thô phi đệ nhất》, hai người cũng không quen thân, nhiều lắm xem như là quen sơ, nhưng trong khoảng thời gian này phải thường xuyên tiếp xúc, trước tiên hiể rõ đối tượng làm chung cũng tốt.

Nghĩ như vậy, Nguyễn Hâm Kiều đi qua, cười tủm tỉm vung tay chào hỏi với nàh: "Hi ~ xin chào, lại gặp nhau!"

Tùng Hạo người này không có dáng vẻ kêu ngoa, trò chuyện vài câu, biết được cô không lái xe, nhân tiện nói: "Vậy cùng nhau đi thôi, anh lái xe."

Nguyễn Hâm Kiều vội vàng nói cảm ơn, sau đó vẻ mặt nghiêm túc duỗi tay nói: "Trong phim là người một nhà, bên ngoài cũng là người một nhà, về sau còn nhờ anh Tùng giúp đỡ em út nhiều hơn."

Tùng Hạo cười bắt tay với cô: "Giao phí bảo vệ của em đây, người anh này nhất định sẽ che chở cho em."

Cô đều đưa cho mỗi người một lễ vật tự mang theo, chính mình là hai hộp điểm tâm, còn có một lọ hỏi qua khẩu vị của anh sau đó tự làm. Lúc trợ lý đưa cho anh, còn cười nói lần đầu tiên gặp mặt tặng lễ vật mộc mạc như vậy nhưng rất nổi bật.

"Cám ơn anh! về sau nhất định em sẽ nộp phí bảo vệ đúng hạn." Nguyễn Hâm Kiều cố ý cười về mặt chân chó.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Editor: hoa hong som mai

Trên xe trò chuyện vài câu, biết được Tùng Hạo cũng chỉ dẫn theo một trợ lý đi cùng, giống Nguyễn Hâm Kiều. So với những minh tinh khi đi ra ngoài luôn mang theo một đám người đi cùng, cô thích bản thân chỉ có một người, qua lại tùy ý. Nhưng khác nhau là, người đại diện của Nguyễn Hâm Kiều là không có thời gian, mà người đại diện của Tùng Hạo muốn cùng đi lại, bị anh cản lại.

Ba mẹ của Tùng Hạo đều là những người trong giới văn nghệ rất có tiếng, là nhà văn và nhà nghệ thuật, đã từng sáng tác không ít những tác phẩm được ưa thích. Từ nhỏ có cuộc sống sáng chói như vậy, sau khi bước vào vòng nghệ thuật là diễn viên có ba mẹ nổi tiếng dù ít hay nhiều cũng có chút lợi thế, nhưng anh không hề kiêu căng, đối với fan hay những người làm việc cũng có tiếng là người có tính tình tốt. /Dĩ^n-Đ&n-L^~Q@y-Đ0n/

Biết được Nguyễn Hâm Kiều là lần đầu tiên đến thành phố S, Tùng Hạo giới thiệu cho cô không ít nơi có món ăn ngon, đồng ý lúc rảnh sẽ đưa cô đi dạo.

Lúc gửi tin cho anh, ngoài ý muốn phát hiện không ngờ Quan Triệt lại chủ động gửi tin cho cô, hai mươi phút phía trước, chính là lúc ra cửa, di động bỏ ở trong túi, Nguyễn Hàm Kiều không có nghe thấy.

Cái người cổ hủ kia lại gửi tin, Nguyễn Hàm Kiều kích động ngay cả tay đều run một chút, vội vàng mở ra xem.

—— ăn cơm chưa?

Một câu rất đơn giản, ngay cả dấu chấm câu đều cẩn thận đánh.

—— đã ăn xong ~o(n_n)o~

Nguyễn Hàm Kiều trả lời anh, thêm vào một hình nụ hôn gió.

Hình như anh đang vội, không có trả lời.

Tới cửa quán cơm, đúng dịp gặp được đôi nam nữ chính cùng nhau đi tới—— vận may nhiều năm vẫn như cũ khí chất trong người không giảm là đoá hoa nhỏ Hề Ninh, cùng lúc đó là Vệ Trạch Giai. /Dĩ^n-Đ&n-L^-Q@y-Đ0n/ Hai người đã hợp tác nhiều lần, quan hệ cá nhân cũng là bạn bè không tệ, được biết đến với màn ảnh đầu tiên là đôi tình nhân đi sâu vào lòng người, đến nay vẫn còn nhiều dư âm, mỗi lần hợp tác đều sẽ làm dấy lên một vụ tai tiếng lớn.

Làm hậu bối, Nguyễn Hàm Kiều và Tùng Hạo tất nhiên là chủ động chào hỏi.

Vệ Trạch Giai một chút cũng không giống với những tin đồn là một người thích đùa giỡn với tình yêu, lễ phép cùng bọn họ bắt tay, tuy rằng mang chút khí chất của bậc tiền bối, nhưng thái độ coi như hòa nhã.

Nguyễn Hàm Kiều rất thích Hề Ninh, rất kích động nói bản thân là fan hâm mộ của cô, nhưng đối phương chỉ nhàn nhạt trả lời câu xin chào.

Trừ bỏ Hề Ninh cùng Vệ Trạch Giai ở ngoài, còn có vài vị diễn viên cũng là mới đến đoàn vào hôm nay, lần đầu tiên gặp mặt, Nguyễn Hàm Kiều lễ phép lần lượt chào hỏi.

Tùng Hạo đi đến nơi nào đều rất nổi tiếng, vài vị lão sư trong tổ sản xuất đều mang theo ý cười trên mặt chủ động chào hỏi với anh.

Nguyễn Hàm Kiều không có gia thế, nhưng tự mình hiểu lấy, tỏ thái độ đoan chính, bởi vậy phần lớn mọi người cũng lễ phép đáp lại. Chẳng qua là quay lưng đi, liền có chút lời nói không quá thân thiện lọt vào tai. /Dĩ^n-Đ&n-L^-Q@y-Đ0n/

"... Thì ra cô lớn như vậy a, nhìn không giống, khi Quan tổng phỏng vấn không phải nói mình thích thân hình gọi cảm sao?"

"... Đoán chừng là đã uống quen rượu đỏ muốn thử xem vị sữa bò?"

"Phốc! Cô so sánh thật là đúng!"

"Kia cũng không, tôi thi cao đẳng ngữ văn chỉ là 130..."

...

Là hai cô gái tuổi xấp xỉ với Nguyễn Hàm Kiều, một người tên là Lưu Lan, một người tên là Tuyết Nhi, các vai diễn đều là nhân vật không nặng không nhẹ, trước tiên Nguyễn Hàm Kiều nghe ngóng về tư liệu của tất cả diễn viên, cho nên đều biết được.

Nghe qua đoạn trò chuyện của các cô cũng không nhiều ác ý, đề tài này liền cho qua.

Chính là trong lòng Nguyễn Hàm Kiều đã có chút không yên, xem ra, có lẽ là có một ít tin đồn về chính mình. Việc này thực sự không có biện pháp, thế giới này ở mọi chỗ mọi nơi đều là lời đồn đãi, hơn nữa cô có thể đi vào Quang Diệu, lấy được nhân vật này, quả thật là được người khác chiều cố.

Nhưng Quan tổng trong miệng các cô ấy, hẳn là nói Tiểu Quan tổng, tính tình Quan Triệt cứng nhắc như vậy, ngay cả ảnh chụp của mình trên mạng cũng không cho phép được lan truyền, làm sao có thể công khai tiêu chuẩn kén vợ kén chồng của mình. Dn-Đan-L^-Quy-Đ0n

Huống hờ anh sẽ không thích thân hình gọi cảm. ㄟ(ˊ ˋ)

Không có vấn đề gì lớn, Nguyễn Hàm Kiều cũng không để ở trong lòng, chẳng qua dần dần, cô phát hiện lời đồn đãi xa hơn nhiều so với bản thân tương tượng.

Sau những lời nói vô trách nhiệm này càng ngày càng kiêu ngạo, đề cập tới nhân vật chính ngoài Tiểu Quan tổng, đã lan đến gần Tùng Hạo, Vệ Trạch Giai, ngay cả phó đạo diễn nghiêm khắc cũng không có may mắn thoát khỏi.

Tùng Hạo cùng Vệ Trạch Giai là chuyện trước đây, khi cùng quay phim thì ở chung, mọi người dần dần quen thuộc, có đôi khi công việc kết thúc chậm sẽ cùng nhau ăn bữa ăn khuya gì đó. Cô cũng không phải là đã đi nhiều lần, khi đi cũng thường có những nữ sinh khác ở đây, nhưng ở trong mắt người khác thì tình hình liên thay đổi tính chất.

Về phần phó đạo diễn, thật là vô tội bị liên lụy.

Nguyên nhân là ngày đó quay phim vào ban đêm, rất trễ mới xong. Nguyễn Hàm Kiều cùng Tùng Hạo bọn họ đi ăn tôm hùm, vừa khéo gặp được phó đạo diễn, cùng nhau nhập bàn lại. Cô đã đói bụng, càng tôm hùm lại đặc biệt đủ tiêu chuẩn, bởi vì Hề Ninh sợ mập sợ nổi mụn nên ăn một ít liền ngừng đĩa, một mình cô ăn hết hai cân, làm lay động cả hàm dưới.

Ngày thứ hai cô thừa dịp nghỉ ngơi mang theo kịch bản đi tìm đạo diễn bàn bạc, phó đạo diễn ở bên cạnh liền vỗ vai cô nói chuyện buồn cười này, khiến cho vài người đều vui vẻ, Nguyễn Hàm Kiều bị cười đến đỏ mặt.

Từ đây về sau cô cùng phó đạo diễn là tâm điểm trong lời bàn tán của đoàn phim, đơn giản là bất lực.

Phó đạo diễn bên kia, Nguyễn Hàm Kiều không có đặc biệt đi giải thích, loại tin đồn không có căn cứ này, nếu bản thân đi nói trước, ngược lại sẽ trở thành trò cười.

Nhưng là Tùng Hạo cùng Vệ Trạch Giai, bọn họ thường âm thầm gặp mặt, để tránh xấu hổ, Nguyễn Hàm Kiều vẫn là rất hồ thẹn đi nói.

Đương nhiên Tùng Hạo nói là không để ý, bản thân trong sạch; Vệ Trạch Giai cùng bọn họ đã quen thuộc, gặp nhau liền vui đùa, ra vẻ khiếp sợ trừng mắt với cô: "Không ngờ em lại có suy nghĩ muốn nhúng chàm anh?" Nói xong anh cúi vớ trên chân ra ném lại, "Trước tiên đi tẩy sạch vớ cho anh."

"..." Nguyễn Hàm Kiều ghét bỏ để đôi vớ của anh xuống, quăng trở về.

Hề Ninh ở một bên chơi di động cũng không ngẩng đầu lên nói: "Những người đó không cần quan tâm, làm tốt chuyện mà em nên làm. /Dn-Đan-L^-Quy-Đôn/Có thời gian ở sau lưng khua môi múa mép, nhất định là Loser."

Nguyễn Hàm Kiều có chút sợ cô, ngoan ngoãn nói: "Em đã biết, cảm ơn chị Hề Ninh."

Hề Ninh giương mắt quan sát cô, không đầu không đuôi hỏi một câu: "Nói thật đi, em ăn nhiều tôm hùm vậy không bị nổi mụn sao?"

"Em rất ít bị nổi mụn." Nguyễn Hàm Kiều sờ sờ mặt, tuy rằng nói ra như là đang khoe ra, nhưng thật sự cô ít bị mụn. Bên trong rất tốt, việc chăm sóc cũng nhẹ nhàng hơn.

"Rất hạnh phúc." Hề Ninh nhăn mày, lại cúi đầu chơi di động.

Buổi tối tắm rửa xong, Nguyễn Hàm Kiều trước gọi điện thoại cho lão ba, nói chuyện chủ nhiệm lớp của Cường Tử bởi vì dùng cách xử phạt thể xác học sinh nên bị đuổi, trò chuyện vài phút. Vừa mới tắt, Quan Triệt liền điện thoại qua.

Sau khi tới đây, cô cố ý mỗi ngày gọi điện thoại cho Quan Triệt vào khoảng thời gian cố định, để bồi dưỡng thêm tình cảm với anh. Đào mắt đã hai tuần, kết quả rất đáng mừng, mỗi ngày tới giờ nếu cô không gọi điện thoại, anh sẽ chủ động gọi lại.

Quan Triệt đã có thói quen mỗi ngày nói chuyện điện thoại nhắc nhở cô đắp mặt nạ, nói không chút dinh dưỡng, nói chuyện không đâu vào đâu, có đôi khi cô ở trong điện thoại cười, anh còn có thể nhắc nhở cô sẽ có nếp nhăn.

Trong tổ phim có vài lời đồn, Nguyễn Hàm Kiều cũng không giấu diếm Quan Triệt, coi như là cho anh một cái gai để phòng ngừa, miễn cho về sau có người đi theo dụng tâm ý xấu xa, tạo nên sự hiểu lầm không cần thiết.

Nhưng hai ngày trước Quan Hành và Lương Kiều thể hiện tình cảm lưu luyến, Nguyễn Hàm Kiều còn tưởng rằng cuối cùng có thể chứng minh chính mình trong sạch, kết quả lại có người bắt đầu nói xấu cô bị đá như thế nào, thậm chí còn có người không phải không có ác ý nói: "Cuộc sống sau này của cô, Tiểu Quan tổng dùng còn thừa lại, có người nào dám chấp nhận."

Tĩnh tĩnh luôn tốt như Nguyễn Hàm Kiều cũng không khỏi tức giận, ngại lễ giáo nên không cùng đối mặt trực tiếp với đối phương, trở về nói với Quan Triệt, rất oan ức.

Quan Triệt vẫn vậy không nói gì, chỉ khuyên cô nên chuyên tâm quay phim.

Trong kịch bản Nguyễn Hàm Kiều có một vai diễn vừa sức nhân vật gọi là Phùng Loan Loan, ngoài việc bản thân là một người giàu có đứng thứ hai, hình tượng cũng rất giống Nguyễn Hàm Kiều, tính cách cổ quái, lương thiện nhiệt tình, mong muốn có một tình yêu tốt đẹp. Sau khi tốt nghiệp ở công ty ba ba treo biển hành nghề thực tập lúc đó quen biết Tùng Hạo với vai diễn Địch Lâm, hai người không hòa thuận, trong lúc cãi nhau lại dấn nảy sinh tình cảm.

Đồng nghiệp Tống Giai Giai cũng thích anh, bởi vậy không ít lần tìm cách đối phó với Phùng Loan Loan, ngầm sử dụng ít chướng ngại vật.

Hôm nay vừa khéo chụp hình một lúc Phùng Loan Loan hẹn Tống Giai Giai đến quán cà phê ngả bài, hai cô gái không hài lòng tranh cãi gây gỗ, hất luôn cả phê.

Thật sự là nghiệt duyên mà, Nguyễn Hàm Kiều cùng bạn diễn Tống Giai Giai sóng ngầm liếc nhau, đều tự chuyển tầm mắt. Cô gái này chính là người ở sau lưng hằng say gây chuyện kia với cô, Nguyễn Hàm Kiều xoa xoa mặt, nếu chỉ có cô một người hất cả phê thật tốt, còn có thể lợi dụng việc công tra thù riêng một chút.

Cà phê là đạo cụ được tổ phim chuẩn bị trước rất tốt, đã muốn lạnh. Loại cảnh diễn va chạm cơ thể này, lại rất nổi bật, tình huống bình thường đều sẽ để cho đối phương chuẩn bị tốt sau đó mới ra tay thêm lần nữa.

Lúc quay phim, nhớ xong lời thoại tranh cãi, Nguyễn Hàm Kiều tức giận đứng lên, bung ly cà phê trên bàn sau cố ý ngồi xuống một chút, cho đối phương thời gian chuẩn bị, mới đưa tay hất qua. Lulu Lan nhắm mắt kịp thời, cà phê còn lại ở trên trán, hiệu ứng màn ảnh rất được, một cảnh này thuận lợi thông qua.

Cảnh tiếp theo cần phải quay ở ngoài, Nguyễn Hàm Kiều nhẹ nhàng thờ ra, chờ đạo diễn gọi xe. Nhưng mà Lulu Lan liền theo sau trong tay cầm ly cà phê, hất mạnh về phía cô. Cô ấy hất nhanh, Nguyễn Hàm Kiều không hề đề phòng, một chút cà phê bắn vào trong mắt.

"A!" Nguyễn Hàm Kiều hô nhỏ một tiếng, lập tức ôm mắt ngồi xuống.

Đạo diễn vội vàng hô lên, trong nhảy mắt rối loạn.

Trong phút chốc vài người xoay quanh, bảy miệng tám lời hỏi thăm tình hình.

Lulu Lan nhận khăn lông lau mặt của người khác đưa qua, vẻ mặt rất có lỗi nói: "Em rất nhập tâm, quên ra dấu cho chị, chị không sao chứ?"

Ánh mắt Nguyễn Hàm Kiều đã hoàn toàn không mở ra được, căn bản không chú ý cô nói cái gì.

Bên ngoài động tĩnh không nhỏ, Tùng Hạo tẩy trang xong đi ra, thấy rõ tình huống nường mảy, cầm một chai nước khoáng chạy nhanh qua, vắn mở cho Nguyễn Hàm Kiều xối nước rửa mắt.

May mắn trong giây phút đó cô theo bản năng nhắm mắt lại, cà phê vào trong mắt không nhiều lắm, cảm nước xối vào trong một lát, cuối cùng có thể chậm rãi mở mắt ra.

"Có thể..." Tuyền nước mắt theo phản xạ chảy ra nhiều nước mắt, Nguyễn Hàm Kiều cũng rửa sạch những nơi khác trên mặt, cố gắng trợn tròn mắt, nhận khăn lông chuẩn bị lau mặt.

"Trong một lát bị dội nhiều thế, tốt nhất nên đi bệnh viện kiểm tra một chút." Khó có được lúc Tùng Hạo nghiêm túc.

Lãng phí vài chai nước mới xong, Nguyễn Hàm Kiều lau khô mặt, trong mắt và mặt còn có chút đau.

Quay phim buộc phải dừng lại, sắc mặt đạo diễn không tốt lắm, trực tiếp cho Nguyễn Hàm Kiều nghỉ ngơi, an bài người đưa cô đi bệnh viện, quay đầu lại mạnh mẽ trách mắng Lulu Lan một phen.

Không nói đến bên trên vị này có người che chở, ở trước mặt ông luôn dẫn dỏ, lại còn gây ra phiền phức này cho ông, thật sự là không có đầu óc!

Lulu Lan luôn giải thích là do mình không cố ý, cảm xúc lúc đó rất nhập tâm, nhưng lại phạm sai lầm hại người khác bị thương, /Dn-Đan-L^~Quy-Đ0n/ có người thấy bắt đầu chỉ trích cô, đạo diễn cũng đen mặt mắng vài câu, trên mặt Lulu Lan không nhin được, quần bách muốn khóc.

"Anh đưa em đi bệnh viện." Tùng Hạo xin phép đạo diễn, sau đó còn đùa giỡn với ông một chút, đạo diễn lại không thể nói gì, đồng ý cho anh nghỉ. Tùng Hạo gọi điện thoại bảo trợ lý lái xe lại, sau đó giữ chặt cổ tay Nguyễn Hàm Kiều, "Đi thôi."

Ánh mắt vẫn không thoải mái, không thể kìm chế nháy mắt, nước mắt cũng chảy không ngừng, ảnh hưởng tầm mắt, Nguyễn Hàm Kiều liền tùy ý để anh lôi đi, thường xuyên cúi đầu lau nước mắt.

"Kiều Kiều."

Đứng ở ven đường chờ trợ lý của Tùng Hạo lái xe tới, bỗng nhiên nghe được thanh âm quen thuộc ở phía trước vang lên. Nguyễn Hàm Kiều gần như cho rằng là ảo giác của bản thân, kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía âm thanh, không thấy được người, trừng mắt nhìn, lại chảy hai hàng nước mắt.

"Quan Triệt!" Tầm mắt mơ hồ, gần như có thể nhìn thấy một bóng dáng cao ngất chầm chậm đi về phía mình, chỉ một bóng dáng thôi mà Nguyễn Hàm Kiều đã chắc chắn là anh, vui mừng hô một tiếng, đưa tay về phía anh.

Tùng Hạo cũng nhìn về phía người đi tới, tầm mắt di chuyển quan sát hai người một chút, rất bình tĩnh buông tay mình ra.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Editor: hoa hong som mai

Tùng gặp qua một lần, Tùng Hạo còn nhớ rõ danh tiếng vị này ở ngoài gọi là Quan tổng, đi tới trước đưa tay chào anh: "Quan tổng, lại gặp mặt."

"Xin chào." Quan Triệt hơi gật đầu với anh, lễ phép bắt tay, lúc cúi người thì tay đã bị người kia giữ chặt. Nguyễn Hàm Kiều vội kéo tay anh quơ quơ, xem em a, không nên nhìn người khác, nhìn em.

Tầm mắt Quan Triệt dừng ở trên mặt cô, nhìn hơi nước ở trên trán cô và gần như là không mở mắt được, sắc mặt đen.

"Sao lại thế này?"

Nguyễn Hàm Kiều giữ chặt anh liền an tâm hơn rất nhiều, "Vừa rồi lúc quay phim bị cà phê trúng vào mắt." Cô bĩu môi nhỏ giọng cáo trạng, "Là Lulu Lan hất em, thừa dịp lúc em không chú ý, cô ấy là cố ý đó."

"Anh đưa em đi bệnh viện." Quan Triệt đưa tay lau nước mắt cho cô, trước khi rời đi nhìn lướt qua đoàn phim phía sau, ánh mắt thâm thúy khó phân biệt.

"Anh..." Nguyễn Hàm Kiều mông lung chuyển hướng Tùng Hạo, muốn cảm ơn, Tùng Hạo vẫy vẫy tay, cười nói: "Đã có bạn đến thì anh cũng không đi với em, kiểm tra xong nghỉ ngơi thêm hai ngày đi, anh sẽ nói với đạo diễn một tiếng."

Quan Triệt gật đầu với anh: "Cảm ơn."

"Không có gì." Tùng Hạo khách khí cười, đưa tay bỏ vào túi quần, nhìn theo hai người đi vào xe, mới xoay người trở về. [Dĩ'n-Đ&n-L^-Q@y-Đ0n](#)

Một đường đi Quan Triệt nắm tay Nguyễn Hàm Kiều, tự tay đỡ cô lên xe, giúp cô cài dây an toàn. Nguyễn Hàm Kiều lại xoa mắt, Quan Triệt một tay nâng mặt cô, một tay đỡ mí mắt của cô, ngoài trừ vành mắt đầy nước, nhưng không thấy được vật lạ.

Anh vừa buông tay, Nguyễn Hàm Kiều nháy mắt mấy cái, lại chảy ra dòng nước mắt.

"Nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát." Quan Triệt vòng qua lên xe, hướng đến bệnh viện gần nhất mà đi.

Nguyễn Hàm Kiều ngoan ngoãn nhắm lại mắt, mặt hướng về phía anh, khóe miệng không che giấu được nụ cười. "Làm sao đột nhiên anh lại tới đây? Cũng không nói với em trước một tiếng..." Khiến cho cô kinh ngạc?

"Đi công tác, thuận tiện đến nhìn xem." Giọng Quan Triệt thản nhiên nói.

Thì ra là thuận đường a.../[Dĩ'n-Đ&n-L^-Q@y-Đ0n](#)/ Nguyễn Hàm Kiều vụng trộm méo miệng, "Vậy anh có muốn ở đây vài ngày không? Hôm nay còn có việc sao?"

"Công việc đã xử lý xong rồi."

"Oh..." Nguyễn Hàm Kiều xoay mặt, đè xuống cảm giác mắt mát mát khó chịu trong lòng, tuy rằng là công việc kết thúc mới nhớ tới cô, nhưng có thể nhìn thấy anh cũng đã tốt hơn, quan tâm chỉ anh vì việc riêng hay do thuận tiện...

Hường thụ là tốt rồi, không cần phải nghỉ ngơi.

Xếp hàng đăng ký mất một ít thời gian, đều là Quan Triệt làm giúp cô. Ở trên xe nghỉ ngơi một lát, ánh mắt đã dễ chịu hơn, có thể thấy rõ đồ vật, cũng không còn chảy nước mắt.

Quan Triệt bảo cô ngồi xuống nghỉ ngơi, Nguyễn Hàm Kiều không chịu, vội kéo tay anh không tha, đi đâu cũng theo một bước không rời.

May mắn là cà phê không nóng, bắn tung tóe vào mắt cũng không nhiều, không có trở ngại, bác sĩ dùng dung dịch tẩy rửa chuyên dụng giúp cô rửa qua một lần, cho một ít thuốc về mắt, dặn cô chú ý nghỉ ngơi.

Từ bệnh viện đi ra đã đến giờ cơm chiều, Quan Triệt trực tiếp đưa cô đi ăn cơm, nơi là do Nguyễn Hàm Kiều chọn, lúc trước Tùng Hạo giới thiệu cho cô một quán ăn riêng, ở trong một hẻm nhỏ, trước quán không lớn, nhưng còn chưa tới giờ cao điểm, trong quán đã ngồi đầy.

Chỉ còn một cái bàn nhỏ cuối cùng, ở trong góc khuất, hai người chỉ có thể ngồi đối diện, điều này làm cho Nguyễn Hàm Kiều có chút buồn bực, nghĩ sẽ được ngồi cạnh bên anh.

Anh không thích ăn cay, Nguyễn Hàm Kiều không gọi mấy món mà Tùng Hạo giới thiệu, gọi ba món không hạt tiêu là món ăn nổi tiếng của quán.

Đưa thực đơn cho bà chủ, Nguyễn Hàm Kiều thăm dò nhìn nhìn còn có mấy bàn khách chưa có mang đồ ăn lên nhân, hỏi anh: "Anh có đói bụng không? Chắc đồ ăn phải chờ hơi lâu chút."

"Anh không sao." Quan Triệt không nhìn nơi khác, nâng tay lau khóe mắt ướt đẫm của cô.

Muốn thu tay về thì bị cô giữ lấy, Nguyễn Hàm Kiều nâng tay anh hôn một cái, cười có chút xấu xa. Quan Triệt bật cười, tùy ý cho cô nắm, cảm ngón

tay chơi đùa trong lòng bàn tay.

"Mắt còn khó chịu không?" Anh hỏi lạnh nhạt, đẩy mắt lại mang theo sự lo lắng.

Nguyễn Hàm Kiều lắc đầu, nhéo tay anh anh trong lòng bàn tay: "Đã đỡ hơn nhiều, anh đừng lo lắng." Cô cười hi hi, "Nhưng anh làm em đau đó, không thể bởi vì ta không sao thì không quan tâm tới em, biết không?"

Quan Triệt mỉm cười, rất phối hợp nói được.

Đồ ăn mang lên so với trong tưởng tượng nhanh hơn rất nhiều, Nguyễn Hàm Kiều nhìn đến thức ăn mới buông tay, Quan Triệt cuối cùng được tự do, thu tay, rất thân thiết đưa cho cô đôi đũa, gấp thức ăn, cũng sẽ để ý nếu khóe miệng cô dính nước sốt, rất tự nhiên đưa tay lau đi. [Đi^n-Đ&n-L^-Q@y-Đôn](#)

Trong lòng Nguyễn Hàm Kiều thỏa mãn rất nhiều, cô thật là đã nhạt được bảo bối.

Nhất định phải giấu kỹ, không thể bị người khác cướp đi!

Sau khi ăn xong Nguyễn Hàm Kiều đề nghị đi dạo, vừa khéo cách bờ biển không xa, Quan Triệt liền chở cô đi.

Sắc trời đã muốn tối, thủy triều bắt chợt tới, vỗ bờ cát, bầu trời xa xa chìm dần xuống biển, cảm giác có chút thê lương.

Cảnh sắc này dễ dàng làm cho người ta cảm thấy cô đơn, nhưng một mình một người so với có người bạn đi cùng là cảm giác hoàn toàn khác nhau, Nguyễn Hàm Kiều lôi kéo Quan Triệt, vừa nhảy vừa đi, ngược lại cảm thấy bước chậm thê này rất đáng yêu.

Buổi tối có chút lạnh, Quan Triệt đưa áo khoác cho cô phủ thêm, Nguyễn Hàm Kiều để tay vào trong tay áo, cài khuy áo, trước mặt anh dạo qua một vòng, cười hỏi: "Em mặc thấy được không?"

So với cô thì áo rộng hơn nhiều, vạt áo đã phủ đến đùi, rộng thùng thình, cực kỳ giống với con nhò trộm mặc áo của ba. Gió đêm không có phương hướng, thổi tung tóc dài rối loạn, ánh mắt cô lại mờ lớn, phảng phất như hai viên đá quý sáng bóng. Quan Triệt nhìn cô hồi lâu, vén vài sợi tóc trên má qua sau tai, tiếng nói trầm thấp nói đẹp mắt.

Nguyễn Hàm Kiều liền cười, kiễng mũi chân ôm lấy cổ anh, dính vào người anh.

"Em rất thích anh."

Từ khi hai người thân thiết tới nay, mỗi ngày cô đều phải nói câu nói này trên một lần, thông báo cũng là một chuyện làm bản thân vui vẻ.

"Ừ." Gió biển càng thêm hưng hăng, cánh tay Quan Triệt ôm cô, đưa tay để lại ngọn tóc bị thổi bay, âm thanh sóng triều êm tai chẳng phân biệt được rõ.

Cô thổ lộ mà anh cũng không trả lời, [Đi^n-Đ&n-L^-Q@y-Đôn](#) với Nguyễn Hàm Kiều đã thành thói quen, hôm nay lại nhất quyết không buông tha, ở trên người anh quơ quơ, hỏi tới: "Ừ là có ý gì?"

Quan Triệt không nói chuyện.

Cô không cam lòng, ngẩng mặt nhìn anh: "Chúng ta bây giờ là quan hệ gì?"

Anh như trước im lặng, chỉ nhìn thật sâu vào trong mắt cô.

Nguyễn Hàm Kiều chuyển động ánh mắt, quyết định đổi một câu hỏi tương tự.

"Em là bạn gái của anh sao?"

Đây không trọn một câu, Quan Triệt cuối cùng cho đáp án —— ngắn gọn có lực một tiếng: "Ừ."

Mức độ thê này khiến cho Nguyễn Hàm Kiều vừa lòng, đối với người khó hiểu như anh, không thể yêu cầu cao.

Nhưng mà cô có chút ngượng, lại hỏi thêm một câu: "Vậy anh là bạn trai của em sao?"

Quan Triệt lại "Ừ" một tiếng.

Nguyễn Hàm Kiều cúi đầu, chôn mặt ở trước mặt anh, nhin không được cười rộ lên.

Cười xong cô lại ngẩng đầu, giương ánh mắt nhìn anh: "Vậy anh thích em sao?" Thấy anh không trả lời, bắt đầu làm nũng, "Có thích hay không?"

Quan Triệt có chút bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng: "... Có."

Cái này làm Nguyễn Hàm Kiều cười tới mức không nhìn thấy ánh mắt, theo trên người anh xuống dưới, hưng phấn mà khoa chân múa tay vui sướng, nhảy vòng xoay quanh người anh, cả người chính là bộ dáng vui vẻ.

Quan Triệt bị cô xoay vòng nên choáng, bắt được tay cô: "Trở về thôi."

"Vâng!" Nguyễn Hàm Kiều rất là nhu thuận, vẻ mặt mỉm cười ngọt ngào.

Trở về trên xe, Nguyễn Hàm Kiều lại hỏi thêm: "Bao lâu anh lại đi?"

Nếu có thể luôn được ở gần nhau thì thật tốt, không muốn phải xa anh.

"Khoảng hai ngày." Quan Triệt đáp.

Anh bỏ công việc để ở bên cạnh cô, hai ngày cũng tốt lắm. Nguyễn Hàm Kiều dùng tay áo che khuất chính mình không kìm chế được cười ngây ngô, vui vẻ giẫm mũi chân cao chút.

"Đứng rồi, anh đang ở đâu?"

"Khách sạn."

Nguyễn Hàm Kiều gật gù đầu, sợ anh thể hiện là người chân chính đạo đức tốt sẽ đuổi mình về tổ phim, lại nói thêm một câu: "Em ở cùng với anh nha, đạo diễn cho em hai ngày để nghỉ ngơi."

Quan Triệt nói: "Được."

Khi xuống xe phát hiện là một khách sạn năm sao cao cấp, Nguyễn Hàm Kiều nhỏ giọng oa một tiếng, đêm nay sẽ ở lại phòng tổng thống sao? Mơ mộng ở trong phòng tổng thống xa hoa cùng nhau có thể gạo nấu thành cơm, rất chờ mong rất chờ mong!

Nhưng mà tiến triển của sự việc cũng không có theo ý muốn của cô, khách sạn này có liên quan đến cổ phần công ty, mỗi lần Quan Triệt đến đây đi công tác đều sẽ ở lại nơi này, mỗi lần đều ở một phòng cố định, không tính là thân thuộc, nhưng loại khách hàng cấp bậc tôn quý này thì mọi cô gái ở trước sảnh đều thấy được, cung kính chào hỏi về phía hai người, sau đó nhanh chóng tiến hành làm thủ tục, đưa chìa khóa phòng cho anh./Dĩ^n-Đ&n-L^-Q@y-Đ0n/

Nguyễn Hàm Kiều đi gấp nên không mang chứng minh thư, nhưng đi theo Quan Triệt chỉ cần soát mặt là được, căn bản là không cần.

Chẳng phải Nguyễn Hàm Kiều chờ mong phòng tổng thống xa hoa mộng ảo, cũng là một phòng rất tuyệt, cảnh vật rất tốt, còn có một cửa sổ sát đất, có thể quan sát cảnh đêm.

Nguyễn Hàm Kiều tò mò nhìn cảnh vật hiếm thấy ở xung quanh, giường rất lớn rất sạch sẽ, phòng tắm cũng rất lớn rất sạch sẽ... Xem xong chạy đến, cởi áo khoác treo lên, sau đó xấu hổ nói với Quan Triệt bản thân đi tắm trước.

Anh bắt tay thu dọn hành lý vào phòng xong, ngồi ở trên sofa, mặt không biểu cảm lên tiếng, chờ cô vào bên trong phòng tắm, mới tháo caravat, thở nhẹ một hơi.

Ngực có chút khô nóng, suy nghĩ trong đầu bắt đầu rục rịch, muốn làm loạn.

Trong phòng tắm tất cả đồ dùng đều đầy đủ vượt quá tưởng tượng, Nguyễn Hàm Kiều trước xối rửa một lần, sau đó cho vào trong bồn tắm lớn chút nước và tinh dầu, ngâm một chút hương thơm ngào ngạt.

Sợ ngâm lâu quá làn da sẽ bắt đầu bị nhăn, cô kịp thời đi ra, mặc vào áo tắm dài, sấy khô tóc.

Quan Triệt gọi người mang đến một ít điểm tâm cùng sữa bò nước trái cây, Nguyễn Hàm Kiều sửa lại kiểu tóc đi tới, anh đưa qua một ly sữa bò.

"Thực ra em không thích uống sữa bò." Cô nói xong, vẫn là nhận lấy mìn môi, "Hồi nhỏ uống nhiều lắm."

Quan Triệt lại cảm một khối điểm tâm cho cô, Nguyễn Hàm Kiều ngoan ngoãn há mồm ăn luôn, sau đó ảo não nói: "Em đã đánh răng..."

Đang chuẩn bị lấy thêm một khối Quan Triệt liền thu tay, nhìn cô hai giây, đi tới phòng tắm.

Nguyễn Hàm Kiều chậm rãi uống sữa bò, một bên đầu chuyển qua hướng anh, ánh mắt sáng quắc dõi theo bóng lưng của anh. Tường tượng thấy hình ảnh anh ở bên trong cũi áo, không tự giác uống thêm một hộp lớn.

/Dĩ^n-Đ&n-LQD/ Quan Triệt mặc áo tắm đi ra, không thấy người ở ngoài, ánh mắt quét một vòng, chuyển tới trên giường, toàn tâm toàn ý nhìn đến khoảng giữa là một khối nhỏ bé, bước chân dừng một chút.

Tắt đèn lớn, trên đầu giường cùng trần nhà còn đèn nhỏ chiếu sáng, ánh sáng mờ nhạt ái muội, trong nháy mắt xung quanh dường như trở nên yên tĩnh.

Người kia vẫn không nhúc nhích, cả người đều chôn ở trong chăn, ngay cả sợi tóc cũng không để lộ, giống như đang ngủ. Ngừng vài giây, cuối cùng anh vẫn chậm rãi đi qua, vén chăn, nằm xuống.

Gần như là vừa nằm xong trong nháy mắt, có một vật nhỏ tiến vào trong lòng, giống như lần trước, đoán trước phương hướng của anh.

Chính là anh theo thói quen ôm ở trong lòng, lòng bàn tay bị cảm giác mềm mại làm kinh ngạc. Cả người như chợt bị điểm huyết, từng tế bào đều cứng đờ.

Cô... Không mặc quần áo?

Ở trong chốn hô hấp của Nguyễn Hàm Kiều có chút không được tự nhiên, cũng không biết là ghen hay là xấu hổ.

Áo choàng sớm bị cô cởi ra đá sang một bên, tron bóng ẩn nấp ở trong chăn hơn mười mấy phút, chờ con mồi tiến vào ổ chăn.

Có ánh sáng từ khe hở ở đỉnh đầu đi vào, Nguyễn Hàm Kiều nhìn thấy dây lưng bên hông của anh được buộc cẩn thận, lặng lẽ đưa tay qua, đầu ngón tay hơi hơi phát run.

Vừa chạm hai cái, đã bị anh đè lại, lòng bàn tay của anh nóng lạ thường.

... Đây là, có ý từ chối?

Mặt Nguyễn Hàm Kiều rất nhanh đã hồng, cắn cắn môi, chăm chú nhìn xuống dưới, góc độ có vấn đề, không thấy rõ Tiểu Quan triệt của anh có đứng lên hay không.

Anh không hé răng, cứ ấn cô im như vậy, Nguyễn Hàm Kiều ngừng một lát, di chuyển lên trên cọ xát, để ánh mắt cùng cái mũi lộ ra.

Anh vẫn là đáng vẻ đó sắc mặt lạnh nhạt, chính là ánh mắt so với bình thường sâu chút. Nguyễn Hàm Kiều dứt khoát nghiêng người, đưa lưng về phía anh, sau đó dựa vào trong lòng anh, tiếp theo lúi kéo cánh tay anh vòng qua mình, ra vẻ lơ đãng cọ xát cơ thể.

"Buồn ngủ quá, ngủ đi." Cô còn giả bộ xỉ một cái.

Nhìn không thấy vẻ mặt của anh, nhưng có thể cảm nhận được lửa nóng trên người anh, đoán rằng chắc anh cũng có cảm giác, Nguyễn Hàm Kiều không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, làm bộ điều chỉnh tư thế, cơ thể di chuyển trong lòng anh, cong mông nhỏ, chạm đến nơi kia của anh.

Thân thể Quan Triệt lại cứng đờ, nắm tay cô cũng rất chặt.

Lại đợi một lát, phía sau vẫn không động tĩnh, Nguyễn Hàm Kiều bắt đầu cảm thấy ừ ừ, Lộ Lộ ranh ma kia có phải lừa cô hay không, phương pháp này không tốt một chút nào!

Chẳng lẽ là do đáng người của mình không tốt với anh không có lực hấp dẫn? Nguyễn Hàm Kiều có chút tức giận, đưa tay đẩy anh ra, nhều mảy xoay người: "Anh..."

Anh không hề báo trước cúi đầu, che lại miệng của cô, đồng thời chậm rãi đưa tay bao phủ trên lưng cô, dọc theo xương sống đi xuống, ôn nhu mon trón.Dĩ^n-Đn-L-Q-Đ

Nguyễn Hàm Kiều chỉ cảm thấy trên lưng bị ôm lấy, nhịn không được hừ nhẹ một tiếng, nhắm mắt lại, không tự giác chuyển người về phía trước.

Quan Triệt ôm cô vào lòng, hôn càng sâu.

Làn da cô không chỉ có trắng, cảm giác cũng kỳ lạ mềm mại non mịn, lòng bàn tay Quan Triệt nóng bỏng chạm vào cánh tay cô, đầu vai, phía sau lưng vuốt ve qua lại, yêu thích không buông tay.

Anh hôn vẫn dịu dàng như cũ, nhưng so với trước có một chút vội vàng, cánh tay trắng nõn của Nguyễn Hàm Kiều đưa ra từ trong chăn, ôm cổ anh, chủ động mà nóng bỏng đáp lại anh.

Từ từ xâm nhập vào môi, hô hấp Quan Triệt trở nên nóng rực, Nguyễn Hàm Kiều cũng dần dần động tĩnh, ở trong lòng anh râm rì, bị anh ôm có chút chịu không nổi, trực tiếp cầm lấy tay anh, đặt trên quả đào nhỏ của mình.

"Nơi này..." Cô mơ hồ năn nỉ, tay anh thật thoải mái, quả đào nhỏ cũng muốn bị sờ qua.

Quan Triệt không khỏi mở mắt ra, nhìn bên má của cô ửng hồng mi nhon khẽ nhắm lại, miệng nhỏ kiêu diễm hơi mở, tùy ý cầm lấy tay anh như thế, còn muốn càng nhiều hơn, dường như rất đáng yêu, làm cho người ta không kìm lòng được muốn che chở, cũng muốn ra sức bắt nạt một phen.

Anh chậm rãi thu bàn tay lại, một khối nho nhỏ nằm trọn trong lòng bàn tay, so với nơi khác thì càng mềm mại hơn như tơ lụa, như là... Hoa quả tron bóng lại có lực đàn hồi.

Ngón tay chạm nhẹ qua đỉnh nhon nhỏ bé, nghe được giọng cô mềm yếu ở trong ngực um một tiếng, lửa nóng trên người Quan Triệt càng thêm nóng hơn, sâu trong nội tâm có khát vọng muốn chạm vào thân thể, sức lực trong tay càng mạnh thêm.

Bởi vì sự vuốt ve của anh làm cho Nguyễn Hàm Kiều mềm nhũn, cả người đều cảm thấy lửa cháy nóng bừng, gần như không thờ nổi.

Thật lâu sau cuối cùng Quan Triệt cũng buông cô ra, Nguyễn Hàm Kiều chậm rãi mở mắt ra, khóe mắt có vài giọt nước, bên trong là một mảnh sương

mênh mông, đầy hơi nước.Dn Đ%an L _Q _Đ

Thân thể hoàn toàn bị bàn tay của anh khống chế, cảm giác không phải là của chính mình, chỉ biết miệng thở to phì phò, trong miệng không ngừng phát ra thanh âm nhỏ bé yếu ớt, lời nói đã không kìm chế được: "Uhm... Thật thoải mái... Quan Triệt... Quan Triệt..."

Âm thanh của cô rất nhẹ, một tiếng một tiếng gọi, cầu xin, khiến cho một chút lý trí còn lại của anh cũng tan biến.

"Anh đây..."

Anh vô cùng dịu dàng hôn cái trán của cô, ánh mắt cùng khóe môi, đồng thời nhanh chóng cởi bỏ mọi cản trở trên người, từ trên đầu giường khách sạn lấy ra "Vật thân mật" đã chuẩn bị trước, dùng tốc độ nhanh nhất chuẩn bị xong cho bản thân, một bên hôn cô một bên chậm rãi bao phủ người trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lem* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Cuối cùng cũng thực hiện được nguyện vọng gạo nấu thành cơm, cả thể xác lẫn tinh thần của Nguyễn Hàm Kiều thỏa mãn rất lớn, thỏa mãn được trong lòng ở Quan Triệt, trên người vẫn còn nóng, trên thái dương và chóp mũi vẫn chút mồ hôi.

Quả thực anh rất dịu dàng, cho dù ngay giây phút kia, cũng không có thô lỗ với cô, ngược lại luôn động viên hôn lên mặt và trán của cô.

Mặc dù động tác của anh rất nhẹ nhàng, vẫn giày vò cô suýt chút nữa chịu không nổi, nhịn không được thét chói tai, còn cấu vào lưng anh vài cái...

Trên người cả hai đều có một lớp mồ hôi, ôm nhau có chút dính, Nguyễn Hàm Kiều lại không chịu buông ra, như thần lẩn mềm yếu nằm bám vào anh, vòng tay qua lưng của anh.dien%dan^^LQD

Quan Triệt đã dần hồi phục, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng hôn cô.

"Em làm anh bị thương phải không?" Nguyễn Hàm Kiều để mặt chạm vào ngực anh, nhắm mắt lại, nhỏ nhẹ hỏi.

Trên lưng có vài nơi hơi đau, Quan Triệt vẫn nói: "Không có."

"Người khác đều nói, phụ nữ chỉ cần bị đàn ông đưa lên giường, sẽ bị mất giá đó." Mặc dù sự thật là bản thân đưa anh lên giường... Nguyễn Hàm Kiều ngẩng mặt hai bên má vẫn còn ửng đỏ nhìn anh, "Anh thấy thế nào?"

"Sẽ không." Đẩy một ít tóc rối trên trán của cô ra, Quan Triệt bình tĩnh trả lời.

Nguyễn Hàm Kiều vui vẻ, lại gần hôn vào cằm của anh một cái, lại cười hì hì dùng răng nanh mà cắn.

Ôm nhau nghỉ ngơi một lát, Quan Triệt xuống giường, nhặt áo choàng tắm lên mặc vào người, đi tới phòng tắm.

"Anh bỏ mặc em sao?" Nguyễn Hàm Kiều nghiêng người ngồi dậy, chặn chỉ che khuất nửa cơ thể, tóc đen thả xuống theo vai, hai quả đào nhỏ phía trước lác lác trong không khí, một phong cảnh tuyệt đẹp, cô lại không biết, còn đưa tay về phía nah, "Em cũng muốn đi tắm."

Quan Triệt quay lại, cố gắng không nhìn tới hình ảnh kia làm cho người ta rất khó kiềm chế, cảm tay cô đang giờ lên.

Nguyễn Hàm Kiều thuận thế đứng lên từ trong chăn, đột nhiên nhận thức được trên người trống trơn không hề che phủ, lại đặt móng ngồi xuống, xấu hổ kéo chăn che đậy mình, lần mò tìm được áo tắm bị đá rất xa, vội vàng mặc vào.

"Được rồi!" Cô đi ra, đỡ cánh tay của anh, rất cẩn thận với ánh đèn dưới chân.

Vốn tưởng rằng ở trong phòng tắm sẽ xảy ra một chút chuyện, không nghĩ tới anh vẫn giữ đúng chừng mực ngồi ở trong lòng mà vẫn không làm loạn, thành thật tắm rửa cho cô, không có chạm vào những nơi không nên chạm.

Bạn trai lễ độ đứng đắn như vậy, \$d:3n#dan&le0quy0don cũng không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu, ai.

Chân hơi đau, Nguyễn Hàm Kiều đứng không nổi, tắm rửa chậm chạp và đơn giản, ngay lập tức trở về nằm.

Đến cùng vẫn mệt mỏi, vốn muốn chờ anh quay lại nói chuyện một lát rồi cùng nhau đi ngủ, kết quả nghe được tiếng nước trong phòng tắm, trong chốc lát đã ngủ say.

Lúc tỉnh lại mặt trời đã lên cao, tiếng chuông tiếng ồn ào, người bên cạnh không thấy đâu.

Nguyễn Hàm Kiều di chuyển cơ thể mỗi nhử, mơ hồ đưa tay lấy điện thoại ở trên đầu giường, bắt máy.

"A lô, xin chào..." Tiếng nói vào sáng sớm sần sật, mềm mại có ý trêu chọc người.

Bên đầu kia Quan Hành sợ tới mức thiếu chút nữa là ném điện thoại, vội vàng lấy di động ra nhìn nhìn, số điện thoại này không có sai!

"... Cô là ai?" Anh ngạc nhiên hỏi lại rất cẩn thận.

Suy nghĩ của Nguyễn Hàm Kiều chậm chạp ngừng ngang trong hai giây, kịp phản ứng nhanh đây là giọng của Tiểu Quan tổng, lập tức tỉnh táo, bật dậy từ trên giường.

"Tiểu Quan tổng, anh, chào anh..." Hai tay của cô cầm điện thoại, có chút luống cuống liếm môi.

Quan Hành cũng nghe được, kinh ngạc nhưng cảm thấy là nằm trong dự đoán: "Nguyễn Hàm Kiều?" Trở lại vấn đề, anh không kìm chế được vui mừng, ở đầu bên kia nở nụ cười, kéo dài âm thanh cố ý hỏi: "Đây là di động của Quan Triệt sao lại ở chỗ của cô? Sáng sớm..."

Nguyễn Hàm Kiều xấu hổ không biết nói cái gì cho phải, "Anh ấy... Ở toilet."

"Oh ~ là như vậy..." Di~n~Đ&n~L^~Q@y~ĐỒn Quan Hành cảm thấy thú vị nở nụ cười, lại ôi một tiếng, "Không phải cô quay phim ở thành phố S sao, trở về lúc nào vậy?"

"Tôi còn đang ở thành phố S." Nguyễn Hàm Kiều nhỏ giọng trả lời, cảm thấy bản thân nghe trộm điện thoại của Quan Triệt là không tốt, lại không thể trực tiếp tắt máy.

"Quan Triệt cũng ở đó?" Quan Hành buồn bực nói, "Không phải anh ấy đi công tác ở thành phố B sao, tôi còn nghĩ anh ấy đã trở về, làm sao lại chạy tới chỗ của cô?"

Thành phố B?

Nguyễn Hàm Kiều cũng sửng sốt, ngày hôm qua Quan Triệt nói là tiện đường nên ghé qua xem cô, cô còn tưởng rằng là anh đến thành phố S rất trùng hợp... Nếu là thành phố B, một nam một bắc, đây không thể nói là do tiện đường đâu...

Cô liếc mắt về phía toilet, trong lòng sinh ra cảm giác vui mừng.

Cô ở bên đây như người trên mây, bên kia Quan Hành lo lắng cho chuyện tốt của anh trai nhà mình, nói một tiếng không quá rầy rợn họ, cười hề hề tắt điện thoại.

Nguyễn Hàm Kiều cũng nói gấp lại, bỏ điện thoại xuống thì thấy, màu đen, quả nhiên không phải là của mình.

Ngồi yên một lát, cô lại nằm xuống, ôm chăn tiếp tục ngủ người.

Quan Triệt rất nhanh đã quay lại, nghe được tiếng động Nguyễn Hàm Kiều lập tức xoay người nhìn anh, "Vừa rồi Tiểu Quan tổng gọi điện thoại cho anh," Cô chỉ chỉ di động màu đen trên đầu giường, "Em không cẩn thận đã bắt máy..."

Quan Triệt dừng lại, nhìn dáng vẻ cô biểu cảm cẩn thận của cô, nói không sau, cầm điện thoại đi sang một bên gọi lại.

Lúc trở về, Nguyễn Hàm Kiều đã đi rửa mặt xong, ngồi ở cuối giường hơi giật mình nhìn anh.

Quan Triệt đi qua, cô đưa tay muốn ôm

Qua mười mấy phút, anh gọi người phục vụ phòng, ngoài trừ bữa sáng là nước uống và điểm tâm, không biết lúc nào đã giặt xong quần áo.

Hai người thay đồ, ngồi xuống cùng nhau ăn bữa sáng.

Quan Triệt nhớ được cô không thích uống sữa bò, gọi riêng nước ép trái cây.

Tối hôm qua vận động nhiều tiêu hao năng lượng, Nguyễn Hàm Kiều đói tới mức bụng cũng dẹp xuống, cũng không chú ý hình tượng như lúc vừa mới quen anh, ăn hết sạch phần ăn buổi sáng dành cho hai người.

Hình như Quan Triệt cũng không bị sức ăn của cô làm sợ hãi, vẻ mặt lạnh nhạt bảo cô ăn từ từ.

Sau khi ăn xong nghỉ ngơi một chút, Nguyễn Hàm Kiều suy nghĩ một lát cùng với người nắm tay đi hẹn hò ở đâu, Quan Triệt đã mặc chỉnh tề, muốn dẫn cô ra cửa.

Nguyễn Hàm Kiều nhanh chóng tự mình sắp xếp thu dọn, một bên nghi hoặc hỏi: "Muốn đi đâu?"

"Gặp người bạn." Quan Triệt kiên nhẫn chờ cô, còn chủ động giúp đỡ đưa lược chải đầu.

Ngày hôm qua lúc đi trong túi chỉ có mấy thứ đồ trang điểm cần thiết, Nguyễn Hàm Kiều đơn giản đánh phấn nền vẽ lông mày, thoa chút son thỏi liền xong. \$Dĩ^n-Đ&n-L^~Q@y-Đ0n\$\$

Còn tưởng rằng người bạn trong miệng Quan Triệt là anh bạn cùng lứa tuổi, thế nào cũng không nghĩ tới là một ông lão đã sáu mươi tuổi, ở trong một tòa biệt đôn độc ở ngoài thành phố, lúc bọn họ đến, trên đầu ông đội mũ rom dẫn theo dụng cụ câu cá muốn ra cửa.

Đi theo ở phía sau là một cháu trai với vẻ mặt không tình nguyện, vừa thấy có người đến, lập tức vui mừng khôn xiết chạy về, cao giọng hô: "Không cần đi, không cần đi!"

"Tiểu Quan, làm sao mà có thời gian đến xem lão già như ông." Ông cụ cất dụng cụ câu cá, dẫn bọn họ vào cửa.

Quan Triệt nắm tay Nguyễn Hàm Kiều đi vào: "Đi công tác, tiện đường đến xem."

Ngày hôm cũng trả lời cô như vậy, Nguyễn Hàm Kiều ở trong lòng hừ hừ, khéo léo chào hỏi với ông.

"Ồi, cháu chào ông."

Lão tiên sinh cười ha hả, vào nhà nhìn thấy cháu trai ôm một hộp kẹo mà ăn, cau mày khiển trách: "Nhìn thấy khách cũng không chào hỏi, chỉ có biết ăn kẹo thôi, cẩn thận côn trùng theo chất đường đi đến đây cắn con đấy." Nói xong chỉ chỉ Nguyễn Hàm Kiều, "Cho chị này một ít."

Cậu nhóc chuyển đôi mắt qua lại, đối với Quan Triệt gọi một tiếng chào chú Quan, sau đó lôi kéo Nguyễn Hàm Kiều yêu cùng đi chơi: "Chị chơi với em, em cho chị ăn kẹo."

Trên tay cậu nhóc này còn dính đường, đáng vẻ hoạt bát rất đáng yêu, Nguyễn Hàm Kiều nhìn về phía Quan Triệt, anh nhẹ nhàng gật đầu nói: "Đi chơi đi."

"Đi theo em!" Cậu nhóc lôi Nguyễn Hàm Kiều đi.

Dường như Quan Triệt và ông có việc muốn nói, vào thư phòng, Nguyễn Hàm Kiều bị cậu nhóc kéo đến phòng trên lầu của nó, bên trong lộn xộn, các loại đồ chơi mô hình và máy chơi game trải đầy trên giường dưới đất.

Nó bước qua một món đồ chơi để đi vào, dường như trong ổ chăn trên giường có một con thỏ nhỏ, đưa cho cô: "Lần đầu gặp mặt, em tặng chị một món quà nhỏ, nó gọi là thỏ hồng, chờ khi em có tiền, lại mua con lớn hơn tặng chị."

Đáng vẻ của cậu nhóc như đang dỗ một bé gái, thật là một cậu nhóc thích trêu chọc người khác mà... Nguyễn Hàm Kiều buồn cười nhận lấy, "Cảm ơn em."

Cậu nhóc cười, lộ ra một nụ cười rõ ràng: "Nhận quà của em thì phải làm vợ của em đó, về sau người khác tặng quà, không thể nhận, biết không?"

Nguyễn Hàm Kiều vui vẻ, ra vẻ khó xử chỉ vào dưới lầu: "Nhưng mà chị đã có bạn trai rồi..."

"Không sao, chị bỏ anh ta là được rồi." Cậu nhóc chỉ vào các loại đồ chơi trên đất, "Chị xem em có nhiều đồ chơi, chị thích thì em đều tặng cho chị. Đồ chơi của anh ta nhất định không nhiều bằng em."

Nguyễn Hàm Kiều hoàn toàn bị đánh bại, diệnđan(le&quy^don^') cười ngồi xồm xuống, đưa tay xoa đầu nhóc: "Sao em lại đáng yêu như vậy!"

Cậu nhóc cũng sờ đầu cô: "Chị cũng rất đáng yêu."

Không nói đến nơi đang ngồi ở trong phòng, cậu bé đẩy tất cả đồ trên giường xuống đất, xong rồi phui tay vài cái, "Đi lại đây, chỗ này là giường của em, có thể cho chị ngủ."

Nguyễn Hàm Kiều đi qua ngồi xuống, cậu nhóc tìm đồ dưới đất, lấy các mấy loại bảo bối đưa cho cô, dạy cô cách chơi, thỉnh thoảng dùng bàn tay bần của mình đưa kẹo cho cô ăn. Nguyễn Hàm Kiều muốn tự cầm, nhóc không cho, nghiêm túc nói với cô: "Phải ngoan, không cần nháo."

"..." Nguyễn Hàm Kiều cố nén cười đến mức gò má hơi đau.

Dù sao tâm tính cũng chỉ là trẻ con, nhóc cầm mấy chơi game mà chơi, say mê không buông, bỏ bạn gái mới của mình sang một bên, hết sức chăm chú chơi tiếp.

Nguyễn Hàm Kiều ở bên cạnh nhìn nhóc chơi, vô tình ngủ quên.

Quan Triệt cùng ông lão bàn xong việc, đi lên tìm người, đối với một đồng bừa bọn, hơi nhú mày. Thân người Nguyễn Hàm Kiều liền ngủ trên giường nhỏ, nhóc con dựa vào người chăm chú chơi trò chơi, Quan Triệt nhẹ nhàng đá văng vật gì đó ở bên chân, tìm nơi đặt chân đi vào.

Vừa bước vào, nhóc con phát hiện có người vào phòng, ngừng đầu từ máy chơi game, chớp ánh mắt, xoay người đối diện với Quan Triệt.

"Chú Quan."

Quan Triệt lên tiếng, đưa tay vỗ cho Nguyễn Hâm Kiều ngủ say hơn.

Nhóc vội vàng ngăn cản anh, ngón trỏ để ở môi trước "Xuyt" một tiếng, "Không nên làm phiền chị."

"Chú đưa chị về." Dù sao cũng là nhà của nhóc con, Quan Triệt kiên nhẫn giải thích.

Mới bên nhau hai giờ, bạn gái của mình phải rời khỏi sao? Cậu nhóc cắn môi, quay đầu nhìn Nguyễn Hâm Kiều, vẻ mặt không muốn, đau thương thờ dài, tay nhỏ bé đẩy nhẹ ở trên cánh tay của cô: "Vợ à, rời giường."

Quan Triệt: "..."

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

"Uhm~" Nguyễn Hâm Kiều bị nháo tỉnh, đầu óc cùng thân giống bị đình chỉ hoạt động, nặng trĩu, từng té bào đều la lên: "Van cầu người nhắm mắt lại ngủ thêm một lát đi"... Vì thế cô ngoan ngoãn nhắm mắt, khoảnh khắc mí mắt khép lại thấy được khuôn mặt quen thuộc, gọi thầm tên anh: "Tiểu Triệt..."

Nhóc con nháy mắt: "Xe ô tô là của cục cưng chúng ta sao? Tốt, em cũng thích xe."

"..."

"Kiều Kiều." Quan Triệt lại gọi một tiếng.

Nhóc con cũng thuận theo kêu: "Vợ ời."

Sắc mặt Quan Triệt không biết phải làm sao: "..."

Nguyễn Hâm Kiều hip mắt râm rì: "Em buồn ngủ quá..."

"Trở về ngủ tiếp." Quan Triệt nói, ngón tay nhẹ nhàng phủ lên mắt cô.

"Chú không được làm như vậy." Cậu nhóc nói xong, đẩy ra tay anh ra, đưa tay nhỏ bé rất bản năng mặt Nguyễn Hâm Kiều, hôn lên trán cô một cái, "Mẹ nhân đang ngủ chỉ có thể hôn mới tỉnh lại."

"..." Quan Triệt nhú lông mày, nắm cổ áo của nhóc thả người xuống đất.

"Đừng~" Nguyễn Hâm Kiều đấu tranh vài giây, mở to mắt, đẩy giường ngồi dậy.

Nhóc con dựa vào giường nhìn Quan Triệt cười đắc ý: "Xem đi."

Nguyễn Hâm Kiều đi toilet rửa mặt, nhóc con theo ở phía sau cô, di chuyển ghế nhỏ của mình để đứng bên cạnh cô, đưa khăn của mình cho cô lau mặt, tiện thể cũng tự mình rửa sạch tay.

"Rất ngoan." Nguyễn Hâm Kiều ôm nhóc từ trên ghế, sờ đầu của nó.

"Con trai phải chăm sóc vợ của mình như vậy." Nhóc nói xong, dùng tay sạch của mình nắm tay cô đi ra ngoài.

Đi đến cửa toilet, Nguyễn Hâm Kiều nói tay nói: "Em đi trước đi."

Dường như nhóc con đã hiểu việc gì, nhú mày, vẻ mặt "Em biết" tươi cười: "Em là một người đàn ông chân chính, sẽ không nhìn lên chị." Nói xong chủ động giúp cô đóng cửa lại.

Quan Triệt đứng ở cửa phòng ngủ chờ, nhìn nhóc đi từ toilet ra lại đến cửa, cảm thấy hiểu rõ. Chỉ là thấy nó canh giữ ở cửa không đi, nhìn chăm chăm vài lần, mở miệng gọi nó: "Lại đây."

Cậu nhóc nhìn anh, suy nghĩ hai giây, mới đi tới: "Chú Quan."

"Ừ."

"Chú gọi con làm gì ạ?" Đợi một chút anh cũng không nói, nhóc con chủ động hỏi.

Hai tay Quan Triệt để ở trong túi, đứng thẳng, cúi đầu nhìn nó: "Viết bài tập xong chưa?"

"Số lượng..." Ánh mắt của nó lẩn tránh, "Chắc là đã viết xong."

Tan học vào ngày thứ sáu, bạn gái mới của nhóc là Đình Đình nói là sẽ giúp nó làm bài tập, nhóc liền đưa sách bài tập của mình cho cô, hẹn sáng mai đến trường sớm một chút, trả lại bài tập cho nhóc.

Vừa khéo Nguyễn Hàm Kiều đi ra từ toilet, Quan Triệt không hỏi lại, dẫn cô xuống lầu.

Ông lão đưa bọn họ đưa tới cửa, cười nói có rãnh hãy đến thường xuyên, cậu nhóc liên tục lôi kéo tay Nguyễn Hàm Kiều, rất thất vọng thở dài: "Ai, chúng ta mới ở cùng nhau hai giờ hai mươi tám phút ba mươi giây, phải chia tay sao? Em rất khổ sở."

Lão tiên sinh nâng tay hướng anh trên đầu tiếp đón: "Tên ranh con này học ai vậy!"

Nhóc không để ý đến ông của mình, né sang một bên, đưa ánh mắt yêu thương nhìn Nguyễn Hàm Kiều: "Nếu chị nhớ em, trở về bên cạnh em, cánh cửa trong lòng em luôn rộng mở chào đón chị, biết không?"

"..."

Ông lão không thể nhịn được nữa lôi nó đi, Quan Triệt kéo Nguyễn Hàm Kiều đến bên cạnh, cùng chào tạm biệt với ông, lên xe rời khỏi.

Từ kính chiếu hậu còn có thể nhìn thấy nhóc bị ông của mình đánh vào mông, Nguyễn Hàm Kiều rất không phúc hậu nở nụ cười: "Nhóc thật đáng yêu mà."

Đáng yêu? Quan Triệt nở nụ cười nhạt, không đưa ra ý kiến.

Nguyễn Hàm Kiều ngủ một giấc vẫn cảm thấy mệt mỏi, hai người về khách sạn ăn cơm trưa, cô liền trèo lên giường chuẩn bị ngủ.

Quan Triệt mở laptop ở bên ngoài làm việc, rời khỏi mấy ngày, động lại không ít chuyện cần anh tự mình xử lý.

Vốn là sau khi kết thúc chuyến đi công tác muốn trực tiếp về công ty, lúc trước vé máy bay cũng chuẩn bị xong, nghe nói cô bị người khác bắt nạt, mới quyết định tạm thời đến đây.

Xa nhau trong khoảng thời gian hai tuần, mỗi ngày ở trong điện thoại nghe cô râm rì nói muốn nghe giọng nói của anh, trong lòng anh cũng bắt đầu nảy sinh từ đợt cảm xúc nhẹ nhàng.

Sau khi kết thúc cuộc họp qua video, anh tựa lưng vào ghế, nhéo nhéo mi tâm.

Có kéo dài tiếng bước chân, Nguyễn Hàm Kiều từ trong khe cửa thăm dò để lộ một cái đầu, tóc từ phía sau trượt xuống, làm nổi bật khuôn mặt tươi cười của cô. "Em có thể vào không?"

"Vào đi." Quan Triệt đưa tay, đóng laptop.

Cô đẩy cửa tiến vào, trên người rõ ràng là áo sơ mi của anh, tùy tiện cài vài nút áo, cổ áo mở, xương quai xanh xinh đẹp cùng với đường cong cơ thể như ẩn như hiện, dưới vạt áo là hai chân nhỏ nhắn trắng như tuyết.

Dáng vẻ như vậy luôn có sự kích thích rất lớn đối với người đàn ông, người bình tĩnh như Quan Triệt, trong đầu cũng không tự chủ được hiện ra vài hình ảnh khiến cho máu nóng trong người sôi sục—— khi cô động tình làn da có màu hồng nhạt, đôi chân giống dây mây gắt gao quấn ở lưng anh, còn có đôi mi khẽ động thét chói tai cùng tiếng thờ dục...

Quan Triệt nhắm chặt mắt, xua đi những ý nghĩ không hay này.

Nguyễn Hàm Kiều vòng qua phía sau của anh, giúp anh mát xa huyết thái dương. "Rất mệt sao?"

Anh từ từ nhắm hai mắt đáp: "Không mệt."

Nguyễn Hàm Kiều không tin, lông mày đều nhăn thành như vậy, còn nói không mệt. "Bây giờ em biết rõ, không cần phải có nhiều tiền, sức khỏe đầy đủ khỏe mạnh mới là quan trọng nhất."

Biết cô đang nghĩ tới bệnh tình của lão ba, Quan Triệt để tay cô ở trong lòng bàn tay của mình, cảm lấy: "Đừng lo lắng."

"Anh không cần phải liều mạng như thế, chăm sóc tốt cơ thể, nếu không về sau khi anh già đi cũng chỉ có thể ngồi ở trên xe lăn nhìn em khiêu vũ cùng người khác." Nguyễn Hàm Kiều nói xong, chính mình bị chọc cười, ghé vào trên vai anh cười đến không dùng được.

"..."

Cô còn đang cười, Quan Triệt không nói gì chỉ hỏi: "Buồn cười như vậy sao?"

Nguyễn Hàm Kiều gật đầu, vui: "Em trẻ hơn anh, đến lúc đó nếu có người đàn ông khác theo đuổi em, anh có ghen hay không?"

"..." Không biết vì sao, trong đầu Quan Triệt hiện lên khuôn mặt ngơ ngẩn của tên gã vào buổi sáng kia.

"Sẽ không." Anh trả lời rất nghiêm chỉnh.

"Thật sự?" Nguyễn Hàm Kiều không đồng ý, ngồi lên đùi của anh, ôm cổ anh, "Anh rộng lượng vậy sao?"

Quan Triệt cúi mắt, vuốt mái tóc đen mềm của cô, không trả lời. Anh sẽ không để cho người khác có cơ hội.

Nguyễn Hàm Kiều không quan tâm mà cứ trêu đùa anh, lực chú ý đã chuyển đến nơi khác. Cô mặc thế này ngồi trên đùi anh, nơi đó không có một chút động tĩnh? Tốt xấu gì cũng phải có chút phản ứng tôn trọng cô chứ!

Bên trong cô không mặc gì cả, cổ ý mặc áo của anh như thế này để quyến rũ anh, nhưng lại thất bại? Nguyễn Hàm Kiều không tránh khỏi có chút thất bại, làm bộ như lơ đãng xoay móng.

Quả nhiên cánh tay Quan Triệt đang vuốt ve tóc của cô dừng một chút, nhưng vẫn như cũ không có phản ứng, rất bình tĩnh hỏi cô: "Ngủ đủ chưa?"

"Vâng." Nguyễn Hàm Kiều không chịu thua, lại ngồi lên chân anh, "Hôm nay ngủ rất nhiều, ngủ tiếp thì buổi tối sẽ mất ngủ."

Quan Triệt nói "Ừ".

Còn chưa có suy nghĩ cẩn thận là anh có ý gì, toàn bộ người đã bị ôm lấy, cơ thể của cô mềm mại, Quan Triệt ôm rất vững chắc, bước đi nhẹ nhàng vào phòng ngủ.

Nguyễn Hàm Kiều ôm cổ anh, hé miệng cười trộm.

Cho anh giả bộ, hừ!

Quan Triệt ôm cô đến trên giường, nhìn chăm chăm vào ý cười nơi đáy mắt của cô, chậm rãi tháo caravat, cúi người hôn cô.

"Ừm~" Nguyễn Hàm Kiều mở đôi môi chào đón anh, hai tay sờ soạn cời nút thắt trên người anh. Thật ra cô rất muốn biết tiểu Quan triệt của anh có không đứng lên hay, muốn chạm vào để kiểm tra, lại không dám.

Tàn ác nhất trong cơ thể của anh chính là nơi kia.

Tay cô vụng về, bận nửa ngày mới cời được một nút, trên người mình thì ngay cả áo trong cũng đã bị anh lột sạch.

Quan Triệt đi ra một chút, nhìn cơ thể của cô sáng ngời không hề che đậy, mỗi một tác da đều giống như sữa bò thấm vào trắng nõn, ngày hôm qua anh đã tự cảm nhận cảm xúc mềm mịn này, làm cho người ta yêu thích không muốn buông tay.

"Anh thích như vậy không?" Ánh mắt của anh hơi nóng lên, nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt sâu thẳm. Vốn là sợ nhiều lần thì cô chịu không nổi, anh cố ý kiềm chế, cô lại ba lần bốn lượt chủ động đến dụ dỗ.

Lúc này Nguyễn Hàm Kiều biết thẹn thùng, che mặt xấu hổ không nói chuyện. Thích rất thích muốn chết, loại chuyện này bảo cô nói ra thế nào đây!

Trên người nhẹ hẫng, là Quan Triệt xuống giường, lập tức tránh ra.

Nguyễn Hàm Kiều có chút mơ hồ, nếu đến mức này mà có thể dừng lại, cô thật muốn nghi ngờ anh có phải có nhu cầu gì hay không.

Quan Triệt kéo rèm cửa sổ lại, phút chốc bên trong rất tối.

Anh bước trở về, ngay phía dưới quần tây màu đen rõ ràng là nhô lên, có được sự ghi nhận thế này Nguyễn Hàm Kiều mới nhẹ nhàng thờ ra, trời đất phù hộ, may mắn anh vẫn khỏe mạnh.

Quần áo của anh rối loạn, chẳng sợ cơ thể nổi lên phản ứng xấu hổ, vẫn như cũ bình tĩnh ung dung, khí thế chút không giảm. Ngược lại mình thì rất giống như heo tắm rửa sạch sẽ đợi làm thịt, Nguyễn Hàm Kiều lần một vòng, nhân tiện mặc lại áo.

Quan Triệt dừng lại ở bên giường, hình như có chút do dự.

Rèm cửa sổ cũng đã, đừng nói là không chơi nữa... Nguyễn Hàm Kiều níu chặt quần áo dè dặt thấy thế vội vàng chạy về, dùng mũi chân trêu đùa đùi của anh.

Vừa mới đưa lên, đã bị anh bắt được dễ dàng, trong lòng bàn tay của anh nóng lên, nhiệt độ cùng dòng điện chạy một đường từ mũi chân đi lên.

Nguyễn Hâm Kiều không chịu nổi rụt lại một chút, tay anh lại nắm rất chặt, không buông.

"Quan Triệt..." Nguyễn Hâm Kiều bị anh nhìn chằm chằm có chút sợ hãi, mở miệng mềm yếu gọi anh.

Quan Triệt đứng thẳng lúc này mới giật giật, nằm xuống giường.

Nguyễn Hâm Kiều đã tự động đi chuyển qua chỗ anh, làn da mềm mại cọ vào quần áo của anh, Quan Triệt nghiêng người, hôn chằm chằm trên môi cô.

...

Nguyễn Hâm Kiều là bị đối nên tỉnh, mê hoặc mở mắt, trước mắt là một màu đen tuyền, nhẹ nhàng vừa động, liền cảm giác được bên hông có một cánh tay, còn có khuôn ngực ấm áp ở sau lưng, khoe môi không khỏi cong lên.

Đây chính là tư thế ngủ của đôi tình nhân mà cô thích nhất, làm cô có một loại cảm giác được người yêu thương che chở.

Cơ thể còn có chút mềm nhũn, cô cố gắng làm động tác xoay người nhẹ nhàng sang chỗ khác, loáng thoáng có thể thấy rõ hình dáng Quan Triệt. Anh còn ngủ, hô hấp cũng sâu, cô thực thích hơi thở trên trên người.

Nguyễn Hâm Kiều ngửa đầu hôn cằm anh, trong bóng đêm dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào ghi lại đường nét trên mặt của anh.

Quan Triệt cau mày, tỉnh lại.

"Tỉnh?" Âm thanh của anh khàn khàn, nghe qua lại rất gọi cảm.

Nguyễn Hâm Kiều nhỏ giọng hỏi anh: "Ngủ ngon sao?"

"Ừ..." Quan Triệt sờ sờ tóc cô, hỏi cô: "Đói bụng không?"

Nguyễn Hâm Kiều gật đầu: "Rất đói." Giữa trưa ăn ở bến tàu no căng bụng, bây giờ đã muốn phẳng.

"Thức dậy ăn gì đi." Quan Triệt mở đèn, xuống giường, đưa lưng về phía cô mặc quần áo.

Nguyễn Hâm Kiều đưa mắt nhìn bóng lưng anh, ở trên giường duỗi thẳng cơ thể, cũng đi theo rồi giường, nhìn thoáng qua thời gian, trời! Đã hơn tám giờ, trách không được sắc trời tối đen như vậy.

Hai người rửa mặt xong đi xuống lầu, Nguyễn Hâm Kiều không muốn ăn cơm ở khách sạn, Quan Triệt đưa cô đi ăn ở bên ngoài, đi về phía trước khách sạn một đoạn, thì có một chợ buôn bán, đúng lúc rất náo nhiệt.

Đang đi tới bỗng nhiên ngửi được một mùi thịt nướng, con sấu tham ăn trong Nguyễn Hâm Kiều thức dậy, ôm cánh tay Quan Triệt làm nũng, muốn đi ăn thịt nướng.

Anh không thường đi ăn ở quán ven đường như thế này, nhưng vẫn là theo ý cô.

Khách hàng ăn ở quán nướng cũng rất đông, cái bàn coi như sạch sẽ, sợ Quan Triệt ghét bỏ, Nguyễn Hâm Kiều cầm khăn giấy lau qua lại mấy lần, mới để anh ngồi xuống.

Muốn tự mình đi lấy đồ ăn, Nguyễn Hâm Kiều liền bảo Quan Triệt ngồi chờ, một mình hăng hái bưng bưng chạy tới chọn rau.

Khẩu vị của Quan Triệt đã bị cô tìm hiểu được không khác biệt lắm, cơ bản anh không có kiêng ăn, nhưng giống với cô, không thích rau thơm. Hành anh cũng không ăn, Nguyễn Hâm Kiều không để ông chủ mang ra, đặc biệt vì anh mà để rất ít hạt tiêu.

Ăn thịt nướng tự nhiên muốn uống bia, nhưng cô hỏi trước Quan Triệt, anh gật đầu, cô mới kêu ông chủ mang tới hai chai. Trong quán không có ly thủy tinh, chỉ có thể lấy hai ly nhựa mà thôi.

Cô rót hai ly, giờ lên muốn cùng anh cụng ly, cười hi hi nói: "Chúng ta cụng ly đi, chúc mừng cuối cùng anh cũng là người của em."

Quan Triệt kéo khoe môi không dễ phát hiện, cùng cô đụng một chút.

Uống xong một ly, cô kéo tay Quan Triệt lại, sau đó tựa vào trên bờ vai của anh, nhìn một chút cũng không nhìn thấu màn đêm.

"Rất hạnh phúc, cảm giác giống như đang nằm mơ vậy..."

Cuộc sống thế này cô luôn luôn mong muốn có được, cùng người mình yêu quay cuồng ở trong khách sạn chẳng phân biệt được ngày đêm, dặt tay đi ở trên đường, cùng nhau ăn thịt nướng ở chợ đêm...

Quan Triệt không nói chuyện, chỉ nắm tay cô trong lòng bàn tay.

"Anh sao?" Nguyễn Hâm Kiều hỏi anh, "Anh có vui không? Anh có vui vì được ở bên cạnh em không?"

Quan Triệt nhàn nhạt "có" một chút, có thể không vui sao, ban ngày ban mặt làm loại chuyện này, vừa cảm giác mê man đến trời tối —— trước khi bị xem thường, anh cũng được coi là người biết hưởng thụ cuộc sống.

Quê hương nhẹ nhàng, đồi núi anh hùng, xem như hôm nay anh đã cảm nhận được.

Bọn họ đợi một chút rất nhanh đã có thức ăn, ông chủ vội vàng chân không chạm đất, cười chào hỏi một tiếng ăn ngon miệng, lại vội vàng trở về tiếp tục nấu nướng.

Nguyễn Hàm Kiều ngửi mùi thức ăn nước miếng đều nhanh chảy xuống, lập tức rời khỏi người Quan Triệt, lấy đôi đũa, chuyển đồ ăn từ khay xuống, cho anh ăn.

Nhưng mà Quan Triệt nhìn chằm chằm đồ ăn trong khay, nửa ngày không nhúc nhích.

"Anh nếm thử một chút xem có được không?" Nguyễn Hàm Kiều lo lắng anh không quen ăn quán ven đường, rất cẩn thận gấp một khối cà tím cho anh.

Tầm mắt Quan Triệt chậm rãi chuyển qua trên mặt cô, ánh mắt có chút cổ quái.

"Làm sao vậy?" Nguyễn Hàm Kiều nhất thời không phản ứng.

Quan Triệt chậm rãi nâng tay, cầm lấy một xâu thận dê...

"..." Nguyễn Hàm Kiều trừng mắt nhìn, trên mặt phỉếm hồng rất khả nghi, chậm rãi cúi đầu dùng bữa, gần như là chôn mặt vào trong chén.

Chính là nghĩ cho anh bỏ thận thôi mà! (´^`)

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Editor: hoa hong som mai

Mấy xâu thận kia là để cho Quan Triệt bồi bổ cơ thể, buổi tối Nguyễn Hàm Kiều bị ép buộc biết thế đã không làm việc này rồi, anh vẫn nhẹ nhàng, không chơi những kiểu đáng ghét cũng không kịch liệt, nhưng thật sự so với trước càng kéo dài thời gian, giày vò khiến cô vừa thoải mái vừa khó chịu.

Hai ngày liên tục làm rất nhiều lần, cơ thể Nguyễn Hàm Kiều thật sự có chút ăn không tiêu, sau này ở dưới thân anh bắt đầu khóc cầu xin tha thứ.

Quan Triệt trấn an hôn cô, động tác dưới thân lại không ngừng. ^^dien^dan^LQĐ^^

Nguyễn Hàm Kiều bị bắt nâng chân, thân thể giống thuyền nhỏ tùy sóng đưa đẩy, tay ôm lưng anh, hận không thể trở lại mấy giờ trước, lấy mấy xâu thận kia nhét vào trong bụng mình. Tên xâu xa, về sau không bao giờ cho anh ăn thận nữa!

Sau khi kết thúc cô đã mệt muốn chết, cả người lại mềm nhũn, ngay cả một đầu ngón tay cũng không cử động được, vẫn là do Quan Triệt ôm cô đi tắm.

Ở trong bồn tắm lớn Nguyễn Hàm Kiều đưa chân đá anh, Kiều Kiều giận dữ với anh: "Anh rất xấu xa!"

Quan Triệt không trả lời dù chỉ một câu, ôm cô vào lòng.

Buổi chiều ngủ lâu như vậy, vốn cho rằng buổi tối sẽ mất ngủ, kết quả tắm rửa xong bị bọc trong khăn tắm đi ra, Quan Triệt cầm máy sấy khô tóc cho cô, Nguyễn Hàm Kiều ghé vào trên đùi anh, mí mắt bắt đầu đánh nhau.

Phóng túng quá độ làm hại bản thân!

Đương nhiên là hôm sau lại ngủ thẳng tới khi mặt trời chiếu tới mộng mới tỉnh, may mắn là Quan Triệt vẫn ở bên cạnh, Nguyễn Hàm Kiều duỗi thẳng lưng, lăn qua bò lên người anh.

"Chào buổi sáng..." Cô dựa vào trên đùi của Quan Triệt, khàn giọng nói.

Quan Triệt tựa đầu vào trên giường đọc sách liền buông ra, chạm vào mái tóc của cô: "Chào."

"Hôm nay anh phải đi sao?" Nguyễn Hàm Kiều vẫn đang nhắm mắt, nửa tỉnh nửa mê hỏi.

"Ừ."

"Máy giờ lên máy bay, em đi tiễn anh có được không?"

Quan Triệt nói: "Bốn giờ. Anh sẽ đưa em về trước, sau đó mới đến sân bay."

"Không cần." Nguyễn Hàm Kiều bĩu môi, "Em muốn đi tiễn anh, em muốn ở lại bên cạnh anh thêm một chút."

Quan Triệt cũng không kiên trì thêm, buổi chiều đến sân bay, mới bắt đầu hỏi han.

Phía trước vẫn rất tốt, bọn họ tới sớm, ở nhà ga nghỉ ngơi chờ máy bay, Nguyễn Hàm Kiều vui vẻ ở tại chỗ tự chơi, không quan tâm để anh làm thủ tục.

Đến giờ kiểm vé, cô đưa anh đến trước cửa kiểm soát, muốn hôn tạm biệt với anh, Quan Triệt không có thói quen thân mật ở chốn đông người, hôn một cái như chuồn chuồn lướt nước dừng lại trên môi cô.

Cuối cùng cũng dặn dò xong vài câu, anh xoay người rời khỏi, từng trải qua vô số lần đi như thế này, lần này lại cảm thấy như thiếu chút gì.

Bước đi chậm nhẹ vào miệng, hình như anh vẫn còn có cảm giác, cuối cùng vẫn là dừng lại bước chân quay đầu nhìn lại, nhìn thấy cô đứng ở đó, nhìn anh không chớp mắt, trong ánh mắt chan chứa ý muốn không nỡ, trong hốc mắt chứa đầy lệ.

Nháy mắt kia, Quan Triệt cố gắng kiềm lòng lại, không thể nói rõ đây là cảm giác gì, chính là nồng nóng, nghĩ muốn ôm cô một cái.

Nguyễn Hàm Kiều nhìn anh quay đầu, vội vàng hít hít cái mũi, cố nở một nụ cười tươi đối với anh, nhưng mà trên mặt, nước mắt tuôn rơi.

Quan Triệt đã bước lại, ôm cô vào lòng, thở dài một tiếng rất nhỏ không thể nghe thấy.

"Đồ ngốc, khóc cái gì."

"Chỉ là em, không nỡ xa anh..." Nguyễn Hàm Kiều ở trước ngực của anh nhỏ giọng khóc nức nở.

Quan Triệt kiên nhẫn an ủi, cô từ từ bình phục lại, chính mình bắt đầu ngưng ngưng, lau lau nước mắt bảo anh đi nhanh. Quan Triệt sợ cô lại khóc, vẫn đưa cô đến trong nơi phát thanh anh mới bắt đầu đi, mới buông ra cô, qua chốt kiểm tra, cũng không quay đầu lại.

Bóng dáng của anh biến mất trong nháy mắt, mũi Nguyễn Hàm Kiều đau xót, nhất thời lại khóc lên.

Nhưng mà lần này, không còn có người sẽ quay đầu ôm cô.

Một đường khóc đi ra sân bay, taxi lái xe nhìn đã quen những trường hợp như vậy, nhìn một cô nhóc rất đáng thương, lựa lời an ủi vài câu.

Cô lập tức nín khóc, chính là cả người đều mệt mỏi, cảm thấy rất khổ sở.

Sau khi trở về mới biết được ngày hôm qua đoàn phim bắt đầu chỉnh sửa hai ngày, Nguyễn Hàm Kiều mang theo một ít thức ăn cho mọi người, tự mình đưa cho đạo diễn, phó đạo diễn và những người khác, những thứ khác đều bảo Hoa Hoa hỗ trợ, chính mình mang theo đi tìm đưa cho nhóm người Tùng Hạo cùng Hệ Ninh.

Không khéo là ba người đều không ở đây, hai người Vệ Trạch Giai và Hệ Ninh hai bận rộn chắc chắn đã tranh thủ hai ngày này tìm nơi để nghỉ ngơi thời gian chờ thông báo khác, còn Tùng Hạo thì đã đi thị trấn.

Nguyễn Hàm Kiều ở trong điện thoại than thở: "Sớm biết mọi người đều không ở đây, em đã không trở về nhanh như vậy."

Tùng Hạo nở nụ cười hai tiếng: "Em tiễn người bạn kia đi rồi?"

"Vâng," về mặt Nguyễn Hàm Kiều buồn phiền, "Công việc của anh ấy rất bận..."

"Vậy thì em đi tìm người ta đi, chuyến bay của Hệ Ninh cũng sắp đến, anh mời mọi người ăn cơm." Tùng Hạo nhàn nhã nói, "Bạn của anh vừa mới khai trương quán lẩu, đến ăn thử, miễn phí."

"Cũng được."

Nguyễn Hàm Kiều gọi xe đến địa chỉ mà Tùng Hạo đã nói, một quán lẩu rất lớn, kiến trúc theo phong cách cổ kính, khoảng ba tầng lầu, ở cửa treo biển khai trương giảm giá cạnh bán hiệu, lúc trước giảm giá có cường độ rất lớn, khách hàng cũng rất nhiều, chỗ nghỉ chân ngoài cửa khách đã ngồi đầy.

Nguyễn Hàm Kiều tới cửa vừa đứng, vừa lui, thế nhưng không có người nhận ra cô, có chút bi thương.

Cô cúi đầu nghiên cứu thông báo của quán, bả vai bị người vỗ một chút. Quay đầu nhìn lại, một người đàn ông đeo kính râm và mũ lưỡi trai đứng ở phía sau cô, cổ cùng nửa gương mặt đều giấu ở trong cổ áo, lén lút nhìn bốn phía.

"Hắc, anh trai!" Nguyễn Hàm Kiều nhìn anh.

"Đi mau!" Cách đó không xa có âm thanh ồn ào, Tùng Hạo lôi kéo cô vào cửa, đi thẳng đến căn phòng trên lầu đã đặt trước.

Đóng cửa lại, anh mới nhẹ nhàng thở ra, tháo kính râm xuống. Nguyễn Hàm Kiều buồn cười hỏi: "Chạm mặt với fan của anh à?"

Tùng Hạo ngồi xuống, tự rót ly trà, "Bất giờ thị lực của bọn nhóc con thật tốt, anh đều che kín như vậy, ở xa đã thấy liền bắt đầu gọi tên anh."

Nguyễn Hàm Kiều hừ một tiếng, trong lòng có chút ghen tị, không có người nhận ra cô.

Hè Ninh đã xuống máy bay, nhưng là bị dừng ở trên đường, tạm thời không đến được, bảo bọn họ ăn trước.

Đại minh tinh đến cổ vũ, ông chủ tranh thủ lúc rảnh rỗi chạy tới tiếp đón. Người đàn ông có tuổi xấp xỉ với Tùng Hạo, cả người mặc màu tối khoác áo dài ở bên ngoài cười vui vẻ, cảm quát xếp ở trong tay phe phẩy, đẩy cửa chính là một tiếng gọi có mười phần khí lực: "Hạo tử!"

Tùng Hạo không biết nói sao than một tiếng: "Thấy hôm nay cậu khai trương quán, không đánh cậu."

"A, vị mỹ nữ này là?" Chủ quán chau mày, ánh mắt ái muội nhìn Nguyễn Hàm Kiều, "Ồi? Có phải tôi đã gặp qua cô ở đâu rồi hay không, nhìn nhìn rất quen mắt?"

Nguyễn Hàm Kiều đơn giản giới thiệu qua với anh, đương nhiên chủ quán nghe tên cô rất lạ, nhưng vẫn là cười nói: "Tên này thật là dễ nghe, người cũng như tên đó, cho dù hôm nay mới quen biết, tên tôi là Định Gia, nếu em không ghét bỏ thì gọi anh là anh Gia, về sau lại qua đây cứ việc nói tên anh, miễn phí cả đời, thế nào?"

Thức thời là ưu điểm lớn nhất của Nguyễn Hàm Kiều, vội vàng lấy trà thay rượu kính anh: "Cảm ơn anh Gia!"

Định Gia cười vang, một tay đặt trên bờ vai của cô: "Em gái Kiều..."

"Cậu có thể rút đi." Tùng Hạo đẩy tay anh ra, không khách khí ra lệnh đuổi khách.

"Ồi được, không làm phiền hai người. Không cần gọi đồ ăn, tớ đã dặn dò người ở phía sau, nhanh chóng đưa đồ ăn tươi ngon tới đây." Lại nói vài câu, Định Gia phe phẩy cây quạt đi ra cửa, phân phó người phục vụ tiếp đãi cho tốt.

Quả nhiên đối xử với khách quý không giống người thường, các loại cá tôm bò dê đề đầy một bàn, Nguyễn Hàm Kiều nhìn không được "Oa" một tiếng; Tùng Hạo không nói gì chỉ giúp chuyển thức ăn, lại nói với người phục vụ thêm vài món ăn chay.

Nhìn thời gian không sai biệt lắm, mới gọi người mở lửa nhỏ, chậm rãi nấu.

Màu đỏ của nồi nước đang sôi ừng ực bốc hơi, dưới lầu cũng vang lên một trận ồn ào tranh cãi ầm ĩ, Nguyễn Hàm Kiều vừa nghe tiếng động, không tránh khỏi phiền muộn thờ dài —— đại minh tinh Hè Ninh cũng đến.

Hè Ninh mới trở về gấp rút từ một cuộc họp, bước xuống từ một siêu xe màu đen, vừa xuống xe liền gây ra một trận xôn xao. Bảo vệ và trợ lý được huấn luyện tốt mở ra một con đường nhỏ từ trong đám người, Hè Ninh cứ thông dong bước đi ở tiếng thét chói tai, vẻ mặt xinh đẹp, khí thế bức người, cứ thế mà bước vào quán lẩu có cảm giác như bước lên thảm đỏ.

Định Gia biết Tùng Hạo còn có thêm một người bạn là minh tinh, nhưng không nghĩ tới lại lớn như vậy, vội vàng bảo người duy trì trật tự, bản thân đón tiếp suy nghĩ chào hỏi vài câu, bị người bảo vệ cao lớn không nể mặt đẩy một cái rồi ra hai ba mét.

Chà, là người có võ.

Mất xem xét Hè Ninh vào phòng số 5, mọi người dưới lầu vây xem lại là một trận sôi nổi, bảo tiêu đứng ở trước cửa, Định Gia lại bảo vài người đi vào, dặn dò phải luôn chú ý, đừng không cẩn thận để người khác tìm ra sơ hở rồi lại xảy ra chuyện.

Nhìn căn phòng đóng chặt cửa, Định Gia sờ sờ ngực, ngày đầu tiên khai trương còn có đại minh tinh đến ủng hộ, bản thân cảm thấy rất thuận lợi!

Cách cánh cửa còn có thể nghe được tiếng la "Hè Ninh —— Hè Ninh ——" dưới lầu, bên trong Hè Ninh cũng đã mãi thành thói quen, vào cửa liền hỏi cô: "Ánh mắt thế nào, có tốt hơn không?"

"Mấy ngày nay đã nhỏ thuốc, tốt hơn nhiều."

"Vậy là tốt rồi." Hè Ninh nhìn đầy bàn thịt cá, lại nhíu mày, "Thức ăn có nhiều thịt như vậy, có ý chọc giận tôi có phải hay không?"

"Là chủ quán đưa lên." Nguyễn Hàm Kiều rót cho cô ly trà, thân mật chuyển thức ăn chay sang qua chỗ cô, "Chị muốn ăn cái gì, chúng ta lại gọi thêm."

Hè Ninh tháo kính râm, ánh mắt có chút quái dị nhìn chằm chằm cô.

Nguyễn Hàm Kiều bị cô nhìn chằm chằm nên sợ hãi, liếm liếm môi lùi về sau: "Em em hôm nay cũng không ăn thịt, chị đừng nóng giận."

Hè Ninh có chút không biết nói gì bĩu môi: "Ai ghen tị với em! —— được rồi, quả thật chị đang ghen tị." Cô bắt chéo chân, nâng ly trà lên nhấp môi,

"Kịch bản mới đã đưa ra ngoài, mọi người đã xem chưa?"

"Sửa kịch bản rồi sao?" Nguyễn Hâm Kiều kinh ngạc, chẳng lẽ hiện giờ đoàn phim tu chỉnh lại là vì chuyện này? Nhưng mà tại sao đột nhiên lại muốn sửa kịch bản vậy?

Hè Ninh ngừng một chút, liếc mắt với Tùng Hạo, người sau lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, tiếp tục chuyên tâm vào những nguyên liệu nấu ăn khác nhau. Hè Ninh bỏ ly trà xuống, tìm tòi nghiên cứu nhìn thẳng Nguyễn Hâm Kiều: "Em không biết?"

Giọng điệu này... Chẳng lẽ là liên quan tới mình sao?

Nguyễn Hâm Kiều đành chịu xua tay tay: "Em còn không biết chuyện này, sao lại như vậy?"

"Vai diễn của Lưu Lan bị cắt rồi." Hè Ninh gấp một miếng bao tử bỏ vào trong nồi, nói từng chữ, "Kể cả lúc trước đã quay xong, về sau không quay, toàn bộ. Mấy ngày nay đạo diễn cùng nhóm biên kịch đều ở suốt đêm điều chỉnh kịch bản, hai người các người cùng với cô ta có cuộc trò chuyện tương đối nhiều, chịu ảnh hưởng sẽ lớn hơn một chút, những người khác còn lại vẫn được."

Nguyễn Hâm Kiều ngồi đó lúng ta lúng túng, các loại suy nghĩ quay cuồng ở trong đầu, trong một lúc nói không ra lời.

"... Cô ấy đâu?"

"Đi rồi." Hè Ninh không để ý lăm lăm miếng bao tử ra, chần qua nước sôi trong chén, đặt ở trong mâm lạnh, tiếp tục phần tiếp theo. "Ngày hôm qua người đại diện tới đón cô ấy, la mắng cô ta một trận, nghe ý tứ kia, đoán chừng cũng bị đóng băng."

Đây rõ ràng là vì vụ cà phê ngày hôm đó, Quan Triệt lại giúp mình báo thù? Nguyễn Hâm Kiều không biết nên xác định tâm tình chính mình giờ phút này là thế nào, báo thù rửa hận đúng là rất khoái chí, ý thế hiệp người cũng xấu hổ, có chút mất mát.

Hè Ninh nhìn sắc mặt của cô: "Sao vậy, em vẫn áy náy?"

Nguyễn Hâm Kiều nắn bóp ngón trở cùng ngón cái: "... Một chút."

Hè Ninh vui vẻ: "Thôi đi, lúc cô ta hất vào người của em cũng không áy náy. Mau thu lại tấm lòng thông cảm đi, nếu cho cô ta thêm một cơ hội có thể sẽ giẫm chết em, cô ta bỏ qua em mới là lạ đó." Cô rộng lượng lấy miếng bao tử vừa rồi bỏ vào trong mâm của Kiều Kiều, "Nhưng không nghĩ tới người chống lưng cho em vững chắc như vậy, không nói tới việc mới có một ngày đã khiến cho cô ta cuốn gói cút đi, đạo diễn bị ép ngừng quay cũng không dám có câu oán hận."

"Nào có..." Nguyễn Hâm Kiều chột dạ vùi đầu uống nước.

Đề tài này cũng chỉ đến đó mới thôi, Hè Ninh cùng Tùng Hạo đều là rất có chừng mực người, không hỏi thăm chuyện của cô.

Ba người vô cùng náo nhiệt ăn lẩu một chút, đến cùng Hè Ninh là không trụ được, sau đó cũng lười chần qua nước, gọi phục vụ mang bia tới, trực tiếp cho vào nồi, vừa phá vừa ăn một mạch.

Một đầu khác, Quan Triệt cũng không biết cô thoải mái như vậy, hơn hai giờ ngồi máy bay, luôn nghĩ tới đáng về bị vứt bỏ của cô, tâm vẫn thất lại, máy bay vừa hạ cánh xuống đất, lập tức gọi điện thoại cho cô.

Nguyễn Hâm Kiều chạy ra tiếp nhận.

Đã có không ít fan nghe tin đồn tới đây, cửa lớn ở dưới lầu đông nghẹt, còn có không ít người ở bên ngoài, gần như là muốn phá cửa xông vào.

Các người khác khác bị làm phiền do quá ồn ào, không ngừng trách cứ, người phục vụ rất vất vả duy trì trật tự, nhóm fan vừa thấy cửa phòng mở ra, nhất thời lại làm ồn đứng lên, nghiêm chỉnh hô to "Hè Ninh —— Hè Ninh ——".

Định Gia tức giận đến, dùng sức vẩy tay bảo đóng cửa, Nguyễn Hâm Kiều vội vàng lui về.

Nhóm fan tụ tập lại ồn ào, việc này lại là một rắc rối "Phiền toái" lớn, Hè Ninh liền phát ra một tin:

—— lâu ở đây cũng không tệ, mọi người ngoan ngoãn ăn một ít, không cần quấy rầy người khác [yêu mọi người]

Vài phút ngắn ngủi đã được chia sẻ hàng nghìn, quả nhiên dưới dẫn yên tĩnh lại, có đầy fan chính nghĩa đứng ra xin lỗi khách ở đây, sau đó dẫn mọi người đến chỗ Định Gia để lại người đặc biệt còn lại ra ngoài chờ.

Trong tiệm có ghế dựa đều chuyển ra ngoài, mọi người chen nhau, còn có không ít người không được ngồi, đứng cũng không ngại mệt, một bên còn vội vàng ở bàn tin bàn bạc chủ đề nóng.

Khiến cho Nguyễn Hâm Kiều nhận điện thoại cũng không xong, vội vàng nói vài câu với Quan Triệt thì tắt máy. Vội trộm mở cửa sổ nhìn xem các fan xếp dưới lầu, không khỏi xúc động hỏi: "Chị Hè Ninh, Sao lại bảo được fan của chị vậy. Dạy rất hiểu chuyện?"

"Bởi vì chị cũng rất hiểu chuyện đó." Hè Ninh cười nói, cũng đi lại nhìn thoáng qua, sau đó gọi điện thoại cho trợ lý, mua mấy thùng nước lại đưa cho mọi

người.

Định Gia kia, bảo đầu bếp nhanh chóng làm nhiều thức ăn, tặng miễn phí cho mọi người ăn hạ hỏa. Anh cầm cây quạt đứng ở trong đám người tán gẫu một hồi, lừa được không ít người gửi tin kết bạn tuyên truyền giúp cho anh, còn có người rõ ràng là làm quảng cáo.

Sau khi xong việc ba người từ một đồng mà tự chụp hình, Hề Ninh lại gửi một tin, ngoài Nguyễn Hàm Kiều cùng Tùng Hạo, còn thêm người đẹp trai Vệ Trạch Giai không thể trở về được.

Vệ Trạch Giai gửi vài cái biểu cảm khinh bỉ, thêm chữ: "Một cước đá lăn thuyền nhỏ của bạn [gấp lại][gấp lại][gấp lại] "

Phía dưới một nhóm fan gào khóc bảo muốn được anh nhận nuôi, Hề Ninh biết được anh như vậy vội đến com đều không chú ý ăn, rõ ràng ở bản tin kéo đám trò chuyện, bắt đầu dùng các loại hình ảnh thức ăn ngon ném lại anh.

Bên kia, Nguyễn Hàm Kiều nhìn số lượng fan hâm mộ của mình dần tăng lên, vội vàng uống chút rượu để an ủi.

Lúc rời khỏi không tránh được lại gây ra một trận ồn ào, fan đã đợi thật lâu, nhìn thấy Hề Ninh, tiếng hét chói tai gần như là muốn xuyên thủng bầu trời.

Hề Ninh cười tạm dừng lại, trong nhóm fan hâm mộ cũng có người đứng ra duy trì trật tự, chờ cuối cùng mọi người cũng yên lặng, Hề Ninh mới nói: "Mọi người ngoan ngoãn, không cần ồn ào, tôi ký tên cho mọi người, được không?"

"Được! Được!" Lại có người kích động hét rầm lên, cuối cùng nhắc nhở nhau lại yên tĩnh, trật tự xếp đội hình.

Tùng Hạo cùng Nguyễn Hàm Kiều không đi vào giúp vui, tìm cơ hội từ sau lưng mọi người trốn đi, trước lái xe trở về đoàn phim.

Nguyễn Hàm Kiều về khách sạn tắm rửa một cái, gọi điện thoại cho Quan Triệt, không có người nhận, chắc là đang tắm. Cô rảnh rồi đến nhàm chán, lấy ra vài tờ giấy, ở trên giường vẽ tranh.

Không bao lâu, Quan Triệt liền điện thoại lại.

"Có phải là anh đi tắm không?" Nguyễn Hàm Kiều cười hi hi hỏi.

"Ừ." Quan Triệt khoác áo ngủ, đi rót ly nước.

"Em nhớ anh..." Nguyễn Hàm Kiều úy khuất rầm rì, "Vừa rồi đi ăn lẩu với đồng nghiệp, bị fan thấy được, có chút ồn ào, không thể nói chuyện với anh."

Quan Triệt thấp giọng nói: "Không sao."

Nguyễn Hàm Kiều cầm giấy lại, vui vẻ nói: "Em vừa mới vẽ tranh, chúng ta dùng làm đồ tình nhân có được không?"

"Được." Loại việc nhỏ này, anh luôn nguyện ý tùy theo cô.

"Ta gửi cho anh!"

Nguyễn Hàm Kiều liền tắt điện thoại, lại sửa chữa một vài chi tiết nhỏ, gửi hai bức tranh cho anh xem—— một là mặc tây trang màu đen kiểu con cáo, dáng đứng thẳng tắp, chấp tay sau lưng, biểu cảm nghiêm nghị; còn có một váy váy con thỏ tiểu thư, hai tay kiểu trái tim, tươi cười đáng yêu. Hai hình đều không tìm được nơi viết lên tên bọn họ.

Cô bay nhanh chỉnh sửa xong ảnh bán thân, sau đó gửi video trò chuyện với anh, từng bước một dạy anh thế nào đổi ảnh bán thân.

Kỳ thực rất muốn gửi tin, một tình cảm yêu thương, nhưng lại không muốn ảnh bán thân tự mình vẽ ra bị người khác lấy, vẫn là kiềm chế tâm tư nhỏ của mình.

Ngày mai muốn đến công ty để họp, Quan Triệt có rất nhiều tư liệu muốn xem, hai người lại trò chuyện vài phút, sau khi tắt máy rất vội vàng.

Mai chính là ngày lễ giáo viên, Nguyễn Hàm Kiều chút nữa đã quên, vội vàng lại vẽ hai mẫu truyện tranh, chuẩn bị sáng mai gửi cho viện trưởng Lưu, coi là món quà nhỏ nhân dịp ngày lễ.

Nhân viên làm việc đã gửi tới kịch bản mới, cũng báo cho cô ngày mai đi sớm tới đoàn phim, có nhìn chỗ cần quay phim lại.

Không biết có phải do ăn lẩu nhiều quá nên bị nóng hay không, buổi tối khi ngủ rất nóng, ở trên giường lăn người rất lâu, mới chậm rãi ngủ.

Buổi sáng dự kiến là sẽ không trễ, Nguyễn Hàm Kiều vội vã rửa mặt mặc quần áo, lấy truyện tranh gửi cho viện trưởng Lưu, kèm theo một câu "Toàn thế giới người đẹp trai nhất là giáo sư Lưu ngày lễ vui vẻ! n(*≥▽≤*)n".

Sau đó mang che mặt ra cửa.

Tùng Hạo đã ở phòng hóa trang, tạo hình của anh rất tốt, đã xong việc, gặp Nguyễn Hàm Kiều cắn bánh mì đi vào, yên lặng đưa chai nước cho cô. "Đừng có gấp, còn sớm."

Nguyễn Hàm Kiều nuốt xuống bánh mì, nói to: "Cảm ơn."

Cho tới trưa công việc bận rộn cũng qua đi, giữa trưa tới giờ cơm mới rảnh xem xét di động, chưa đọc tin nhưng là có, lại là từ viện trưởng Lưu:

——ngày lễ tuyệt vời như vậy con lại gửi cho giáo sư đẹp trai này hình đôi cún, ha ha.

Phía sau còn gửi vài hình ảnh, tất cả đều hình cười của ông và di Phương lúc còn trẻ.

Nguyễn Hàm Kiều sững sốt, vội vàng tìm kiếm cuộc trò chuyện ở phía trên —— xong đời, truyện tranh ngày hôm qua đã quen là vẫn còn lưu trong điện thoại, buổi sáng không xem cẩn thận, trực tiếp gửi hai ảnh cuối, là ảnh bán thân của cô cùng Quan Triệt...

Nhưng mà nhìn hình lúc trẻ của giáo sư Lưu quả thực là rất đẹp trai, Nguyễn Hàm Kiều dờ khóc dờ cười.

Mọi người đều là đồng loại, hà cớ gì lại làm tổn thương cho nhau.

Quan Triệt đã bước lại, ôm cô vào lòng, thở dài một tiếng rất nhỏ không thể nghe thấy.

"Đồ ngốc, khóc cái gì."

"Chỉ là em, không nhớ xa anh..." Nguyễn Hàm Kiều ở trước ngực của anh nhỏ giọng khóc nức nở.

Quan Triệt kiên nhẫn an ủi, cô từ từ bình phục lại, chính mình bắt đầu ngưng ngưng, lau lau nước mắt bảo anh đi nhanh. Quan Triệt sợ cô lại khóc, vẫn đưa cô đến trong nơi phát thanh anh mới bắt đầu đăng ký, mới buông ra cô, qua chốt kiểm tra, cũng không quay đầu lại.

Bóng dáng của anh biến mất trong nháy mắt, mũi Nguyễn Hàm Kiều đau xót, nhất thời lại khóc lên.

Nhưng mà lần này, không còn có người sẽ quay đầu ôm cô.

Một đường đi khóc bước ra sân bay, taxi lái xe nhìn đã quen những trường hợp như vậy, nhìn một cô nhóc rất đáng thương, lựa lời an ủi vài câu.

Cô lập tức nín khóc, chính là cả người đều mệt mỏi, cảm thấy rất khổ sở.

Sau khi trở về mới biết được ngày hôm qua đoàn phim bắt đầu chỉnh sửa hai ngày, Nguyễn Hàm Kiều mang theo một ít thức ăn cho mọi người, tự mình đưa cho đạo diễn, phó đạo diễn và những người khác, những thứ khác đều bảo Hoa Hoa hỗ trợ, chính mình mang theo đi tìm đưa cho nhóm người Tùng Hạo cùng Hề Ninh.

Không khéo là ba người đều không ở đây, hai người Vệ Trạch Giai và Hề Ninh hai bận rộn chắc chắn đã tranh thủ hai ngày này tìm nơi để nghỉ ngơi thời gian chờ thông báo khác, còn Tùng Hạo thì đã đi thị trấn.

Nguyễn Hàm Kiều ở trong điện thoại than thở: "Sớm biết mọi người đều không ở đây, em đã không trở về nhanh như vậy."

Tùng Hạo nở nụ cười hai tiếng: "Em tiễn người bạn kia đi rồi?"

"Vâng, " về mặt Nguyễn Hàm Kiều buồn phiền, "Công việc của anh ấy rất bận..."

"Vậy thì em đi tìm người ta đi, chuyến bay của Hề Ninh cũng sắp đến, anh mời mọi người ăn cơm." Tùng Hạo nhân nhả nói, "Bạn của anh vừa mới khai trương quán lẩu, đến ăn thử, miễn phí."

"Cũng được."

Nguyễn Hàm Kiều gọi xe đến địa chỉ mà Tùng Hạo đã nói, một quán lẩu rất lớn, kiến trúc theo phong cách cổ kính, khoảng ba tầng lầu, ở cửa treo biển khai trương giảm giá cạnh bàn hiệu, lúc trước giảm giá có cường độ rất lớn, khách hàng cũng rất nhiều, chỗ nghỉ chân ngoài cửa khách đã ngồi đầy.

Nguyễn Hàm Kiều tới cửa vừa đứng, vừa lui, thế nhưng không có người nhận ra cô, có chút bị thương.

Cô cúi đầu nghiên cứu thông báo của quán, bà vai bị người vỗ một chút. Quay đầu nhìn lại, một người đàn ông đeo kính râm và mũ lưỡi trai đứng ở phía sau cô, cổ cùng nửa gương mặt đều giấu ở trong cổ áo, lén lút nhìn bốn phía.

"Hắc, anh trai!" Nguyễn Hàm Kiều nhìn anh.

"Đi mau!" Cách đó không xa có âm thanh ồn ào, Tùng Hạo vội kéo cô vào cửa, đi thẳng đến căn phòng trên lầu đã đặt trước.

Đóng cửa lại, anh mới nhẹ nhàng thở ra, tháo kính râm xuống. Nguyễn Hàm Kiều buồn cười hỏi: "Chạm mặt với fan của anh à?"

Tùng Hạo ngồi xuống, tự rót ly trà, "Bây giờ thị lực của bọn nhóc con thật tốt, anh đều che kín như vậy, ở xa đã thấy liền bắt đầu gọi tên anh."

Nguyễn Hàm Kiều hừ một tiếng, trong lòng có chút ghen tị, không có người nhận ra cô.

Hề Ninh đã xuống máy bay, nhưng là bị dừng ở trên đường, tạm thời không đến được, bảo bọn họ ăn trước.

Đại minh tinh đến cổ vũ, ông chủ tranh thủ lúc rảnh rồi chạy tới tiếp đón. Người đàn ông có tuổi xấp xỉ với Tùng Hạo, cả người mặc màu tối khoác áo dài ở bên ngoài cười vui vẻ, cầm quạt xếp ở trong tay phe phẩy, đây của chính là một tiếng gọi có mùi phần khí lực: "Hạo tử!"

Tùng Hạo không biết nói sao than một tiếng: "Thấy hôm nay cậu khai trương quán, không đánh cậu."

"A, vị mỹ nữ này là?" Chủ quán chau mày, ánh mắt ái muội nhìn Nguyễn Hàm Kiều, "Ôi? Có phải tôi đã gặp qua cô ở đâu rồi hay không, nhìn nhìn rất quen mắt?"

Nguyễn Hàm Kiều đơn giản giới thiệu qua với anh, đương nhiên chủ quán nghe tên cô rất lạ, nhưng vẫn là cười nói: "Tên này thật là dễ nghe, người cũng như tên đó, cho dù hôm nay mới quen biết, tên tôi là Định Gia, nếu em không ghét bỏ thì gọi anh là anh Gia, về sau lại qua đây cứ việc nói tên anh, miễn phí cả đời, thế nào?"

Thức thời là ưu điểm lớn nhất của Nguyễn Hàm Kiều, vội vàng lấy trà thay rượu kính anh: "Cảm ơn anh Gia!"

Định Gia cười vang, một tay đặt trên bờ vai của cô: "Em gái Kiều..."

"Cậu có thể cắt đi." Tùng Hạo đẩy tay anh ra, không khách khí ra lệnh đuổi khách.

"Ôi được, không làm phiền hai người. Không cần gọi đồ ăn, tớ đã dặn dò người ở phía sau, nhanh chóng đưa đồ ăn tươi ngon tới đây." Lại nói vài câu, Định Gia phe phẩy cây quạt đi ra cửa, phân phó người phục vụ tiếp đãi cho tốt.

Quả nhiên đối xử với khách quý không giống người thường, các loại cá tôm bò dê để đầy một bàn, Nguyễn Hàm Kiều nhin không được "Oa" một tiếng; Tùng Hạo không nói gì chỉ giúp chuyển thức ăn, lại nói với người phục vụ thêm vài món ăn chay.

Nhìn thời gian không sai biệt lắm, mới gọi người mở lửa nhỏ, chậm rãi nấu.

Màu đỏ của nồi nước đang sôi ừng ục bốc hơi, dưới lầu cũng vang lên một trận ồn ào tranh cãi ầm ĩ, Nguyễn Hàm Kiều vừa nghe tiếng động, không tránh khỏi phiền muộn thờ dài —— đại minh tinh Hề Ninh cũng đến.

Hề Ninh mới trở về gấp rút từ một cuộc họp, bước xuống từ một siêu xe màu đen, vừa xuống xe liền gây ra một trận xôn xao. Bảo vệ và trợ lý được huấn luyện tốt mở ra một con đường nhỏ từ trong đám người, Hề Ninh cứ thông dong bước đi ở tiếng thét chói tai, vẻ mặt xinh đẹp, khí thế bức người, cứ thế mà bước vào quán lẩu có cảm giác như bước lên thảm đỏ.

Định Gia biết Tùng Hạo còn có thêm một người bạn là minh tinh, nhưng không nghĩ tới lại lớn như vậy, vội vàng bảo người duy trì trật tự, bản thân đón tiếp suy nghĩ chào hỏi vài câu, bị người bảo vệ cao lớn không nể mặt đẩy một cái rồi ra hai ba mét.

Chà, là người có võ.

Mắt xem xét Hề Ninh vào phòng số 5, mọi người dưới lầu vây xem lại là một trận sôi nổi, bảo tiêu đứng ở trước cửa, Định Gia lại bảo vài người đi vào, dặn dò phải luôn chú ý, đừng không cẩn thận để người khác tìm ra sơ hở rồi lại xảy ra chuyện.

Nhìn căn phòng đóng chặt cửa, Định Gia sờ sờ ngực, ngày đầu tiên khai trương còn có đại minh tinh đến ủng hộ, bản thân cảm thấy rất thuận lợi!

Cách cánh cửa còn có thể nghe được tiếng la "Hề Ninh —— Hề Ninh ——" dưới lầu, bên trong Hề Ninh cũng đã mãi thành thói quen, vào cửa liền hỏi cô: "Ánh mắt thế nào, có tốt hơn không?"

"Mấy ngày nay đã nhỏ thuốc, tốt hơn nhiều."

"Vậy là tốt rồi." Hề Ninh nhìn đầy bàn thịt cá, lại nhíu mày, "Thức ăn có nhiều thịt như vậy, có ý chọc giận tôi có phải hay không?"

"Là chủ quán đưa lên." Nguyễn Hàm Kiều rót cho cô ly trà, thân mật chuyển thức ăn chay sang qua chỗ cô, "Chị muốn ăn cái gì, chúng ta lại gọi thêm."

Hề Ninh tháo kính râm, ánh mắt có chút quái dị nhìn chằm chằm cô.

Nguyễn Hàm Kiều bị cô nhìn chằm chằm nên sợ hãi, liếm liếm môi lùi về sau: "Em em hôm nay cũng không ăn thịt, chị đừng nóng giận."

Hề Ninh có chút không biết nói gì bĩu môi: "Ai ghen tị với em! —— được rồi, quả thật chị đang ghen tị." Cô bắt chéo chân, nâng ly trà lên nhấp môi, "Kịch bản mới đã đưa ra ngoài, mọi người đã xem chưa?"

"Sửa kịch bản rồi sao?" Nguyễn Hàm Kiều kinh ngạc, chẳng lẽ hiện giờ đoàn phim tu chỉnh lại là vì chuyện này? Nhưng mà tại sao đột nhiên lại muốn sửa kịch bản vậy?

Hề Ninh ngừng một chút, liếc mắt với Tùng Hạo, người sau lạnh nhạt thu hồi tầm mắt, tiếp tục chuyên tâm vào những nguyên liệu nấu ăn khác nhau. Hề Ninh bỏ ly trà xuống, tìm tòi nghiên cứu nhìn thẳng Nguyễn Hàm Kiều: "Em không biết?"

Giọng điệu này... Chẳng lẽ là liên quan tới mình sao?

Nguyễn Hàm Kiều đành chịu xua tay tay: "Em còn không biết chuyện này, sao lại như vậy?"

"Vai diễn của Lưu Lan bị cắt rồi." Hề Ninh gấp một miếng bao tử bỏ vào trong nồi, nói từng chữ, "Kể cả lúc trước đã quay xong, về sau không quay, toàn bộ. Máy ngày nay đạo diễn cùng nhóm biên kịch đều ở suốt đêm điều chỉnh kịch bản, hai người các người cùng với cô ta có cuộc trò chuyện tương đối nhiều, chịu ảnh hưởng sẽ lớn hơn một chút, những người khác còn lại vẫn được."

Nguyễn Hàm Kiều ngồi đó lúng ta lúng túng, các loại suy nghĩ quay cuồng ở trong đầu, trong một lúc nói không ra lời.

"... Cô ấy đâu?"

"Đi rồi." Hề Ninh không để ý lăm lăm miếng bao tử ra, chần qua nước sôi trong chén, đặt ở trong mâm lạnh, tiếp tục phản tiếp theo. "Ngày hôm qua người đại diện tới đón cô ấy, la mắng cô ta một trận, nghe ý tứ kia, đoán chừng cũng bị đóng băng."

Đây rõ ràng là vì vụ cà phê ngày hôm đó, Quan Triệt lại giúp mình báo thù? Nguyễn Hàm Kiều không biết nên xác định tâm tình chính mình giờ phút này là thế nào, báo thù rửa hận đúng là rất khoái chí, ý thể hiệp người cũng xấu hổ, có chút mất mát.

Hề Ninh nhìn sắc mặt của cô: "Sao vậy, em vẫn áy náy?"

Nguyễn Hàm Kiều nắn bóp ngón trở cùng ngón cái: "... Một chút."

Hề Ninh vui vẻ: "Thôi đi, lúc cô ta hất vào người của em cũng không áy náy. Mau thu lại tấm lòng thông cảm đi, nếu cho cô ta thêm một cơ hội có thể sẽ giẫm chết em, cô ta bỏ qua em mới là lạ đó." Cô rộng lượng lấy miếng bao tử vừa rồi bỏ vào trong mâm của Kiều Kiều, "Nhưng không nghĩ tới người chống lưng cho em vững chắc như vậy, không nói tới việc mới có một ngày đã khiến cho cô ta cuốn gói cút đi, đạo diễn bị ép ngừng quay cũng không dám có câu oán hận."

"Nào có..." Nguyễn Hàm Kiều chột dạ vùi đầu uống nước.

Đề tài này cũng chỉ đến đó mới thôi, Hề Ninh cùng Tùng Hạo đều là rất có chừng mực người, không hỏi thăm chuyện của cô.

Ba người vô cùng náo nhiệt ăn lâu một chút, đến cùng Hề Ninh là không trụ được, sau đó cũng lười chần qua nước, gọi phục vụ mang bia tới, trực tiếp cho vào nồi, vừa phá vừa ăn một mạch.

Một đầu khác, Quan Triệt cũng không biết cô thoải mái như vậy, hơn hai giờ ngồi máy bay, luôn nghĩ tới đáng về bị vứt bỏ của cô, tâm vẫn thất lại, máy bay vừa hạ cánh xuống đất, lập tức gọi điện thoại cho cô.

Nguyễn Hàm Kiều chạy ra tiếp nhận.

Đã có không ít fan nghe tin đồn tới đây, cửa lớn ở dưới lầu đông nghẹt, còn có không ít người ở bên ngoài, gần như là muốn phá cửa xông vào.

Các người khách khác bị làm phiền do quá ồn ào, không ngừng trách cứ, người phục vụ rất vất vả duy trì trật tự, nhóm fan vừa thấy cửa phòng mở ra, nhất thời lại làm ồn đứng lên, nghiêm chỉnh hô to "Hề Ninh —— Hề Ninh ——".

Định Gia tức giận đến, dùng sức vẫy tay bảo đóng cửa, Nguyễn Hàm Kiều vội vàng lui về.

Nhóm fan tụ tập lại ồn ào, việc này lại là một rắc rối "Phiền toái" lớn, Hề Ninh liền phát ra một tin:

—— lầu ở đây cũng không tệ, mọi người ngoan ngoãn ăn một ít, không cần quấy rầy người khác [yêu mọi người]

Chỉ vài phút ngắn đã được chia sẻ hàng nghìn, quả nhiên dưới đàn yên tĩnh lại, có đầy fan chính nghĩa đứng ra xin lỗi khách ở đây, sau đó dẫn mọi người đến chỗ Định Gia để lại người đặc biệt còn lại ra ngoài chờ.

Trong tiệm có ghế dựa đều chuyển ra ngoài, mọi người chen nhau, còn có không ít người không được ngồi, đứng cũng không ngại mệt, một bên còn vội vàng ở bàn tin bàn bạc chủ đề nóng.

Khiến cho Nguyễn Hàm Kiều nhận điện thoại cũng không xong, vội vàng nói vài câu với Quan Triệt thì tắt máy. Vội trộm mở cửa sổ nhìn xem các fan xếp dưới lầu, không khỏi xúc động hỏi: "Chị Hề Ninh, Sao lại bảo được fan của chị vậy. Dạy rất hiểu chuyện?"

"Bởi vì chị cũng rất hiểu chuyện đó." Hề Ninh cười nói, cũng đi lại nhìn thoáng qua, sau đó gọi điện thoại cho trợ lý, mua mấy thùng nước lại đưa cho mọi người.

Định Gia kia, bảo đầu bếp nhanh chóng làm nhiều thức ăn, tặng miễn phí cho mọi người ăn hạ hỏa. Anh cầm cây quạt đứng ở trong đám người tán gẫu một hồi, lừa được không ít người gửi tin kết bạn tuyên truyền giúp cho anh, còn có người rõ ràng là làm quảng cáo.

Sau khi xong việc ba người từ một đồng mà tự chụp hình, Hề Ninh lại gửi một tin, ngoài Nguyễn Hàm Kiều cùng Tùng Hạo, còn thêm người đẹp trai Vệ Trạch Giai không thể trở về được.

Vệ Trạch Giai gửi vài cái biểu cảm khinh bỉ, thêm chữ: "Một cước đá lăn thuyền nhỏ của bạn [gấp lại][gấp lại][gấp lại] "

Phía dưới một nhóm fan gào khóc bảo muốn được anh nhận nuôi, Hề Ninh biết được anh như vậy vội đến com đều không chú ý ăn, rõ ràng ở bản tin kéo dài trò chuyện, bắt đầu dùng các loại hình ảnh thức ăn ngon ném lại anh.

Bên kia, Nguyễn Hàm Kiều nhìn số lượng fan hâm mộ của mình dần tăng lên, vội vàng uống chút rượu để an ủi.

Lúc rời khỏi không tránh được lại gây ra một trận ồn ào, fan đã đợi thật lâu, nhìn thấy Hề Ninh, tiếng hét chói tai gần như là muốn xuyên thủng bầu trời.

Hề Ninh cười tạm dừng lại, trong nhóm fan hâm mộ cũng có người đứng ra duy trì trật tự, chờ cuối cùng mọi người cũng yên lặng, Hề Ninh mới nói: "Mọi người ngoan ngoãn, không cần ồn ào, tôi ký tên cho mọi người, được không?"

"Được! Được!" Lại có người kích động hét rầm lên, cuối cùng nhắc nhở nhau lại yên tĩnh, trật tự xếp đội hình.

Tùng Hạo cùng Nguyễn Hàm Kiều không đi vào giúp vui, tìm cơ hội từ sau lưng mọi người trốn đi, trước lái xe trở về đoàn phim.

Nguyễn Hàm Kiều về khách sạn tắm rửa một cái, gọi điện thoại cho Quan Triệt, không có người nhận, chắc là đang tắm. Cô rảnh rồi đến nhàm chán, lấy ra vài tờ giấy, ở trên giường vẽ tranh.

Không bao lâu, Quan Triệt liền điện thoại lại.

"Có phải là anh đi tắm không?" Nguyễn Hàm Kiều cười hi hi hỏi.

"Ừ." Quan Triệt khoác áo ngủ, đi rót ly nước.

"Em nhớ anh..." Nguyễn Hàm Kiều úy khuất rầm rì, "Vừa rồi đi ăn lẩu với đồng nghiệp, bị fan thấy được, có chút ồn ào, không thể nói chuyện với anh."

Quan Triệt thấp giọng nói: "Không sao."

Nguyễn Hàm Kiều cầm giấy lại, vui vẻ nói: "Em vừa mới vẽ tranh, chúng ta dùng làm đồ tình nhân có được không?"

"Được." Loại việc nhỏ này, anh luôn nguyện ý tùy theo cô.

"Ta gửi cho anh!"

Nguyễn Hàm Kiều liền tắt điện thoại, lại sửa chữa một vài chi tiết nhỏ, gửi hai bức tranh cho anh xem—— một là mặc tây trang màu đen kiểu con cáo, dáng đứng thẳng tắp, chắp tay sau lưng, biểu cảm nghiêm nghị; còn có một vẩy vẩy con thỏ tiểu thư, hai tay kiểu trái tim, tươi cười đáng yêu. Hai hình đều không tìm được nơi viết lên tên bọn họ.

Cô bay nhanh chỉnh sửa xong ảnh bán thân, sau đó gửi video trò chuyện với anh, từng bước một dạy anh thế nào đổi ảnh bán thân.

Kỳ thực rất muốn gửi tin, một tình cảm yêu thương, nhưng lại không muốn ảnh bán thân tự mình vẽ ra bị người khác lấy, vẫn là kiềm chế tâm tư nhỏ của mình.

Ngày mai muốn đến công ty để họp, Quan Triệt có rất nhiều tư liệu muốn xem, hai người lại trò chuyện vài phút, sau khi tắt máy rất vội vàng.

Mai chính là ngày lễ giáo viên, Nguyễn Hàm Kiều chút nữa đã quên, vội vàng lại vẽ hai mẫu truyện tranh, chuẩn bị sáng mai gửi cho viện trưởng Lưu, coi là món quà nhỏ nhân dịp ngày lễ.

Nhân viên làm việc đã gửi tới kịch bản mới, cũng báo cho cô ngày mai đi sớm tới đoàn phim, có nhìn chỗ cần quay phim lại.

Không biết có phải do ăn lẩu nhiều quá nên bị nóng hay không, buổi tối khi ngủ rất nóng, ở trên giường lăn người rất lâu, mới chậm rãi ngủ.

Buổi sáng dự kiến là sẽ không đến trễ, Nguyễn Hàm Kiều vội vã rửa mặt mặc quần áo, lấy truyện tranh gửi cho viện trưởng Lưu, kèm theo một câu "Toàn thể giới người đẹp trai nhất là giáo sư Lưu ngày lễ vui vẻ! $n(*\geq \nabla \leq *)n$ ".

Sau đó mang che mặt ra cửa.

Tùng Hạo đã ở phòng hóa trang, tạo hình của anh rất tốt, đã xong việc, gặp Nguyễn Hàm Kiều cắn bánh mì đi vào, yên lặng đưa chai nước cho cô. "Đừng có gấp, còn sớm" ^^dien^dan^LQĐ^^

Nguyễn Hàm Kiều nuốt xuống bánh mì, nói to: "Cám ơn."

Cho tới trưa công việc bận rộn cũng qua đi, giữa trưa tới giờ cơm mới rảnh xem xét đi động, chưa đọc tin nhưng là có, lại là từ viện trưởng Lưu:

——ngày lễ tuyệt vời như vậy con lại gửi cho giáo sư đẹp trai này hình đôi cún, ha ha.

Phía sau còn gửi vài hình ảnh, tất cả đều hình cười của ông và di Phương lúc còn trẻ.

Nguyễn Hàm Kiều sừng sốt, vội vàng tìm kiếm cuộc trò chuyện ở phía trên —— xong đời, truyện tranh ngày hôm qua đã quên là vẫn còn lưu trong điện thoại, buổi sáng không xem cẩn thận, trực tiếp gửi hai ảnh cuối, là ảnh bán thân của cô cùng Quan Triệt...

Nhưng mà nhìn hình lúc trẻ của giáo sư Lưu quả thực là rất đẹp trai, Nguyễn Hàm Kiều dờ khóc dờ cười.

Mọi người đều là đồng loại, hà cớ gì lại làm tổn thương cho nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Tranh thủ thời gian nghỉ ngơi gửi tin cho Quan Triệt, chắc là anh đang vội, không có trả lời, Nguyễn Hàm Kiều nhàn rồi không có việc gì liền thoát khỏi hộp thư.

Trong một đêm fan đã tăng mấy ngàn, thông báo chưa đọc cũng là 999, Nguyễn Hàm Kiều nhìn hộp thư của mình cho tới bây giờ cũng không có nào nhiệt như vậy, không khỏi lú lờ, sức ảnh hưởng của Hề Ninh thật sự rất lớn.

Trừ lần đó ra, Hề Ninh cùng Vệ Trạch Giai bởi vì bình luận hôm đó có vài câu tranh cãi, lại bị nhóm fan đưa lên thành tin nóng.

Không nghĩ tới chỉ việc ăn lẩu cũng có thể xảy ra nhiều chuyện như vậy, Nguyễn Hàm Kiều cảm thấy rất lạ, chính là lúc xem lại thông báo mới phát hiện có một tên kỳ lạ mắng cô, như là "Xin cô cách xa Bảo Bảo của chúng tôi một chút, nghĩ tới đã muốn điên rồi", "Muốn làm chuyện xấu thì hãy đến tìm Vệ Trạch Giai, Bảo Bảo của chúng tôi không cần", "Khi vấp ngã không cần phải khó coi"...

Đây là dùng từ tương đối văn minh, còn có một bộ phận lớn nói lời ra khỏi miệng rất bản thậm chí cô không vào xem.

Đây đều là fan của Tùng Hạo, Nguyễn Hàm Kiều xem lại một chút, mới phát hiện ngày hôm qua bọn họ bị người khác chụp được Dữ~Da~n~L3~Quy~Don—— Tùng Hạo toàn thân là trang phục võ thời xưa kéo cô vào cửa, sau khi kết thúc cùng nhau lên xe rời khỏi, hình ảnh không rõ.

Cho dù Tùng Hạo đã mặc trang phục võ thờ xưa, nhóm fan vẫn nhận ra, lập tức nổi giận, không ngừng hỏi mọi người cuối cùng có phải thật hay không, cũng có người nghi ngờ hai người rốt cuộc do lần đầu tiên đóng phim với nhau nên nảy sinh tình cảm và trong lúc đó cũng có che giấu, phần lớn còn lại thì trực tiếp công khai mắng Nguyễn Hàm Kiều trên trang tin.

Chẳng qua là trước có đoạn tin phát ra từ Hề Ninh, những thứ đó không thể gây nên sóng gió, có những người qua đường không hề mất lý trí, cho rằng mọi người chỉ là đồng nghiệp cùng nhau đi ăn lẩu, fan không cần phải lo lắng quá mức, trường học thì cứ về trường học, đừng bàn tán ở trên bàn tin.

Đương nhiên cũng chỉ có duy nhất fan của Nguyễn Hàm Kiều là bảo vệ cô, nhưng số lượng và sức chiến đấu đều không thể so sánh, còn có nhiều người gửi tin an ủi cô, không cần chấp nhất với người không có não.

Thực ra Nguyễn Hàm Kiều không có để trong lòng, chuyện xấu cũng tốt, chửi rửa cũng tốt, cô đã chuẩn bị xong tâm lý từ trước, mắt không thấy thì tâm không phiền.

Cô thoát khỏi trang tin cá nhân, gửi một biểu cảm hôn nhẹ cho bạn trai nhà mình.

Tết Trung thu sắp tới, đoàn phim thông báo sẽ có ba ngày nghỉ, Nguyễn Hàm Kiều lập tức bảo Hoa Hoa đặt vé máy bay trở về, một bên cân nhắc còn phải dành chút thời gian đi ra chợ, mua về chút quà cho lão ba và mọi người.

Đêm trước khi nghỉ phép, đoàn phim có cho người tới hỏi thăm tình hình.

Không khéo hôm đó đột nhiên mưa rất to, kịch bản vốn là có cảnh quay ở ngoài trời bị hoãn lại, đạo diễn cho quay trước những cảnh nhỏ trong lúc đang mưa —— đôi oan gia Phùng Loan Loan và Phương Lâm tranh cãi đùa giỡn lâu ngày sinh tình, Loan Loan cố lấy dũng khí thổ lộ, bởi vì gia cảnh nên Phương Lâm nhất quyết từ chối, dien8dan7le8quy9don Loan Loan không cam lòng, dầm mưa đứng dưới nhà của Phương Lâm, khóc muốn nói chuyện với anh; cuối cùng Phương Lâm cũng mềm lòng, mở dù xuống lầu, hai người tâm sự nỗi lòng, hôn trong mưa.

Trong khoảng thời gian hợp tác bộ phim này, Nguyễn Hàm Kiều và Tùng Hạo rất ăn ý, cảnh quay này coi như thuận lợi, chỉ là cảnh hôn nhau, bởi vì thời tiết nên cả hai phải diễn lại.

Cuối cùng đạo diễn cũng bảo dừng, nhân viên làm việc kịp thời đưa dù cùng khăn lông, Nguyễn Hàm Kiều lau nước mưa trên mặt, rõ ràng là nhẹ nhàng thờ ra.

Hai người đi đến lều che mưa, Tùng Hạo tùy ý dùng khăn lông lau mặt cùng tóc một lần, cười hỏi: "Lần đầu tiên sao? Hồi hộp như vậy?"

"Cũng không phải, đây chính là nụ hôn đầu tiên trong các cảnh quay của em." Nguyễn Hàm Kiều nói đùa, trong lòng có chút sợ hãi, ngược lại không phải vì cảnh hôn mà hồi hộp, mà là vì hôm nay có phóng viên, dưới tình hình như vậy, mà quay cảnh này, tóm lại có chút xấu hổ.

Huống hồ, tuy rằng tâm tính của cô rất tốt đối với những lời chửi rủa của các fan có thể làm như không thấy, nhưng mà thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Chỉ có thể cầu nguyện các phóng viên ở đây chuyên tâm phỏng vấn Vệ Trạch Giai và Hề Ninh, không cần để ý tới bên ngoài là tốt rồi.

"Cần anh chịu trách nhiệm không?" Khóe miệng của Tùng Hạo hơi nhếch lên, nụ cười rất dịu dàng.

"Thật sự không cần, "Nguyễn Hàm Kiều đơn giản lau một chút nước mưa dính trên người, lấy tấm chăn mà Hoa Hoa đưa tới quấn lên người, tháo tóc ra, dùng khăn lông lau cẩn thận, vừa cười vừa nói: "Đúng lúc bồi thường chút phí tổn thương tinh thần là được." ĐDLQĐ

Trợ lý của Tùng Hạo gọi là Mạc Mạc, hơn hai mươi tuổi, tóc ngắn, diện mạo thanh tú, luôn để ý tới quần áo và giày nên lúc nào cũng rất sạch sẽ, ít nói, nhưng tính tình ôn định cẩn thận, nghe nói gặp mưa, chuẩn bị canh gừng trước, để trong bình giữ nhiệt cầm lại đây.

Tùng Hạo nhận lấy từ mình mở ra, rót một chén cho Nguyễn Hàm Kiều: "Lại đây, phí bồi thường tổn thương tinh thần cho em. Có đủ hay không? Không đủ lại đây lấy thêm một chén."

Canh gừng còn bốc hơi nóng, Nguyễn Hàm Kiều kêu một tiếng, cẩn thận cầm lấy, độ ấm từ trong lòng bàn tay xâm nhập vào cơ thể, nhất thời cảm thấy thoải mái rất nhiều. "Anh trai muôn năm!" Sau đó lại giơ ngón tay cái với Mạc mạc, "Mạc Mạc cũng muôn năm!"

Mạc Mạc ngại ngùng cười, "Cô thích uống thì cứ nói, lần sau tôi nấu canh sẽ mang cho cô một phần."

Chỉ mình Hoa Hoa uống nước ấm ở một bên, nghe vậy không phục trùng mắt với anh: "Ồi ôi ôi, anh chăm sóc tốt cho cậu chủ của anh là được, đừng đến đây tranh thủ tình cảm với tôi. Mọi người đều là đi được, xem lại đi."

Mạc Mạc nhìn cô, lại hỏi: "Cô có muốn uống hay không? Tôi vẫn còn đây."

"Muốn muốn muốn!" Hoa hoa lập tức thay đổi khuôn mặt tươi cười.

Thật sự là không có tiền đồ mà, Nguyễn Hàm Kiều nhìn Hoa Hoa ra dáng vẻ chân chó chuyển ghế cho người ta, buồn cười không thôi.

Quay một lúc ở trong mưa, mấy ngày hôm trước nhiệt độ vẫn có hơi nước, cơn mưa này lại đến, khiến người lạnh run. Nguyễn Hàm Kiều cảm canh gừng, thổi thổi, nhanh chóng uống một ngụm, cái mũi đột nhiên cảm giác không khỏe, vội vàng bỏ chén xuống, xoay người sang một bên che miệng hắt xì ba cái.

Hoa Hoa lập tức lo lắng: "Bị cảm sao?"

Tùng Hạo bỏ chén xuống, lấy tấm chăn nhúng trên người mình khoác lên người diện?đan):Le\$Quy&Đon Nguyễn Hàm Kiều, "Uống xong đi về tắm nước ấm, ở đây cũng không có việc gì, anh đi nói với đạo diễn một tiếng."

"Ừ ừ." Nguyễn Hàm Kiều bụng chén run run uống nhanh.

Ngần vạn lần không thể bị cảm, bị cảm thì lúc trở về làm sao thân mật với Quan Triệt!

Rất nhanh đạo diễn bên kia kiểm tra băng đĩa của ngày hôm nay đã xong, kêu mọi người kết thúc công việc. Hai chữ kia thốt ra từ trong miệng ông, ngày nghỉ đã đến niềm vui sướng nhanh chóng cuốn sạch nhân viên đang làm việc ở đây, bắt đầu chúc nhau có những ngày nghỉ vui vẻ.

"Mọi người vui mừng quá sớm." Trên mặt đạo diễn luôn nghiêm túc cũng mang theo vài phần ý cười, "Gấp gấp cái gì, phóng viên còn ở đây, phỏng vấn xong mới có thể đi."

Có người "Hu" một tiếng thật dài, bị đạo diễn liếc nhìn, chạy nhanh cười hi hi chuyển dụng cụ vào bên trong.

Nguyễn Hàm Kiều uống canh gừng xong, nghỉ trước nghỉ sau, vẫn qua xin phép với đạo diễn, không nhận trả lời phỏng vấn giới truyền thông. Chào tạm biệt với mọi người, một mình cô trở về phòng, tắm nước ấm, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Cô gửi tin tức về lịch trình chuyến bay cho Quan Triệt, nhưng hình như hôm nay anh rất bận, gửi lại cho cô "Đã biết rồi", chỉ ba chữ, cũng không biết đến cuối cùng là cô đi đón cô hay không.Đến~Đa'n~L3~Quy~Don

Ai, người đàn ông này, quả nhiên có được thì lập tức không biết quý trọng, lúc ở trên giường rõ ràng anh không phải như thế, hừ.

Khi xuống máy bay đã hơn bảy giờ, tên đàn ông thói Quan Triệt kia thật sự là không có tới đón cô, nhưng mà cô cố ý giấu không nói cho lão ba biết tin về chuyến bay, nhưng lại xuất hiện ở sân bay.

Trên đời này chỉ có ba ba là tốt nhất, Nguyễn Hàm Kiều đẩy vali hành lý chạy tới, ôm cổ lão ba: "Ba ba, con rất nhớ ba, mỗi ngày đều nhớ tới ba!"

Hoa Hoa cũng đi lại, cười gọi một tiếng chú.

"Được rồi được rồi." Ba Nguyễn rất vui vẻ, cười đến trên trán đều xuất hiện nếp nhăn, "Đã lớn như vậy rồi, lại để cho mọi người chê cười."

"Mặc kệ, ai muốn cười thì cứ cười." Nguyễn Hàm Kiều râm rì làm nũng, cảm thấy ôm đủ mới buông lão ba ra, "Một mình ba đến đây sao?"

"Tiểu Lý đưa ba tới, trong nhà cô ấy còn có chút việc, nên đi về trước, mới vừa đi."

Lông mày Nguyễn Hàm Kiều lập tức nhăn lại, sân bay lớn như vậy, người đến người đi, cô còn chưa tới, chị Như lại yên tâm để cho lão ba một mình ở nơi này.

"Chuyến bay của con hạ cánh rồi thì cô ấy mới đi, chỉ mới vài phút." Ba Nguyễn sợ cô lo lắng, lại giải thích thêm.

Vài phút cũng không thể xem thường, cảm thấy không vừa lòng, nhưng Nguyễn Hàm Kiều không nói thêm nữa, ba người cùng nhau đi ra cửa.

Nguyễn Hàm Kiều thừa dịp lão ba không có chuẩn bị, kéo Hoa Hoa kéo đến một bên, rất nghiêm túc nhắc nhở cô, về sau tuyệt đối không được lên lút ở sau lưng cô thông báo lịch trình cho lão ba. Nếu lão ba mà biết, nhất định muốn tới đón cô, cô rất vui khi có ba tới đón, nhưng càng lo lắng cho bệnh tình của ông.

Chú Bằng còn phải chăm sóc cho mấy miệng người trong nhà mình, còn có công việc buôn bán; chị Như nhận tiền làm việc, làm không tận tâm tận lực. Bên người lão ba không sắp xếp ổn thỏa người ở bên cạnh, cô lo lắng, giống tình huống lần trước, cô thật sự không muốn trải qua lần thứ hai.

Khó có được lúc cô nghiêm túc như vậy, Hoa Hoa cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, liên tục cam đoan với cô.

Ra sân bay, vừa mới gọi được một chiếc xe, ở phía sau là một chiếc xe màu đen Bingley nhìn quen mắt, tài xế tiểu Lưu xuống xe lập tức đi về phía bọn họ, cung kính nói: "Nguyễn tiểu thư, boss dặn dò tôi tới đón mọi người."

Sắc mặt ba Nguyễn có chút mất hứng, Nguyễn Hàm Kiều vụng trộm kéo tay áo của ông, ánh mắt cầu xin nhìn ông, ba Nguyễn liền không có biện pháp, phiến muộn than một tiếng, tùy ý để tiểu Lưu chuyển hành lý lên xe.

Nguyễn Hàm Kiều bảo Hoa Hoa cùng lên xe, đưa cô trở về trước, Hoa Hoa lại khéo léo từ chối.

Nếu là xe bình thường thì cô sẽ thuận theo, phóng khoáng sang trọng thế này nhất định có cái gì đó không giống với những người có tiền trước đây, đây đưa có chút bí mật, cô cảm thấy chính mình vẫn là nên kiêng dè một chút sẽ tốt hơn.

Vừa vịn vẩy tay đã gọi được xe, cô chào tạm biệt với hai người, lên xe đi trước.

Bên này tài xế đưa hai cha con bình an về đến nhà, hành lý cũng vội vàng giúp đỡ chuyển vào trong nhà.

Nguyễn Hàm Kiều nói lời cảm ơn với tài xế, cầm lấy một phần đặc sản mang về đưa cho cậu, lái xe sợ tới mức cuống quýt xua tay cự tuyệt, bị Nguyễn Hàm Kiều mạnh mẽ nhét vào trong lòng, cô cười nói: "Một chút quà nhỏ, cậu mau nhận lấy đi, cậu khách khí như vậy, về sau tôi cũng không dám ngồi xe của cậu đâu."

Cậu liền cung kính nói lời cảm tạ, mang theo lễ vật rời khỏi.

Nguyễn Hàm Kiều chuyển hành lý vào phòng, đang thu dọn, Quan Triệt điện thoại tới. Cô lặng lẽ đóng cửa lại, bắt máy.

"Về đến nhà rồi sao?"

"Vừa đến nơi!" Nguyễn Hàm Kiều hừ hừ, giọng nói không vừa ý qua điện thoại cũng có thể cảm nhận được.

Tiếp theo nghe thấy Quan Triệt ở bên kia hình như cười một tiếng, rất nhẹ rất nhanh, hoặc là có phải ảo giác của cô hay không. Anh thấp giọng giải thích, trong thanh âm có một chút ừ rừ: "Buổi tối có tiệc xã giao, thoát thân không được."

Tâm của Nguyễn Hàm Kiều có chút đau, cũng không tức giận, nhẹ nhàng nói: "Vậy anh uống ít rượu thôi, về nhà sớm một chút, không cần phải quá mệt." Dừng một chút, nhỏ giọng râm rì nói: "Ngày mai em đến tìm anh?"

Cô dùng câu hỏi, cẩn thận mà ngượng ngùng, Quan Triệt đứng ở phía cuối của hành lang nhìn ra cửa sổ, nhìn cảnh sắc ban đêm, trước mắt không tự giác hiện ra bộ dáng xấu hổ của cô, trên mặt liền lộ ra chút ý cười âm ập.

"Được."

"Vâng!" Âm thanh của cô lập tức vui vẻ, "Vậy anh cứ lo công việc đi, ba ba gọi em đi ăn cơm." /d đ lqđ/

Gần một tháng không gặp mặt, hôm nay ba Nguyễn rất vui, tự mình xuống bếp làm vài món ăn mà cô thích, mùi vị có mặn có nhạt, nhưng Nguyễn Hàm Kiều ăn rất thỏa mãn, mùi vị trong nhà đặc biệt làm cho người ta lưu luyến.

Buổi tối đơn giản đặt ra một chút kế hoạch cho ngày hôm sau, lần này trở về mang theo rất nhiều quà để tặng cho mọi người, nhưng ngày nghỉ có rất nhiều người đi ra ngoài chơi, trước cô liên lạc qua một lần, xác định thời gian với mọi người, miễn cho một chuyến tay không. Không ở nhà, trở về phải gửi quà ở nơi khác.

Thứ dậy ở trên giường mình thật sự thoải mái hơn nhiều so với giường tổng khách sạn, đêm nay Nguyễn Hàm Kiều ôm gấu bông con cáo, ngủ càng sâu. Quên tất báo thức sáng sớm bị đánh thức, cô ở trên giường lăn một lát, đuổi người đứng lên, đi làm điểm tâm cho lão ba.

Rửa mặt xong theo quán tính nhìn xuống di động, bị dòng thông báo 999 trên bản tin liên hoảng sợ.

Trời ơi, lại xảy ra chuyện gì?

Cô chạy nhanh mở ra tin ra xem, thì ra là ngày hôm qua phóng viên có video thăm dò bị truyền trên mạng, tuy rằng cô sớm rời khỏi không tiếp nhận phỏng vấn, nhưng cảnh diễn hôn nhau trong mưa quả nhiên bị phóng viên quay được, tiếp theo là cảnh tượng cùng nhóm người của Tùng Hạo quay quanh uống canh gừng, đều bị ghép vào.

Truyền thông xác định đề tài trọng tâm, Vệ Trạch Giai cùng Hề Ninh nhận phỏng vấn có chút mờ ám không nói, còn cố gắng không để bóng dáng của Hoa Hoa và Mặc Mặc, cảnh đẹp như tranh chỉ có cô cùng Tùng Hạo, hơn nữa còn nhấn mạnh hình ảnh Tùng Hạo giúp cô uống canh gừng và khoác chăn lông.

—— "Tám tám tám sự thật phía sau hậu trường《sổ tay tu luyện người yêu》: Vệ Trạch Giai và Hề Ninh bắt đầu lại đoạn tình cảm trong bất ngờ, Tùng Hạo cùng Nguyễn Hàm Kiều có ý với nhau do đóng phim chung lâu ngày nảy sinh tình cảm "

Hình ảnh lúc trước đi ăn lẩu cũng bị đưa ra, trọng tâm đề tài lần này rõ ràng nóng hơn rất nhiều, chính là không xác định được là do đoàn phim gợi ý tuyên truyền ra chuyện xấu, hay là do truyền thông tự tiện đưa tin.

Có vô số bình luận nhưng không xem, nhất định lại là lời mắng chửi.

Lá gan của Nguyễn Hàm Kiều thật sự lớn chỉ bằng nắm cỏ, người ta từ nơi xa xôi trở về gặp người tình, giờ phút này lại có chuyện xấu, trong lúc tức giận không biết anh có làm gì cô không nữa phải làm sao bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Lúc ba Nguyễn rời giường, vừa mới làm xong điểm tâm, Nguyễn Hàm Kiều đeo bao tay cách nhiệt mang món ăn ra, đặt trên miếng lót tròn bằng gỗ, bên cạnh là bánh rán hành, nước chấm, còn có mấy món dưa muối ngon miệng, tất cả là cô vừa mới mua ở dưới lầu.

"Sao lại không ngủ thêm một chút?" Sáng sớm trên mặt ba Nguyễn đầy nụ cười tươi, từ phòng ngủ đi ra rất vui cầm theo một cái hộp nhung màu đỏ, "Con xem này. Khoảng thời gian trước anh cả bên di Lan của con đến, mang theo rất nhiều ngọc để bán, có chuỗi hạt vòng tay và mặt dây chuyền, đều là từ ở bên Myanmar. Ba thấy trên tay con có một cái vòng, liền mua cho con thêm một cái, con xem có đẹp không?"

Nguyễn Hàm Kiều vui mừng mở ra xem, một sợi dây màu đỏ, kèm theo một mặt Phật cười, cô không hiểu về ngọc thạch, nhưng mà nhìn màu sắc sáng rõ dịu dàng, sờ vào cảm thấy trơn nhẵn, thủ công tinh xảo, nhưng là một thứ tốt.

"Cám ơn ba ba!" Nguyễn Hàm Kiều đeo vào trên cổ, đắc ý soi gương, "Ba ba, của ba đâu?"

"Ba không đeo những thứ này." Vài ngàn một cái, chính là ông không nỡ, nhưng mà thấy cô vui vẻ, Nguyễn ba cũng vui theo, cười nhìn cô ở bàn trang điểm, "Chú Bằng cũng mua cho di của con một cái."

Nguyễn Hàm Kiều biết lão ba là đau lòng tiếc tiền, không muốn mua cho mình, trong lòng than một tiếng, sau đó cười nói: "Ba ba, con làm cho ba vòng tay, làm từ hoa trong ngày hội xuân này, mọi thứ ngôi sao đức Phật, còn có vài hạt châu từ đàn nhỏ, thím nói từ đàn có thể dưỡng thần, trở về con sẽ theo học cùng với thím, con cũng làm cho ba một cái được không?"

"Làm cái gì mà làm, kì lạ thêm tốn thời gian nữa, ba không đeo cái gì hết." Ba Nguyễn cầm hai cái chén xối cơm, "Lại đây ăn cơm đi."

Cơm nước xong đợi nửa giờ, nhìn thấy lão ba uống thuốc xong, Nguyễn Hàm Kiều liền cùng lão ba đi đến nhà của chú Bằng.

Thời gian còn sớm, chú Bằng chưa đi bày hàng buôn bán, cười tủm tỉm đón bọn họ vào cửa, gọi đi lấy và cắt dưa hấu. "Kiều Kiều có phải con lại gây đi hay không?" Chú Bằng quan sát cô, "Có phải quay phim rất mệt, chú nhìn thế nào cũng gầy?"

"Không có, mỗi ngày con đều xem qua, cân nặng không thay đổi mà." Nguyễn Hàm Kiều cúi đầu sờ eo của mình, cười hi hi nói: "Chắc là ở nơi đó vận

động tương đối nhiều, thịt béo đều đã luyện thành cơ bắp, nhìn sẽ gầy đi."

Cường Từ vừa mới rời giường ngáp một cái cũng đi ra, không mặc áo, chỉ mặc một cái quần cộc, nghe vậy híp mắt, nhìn cô: "Luyện cơ bắp làm gì, con gái có cơ bắp rất xấu."

Bây giờ da trắng nõn thật tốt, luyện thành cơ bắp cứng rắn giống với đám đàn ông, có gì hay đâu.

"Cái này gọi là khỏe mạnh." Nguyễn Hâm Kiều cho là không đúng, "Em cũng nên rèn luyện cơ thể nhiều thêm, nhìn tay chân của em kia, về sau ngay cả bạn gái cũng không thể giữ được thì phải làm sao bây giờ."

"Ai nói em không giữ được!" Cường Từ không phục nói, vén tóc sang một bên, sau đó chui vào toilet.

Ngoại trừ mang về đặc sản ở thành phố S còn có bánh trung thu, Nguyễn Hâm Kiều còn gửi ba người một nhà bọn họ thêm một món quà, chú thím Bằng đều là quần áo, hai người vui vẻ mặc vào thử, kích cỡ vừa vặn; của Cường Từ là vài quyển sách về máy tính, chú Bằng chăm chọc: "Mua cho nó mấy quyển sách này làm gì, tên hôn đàn này mê chơi trò chơi đến mức đã muốn không nhận ra được mặt chữ, qua một học kỳ mà sách giáo khoa vẫn còn mới, ngay cả tên cũng không viết."

Nguyễn Hâm Kiều nở nụ cười: "Con thấy Cường Từ đối với thứ này có hứng thú, muốn học tiếp thì tìm trường đại học nào có chuyên môn một chút."

"Dựa vào nó, có thể đậu đại học đã mừng rồi." Chú Bằng hừ lạnh.

"Ôi!" Cường Từ không phục, "Ba đừng xem thường con, ba mà cứ như thế con sẽ đi thi và đậu đại học cho ba nhìn một cái!"

Chú Bằng liếc mắt nhìn nó, vẻ mặt khinh thường: "Chờ toán học của con đạt tiêu chuẩn rồi lại nói với ba."

Cường Từ dứt khoát một tiếng, cầm lấy mấy quyển sách kia trở về phòng.

Dự định là đến nhà chú Bằng rồi lập tức đi ngay, còn phải tặng quà cho những hàng xóm khác, kết quả không để ý, ở lại tới giữa trưa, bị gia đình chú Bằng giữ lại cùng nhau ăn cơm.

Ba Nguyễn cùng chú Bằng ở phòng khách trò chuyện, Nguyễn Hâm Kiều đến phòng bếp giúp đỡ, bị thím Bằng đuổi ra ngoài bảo nghỉ ngơi, cô chấp tay ra sau lưng xoay một vòng, vào phòng Cường Từ.

Cường Từ ngồi ở trên ghế chơi di động, mấy quyển sách kia để ở trên bàn, xem ra đã bị nó ném sang một bên.

"Em làm gì đó? Lại không chơi trò chơi." Chẩn ở trên giường của nhóc không xếp gọn, rồi tung, Nguyễn Hâm Kiều tìm một góc ngồi xuống, ngạc nhiên hỏi.

"Xem thư tín." Cường Từ còn ném đến chăn sang chỗ khác, còn dùng tay vỗ vỗ, dọn cho cô một nơi để ngồi.

Nguyễn Hâm Kiều ngồi xếp bằng, than một tiếng, "Vậy em có thấy tin tức của chị hay không?"

"Có thấy." Cường Từ lơ đãng nói, nhóc không chỉ thấy, còn thuận tay giúp cô trút giận với mấy người đàn độn nói chuyện không xuôi tai. "Chuyện xấu của chị bị truyền ra ngoài còn có thể vui được sao?"

"Những chuyện đó chị muốn giải thích." Nguyễn Hâm Kiều cười hi hi, vẻ mặt thì ngược lại, hỏi nhóc, "Em dùng cách suy nghĩ của một người đàn ông giúp chị phân tích xem, nếu là bạn trai chị nhìn thấy, có tức giận không? Đây là chuyện không có thật, anh thông minh như vậy, chắc hẳn là không nên tin?"

"Bạn trai? Chị có bạn trai khi nào?"

Nguyễn Hâm Kiều làm bộ đá vào chân nhóc, nhỏ giọng mắng: "Chính là Quan Triệt đó, em đừng ở đó mà giả vờ không biết với chị."

Về mặt của Cường Từ không có cảm xúc nói: "Oh, là chú Quan..."

Nhưng nói chưa dứt câu đã bị Nguyễn Hâm Kiều thẳng chân đá một cái, "Em còn như vậy chị tức giận thật đấy!"

"Ôi ôi biết rồi." Cường Từ xoa đùi một chút, lúc này mới nói nghiêm túc với cô, "Vấn đề ở đây không phải là thật hay giả. Bạn gái mình bị lan truyền tin xấu với một người khác, không cần nói là thật giả, ham muốn chiếm hữu của đàn ông không cho phép. Người con gái của mình, chỉ có thể theo dòng họ của mình, vì sao có thể ở cùng với một tên đàn ông khác —— có lẽ chính là loại cảm giác này, chị tự mình mà xem lại một chút đi."

"Như vậy sao..." Nguyễn Hâm Kiều vuốt cằm, có vẻ suy tư.

"Hoặc là chị có thể hiểu như thế này," Cường Từ còn nhỏ tuổi lại giống như chuyên gia về tình cảm, phân tích đạo lý rõ ràng, "Không có khe hở thì gió không đến..."

Nhưng mà còn chưa nói xong đã bị Nguyễn Hâm Kiều cắt đứt, vỗ nhẹ trên đầu nhóc: "Tốt lắm chị đã hiểu, nhưng có phải em hay quan tâm đến các diễn đàn về tình cảm của phụ nữ hay không, ít nhất là những chuyện rối loạn."

Cường Từ: "..."

Sau cơm trưa về nhà nghỉ ngơi một lát, Nguyễn Hàm Kiều lại mang theo quà nhỏ gửi cho hàng xóm quen biết.

Viện trưởng Lưu cùng đi Phương đi thành phố B vui Trung thu và thăm con mình, Nguyễn Hàm Kiều mang quà đến dưới nhà bọn họ, nói với viện trưởng Lưu là tấm lòng của mình gửi ở phòng bảo vệ.

Ra ngoài một chuyến, thuận tiện hẹn gặp Dữu Liễu, cùng nhau đi ăn vào buổi chiều, sau đó đưa quà cho cô và cả quà của Lộ Lộ.

Cô vẫn đội kính râm, tóc tán loạn, trên đầu đội một cái mũ che nắng rộng vành. Lúc này không giống với khi xưa, người còn chưa có nổi tiếng, chuyện xấu lan rộng, thật sự làm cho người ta xấu hổ.

Dữu Liễu nhận lấy quà cảm động nói: "Trách không được mọi người đều thích em, thật sự em rất có tâm, các ngày lễ đều nhớ kỹ. Em xem Lộ Lộ kia không chịu để tâm, quay phim xong rồi cũng không biết chạy tới chỗ nào, đừng nói là quà, ngay cả bóng dáng cũng tìm không thấy."

"Cậu ấy thuộc cung Nhân mã, có bệnh hay quên mà." Nguyễn Hàm Kiều nhìn quanh trong tiệm cà phê không có được mấy người khách, tháo mũ và kính râm xuống.

Trò chuyện náo nhiệt trên trang tin toàn là chuyện xấu, Nguyễn Hàm Kiều phiền muộn thở dài: "Tiểu Liễu Liễu, chị nói xem có phải đám truyền thông này xem nhiều tiểu thuyết hay không, nhìn thấy một nam một nữ thì bảo là có gian tình. Tình ý trong tưởng tượng à?"

"Không có biện pháp, người xem thấy hứng thú với chuyện này, truyền thông vì tạo ra tin nóng thì chuyện gì mà làm không được." Trong vòng luẩn quẩn của công việc, chuyện này sớm đã nhìn quen rồi, Dữu Liễu buông tay, "Chuyện xấu chưa hẳn là đã xấu, bây giờ danh tiếng của em còn chưa đủ lớn, mượn khí thế của Tùng Hạo để tăng độ nóng trong câu chuyện cũng là lựa chọn không tệ. Các fan của cậu ta coi như tốt, sức chiến đấu không có vững chắc như fan của Vệ Trạch Giai, chẳng qua đây là lần đầu tiên cậu ta vướng phải tin đồn xấu, fan phản ứng lớn một chút cũng rất bình thường."

"Nhưng bạn trai của em sẽ tức giận..." Nguyễn Hàm Kiều nâng cằm, hừ hừ nói, "Hơn nữa em cảm thấy em có thể dựa vào thực lực để nổi tiếng mà, không muốn dùng cách này."

Dữu Liễu cười cười: "Thật sự em đã giữ được Quan tổng sao? Chị nghe Lộ Lộ nói, còn không tin."

Nói tới Quan Triệt thì Nguyễn Hàm Kiều hé miệng cười, gật đầu giống như gà con mổ thóc: "Đúng vậy!"

"Lợi hại lợi hại" Dữu Liễu bụng cà phê, "Đến cạn một ly!"

Tết Trung thu chị Như muốn ra ngoài, chỉ có một mình lão bà ở nhà, Nguyễn Hàm Kiều không dám ở bên ngoài lâu, đưa xong quà liền chạy nhanh về nhà.

Ban đêm mười lăm tháng tám, người trong một nhà quây quần ăn cơm đoàn viên, Nguyễn Hàm Kiều đã mua xong đồ ăn, lúc chuẩn bị nấu cơm, Cường Từ gọi bọn họ đến nhà ăn cơm.

Cứ một hai ngày lại đến nhà người khác cũng rất ngại, nhưng Cường Từ không cho cô có cơ hội từ chối, lời cô đi.

"Đây là nhiệm vụ mà ba giao cho em, nhiệm vụ không thành ba sẽ không cho em ăn cơm. Đi thôi!"

"Ôi ôi ôi!" Nguyễn Hàm Kiều dờ khóc dờ cười kêu, "Phải mang theo cá."

Cường Từ lại quay trở về lấy cá, kiên quyết lôi kéo Nguyễn Hàm Kiều và ba Nguyễn ra ngoài, khóa cửa lại.

Cơm chiều là do mọi người làm cùng nhau, chú Bằng cầm thìa, ba Nguyễn bị giao việc nhặt đậu đỗ, Nguyễn Hàm Kiều và thím Bằng phụ trách rửa rau cắt rau, một bên chỉ Cường Từ làm cá.

Trong phòng bếp nhỏ nhỏ gần như là chứa không hết người, mỗi người lại cười vang.

Làm đồ ăn dọn đầy đủ ra cái bàn, chú Bằng cầm một chai rượu để đi ra, ba Nguyễn cũng được ngoại lệ cho phép uống hai ly, vài người vui cười hớn hở cùng nhau ăn cơm, ấm áp như người một nhà.

Sau khi ăn xong Cường Từ tuổi trẻ khỏe mạnh đi vào phòng bếp rửa chén với tỷ số bỏ phiếu là 4:1, mặt khác bốn người bày một cái bàn bắt đầu chơi mạt chược.

Nguyễn Hàm Kiều không có nhiều cơ hội để chơi, cho dù vận may tốt lắm, nhưng mà bài đã nhiều lại tới nữa, nhiều lần tự ý bỏ bài ra ngoài. Sau khi Cường Từ rửa chén xong đi lại giúp cô, ba người lớn bên kia cố ý nhường, hai người bọn họ lập tức thắng lớn.

Hai người vui vẻ phấn chấn cầm tiền thắng được đi đến cửa hàng mua đồ ăn vặt, một người một que kem, Cường Từ ở bên trong đi lại một vòng, cầm một đồng thức ăn mà cô thích, còn có mấy hộp pháo, bảo ông chủ bỏ vào trong túi xỏ trang đứng lên.

Nguyễn Hàm Kiều cười ở một bên nhìn nhóc trả tiền, sau đó thừa dịp nó không chú ý lấy một trăm tiền lẻ nhét vào trong túi quần của nhóc.

Dường như Cường Từ biết được, cúi đầu nhìn: "Chị muốn làm gì? Sờ đùi rắn chắc của em"

Nguyễn Hàm Kiều cười phi hân: "Em cứ đắc ý đi!"

Hai người ở trong sân phóng pháo, Nguyễn Hàm Kiều ngồi ở bậc thềm phía sau căn kẹm que, Cường Từ đốt pháo ném ra xa, một trận vang "Bốp —— bốp ——".

Trong chốc lát liền thu hút đám trẻ con, ai có tiền thì tự mình đi mua về mà phóng, không có tiền chỉ có thể đứng ở một bên mà nhìn. Nguyễn Hàm Kiều liền gọi Cường Từ chia cho bọn nhỏ, Cường Từ cúi đầu nhìn đám nhóc vừa mới tới đùi của mình, lạnh lùng từ chối: "Không cho."

"Quý hạp hoi!" Nguyễn Hàm Kiều lấy từ trong gói to ra một hộp lén lút chia cho vài đứa nhỏ, có một bé được anh trai dẫn đi chơi, anh trai mua cho bé vài món đồ chơi kiểu đáng cô tiên, bảo nó cùng ngồi chơi với Nguyễn Hàm Kiều, bản thân chạy đến phía trước đi phóng pháo lên trời.

Cô bé nhìn đồ ăn vặt trong tay Nguyễn Hàm Kiều, mắt thèm không thôi. Nguyễn Hàm Kiều rộng rãi chia cho bé ăn, bé liền ngai ngừng nói "Cám ơn chị Kiều Kiều", sau đó đưa món đồ chơi của mình cho Kiều Kiều.

Nguyễn Hàm Kiều cầm chơi trong tay, bỗng nhiên có ánh sáng chiếu vào sân, một chiếc màu đen xe chạy tới, dừng lại ở một bên.

Đèn xe lóe lóe, tắt, xe cửa mở, đôi chân dài nhàn nhả bước ra trong màn đêm.

Nguyễn Hàm Kiều ngạc nhiên đứng dậy, cầm đồ chơi trong tay, thả người về phía trước, bị một đôi tay mạnh mẽ đón được.

"Sao anh lại tới đây!" Đồ chơi ở trong tay va vào người Quan Triệt, sợ đốt tới quần áo của anh, vội vàng quăng xuống đất. "Anh không ăn cơm với người nhà sao, làm sao lại tới đây?"

"Ăn xong rồi, đến xem em." Quan Triệt buông cô xuống, tiếng nói nhẹ nhàng mang theo ý cười, giống cơn gió trong đêm thu lạnh lẽo, phảng phất bên tai.

"Anh thật tốt!"

Nguyễn Hàm Kiều ôm cổ anh rầm rì không muốn buông tay, Quan Triệt có chút không được tự nhiên, chỉ thấy trong sân nhỏ có một đôi mắt nhìn chăm qua bên này, sáng ngời có lực, còn sáng hơn so với ánh lửa trong món đồ chơi vừa rơi trên đất.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

"Đó là bạn trai của chị Kiều Kiều sao?" Có người đụng phải Cường Từ, tò mò hỏi thăm, "Rất có tiền đó, xe này vừa thấy cũng biết là rất quý... chị Kiều Kiều quen biết khi nào, em chưa từng thấy qua."

"Tìm được người yêu cần phải thông báo cho em hay sao?" Cường Từ tức giận mà còn đưa mấy cây pháo còn dư vào trong tay nhóc, "Cầm đi chơi đi."

Bây tám đôi mắt nhỏ nhìn quanh, hai người kia vẫn mặt dày ở đó ôm ấp, Cường Từ đi qua chào hỏi, đi vài bước, lúng ta lúng túng. @Đĩn Đạ`n L^ Quy Đ^`n@

"Chào chú Quan."

"Xin chào." Quan Triệt liếc nhìn nó một cái, rất có phong độ.

Trên mặt Cường Từ mang theo nụ cười vô hại: "Sao chú Quan lại đến trễ như vậy, đến giờ Kiều Kiều đi ngủ rồi."

"Còn sớm mà!" Nguyễn Hàm Kiều nói trước một câu, ánh mắt uy hiếp nhìn nhóc.

"Chú Quan vào đây ngồi đi," Cường Từ nói xong xoay người muốn đi lên lầu, "Con nói với chú Nguyễn một tiếng..."

"Em đứng lại!" Lời còn chưa dứt đã bị Nguyễn Hàm Kiều thấp giọng kéo trở về, cô vội vàng buông Quan Triệt, lùi Cường Từ sang một bên, hai cái đầu kề sát lại nói to nói nhỏ nửa ngày, mới tách ra, một người lơ đãng đi về phía hàng lang, một người chạy bước nhỏ trở về trước mặt Quan Triệt.

"Anh có thể chờ em một lát không?" Nguyễn Hàm Kiều tự biết đuối lý, hỏi cũng mắc cỡ ngai ngừng.

Quan Triệt đoán được ý đồ của cô, thấp giọng nhận lời.

Thế này thì Nguyễn Hàm Kiều mới yên tâm, lùi kéo tay anh, bảo anh lên xe ngồi chờ, sau đó chạy tới cửa cầu thang chờ hội họp với Cường Từ, hai

người cũng đuổi hết bọn nhỏ ở trong sân về nhà, cùng đi lên lầu.

Quả thật thời gian đã không còn sớm, Nguyễn Hàm Kiều có chút lo lắng giục ba về nhà. Cường Tử nhận lời thỉnh cầu của cô, không có đi tố cáo với ba Nguyễn, bản thân trở về phòng.

Hai ông già cầm bài poker chơi gần xong, chú Bằng xua tay nói: "Còn sớm mà, không cần phải vội, chú và ba con chơi thêm một lát."

"Ba ba, " Nguyễn Hàm Kiều giật nhẹ tay áo lão ba, làm giả bộ đáng mở mắt không nổi, "Con buồn ngủ quá, muốn đi ngủ..."

Nguyễn ba lập tức bỏ bài xuống, lôi kéo tay cô đứng dậy, âm giọng nói: "Đi, chúng ta về nhà ngủ."

Chú Bằng cũng không giữ lại thêm nữa, đưa bọn họ tới cửa, "Ngày mai đừng nấu cơm, đến nhà chú ăn một bữa."

"Vâng, chú Bằng cũng nghỉ ngơi sớm một chút!" Nguyễn Hàm Kiều đỡ lão ba, đứng ở đầu cầu thang dưới lầu vẫy tay với ông.

Trong lòng rất vội, lại không thể để lộ ra ngoài, Nguyễn Hàm Kiều nhìn chằm chằm lão ba uống thuốc rồi nhỏ mắt sau đó trở về phòng ngủ, chờ ông ngủ say, mới rón rén cầm túi xách ra cửa.

Dưới lầu tối đen như mực, chỉ có vài căn nhà còn sáng đèn, thậm chí trong sân nhỏ cũng không mở đèn, ánh sáng mờ nhạt.

Quan Triệt còn chờ trong xe, sợ quấy nhiễu người khác nghỉ ngơi, không mở đèn xe ở phía trước, ánh đèn trong xe rất mờ, chỉ có thể thấy tạm bóng dáng của anh.

Đêm thu yên tĩnh không tiếng động, có tiếng côn trùng kêu yếu ớt xa xa truyền lại từ trong đám cỏ, làm tăng thêm sự buồn tẻ.

Nguyễn Hàm Kiều có chút sợ tối, cầm lấy túi xách kẹp chặt chạy tới phía trước, ngồi vào xe rồi đóng cửa lại, lúc trái tim nhỏ mới bớt hồi hộp.

Cô thở ra một hơi: "Làm em sợ muốn chết!"

Quan Triệt cho rằng vì cô vội trốn đi mới lo lắng, @Di3n Đạ`n L^ Quy Đ^`n@ mở miệng muốn nói gì đó, đã bị Nguyễn Hàm Kiều nắm lấy tay, cô đưa tay lên mặt, bĩu môi: "Anh hôn em đi, hôn em thì em sẽ không sợ nữa."

Cô thật sự rất biết làm nũng, trong lòng Quan Triệt biết rõ, nhưng cũng khó có thể chống cự, hoặc là nói cam tâm tình nguyện dung túng. Cho tới bây giờ cô đưa ra yêu cầu thế nào cũng không có ảnh hưởng lớn gì, ngay cả túi xách giấy dép mà phụ nữ luôn yêu thích cũng chưa từng nói với anh là muốn mua chúng.

Rất biết chuyện, cũng làm cho người ta muốn yêu thương cô nhiều hơn.

Tay Quan Triệt mon trón gò má của cô, đỡ sau đầu cô, nghiêng đầu từ từ hôn.

"Uhm~" Nguyễn Hàm Kiều vội vã ôm lấy cổ anh, chủ động chuyển người mình vào trong lòng anh.

Cô có chút to gan, đưa đầu lưỡi thăm dò trong miệng anh, quấn lấy đầu lưỡi của anh, cảm xúc mềm mại làm Quan Triệt động lòng, đưa tay ôm lấy cô không phát giác là dùng sức ôm chặt.

Cô động tình. Trong mọi chuyện luôn biết điểm dừng thì giờ lại lớn mật, rõ ràng thoát nhìn thì hồn nhiên ngây thơ, lại luôn biết hấp dẫn người khác, luôn khiến cho người ta xúc động muốn đặt cô ở dưới người hung hăng bất nạt.

Quan Triệt đèn nến suy nghĩ rối loạn ở trong đầu, lui về sau phía sau, thấy ánh mắt của cô đầy sương mênh mông, có chút mờ mịt nhìn anh, miệng nhỏ đỏ búng khê mở, vẫn còn chút ẩm ướt.

Cô theo bản năng muốn theo đuổi, thoát nhìn hơi ngây ngốc, Quan Triệt không khỏi mềm lòng, nhẹ nhàng đưa tay xoa môi cô, thấp giọng dỗ nói: "Trở về trước."

Nguyễn Hàm Kiều chập chạp "A" một tiếng, ngồi lại, liếm liếm môi.

Chưa hôn đủ mà.

Quan Triệt giúp cô cài dây an toàn, trước khi rời khỏi tầm mắt đảo qua mặt cô, nhất thời bị vẻ mặt của cô làm cho bật cười.

Cô giống như, rất thích hôn môi? ^^d:3n d5n LQĐ^^

Nhìn không được đưa tay xoa đầu cô trên, khởi động xe rồi đi.

Hình như căn nhà của anh có gì đó không giống với lúc trước, Nguyễn Hàm Kiều vừa vào cửa đã cảm thấy không đúng, đưa mắt nhìn quanh, lại không nhìn ra nơi nào có vấn đề.

Cô còi giày giẫm chân trần ở trên sàn, nhìn chung quanh, tổng thể không có gì thay đổi, chỉ là nhiều thêm một vài chi tiết nhỏ —— trên bàn trang trí thêm

gồm sứ hoa, trên sofa có gối ôm hình phim hoạt hình, thảm trải nền màu vàng nhạt, còn có trồng cây xanh ngoài cửa sổ...

Nguyễn Hàm Kiều có ý đi vào phòng bếp mở tủ lạnh ra xem, quả nhiên, đầy đủ, sữa bò, nước tinh khiết, hoa quả cùng với vài nguyên liệu nấu ăn.

Trong lòng cô ngây ngất, trước kia nơi này đối với anh mà nói chỉ là nơi nghỉ chân, bây giờ mua thêm nhiều đồ vật như thế, có phải nên hiểu là, anh đã xem nơi này như là một cái nhà?

... Nhà của hai người bọn họ?

Nguyễn Hàm Kiều che miệng cười mãi không thôi, làm sao bây giờ làm sao bây giờ, hình như cô càng ngày càng thích anh!

Quan Triệt thay dép lê vào nhà, đi thẳng đến phòng ngủ mở nước. ^^d:3n d5n LQĐ^^ Nguyễn Hàm Kiều xoay một vòng, đi theo phía sau anh, một mắt nhìn thấy trên giường có thêm con thỏ màu hồng trắng, lại kinh ngạc một hồi.

Anh lại có thể mua thứ này?

Kích thước so với cái giường trong nhà cô không khác biệt lắm, đáng vẻ thôi, nhưng lại giống y hệt.

Nhất định là chuẩn bị cho cô một bất ngờ, ha ha! Nguyễn Hàm Kiều cười ngây ngô ôm con thỏ vào trong ngực, đi đến cửa phòng tắm nhìn anh.

Quan Triệt nghe được tiếng động quay đầu, nhìn đáng vẻ thoả mãn của cô khi ôm gấu bông, ánh mắt cũng dịu dàng hơn.

"Thích không?"

"Thích!" Nguyễn Hàm Kiều dùng sức gật đầu, "Làm sao mà anh biết em thích con thỏ?"

Thật ra hỏi vấn đề này có chút ngốc, tất cả hình ảnh cô chụp đều có hình con thỏ, lúc trước ở trường học cô từng có biệt hiệu từng có một cái ngoại hiệu kêu thỏ con, bạn học thân thiết gọi cô với tên gọi thân mật là thỏ con Kiều Kiều.

Giống như là việc cô thích ăn hải sản, những sở thích nhỏ, mọi người thân quen với cô đều biết.

Quan Triệt không trả lời, mở nước xong đứng đây, bộ dáng nghiêm chỉnh nói với cô: "Lại đây tắm rửa."

Giọng điệu này, thế nào lại có cảm giác giống như lúc nhỏ ba mẹ kêu cô đi tắm rửa?

Vì suy nghĩ kỳ quái này mà Nguyễn Hàm Kiều lén cười, lại nghe anh nói: "Quần áo ở trong tủ."

"Ồ."

Nguyễn Hàm Kiều không nghĩ nhiều, để con thỏ ở giường đắp chăn lại, chuẩn bị đi qua còn cầm áo ngủ của anh.

Nhưng mà mở cửa tủ quần áo ra, nhưng nhìn thấy bên trong tủ là quần áo màu xám đen trắng, một nửa không gian còn lại đầy màu sắc, các loại quần áo lễ phục và bình thường, tất cả đều là màu sắc cô ưa thích, có một số loại mang phong cách khác nhau và váy ngủ. Giày dép cũng chuẩn bị một vài đôi, có thấp với những đôi giày nhỏ, nhưng cũng có giày cao gót.

"Ồi!" Trước mắt Nguyễn Hàm Kiều sáng ngời, hứng thú xem qua từng bộ quần áo một lần.

Trời ơi! Tất cả đều là váy, nhất định là anh có thể điều khiển cả tủ váy, hừ!

Cô chọn một cái váy màu hồng nhạt có dây lưng, cũng lấy ra áo ngủ của Quan Triệt, đặt chỉnh tề ở trên giường.

Quan Triệt đi ra từ phòng tắm, để đồng hồ ở trên bàn, mặt mày ủ rũ, ánh sáng chiếu nhẹ lên mặt anh.

"Em đi vào trước." Nguyễn Hàm Kiều đến bên cạnh anh, dùng trán cọ xát ở trên cánh tay anh, đi vào phòng tắm nhanh chóng cởi sạch quần áo.

Nhưng mà Quan Triệt cũng không có theo dự tính của cô mà xông vào, chờ cô làm xong, ở trong bồn tắm lớn đợi một hồi lâu, ^^d:3n d5n LQĐ^^ bên ngoài vẫn lặng yên như cũ không một tiếng động.

Chắc chắn... Nguyễn Hàm Kiều nhấc chân lên, sờ làn da trơn bóng của mình, xem nào, tiểu mỹ nữ hợp khẩu vị thế này, anh lại không vội vã xông vào ăn cô luôn, mắt công cô còn đặc biệt mở cửa, thật sự là không hiểu phong tình mà!

Tự làm cho mình thom ngào ngát, mặc vào váy ngủ bước ra, Quan Triệt không có ở phòng ngủ. Đôi dép lê màu hồng nhạt của cô đặt ở cửa, Nguyễn Hàm Kiều mang vào, chạy đi tìm anh.

Phòng khách không có người, nhưng trên bàn com đặt một ly nước, hơi nóng bốc lên.

Người này thật cố chấp với nước mật ong ấm mà... Nguyễn Hàm Kiều tự giác cầm lên uống, rửa ly để vào chỗ cũ, trốn vào phòng sách.

Lặng lẽ đẩy cửa ra một chút, đưa đầu vào, nhìn quanh —— Quan Triệt ngồi ở phía sau máy tính, hình như đang làm việc.

Đã trễ thế này... Nguyễn Hàm Kiều chu miệng, nhỏ giọng gọi anh: "Quan Triệt, anh đang làm việc sao?"

Quan Triệt ngẩng đầu từ máy tính, gạt đầu, tiếng nói trầm thấp: "Có chút tài liệu cần xem, em ngủ trước đi."

"Ai..." Nguyễn Hàm Kiều thất vọng rút đầu trở về, nhanh tay nhanh chân đóng cửa đi ra ngoài.

Không phải nói tiễn biệt thảng tạt hôn sao, tuy rằng cách lần thân mật trước chỉ mới hơn một tuần, nhưng đối với cô mà nói sống một ngày như bằng một năm vậy, anh không muốn cô một chút nào sao?

Tắm rửa sạch sẽ trắng nõn dâng đến bên miệng cũng không biết mở miệng, anh có phải là đồ ngọc hay không?

Nhìn cô ngoan ngoãn rời khỏi, Quan Triệt cúi đầu tiếp tục xem tài liệu.

Bên nước ngoài chuyển tới tài liệu mới nhất, vừa mới gửi đến hộp thư của anh. Thực ra không phải đêm nay không thể không xem, nhưng sự tình liên quan đến một hạng mục quan trọng nhất sắp tới của công ty, anh cần phải có thời gian chuẩn bị sẵn sàng, lập kế hoạch một lần nữa, sau khi kết thúc cuộc họp trao đổi với hội đồng quản trị.

Tài liệu rất nhiều nội dung, anh xem rất chuyên tâm, không để ý thời gian, cửa bị đẩy ra lần nữa, trước khi anh ngẩng đầu có nhìn lướt qua thời gian, giật mình phát hiện đã qua 30 phút.

Nguyễn Hàm Kiều dán ở cửa, cúi mặt, chỉ nhìn anh, không nói chuyện.

"Sao còn chưa ngủ?" Quan Triệt hơi thả lỏng cơ thể, tựa lưng vào ghế ngồi.

Nguyễn Hàm Kiều nhỏ giọng rầm rì: "Em đến xem anh..." Nói xong đợi hai giây, thấy anh không hé răng, biết điều mà nói, "Em đi uống nước, uống xong liền ngủ."

@Đi3n Đa'n L^ Quy Đ^n@ Quan Triệt vẫn duy trì tư thế kia không nhúc nhích, một lát, cô lại đẩy cửa, đứng ở cửa nhìn anh, vẻ mặt so bình thường càng ngoan ngoãn hơn: "Em đi ngủ đây?"

Sau vài giây yên tĩnh, Quan Triệt mới nhẹ giọng trả lời một chữ ừ, vẻ mặt cô không thay đổi, trong ánh mắt là sự chán nản, kéo cửa lại.

Nhìn cửa từ từ khép lại, Quan Triệt tập trung vào xem tài liệu, nhìn chăm chăm một lúc, nhưng một chữ cũng không đi vào đầu, trong đầu đều là dáng vẻ rầu rĩ của cô khi đi ra.

Anh đưa tay nhéo mi tâm, thời dài một hơi, cuối cùng vẫn đóng máy tính lại, đứng dậy ra khỏi phòng sách.

Nguyễn Hàm Kiều làm tổ ở trên giường cảm đi động châm chọc Lộ Lộ, nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, cũng không kịp giải thích với Lộ Lộ, vội vàng tắt đi động để lên bàn nhỏ, trợn người vui vào trong ổ chăn, làm bộ đang ngủ.

Trong lòng lại mừng thầm, anh muốn trở về ngủ cùng cô?

Quan Triệt đi đến bên giường, Nguyễn Hàm Kiều che nửa gương mặt ở trong chăn, chỉ chừa một đôi mắt ở bên ngoài. @Đi3n Đa'n L^ Quy Đ^n@

"Anh xem xong rồi sao?" Cô có chút sợ anh sẽ tức giận vì mình làm chậm trễ công việc của anh, hỏi lời này rất cẩn thận, tròn mắt cũng không chớp nhìn anh, lông mi run nhẹ.

Quan Triệt không trả lời, cúi người hôn lên trán cô, đi vào phòng tắm.

Bên kia cửa vừa đóng, cả người Nguyễn Hàm Kiều liền tiến vào trong chăn, cười ngây ngô, vui vẻ cười ra tiếng.

Nhìn đi, sức quyến rũ của cô vẫn lớn hơn so với đóng tài liệu đó, hừ hừ.

Lăn hai vòng mới dừng lại, vươn cái đầu rồi tung ra ngoài, không nghĩ có thể đối diện với ánh mắt Quan Triệt.

Không biết anh bước ra phòng tắm từ khi nào, bình tĩnh đứng ở cửa, xem ra là nhìn không sót những hành động vừa rồi của cô. Đầu tóc Nguyễn Hàm Kiều rồi tung thêm đồ bùng mặt, nhất thời cứng đờ.

Quan Triệt lạnh nhạt đi tới, cầm lấy áo ngủ bị cô cuốn tới trên đất, khi xoay người đến cùng vẫn không nhìn được mà nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Xấu hổ và giận dữ muốn chết khiến cho Nguyễn Hâm Kiều vùi mình vào trong chăn một lần nữa, đợi một hồi lâu, vén lên một khe hở, xác nhận bên trong đã vang lên tiếng nước mới từ từ đi ra.

Di động vang lên vài tiếng đĩnh đĩnh báo có tin nanh, cô trò chuyện giữa chừng đột nhiên không có hồi âm, biểu cảm của nữ vương Lộ Lộ tức giận đến mức gửi một đồng biểu cảm qua cho cô.

Kiều Kiều dịu dàng: Vừa rồi ở trước mặt Quan Triệt bán bày trò chọc phá ngu xuẩn, mắt mặt quá [khóc lớn]

Hoa lăm lờ: Cậu vẫn cứ tiếp tục ngu xuẩn thế à →_→

Kiều Kiều dịu dàng: Nào có! Ở trong mắt anh ấy tớ luôn là đáng vẻ thông minh lanh lợi đáng yêu (´ ^ `)

Hoa lăm lờ: [ngón giữa][ngón giữa][ngón giữa]

Hoa lăm lờ... Nhưng mà không phải cậu về nhà sao, tại sao đã trở như vậy còn cùng ở cùng với anh ta? [mỉm cười]

Kiều Kiều dịu dàng: [Hi] Nhân lúc ba tớ đang ngủ lén lút chạy ra khỏi nhà đó

Hoa lăm lờ: Cho nên... Bây giờ cậu ở trên giường của anh ta? [mỉm cười]

Nguyễn Hâm Kiều: Đúng vậy! ￣(￣)￣

Hoa lăm lờ... Đây này, thức ăn đưa tới này!

Cô gửi một cái biểu cảm "Phanh" té tới cửa xong liền thoát ra, Nguyễn Hâm Kiều đang vui, vốn đang suy nghĩ muốn thỉnh giáo vị này về kỹ thuật chuyên môn một chút, nhưng không hỏi.

Một người cầm di động chơi trò chơi, nhìn thời gian không sai biệt lắm, cô lại xuống giường, chạy đi rửa tay sạch sẽ, trở về nằm chờ.

Rất nhanh Quan Triệt đã tắm xong, đi ra rót ly nước uống từ từ, tắt hết đèn ở bên ngoài.

Nguyễn Hâm Kiều lại lẩn vào trong lòng anh, Quan Triệt rất tự nhiên đưa cánh tay ra ôm cô, tầm mắt chú ý tới chiếc vòng trên cổ của cô.

"Ba mua cho em đó." Nguyễn Hâm Kiều cầm lấy cho anh xem, giống như khoe đồ mới với người bạn, kim lòng không được nhỏ giọng, "Đẹp không? Có phải anh biết về các loại ngọc sao, mau xem giúp em cái này thế nào?"

Quan Triệt cầm ở trong tay nhìn chăm chú, gương mặt chống lại ánh mắt đầy mong chờ của cô, dừng một chút, nói ngắn gọn: "Đẹp."

Được anh khẳng định, Nguyễn Hâm Kiều càng vui vẻ, ngắm nhìn ngọc ở trong tay.

Trong lòng Quan Triệt đã có chút không yên.

Anh mới mua sữa tắm của nữ để trong phòng tắm, chắc cô đã dùng, mùi hương trên người anh và cô không giống nhau. Lúc mua không chú ý tới mùi hương, bây giờ ngửi thấy, rất ngọt.

Dầu gội thông thường của anh cũng có rất nhiều hương, trước kia cảm thấy rất ngọt, bây giờ cảm thấy rất được.

Anh dựa vào thêm một chút, Nguyễn Hâm Kiều phát hiện, đưa mắt nhìn anh, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt khẽ động.

Trong mắt anh chan chứa tình ý. Mong muốn rõ ràng dễ hiểu, rất dễ nhận ra, Nguyễn Hâm Kiều thích nhất là đáng vẻ của anh mong nhớ mình, bị anh nhìn như vậy cảm thấy thân thể sắp mềm nhũn rồi.

Tuy rằng đáng vẻ của cô giống với một người suốt ngày chỉ mong chờ có thể thân mật với anh, nhưng thực tế đến lúc này lại sẽ không nhận được thẹn thùng.

Tình yêu trong tay. Nhưng lần này sẽ không xấu hổ chờ đợi anh hôn, nghĩ đến điểm quan trọng của vấn đề, mắt giật giật, cắn môi dưới chủ động bò đến trên người anh.

Quan Triệt nhẹ nhàng nhường mảy, đối với hành động lớn mật của cô không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng trong chớp mắt thấy cô nghiêng người về phía trước, cúi đầu ngắm nhìn khuôn ngực của anh, sau đó rất vừa lòng cười nói: "Thế này có vẻ ngực hơi lớn."

"..." Quan Triệt không kim chế được, cười ra tiếng.

Anh cười, Nguyễn Hâm Kiều lại càng xấu hổ, nằm sấp trên người anh, lấy tay che nhanh khuôn mặt đỏ ửng, nắm tay đánh một quyền lên bờ vai của anh: "Anh cười nhạo em!"

"... Không có." Nói như vậy, trong giọng nói mang theo chút ý cười.

Nguyễn Hàm Kiều cảm giác cả người mình đang nóng lên, lặn xuống từ trên người anh, xấu hổ và giận dữ nên trốn trong chăn: "Anh lại chê ngực của em nhỏ!"

"Không có..." Quan Triệt không biết phải làm sao, nghiêng người qua, lại không biết nên dỗ cô thế nào.

Trách không được anh không thích sờ ngực của cô! Điều nói đàn ông khi hôn mọi nhất định sẽ sờ ngực, nhưng đạo đức của anh rất tốt dù ngồi trong lòng mà vẫn không loạn cho tới bây giờ chưa sờ loạn qua một lần, thì ra là ngại của cô nhỏ.

Nguyễn Hàm Kiều suy nghĩ có chút tức giận, tại sao không có ai thành lập một hiệp hội yêu mến ngực phẳng? Của cô có quyền lợi cần phải được bảo vệ!

"Đừng giận." Quan Triệt rất khó khăn mới nghĩ ra một câu dỗ người, khô cằn, chính mình đều cảm thấy không có sức mạnh, rõ ràng quay người cô lại, nhẹ nhàng hôn lên cái trán cùng chóp mũi của cô.

Nguyễn Hàm Kiều râm rì bị anh hôn, thật sự không có giận, còn chủ động dâng miệng mình lên cho anh hôn.

Cánh môi mềm mại chạm vào nhau, quanh mũi đều là hơi thở ấm áp từ trên người cô, Quan Triệt dần động tình, tay nhẹ nhàng mon trên đùi của cô, tham dò vào trong váy ngủ.

Nguyễn Hàm Kiều bỗng dưng mở mắt, bắt lại tay anh, đưa tới trên ngực của mình, còn xoa bóp một chút, mới nhắm mắt lại, tiếp tục hưởng thụ nụ hôn triển miên nóng bỏng của anh.

Trong chốc lát Quan Triệt bị hành động của cô làm cho dở khóc dở cười, như cô mong muốn, bàn tay thông thả mà có lực buộc chặt, cô bị kích thích kêu một tiếng, mềm nhũn tụt vào lòng anh.

...

Sau khi kết thúc hai người đều dầm dìa mồ hôi, Nguyễn Hàm Kiều Kiều thở phì phò, một đầu ngón tay cũng không cử động được. Quan Triệt ôm từ phía sau lưng của cô, chờ cô ổn định, mới ôm cô đi vào phòng tắm.

Sau khi đặt Nguyễn Hàm Kiều vào trong bồn tắm lớn, trước tiên anh đi ra thay đổi khăn trải giường, không ngờ khi trở về vừa khéo nhìn thấy cô nằm ở trong bồn tắm lớn, hai tay nắm giữ cái hai khối trước ngực.

Xem ra là rất đề ý đến chuyện ngực nhỏ...

Bên trong Nguyễn Hàm Kiều nghe được chút âm thanh, vội vàng rút tay về, đầu nghiêng về một bên nhắm mắt giả chết.

Bộ dáng kia thật sự rất ngốc, Quan Triệt buồn cười, cầm khăn tắm lau người cho cô, ôm cô trở lại trên giường. Sau đó anh nằm xuống, Nguyễn Hàm Kiều lui vào trong lòng anh, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Triệt Triệt, anh đối với em thật tốt."

Mấy ngày nay cô thường gọi một câu "Tiểu Triệt Triệt", Quan Triệt đã quen, ôm cô vào trong lòng, "Ngủ đi."

"Ngày mai em muốn trở về sớm một chút." Nguyễn Hàm Kiều nhắm mắt lại râm rì, "Nếu để ba biết được em lén lút chạy đến ngủ với người, nhất định sẽ bị chọc tức."

"Ừ." Quan Triệt thấp giọng đáp, vỗ nhẹ hai cái lên lưng cô.

Quả nhiên hôm sau Quan Triệt đánh thức cô dậy rất sớm, đưa cô về nhà.

[Qua nhanh] thân mật có chút tàn bạo. Trên đường đi cả người và xe đều rất ít, Nguyễn Hàm Kiều vẫn buồn ngủ ngáp liên tục, ổn định tinh thần hỏi anh hai ngay tiếp theo có dự định gì.

Tết Trung thu năm nay hội trường lớn trong thành phố có diễn văn nghệ, rất náo nhiệt, công viên nhỏ nơi bọn họ đang ở có vài vị chú bác cũng hay hát lần này cũng sắp xếp đăng ký tham gia, biểu diễn cho mọi người xem. Lão ba cùng chú Bằng đều phải xem, nhiều người nên Nguyễn Hàm Kiều lo lắng, sáng sớm đã nói sẽ đi cùng với ông.

Tuy rằng ngày lễ Quan Triệt được nghỉ phép, nhưng vẫn bận rộn, có mấy nhà trường bối cần phải đến thăm hỏi, còn có vài vị khách đi đường xa đến nhà phải thiết đãi, lịch trình vài ngày đã sắp xếp xong.

Hai người bọn họ đều vội, chỉ có lén lút gặp nhau vào buổi tối.

Nguyễn Hàm Kiều hẹn với anh buổi tối sẽ đến đón cô, ngủ cùng nhau. Chỉ có ba ngày ngày nghỉ, sau khi quay về chắc một tháng cũng không gặp mặt, phải trân trọng cơ hội này.

Quan Triệt đương nhiên đều theo ý cô.

Đưa cô đến trước tiểu khu, cô nhất định kéo anh đi ăn sớm một chút.

Nơi này mở cửa đã được mười năm, tuy rằng không bằng thức ăn tinh xảo ở khách sạn của anh, nhưng mùi vị thật sự không tệ, ngoại trừ hàng xóm ở trong tiểu khu, còn có không ít gia đình gần đây có ý đến đây để ăn, mỗi ngày buôn bán rất thịnh vượng.

Bọn họ đến sớm, mới không có gặp được những người khách hay chen lấn.

Đối với thức ăn Quan Triệt không có hứng thú, cũng không quan tâm, đi với cô đến những quán ăn nhỏ hẹp ăn mấy đồng tiền cháo cùng bánh bao, vẫn thông dong, không mất phong độ.

Nguyễn Hàm Kiều cố gắng ăn ít một chút, đợi trở về còn ăn cùng với lão ba nữa.

Cô nâng cảm thương thức cách ăn cơm tao nhã của Quan Triệt, cũng không quên mua cho lão đầu hủ và bánh bao chiên, ai, nhìn một cái, có hai người đàn ông yêu thương cô như vậy, thật sự hạnh phúc. ㄟ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ

Ăn xong, Quan Triệt đưa Nguyễn Hàm Kiều đến dưới lầu, vừa vặn gặp được bé con tối hôm qua sáng sớm đi theo anh trai mua một chút thức ăn sáng. Anh trai cũng không thích nói nhiều. Chín tuổi, ở độ tuổi hiếu động, bản thân ở phía sau chạy nhanh đến phía trước, để em gái ở chân ngắn ở phía sau dùng sức đuổi theo.

"Chậm một chút, cẩn thận bị ngã." Nguyễn Hàm Kiều tay mất lạnh lẽo khom lưng, nhanh chóng đỡ lấy bé gái chút nữa bị té ngã trên đất.

"Chị Kiều Kiều buổi sáng tốt lành." Bé gái ngoan ngoãn chào hỏi, chào xong nhìn thấy phía sau lưng Nguyễn Hàm Kiều là Quan Triệt, thanh âm vang lên: "Bạn trai chị Kiều Kiều buổi sáng tốt lành."

Nguyễn Hàm Kiều vui vẻ, bạn trai chị Kiều Kiều!

"Buổi sáng tốt lành." Quan Triệt ôn hòa đáp lại.

Nguyễn Hàm Kiều thả bé gái ra, quay đầu nhìn anh, bầu môi, giọng nói ê ăm: "Có phải anh cảm thấy cô bé thật đáng yêu phải không?" Lại đối với người con gái khác dịu dàng như vậy!

Giọng nói ghen tuông... Quan Triệt buồn cười lại không biết làm sao, xoa nhẹ trên đầu cô: "Đi thôi."

Hôn một cái, Nguyễn Hàm Kiều mới vừa lòng, không có trực tiếp trở về nhà, mà là trước tiên ghé tai vào trên cửa cẩn thận nghe ngóng—— trong phòng khách có tiếng động rất nhỏ, lão ba đã rời giường.

Cô ra vẻ bình tĩnh cầm chìa khóa mở cửa, cười gượng lên thứ gì đó ở trong tay: "Ba ba thức rồi sao? Con đi xuống lầu mua đồ ăn sớm."

Nguyễn ba đang rót nước uống, vội vàng đi lại nhận đồ, lải nhải: "Nghỉ phép có cơ hội để ngủ nhiều, cũng không có việc gì làm, không cần phải thức sớm như vậy."

Ở phía sau lưng ông Nguyễn Hàm Kiều nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cùng với lão ba ăn một ít, Nguyễn Hàm Kiều thật sự không chịu nổi, trở về phòng ngủ tiếp.

[Mơ màng] trời ơi, cứu người phụ nữ kia!

Ngủ rất say, khi tỉnh lại mặt trời đã lên cao, chiếu vào trong nhà rất ấm. Cô duỗi thẳng lưng, cảm di động, phát hiện có một cuộc gọi nhờ.

Trời ơi, cô ngủ như chết vậy sao, điện thoại cũng không nghe.

Gọi điện thoại là người đại diện Phó Hiểu của cô, bảo cô hai ngày cùng với Diệp Lê đi tham gia tiệc tối trung thu ở đài truyền hình, tìm cô nhất định là có chuyện quan trọng. Nguyễn Hàm Kiều nhanh chóng gọi lại, Phó Hiểu hỏi cô có hứng thú tham gia chương trình thực tế hay không.

Vài năm trở lại đây chương trình thực tế rất thịnh hành, không ít minh tinh mượn cơ hội này để lấy tiếng, cũng vì các đài truyền hình này mang lại lợi ích rất lớn. Các đài sản xuất ở địa phương có nhiều tiết mục thu hút kháng giả, sau mỗi tiết mục tổng đạo diễn chuẩn bị một sân khấu mới ở bên ngoài để quay tiết mục chương trình thực tế, Phó Hiểu cố ý bảo Nguyễn Hàm Kiều tham gia.

Sau khi quay《 phía sau tên cướp đệ nhất 》các tiết mục sau sẽ được ra mắt ở địa phương, quyền phát lại cũng đã bị mấy nhà đài truyền hình mua rồi, đến lúc đó có thể làm tăng độ nóng là không cần phải nghi ngờ. Thuận lợi mà nói chương trình thực tế kết thúc trước sau cũng sẽ chính thức phát sóng, rèn sắt khi còn nóng gia tăng độ sáng, đây là lựa chọn không sai đối với cô.

Cô nói vài câu đơn giản, Nguyễn Hàm Kiều liền hiểu rõ suy tính của cô ấy, thẳng thắn mà nhận lời. Về phần có được chọn hay không, cần Phó Hiểu giúp cô giao tiếp rồi.

Buổi sáng lão ba liền ở trong sân xem người khác chơi cờ, Nguyễn Hàm Kiều xuống bếp làm cơm trưa, sau khi ăn xong ngủ một lát, sau đó lên xe chú Bằng thím bốn người đi dạo quảng trường nghe hát.

Khi các cô tới, đã hát mở đầu, đúng lúc mặt trời xuống núi, người đến xem hát không nhiều lắm. Chú Bằng chuẩn bị bốn băng ghế nhỏ, bọn họ tìm vị trí hàng đầu ngồi xuống.

Nguyễn Hàm Kiều có chuẩn bị mũ che nắng nên lấy ra đội, đối với ca hát diễn kịch cô không có hứng thú, ở bên cạnh lão ba, cảm di động chơi trò chơi.

Đây là khoảng thời gian nhàm chán nhất, quảng trường càng đông người hơn, không khí có chút ngột ngạt. Trong khoảng thời gian cô chạy đi mua nước cho mọi người, nhân cơ hội gọi điện cho Quan Triệt. Anh còn đang làm khách ở trong nhà người khác, không thể nói nhiều, nhưng nghe được âm thanh của anh thì Nguyễn Hàm Kiều đã thỏa mãn, cả người có thêm động lực, trong lòng cũng không còn nóng nảy.

Đến giờ ăn cơm đoàn người lái xe về nhà, Nguyễn Hàm Kiều cùng ba Nguyễn lại bị chú Bằng kéo về nhà cùng nhau ăn cơm.

Sau khi ăn xong xuống dưới lầu tản bộ hóng mát, cùng hàng xóm trò chuyện, đến lúc trời tối đen, Nguyễn Hàm Kiều giật mình phát hiện thời gian một ngày của cô đầy mong chờ đã trôi qua lặng lẽ.

Về nhà sớm giúp ba ngủ sớm, chờ ông ngủ say, Nguyễn Hàm Kiều lại tiến hành trò cũ, lén lút trốn ra khỏi nhà. Quan Triệt đúng giờ hẹn tới đón cô, đứng cầu thang dưới lầu, trong bóng đêm giống một gốc bạch chấp chấn đáng tin.

Trong lòng Nguyễn Hàm Kiều đầy vui mừng, còn cách vài bậc thềm, thả người nhảy bỏ nhào về phía anh.

May mà Quan Triệt luôn nhìn cô, đã có chuẩn bị, mở rộng hai cánh tay vững vàng đón được cô.

Buổi tối đương nhiên lại là một cuộc ân ái triền miên, sau khi Nguyễn Hàm Kiều bị ôm đến trên giường, ôm con thỏ nhỏ, Quan Triệt lại đi vào phòng sách. Trên bàn bày một hộp nhung màu đen, bên trong là một mặt dây chuyền hình phật Di Lặc sáng rực.

Sợi dây cũng là màu đỏ, màu sắc và kích thước lớn nhỏ giống như cái ở trên cổ, nhưng độ mịn và phẩm chất đều là tuyệt hảo.

Cô đeo cái kia chắc là hàng thủy tinh mỹ nghệ, chẳng qua thợ làm rất khéo và tỉ mỉ, người không am hiểu rất khó nhìn ra.

Nguyễn Hàm Kiều ngủ đến mức không biết gì, ngay cả trên cổ bị người thay đổi cũng không biết.

Chính là buổi sáng bị kêu thức dậy, mờ mịt soi gương, cảm sợi dây reo "Ồ" một tiếng, lẩm bẩm: "Sao lại có cảm giác sợi dây gắn thế? Cổ mình to hơn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Thời gian thật kỳ diệu, lúc còn là học sinh khi lên lớp mỗi một giây đều có vẻ như vô cùng lâu, nhưng đến khi tìm được người yêu thương thân mật cuồng nhau, thời ba ngày trôi qua trong chớp mắt.

Cảm giác này cực kỳ giống với khi đến trường và cuối tuần về nhà trường, hai ngày thoải mái, vừa muốn đe dọa phải bận rộn —— từng tế bào đều kháng cự.

Lúc chuẩn bị đến thành phố S, Nguyễn Hàm Kiều không để cho lão ba đưa đi, Quan Triệt đặc biệt dành chút thời gian đi tiễn cô, tự mình đưa cô ra sân bay.

"Lễ Quốc khánh chúng ta không được xa nhau, lần sau trở về là một tháng sau." Đăng ký trước, Nguyễn Hàm Kiều ôm Quan Triệt làm nũng, "Nếu anh nhớ em, thì mỗi ngày em cũng sẽ nhớ anh

Thì ra khởi đầu là một màu xanh."

Quan Triệt cũng dặn dò cô: "Chăm sóc tốt cho bản thân, có việc liên gọi điện thoại cho anh."

Nguyễn Hàm Kiều ngoan ngoãn gật đầu, không biết sao đột nhiên nhớ tới lúc bản thân tìm đủ mọi cách để tiếp cận anh, muốn có số điện thoại cũng mất rất nhiều thời gian.

"Khi đó anh còn gạt em, cầm lấy điện thoại của Tào ca ca gọi cho, rất đáng ghét." Bây giờ nhớ tới cũng tức giận, Nguyễn Hàm Kiều đưa ngón tay chọc vào ngực anh một chút, "Bây giờ có hối hận không? Tào ca ca tốt như vậy, em mà có chút không vững vàng nói không chừng sẽ yêu anh ấy. Biết sai rồi không?"

Đây là lời nợ cũng ra nói nhưng không có hợp lý lẽ, Quan Triệt rất phôi hợp "Ừ" một tiếng.

Sớm biết rằng cuối cùng sẽ yêu thương cô, làm sao bỏ được cô đẩy cô ra ngoài, để cho cô vất vả như vậy mà tiếp cận anh. D3n~Đa~n~L3~Quy~Đ^~n

Xong nợ cũ, Nguyễn Hàm Kiều lại nhỏ giọng dặn dò anh: "Nhưng về sau vẫn là tiếp tục duy trì, ngàn vạn lần không được đưa số điện thoại của mình cho phụ nữ khác."

Tất cả sự dịu dàng đều dành cho cô, lạnh lùng đối với người phụ nữ khác, như vậy là tốt rồi.

Hoa Hoa tự mình gọi xe đến, nhìn thấy Nguyễn Hàm Kiều ôm một người đàn ông làm nũng, biết điều không có đi lên, xa xa ở một bên chờ, đến thời gian mới nhắc nhở cô đi đăng ký.

"Quan tổng, chào ngài." Là ông chủ lớn ở phía sau công ty, Hoa Hoa vẫn là nhận thức được, kính cẩn chào hỏi anh, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng lại gợn sóng.

Trời ạ, cô chủ nhỏ của cô lại cùng với ông chủ lớn ở phía sau quan hệ thân mật như vậy!

Thời gian chia tay đã đến, Nguyễn Hàm Kiều lại đỏ mắt, nhận hành lý từ tay Quan Triệt, vừa hít mũi vừa kéo đi, cố gắng không khóc.

Hoa Hoa cùng cô đi qua cửa kiểm tra để đăng ký, vỗ lưng của cô nói: "Em có mang theo tôm hùm nhỏ..."

Nguyễn Hàm Kiều lập tức quay đầu nhìn lại, hốc mắt còn ẩm ướt: "Đó là mùi vị gì?"

"Đương nhiên là tê cay. Cùng nhau ăn?"

"Được!"

Hơn hai giờ sau, máy bay đến thành phố S, hai người gọi xe đến đoàn phim, nhóm người Tùng Hạo và Hề Ninh còn chưa tới.

Trên máy bay các cô đều tự nghỉ ngơi, không có ăn tôm hùm nhỏ, rõ ràng lại mua thêm một ít món kho, cháo cùng bia về khách sạn, liền giải quyết cơm chiều như vậy.

Hoa Hoa do dự hỏi thăm: "Kiều Kiều, Có phải chị và Quan tổng đang yêu nhau không?"

"Ừ." Nguyễn Hàm Kiều thành thạo lột vỏ con tôm hùm, nói tới Quan Triệt trên mặt liền cười, "Ngạc nhiên lắm phải không? Hai người bọn chị chênh lệch tuổi lớn như vậy."

Cô hoạt bát đáng yêu xinh đẹp hào phóng như vậy, lại ở cùng với một người trầm tính.

Hoa Hoa thành thật gật đầu, cắn chân vịt nói: "Ngạc nhiên. Hai người làm sao quen biết vậy, chị theo đuổi ông chủ sao?"

"Lúc đó không phải, là anh ấy theo đuổi chị!" Nguyễn Hàm Kiều ngẩng cằm rất đắc ý, về mặt Hoa Hoa lại nghi ngờ.

Nguyễn Hàm Kiều khép không được nụ cười, "Được rồi được rồi, chính là chị theo đuổi anh ấy. Lúc trước khi quay phim, anh cùng với Quan Hành đi tìm hiểu, liên quen biết. Nhưng anh hơi lạnh lùng, không cho số điện thoại cũng không hẹn được, người rất buồn, đặc biệt khó trị. Nhưng ai bảo chị là người phụ nữ của cuộc đời anh, hừ hừ, anh chạy không thoát được đâu."

Hoa Hoa cười ha ha trước sự tự tin của cô, nhưng bây giờ nhìn lại Nguyễn Hàm Kiều, thật sự có một loại cảm giác cô chủ nhà mình một khi bay lên cao thành hoàng hậu, cũng có chút tự hào.

Nghịch ý trời cuồng hậu vô dụng quá kiêu ngạo.

Đại Quan tổng đều là người của cô, Quang Diệu đối với cô mà nói còn không phải vật trong lòng bàn tay, đã chạm vào đỉnh cao của cuộc sống rồi!

~(~~~~~)~

Buổi tối hôm nay trợ lý nhỏ Hoa Hoa ngủ rất say, ôm ấp nguyện vọng những ngày tháng đi theo cô chủ thật tốt đẹp, chăm sóc cho Nguyễn Hàm Kiều so trước càng thêm tận tâm tận lực, chủ yếu thể hiện mỗi ngày biến đổi thức ăn đa dạng cho cô, hơn nữa tạo mối quan hệ lâu dài với Mạc Mạc, luôn mang canh cho Nguyễn Hàm Kiều uống.

Bên này tiến độ quay phim rất thuận lợi, cùng lúc đó, phần giới thiệu《 phía sau tên thô phi đệ nhất》 đã quay được nửa tháng, thứ sáu tuần trước chính thức phát sóng ở đài truyền hình thành phố C.

Mấy tập trước chủ yếu là vai diễn nữ chính tiến cung, cảnh bắt ngờ không nhiều lắm, bởi vậy tiếng vang không lớn.

Mỗi ngày sau khi Nguyễn Hàm Kiều xong việc sẽ rút thời gian lấy hai tập phim xem xét tỉ mỉ một lần, cẩn thận cân nhắc mỗi nhân vật nên chọn cách diễn thế nào, tương tượng nếu là mình diễn, sẽ dùng dáng vẻ cư xử ra sao, so sánh sự khác biệt và lợi hại.

Trong bốn tiểu Hoa đán người được nhận kỹ thuật diễn tốt nhất đó là Mạnh Thủy Lam, đương nhiên là cô chủ yếu nghiên cứu đối tượng này. Ở nơi ghi hình Trương Đạo thường khen cô ấy diễn bộc lộ nội tâm thường đúng chỗ, bảo Nguyễn Hàm Kiều học tập cô ấy nhiều hơn.

Mạnh Thủy Lam đóng vai Nguyên Gia Thảo, vốn là nữ thủ lĩnh nhóm thổ phi, son trai bị tiêu diệt, cô may mắn trốn thoát, trốn đến một thị trấn trung hẻo lánh được quan huyện cứu, thay thế người nữ được tuyển chọn vào cung.

Nguyên Gia Thảo có xuất thân thấp hèn, hoàn toàn không có dựa vào gia tộc, thứ hai không có dung mạo chim sa cá lặn, khi mới vào cung chỉ được phong cấp thái nữ bát phẩm; nhưng vai diễn của Nguyễn Hâm Kiều là người đi cùng cô ấy tiến cung với tên gọi là Lâm Trân Trân, tuy rằng diện mạo bình thường không xuất sắc, nhưng địa vị gia tộc hiển hách, bởi vậy được phong lục phẩm Bảo Lâm, là một trong những vị tú nữ sớm nhất bị hoàng đế sủng hạnh.

Lâm Trân Trân vào cung khi mới hơn mười bốn tuổi, tính cách ngây thơ khả ái, đơn thuần lương thiện, cùng với cá tính hào hiệp, đầu óc của Nguyên Gia Thảo thông minh lanh lợi, âm thầm kết giao.

Bởi vì bối cảnh gia tộc cùng với tính cách vui vẻ, Lâm Trân Trân nhận được sủng ái của hoàng đế, vào cung ba tháng nhanh chóng được thăng hai cấp phong là mỹ nhân, bởi vậy khiến không ít người ghen tị, trong đó có nhóm người do Tống Chiêu Nghi cầm đầu là vai diễn của Lộ Lộ. Tống Chiêu Nghi vào cung ba năm, đáng người mềm mại tâm tư tinh tế, thói quen sẽ giúp hoàng đế vui vẻ, ngày thường ở hậu cung làm mưa làm gió, hoàng đế cũng nhìn không thấy.

Cô ghen ghét Lâm Trân Trân lấy đi sự độc sủng vốn thuộc về cô, liền tiếp ý vào thân phận của mình mà tìm kiếm cách dạy bảo người khác, Nguyên Gia Thảo là người có tấm lòng hiệp nghĩa không tính toán, vì cứu bạn mà nhiều lần giằng co đối mặt với Tống Chiêu Nghi, cũng bởi vì đã nhìn quen với mỹ nhân dịu dàng nên hoàng đế mới chú ý tới, hơn nữa có chút khen ngợi, bởi vậy bắt đầu tấn công tới phía sau hậu cung.

Tuy rằng Nguyễn Hâm Kiều và Mạnh Thủy Lam có giao tình thâm kín, nhưng vai diễn trong phim cũng là một đôi ở nơi chốn hậu cung thay đổi liên tục đối xử thật tình như tỷ muội tốt. Là bạn tốt của nhân vật chính, tính cách nhân vật lại vui vẻ, bởi vậy trừ việc sớm bị bên ngoài chửi rủa, sau đó cố gắng đều đặn, được đánh giá cao.

Nhất là sau khi Lâm Trân Trân bị hại sanh non cực kỳ bi ai khóc lớn, Nguyên Gia Thảo vì giúp cô trút giận nên có tập đại náo trong tử cung của Tống Chiêu Nghi, thu hút người xem đồng thời vượt qua bộ phim nghệ thuật đang đứng đầu, nhảy đến hạng nhất.

Fan hâm mộ tăng lên điên cuồng, trong chớp mắt liền hơn trăm vạn, hơn nữa theo luồng nhiệt của phim, tốc độ tăng mạnh mẽ đến năm trăm vạn. Đang ở thành phố S Nguyễn Hâm Kiều vội vàng cùng Hoa Hoa chạy đi ăn đại tiệc để an ủi.

Mỗi ngày bình luận cùng tư tín đều rất náo nhiệt, có người ôn lại « người một nhà vui vẻ », đoạn phim biểu diễn trên sân khấu khôi hài, rất nhanh các fan truyền nhau mở ra xem. Không thấy người xem qua nói đáng yêu, xem qua cũng không bị gọi lên hỏi ức lúc trước.

Trên trang tin còn có những người là ngôi sao nhỏ tuổi và cả trưởng thành, tiếp theo, bất luận thế nào cũng là đáng yêu nhỏ nhỏ đáng yêu, sau khi lớn lên nhất định sẽ lấn át hết các ngôi sao khác. Ảnh chụp của Nguyễn Hâm Kiều bị đặt ở cuối cùng, là ngôi sao nhỏ tuổi nhất được chọn khi lớn lên thì đáng yêu lại xinh đẹp, thậm chí phá vỡ lời nguyền "Những ngôi sao nhỏ tuổi mười người thì có chín người thất bại".

Nguyễn Hâm Kiều buồn cười đưa cho Hoa Hoa xem, ảnh chụp được lựa chọn của những người khác đều là các góc độ kỳ lạ cùng với bị ánh sáng xấu chiếu vào, chỉ có cô là đáng yêu cổ trang xinh đẹp ở sân khấu.

Bệnh vương cự tuyệt tình yêu của nhất phẩm ngọc phi.

Hoa Hoa xem xong thuận tay liền cho ý kiến, thành thật bình luận: "Người này nhất định là bị chị Phó Hiểu mua chuộc."

Cùng lúc đó, Nguyễn Hâm Kiều nhận được lời mời của đài truyền hình ở thành phố S tham gia « cuối tuần vui vẻ ».

« phía sau tên thổ phi đệ nhất » phát sóng lúc trước, vì truyền, một số diễn viên chính đã bị sắp xếp diễn với diễn viên truyền hình khác trong cùng một chương trình, Nhưng Nguyễn Hâm Kiều và Lộ Lộ không muốn bị sắp xếp như một diễn viên thứ ba, không có tham gia.

Bây giờ bộ phim đang lớn dần, đài truyền hình quyết định đẩy nhanh tiến độ làm một chương trình đặc biệt, ngoại trừ diễn viên chính, danh tiếng người gần nhất là Lộ Lộ cùng Nguyễn Hâm Kiều cũng bị mời tham gia. Trong vai hoàng đế Trần Tín đức hạnh là lão sư vốn cũng không tham gia tiết mục giải trí, lần này cũng không biết dùng biện pháp gì để mời đến.

Tùng Hạo là nam chính thứ hai đương nhiên cũng sẽ tham gia. Vai diễn của anh là một tướng quân Mông Cổ can đảm và trung thành, đối với Nguyên Gia thảo có mối tình thâm thiết cuồng dại không thay đổi, lại là hí trung nhan trị cao nhất nam tính nhân vật, tính cách tự cao không giảm được.

Lại có thể mượn cơ hội về nhà thăm lão ba cùng Quan Triệt, Nguyễn Hâm Kiều rất vui mừng, buổi chiều khi kết thúc quay phim, cùng Tùng Hạo lên máy bay bay trở về thành phố C, để tham gia chương trình thu âm vào ban đêm

Thời gian phát sóng chỉ có một tiếng rưỡi, thu băng lại cần thời gian gấp đôi, khi kết thúc thì đêm đã khuya.

Người chủ trì là Đồ lão sư làm chủ mời mọi người ăn bữa ăn khuya, có người đang vội đi trước, vì Nguyễn Hâm Kiều đã gọi Quan Triệt tới đón cô, cũng yên chuyện từ chối.

Chương trình của người chủ trì đều có tính cách nhiệt tình, trong thời gian ngắn đã quen thuộc với mọi người, Lộ Lộ vốn có người nấu ăn cho, nên đã về nhà. Đoàn người nói nói cười cười rời khỏi sảnh chính, Nguyễn Hâm Kiều nhìn thời gian, Tùng Hạo đi bên cạnh cô liền hỏi: "Có người tới đón sao?"

Nguyễn Hàm Kiều cười gật đầu, Tùng Hạo cũng cười, không nói gì thêm.

Quan Triệt xe đã đứng đợi thật lâu ở bên ngoài quảng trường truyền hình, ban đêm rất tối, không nhìn rõ, Nguyễn Hàm Kiều liền ôm lấy đầu mà tìm kiếm.

Quan Triệt ở trong xe nhìn thấy có người đi ra, nhưng một đám người từ từ đi ra, muốn tìm một người trong đó quả thật có chút khó khăn. Anh mở cửa xuống xe, đáng người thẳng tắp đứng bên cạnh xe.

Nguyễn Hàm Kiều vừa nhìn thấy anh ánh mắt liền sáng lên, chào tạm biệt với Trương Đạo và vài người chủ trì, lúc này mới nhảy xuống cầu thang, chạy tới phía của Quan Triệt.

Mọi người không hẹn mà cùng dừng lại nhìn xem, có người mắt sắc nhận ra Quan Triệt, kinh hô một tiếng: "Quan tổng?"

Mạnh Thủy Lam đang cùng người khác nói chuyện cũng dừng lại, quay đầu nhìn xem, dừng một chút, lời Tùng Hạo ra làm trò đùa nói: "Bạn gái tin đồn của cậu làm sao lại chạy đến chỗ của người khác thế?"

"Cô cũng nói đó là tin đồn." Tùng Hạo liếc mắt nhìn cô, không mặn không nhạt nói.

Lộ Lộ đi ở phía trước nghe vậy quay đầu, cùng một giọng điệu cười nói: "Ồi đúng rồi, Mạnh hoa đán, không phải cô cùng với Tiểu Quan tổng rất thân mật sao, hai anh em họ là người một nhà có đối tượng quen biết là chuyện lớn, một chút cô đều không biết hay sao?"

Tùng có nghe đồn nói Mạnh Thủy Lam có thể biểu diễn《 phía sau tên thổ phi đệ nhất 》, là Tiểu Quan tổng cân nhắc, sau đó vương tin đồn ở Quang Diệu, liền có người ở sau lưng đoán giữa cô cùng Tiểu Quan có gì đó. Lời đồn xôn xao, Mạnh Thủy Lam chưa từng chủ động trả lời, khi phỏng vấn bị hỏi đến, cũng chỉ là cười cười, nói chỉ là bạn bè.

Đáng vẻ như vậy xem như là ngầm thừa nhận, cũng khiến trong lòng mọi người thêm suy nghĩ.

Không nghĩ tới khoảng thời gian trước Tiểu Quan tổng chính thức giới thiệu bạn gái ra ngoài ánh sáng, ở bên ngoài, nhưng xinh đẹp gọi cảm không thua mình tình, hơn nữa đôi bên đã bàn bạc đến việc kết hôn.

Mạnh Thủy Lam nghe không ít lời châm chọc, hiện tại lại bị Lộ Lộ nhắc tới, sắc mặt lúc này liền thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Nguyễn Hàm Kiều chạy đến trước mặt, Quan Triệt tự nhiên ôm cô vào trong lòng, thu hồi ánh mắt, đám người trên cầu thang nhìn xem. Sau vài giây, trong lòng mọi người đều hiểu mà không nói ra, anh ôm lấy Nguyễn Hàm Kiều xoay người, lên xe rời khỏi.

Xe hơi màu đen yên lặng lướt qua, biến mất trong màn đêm, mọi người lúc này mới thu hồi ánh mắt phức tạp, chào nhau rồi khỏi đài truyền hình đi về phía chợ đêm.

Quan Triệt như cá vừa mới chết, nhưng Nguyễn Hàm Kiều không nhận thấy được cảm xúc của anh so với bình thường thì có gì khác, nhìn anh, rất biết cách quan tâm: "Công việc hôm nay có mệt lắm không? Đã trễ thế này còn bảo anh đến đón em, có phải đã làm phiền tới thời gian anh nghỉ ngơi?"

Lời nói này thật sự quá khách khí, Quan Triệt nhẹ giọng an ủi nói: "Anh không sao."

Nhưng nhìn dáng vẻ của anh hình như có chút mất hứng, Nguyễn Hàm Kiều oán thăm một câu, cười ngọt ngào với anh: "Đoàn phim chỉ cho bọn em có nửa ngày phép, sáng mai em phải bay trở về rồi, tối hôm nay ở lại cùng với anh, anh có vui không?"

"Rất vui."

"Không được, đây là anh chỉ trả lời cho có lệ mà thôi, " Về mặt Nguyễn Hàm Kiều không vừa ý, "Nói lại một lần nữa."

"..." Quan Triệt không biết phải làm thế nào, lúc dừng lại trên đường chờ đèn đỏ, quay đầu nhìn chằm chằm vào cô, rất nghiêm chỉnh cẩn trọng nói lại một lần: "Rất vui."

Nguyễn Hàm Kiều cảm thấy vừa lòng, kim lòng không được muốn hôn anh, bị dây an toàn ngăn cản, chỉ có thể lui về tiếp theo là nắm lấy tay anh, lớn tiếng nói: "Sao anh lại tốt như vậy chứ."

Trở về lần này thật sự rất vất vả, nhưng không có về nhà thăm lão ba, trong lòng Nguyễn Hàm Kiều có chút áy náy, vất vả cực nhọc nuôi dưỡng cô nhiều năm như vậy, kết quả trong nháy mắt lại chạy theo người đàn ông khác, thật sự xin lỗi lão ba...

Tâm trạng của cô dâng cao khi đến nhà của Quan Triệt trong lúc nấu ăn.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy cô Quan Triệt xuống bếp. Ở trong tưởng tượng của cô, anh là một người cao quý mười đầu ngón tay không dính nước, cô thích đôi tay kia, ấm áp dày rộng, mang đến cho cô cảm giác rất an toàn.

Trước đó thậm chí cô còn không chấp nhận việc Quan Triệt nấu ăn, không muốn anh dính phải dầu mỡ, chỉ muốn anh sạch sẽ, chỉ có thể đến ôm ấp và vuốt ve cô thôi.

Dù sao cô cũng biết nấu ăn, về sau để cho cô phụ trách việc nấu cơm là tốt rồi.

Nhưng giờ nhìn anh đứng ở trong phòng bếp, tay áo somi trắng được vén lên tới khuỷu tay rất chỉnh tề, cô si mê nhìn đôi tay kia nhanh nhẹn đảo cái nồi trên bếp, dùng chiếc đũa đảo một vòng, cầm lấy một cái trứng gà, thành thạo tách trứng ra, bỏ trứng vào chảo dầu đang nóng.

Cảnh tượng kia không hiểu sao rất hài hòa.

Nguyễn Hàm Kiều nghiêng người dựa lưng vào ghế nhìn xem, phát hiện thật ra bản thân cũng không phải là ghét bỏ.

Suy nghĩ liên tục. Anh làm cái gì cũng thấy đẹp mắt, lúc nghiêm túc trong công việc nhìn cực kỳ mê người, động tác rửa tay cũng làm cho người ta cảm thấy yên ổn tin cậy.

Rất nhanh đã nấu xong, đơn giản chỉ có mì trứng gà, bên trong thêm rau xanh cùng thịt khô, lượng thức ăn vừa đủ cho cô ăn.

Quan Triệt mang lại trước mặt cô, dặn dò cô cẩn thận nóng.

Sợi mì nóng hổi làm cho người ta thêm ăn, Nguyễn Hàm Kiều lại không nhận đũa, ôm cổ anh, nhẹ nhàng nói: "Mỗi ngày em đều yêu thương anh, hôm nay càng yêu anh hơn."

Lời nhắc nhở ngốc thế này, thường thường thì có thể nắm bắt được lòng của đàn ông, Quan Triệt không tránh khỏi cảm giác xúc động, đứng vững vàng dưới ánh sáng của ngọn đèn trong phòng, tùy ý ôm cô.

Cô nam quá nữ xa cách nhau một thời gian dài, làm sao có thể không yêu thương nhau.

Một lúc sau, Nguyễn Hàm Kiều còn thừa sức lực, ở trong lòng anh nhỏ giọng nói, thật đã quên là bắt đầu câu chuyện thế nào, tất cả nội dung trong cuộc trò chuyện đều là của đoàn phim.

Ồ, nguyên nhân gây ra hình như là Quan Triệt hỏi cô một câu, bao lâu sẽ quay phim xong.

Cô trả lời nói khoảng nửa tháng, tuy rằng do lúc trước thay đổi kịch bản nên bị chậm tiến độ, trong khoảng thời gian này quay điên cuồng, để có thể theo kịp tiến độ.

Quan Triệt lại hỏi trong lúc quay phim có tốt không, cô nói đương nhiên rất tốt, sau đó còn kể vài chuyện cho anh nghe, Quan Triệt thỉnh thoảng phụ họa vài chữ, cô liền không kiềm chế được mà nói một hồi, khi phản ứng kịp thì ngay cả chuyện đã ghé thăm phòng của Tùng Hạo cũng nói cho anh nghe.

Quan Triệt ở bên tai cô, tiếng nói trầm thấp: "Ồ cùng phòng, có phải là giống nhau."

"Không giống, phòng của anh ấy lớn hơn phòng em"

Nói xong mơ hồ cảm thấy nơi nào đó không đúng, Nguyễn Hàm Kiều ồ một tiếng, đưa mắt nhìn anh.

Quan Triệt cúi mắt, cũng nhìn cô, hai người nhất thời không nói chuyện.

"Anh lôi kéo em nói mà!"

Thật sự chỉ là suy nghĩ, hôm nay làm sao lại nói với anh nhiều như vậy, vẫn còn có tâm tình nghe cô nói những chuyện lung tung, thì ra là chờ ở chỗ này. Nguyễn Hàm Kiều hừ hừ nhéo mặt anh, tay không dùng lực, "Lại có thể dùng mỹ nam kế với em, em nói cho anh biết, em liền ăn này!"

Đối với nụ cười của cô thì Quan Triệt không có phản ứng, như trước không nói một lời nhìn chăm chăm vào cô.

Trong lòng Nguyễn Hàm Kiều bắt đầu sợ hãi, liếm liếm môi, yên lặng rút tay về. Trời ơi, cứu mạng..

"Có phải anh đã nhìn thấy tin đồn giữa em và Tùng Hạo rồi không?" Sắc mặt Nguyễn Hàm Kiều dè dặt cẩn thận, "Truyền thông chỉ viết loạn. Anh ta không đẹp trai, lại không có tiền như anh, em sẽ không thích anh ta."

Khóe mắt Quan Triệt khóe co rút một chút, giải thích như vậy, thật đúng là rất có sức thuyết phục.

Nhìn nhau nửa ngày, Nguyễn Hàm Kiều buồn bực vô trán, nở nụ cười sáng như ngọc trai thật sự làm cho người ta đau đầu, một câu nói đùa cũng không giúp được gì.

"Anh ghen sao?" Nguyễn Hàm Kiều dùng tay đẩy đẩy ngực anh, "Em và anh ta thật sự không có gì hết, anh là người tốt, rất chiều cố em. Anh không thích, sau này em sẽ giữ khoảng cách với anh ta, như không phải nhất thiết là không được nói chuyện, được không?"

Quan Triệt hơi chớp mắt, nhưng vẫn không lên tiếng.

Cái người Tùng Hạo kia, đối với cô chẳng đơn giản là "Chiều cố", từ trong ánh mắt anh ta có thể thấy được, đây là trực giác của đàn ông, cô không hiểu.

Cô đành chịu chỉ muốn suy nghĩ ít đi.

"Vậy anh phạt em đi!" Nguyễn Hàm Kiều nhấc chân nhẹ nhàng đạp chân, kéo cổ áo ngủ, bởi vì chất lượng rất tốt, chỉ cần kéo nhẹ, lộ ra vùng cổ nhỏ nhắn làn da trắng như tuyết. Cô nhắm mắt lại, hiên ngang lăm liết nói, "Lần này anh có thích hay không cũng hãy trừng phạt em đi, đến đây nào, em không sợ."

Nửa ngày cũng không nghe thấy động tĩnh, Nguyễn Hàm Kiều mất kiên nhẫn, mở mắt lên nhìn xem Quan Triệt, không khéo đúng lúc đối diện với ánh mắt nặng nề của anh.

Vừa định nhanh chóng nhắm mắt lại, chỉ nghe anh khàn giọng nói ở bên tai: "Được."

Cùng lúc đó, cảm trên xúc ấm áp trên lưng truyền đến, là tay anh, vén áo cô lên, không nhanh không chậm nhéo một cái ở bên hông. Nguyễn Hàm Kiều sợ ngứa, cười vang xoay người vào lòng anh.

Động tác trong tay Quan Triệt không ngừng, khi cả người bị cô cọ xát đến mức bốc hỏa, mới ôm cô vào trong lòng, lôi kéo áo ngủ của cô.

Mất thấy tay anh đã muốn chạm tới áo lót của cô, Nguyễn Hàm Kiều chờ nụ hôn đến mức nóng vội, "Anh hôn em đi, còn chưa có hôn." Một bên đưa tay bắt lấy tay anh.

Hôn chính là bước đầu tiên, làm sao có thể bỏ qua.

Cô bấu môi muốn lại gần, bỗng nhiên Quan Triệt ôm eo cô, lật ngược người cô lại, anh dựa vào sau lưng, hôn vành tai trắng nõn xinh đẹp của cô trụ.

Nguyễn Hàm Kiều còn muốn giãy dụa nhất thời kêu một tiếng, cả người mềm nhũn, môi anh đào hé mở, anh ôn nhu chiếm lấy hơi thở của trung Kiều Kiều.

Dường như anh thật sự có ý muốn hành hạ cô, bàn tay to lớn của anh không buông tha mỗi một tác da trên người cô, lỗ tai của cô, vùng sau gáy mãi cảm nhẹ nhàng hôn, đến khi cô nhẹ nhàng duyên dáng kêu to thành tiếng, trong ánh mắt mệnh mông sương mù, râm rì cầu xin anh.

Lúc này anh mới buông tha cho cô, cúi đầu hôn mặt cô, một bên cời bỏ chướng ngại vật trên người mình.

"Anh thật sự muốn trừng phạt em mà..." Nguyễn Hàm Kiều quay đầu dùng ánh mắt đầy nước nhìn anh, không hề có sức uy hiếp.

Quan Triệt không trả lời, nhẹ nhàng hôn mặt cô, cùng lúc đó lấy tay mở hai chân của cô ra.

"Uhm!" Cơ thể Nguyễn Hàm Kiều đột nhiên bị xâm chiếm bao phủ, nhắm mắt lại cong người.

Chân bị tay anh giữ lấy, thân thể cũng di chuyển theo động tác của anh, mũi chân bắt đầu run lên, động tác của anh không nhanh không chậm, mỗi một lần đều vào nơi sâu nhất, Nguyễn Hàm Kiều bị giày vò rất khó chịu, thanh âm kèm theo tiếng khóc nức nở.

Động tác của Quan Triệt thoáng dừng lại, trấn an hôn cô.

Phía dưới bất động, Nguyễn Hàm Kiều liền không thuận theo, đẩy cánh tay của anh, giục anh: "Anh nhanh chút..."

Cô nóng vội bắt đầu vặn vẹo cơ thể, không có biện pháp, mắt nhắm nên lông mày đều nhíu lại.

Quan Triệt bật cười, dựa vào trên người cô, cúi đầu hôn cánh môi ửng đỏ, từ từ cúi người xuống.

"Ưm~" Nguyễn Hàm Kiều tự giác ôm lấy cổ anh, hai chân đặt lên lưng anh.

...

Đến cùng cũng không biết là trừng phạt hay là hưởng thụ, dù sao cuối cùng thì Nguyễn Hàm Kiều cũng ngủ quên trên người anh, cơ thể và tinh thần cực kỳ thỏa mãn.

Buổi tối lần qua lần lại quá nhiều, buổi sáng mất nhiều công sức mới đánh thức cô dậy. Lúc Quan Triệt lái xe đưa cô đến sân bay, Nguyễn Hàm Kiều ngồi ở trên ghế vẫn còn ngủ.

Cô nghiêng đầu, ngủ đến mức choáng váng, ở cổ bên trái có một dấu hôn được giấu ở sau cổ áo, như ẩn như hiện.

Tựa như người vợ ở thời cổ đại.

Trên đường đi Quan Triệt chợt quay đầu liếc nhìn cô một cái, tầm mắt cuối cùng không tự chủ được mà dừng lại ở nơi kia.

Đến sân bay rất khó khăn để đi đăng ký, Nguyễn Hàm Kiều vừa tỉnh ngủ có chút mơ hồ, lôi kéo hành lý đến cửa kiểm tra, chạy hai bước lại quay trở về, ôm cổ Quan Triệt muốn hôn một cái, sau đó sốt ruột vội vàng đi qua chốt kiểm tra.

Cùng đặt vé máy bay, Tùng Hạo vẫn đi cùng cô trong chuyến bay, chỗ ngồi gần nhau. Khi Nguyễn Hàm Kiều đi tới thì anh đã đến trước, đứng lên giúp cô cho cầm hành lý.

"Muộn vậy?" Anh nhìn đáng vẻ của Nguyễn Hàm Kiều, không khỏi buồn cười.

"Thiếu chút nữa là không thể qua..." Nguyễn Hàm Kiều nói xong liền ngáp một cái, có chút ngượng ngùng che miệng cười cười, "Rất mệt nhọc."

Bộ dáng buồn ngủ nhưng mặt mày hồng hào, nơi khoe mắt đuôi lông mày đều lộ ra chút thỏa mãn, rất dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến cái gì, nụ cười của Tùng Hạo hơi nhạt một chút, vừa hỏi cô vừa lấy mấy miếng bánh mì kẹp, theo sát tiếp viên hàng không lấy sữa bò cùng bánh mì cho cô.

Anh giống với Quan Triệt giống, rất biết chăm sóc người khác, trước kia Nguyễn Hàm Kiều cảm thấy may mắn, gặp một người bạn không tệ, nhưng tới hôm qua bị Quan Triệt ghen lại không chịu thừa nhận ép buộc cô như thế thì đã hiểu ra, bây giờ nhìn thấy anh, có chút xấu hổ.

Cô cam đoan với Quan Triệt sẽ cách xa Tùng Hạo một chút, nhưng người khác vẫn là chiều cổ cô như vậy, nên cô có chút hổ thẹn.

Nguyễn Hàm Kiều rất nghiêm túc nói cảm ơn với Tùng Hạo, cái miệng nhỏ nhanh chóng ăn xong, lấy thảm da lông ngắn ra, gối đầu đi ngủ.

Cô ngủ rất nhanh làm Tùng Hạo có chút ngạc nhiên, vẻ mặt buồn cười nhìn cô, ánh mắt lơ đãng đảo qua trên vai cô, dừng một chút, dường như không có việc gì dời tầm mắt.

Nguyễn Hàm Kiều tham dự ghi hình《cuối tuần vui vẻ》, tối chủ nhật tuần sau là thời gian quý để phát ra.

Độ nóng của《phía sau tên thổ phi đệ nhất》tăng vọt, tiết mục phát ra được hưởng ứng rất nhiệt tình, tỷ lệ người xem thường ổn định thì giờ đang đứng đầu bảng, hơn nữa các video ở trên trang web chính thức, chỉ ba ngày mà hơn triệu lượt xem.

Bây giờ chương trình thực tế đang nóng, tiết mục nghệ thuật truyền thống thu hút người xem mấy năm nay có xu hướng giảm, đây là một chương trình mới, ngoại trừ phim truyền hình, nội dung các chương trình khác cũng rất thú vị.

Trước kia vẫn là các cuộc phỏng vấn và trò chơi nhỏ, do lo lắng đến tuổi tác và vị trí của các vị lão sư, có vài trò chơi chỉ thích hợp với người trẻ, Tùng Hạo cùng Mạnh Thủy Lam xem như tương xứng đương nhiên là bị sắp xếp cùng một đội, còn Nguyễn Hàm Kiều cùng đội với người đàn ông khác.

Người đàn ông kia vừa khéo chịu trách nhiệm trong tiết mục khôi hài, vóc dáng chừng 185, thân người cao lớn, nhưng sức chiến đấu không được cao, chỉ số thông minh cũng không cao. Nguyễn Hàm Kiều chơi trò chơi phản ứng rất chậm, phản ứng không kịp, hai người mỗi người đều thay phiên nhau không nói, một người mơ hồ một người ngu xuẩn cùng một đội, gây ồn ào không ít lời chê cười.

Tiết mục phát ra sau, bởi vì Tùng Hạo cùng Mạnh Thủy Lam chơi trò chơi đoán chữ là "cp", có người nhắc ý có người nói x, fan hai nhà náo loạn như nước với lửa, lúc trước có một người ở trên trang tin công khai mắng Nguyễn Hàm Kiều rất nhiều cũng không còn xuất hiện nữa.

Nguyễn Hàm Kiều cùng chơi trò chơi với người đàn ông hợp tác chơi các trò chơi vượt qua một nửa liền cười, sau khi "Kẹo" đã được trao, lại bị fan đặt một biệt danh mới —— "Mờ đường".

Trong các tiết mục cô nghiêng mặt với vẻ mờ mịt cũng bị bạn trên mạng nhiệt tình cắt ra, làm thành biểu cảm "Vẻ mặt mờ mịt".

Lộ Lộ trước tiên gửi tới cô lời chúc mừng: "Người khác thuận lợi là do may mắn, cậu cũng thuận lợi mà thành ra các biểu cảm, thật đáng mừng :) "

Nguyễn Hàm Kiều nhìn trang tin cứ mãi là các biểu cảm xấu, rất thất vọng.

Cuối tuần mình có việc bận, hẹn cả nhà đầu tuần nha!!!!

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Editor: Linh Đặng

Tiến độ quay chụp [Số tay tu luyện người yêu] đã gần kết thúc, lúc trước Phó Hiểu đã đề cập qua đã xác định được sáu vị khách quý. Gần đây khí thế của Nguyễn Hâm Kiều rất mạnh, thành công trúng tuyển.

Hiện nay cô đã ra mắt hai bộ phim, danh tiếng cũng không tệ, mấy quảng cáo ở đài truyền hình cùng internet đều phát sóng trên phạm vi lớn, độ phổ biến cùng nhân khí đều có, trong số những người mới thì được xem như rất có tiềm lực.

Chương trình thực tế tên là [Dắt em đi], là chương trình du lịch với quy mô lớn, ban tổ chức chọn địa điểm, cung cấp mức dự toán tài chính nhất định, sáu vị khách quý tự mình tổ chức thành nhóm đi du lịch.

Nguyễn Hâm Kiều xuất thân là kế toán chuyên nghiệp, tuy rằng học không tốt lắm, nhưng tốt xấu cũng vẫn có chút quen thuộc, nhìn thoáng qua dự toán, ước định qua một chút, vẫn có thể nhận.

Có lẽ đến lúc đó sẽ ăn chơi giải trí cả ngày, cô thích thú nghĩ.

Phó Hiểu đưa đến tài liệu cần kể về tiết mục cùng khách quý, Nguyễn Hâm Kiều nghiêm túc nhìn một lần.

Trừ cô ra, còn có hai vị nữ khách quý ba vị nam khách quý, tuổi chênh lệch không quá lớn, lớn nhất là sau năm 80, em trai nhỏ tuổi nhất là tiểu thị tuổi sinh năm 95. Có một nữ sinh bằng tuổi cô, vào nghề bằng con đường ca sĩ, nổi tiếng với giọng hát ngọt ngào.

Gần đây Nguyễn Hâm Kiều được rất nhiều người khen ngợi khích lệ về sự ngọt ngào tỏ vẻ, chắc là bọn họ có thể hợp nhau.D~Đ~L~Q~Đ~

Đến tháng sau sẽ bắt đầu thu tiết mục, giữa lúc đó thì có thời gian một tháng để nghỉ ngơi, hẳn là Phó Hiểu sẽ còn sắp xếp công việc khác cho cô.

Nhưng năm nay Nguyễn Hâm Kiều đã quay hai bộ phim, cầu tiến cũng không tệ rồi, thời gian tiếp theo phải nghỉ ngơi để chăm sóc lão ba nhiều hơn, còn có bạn trai yêu dấu của cô nữa.

Trong khoảng thời gian này nhân khí của Nguyễn Hâm Kiều tăng mạnh, quả thật là sau khi [Phía sau tên thổ phỉ] nổi lên, tuy rằng không thể sánh với nhân khí của Mạnh Thủy Lam, nhưng đã tốt hơn rất nhiều so với dự đoán của cô.

Sau khi Lâm Trăn Trăn mất đi đứa nhỏ thì hắc hóa, hủy sự liên thủ giữa tỷ muội lúc trước, đây ngã Tống chiêu nghi. Hoàng đế thương cảm tuổi nàng còn nhỏ đã phải chịu nỗi đau mất con, đặc biệt thăng nàng từ mỹ nhân lên tiếp dư tam phẩm, ân sủng càng tăng lên, ngoại trừ Hoàng hậu cùng Thực phi Đức phi mỗi người có một con trai được hoàng đế kính trọng, thì ở trong cung danh tiếng tiền đồ vô lượng.

Lúc này Nguyên Gia Hủy mới vừa thăng tới tait nhân ngũ phẩm

Coi như đường sống của Lâm Trăn Trăn sẽ bằng phẳng, nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, bởi vì cấu kết với Hoàng hậu tiền triều nên Nguyên Gia Hủy bị giam giữ, Lâm Trăn Trăn mạo hiểm cứu người, bởi vậy đắc tội với Hoàng hậu. Hoàng hậu nắm thực quyền, thừa dịp sang thu hoàng đế đi săn rồi cung, bịa đặt tội danh Lâm Trăn Trăn tư thông với người khác, tiền trăm hậu tấu đánh chết nàng.

Từ đây Nguyễn Hâm Kiều chính thức lĩnh cặp lông đực com. (Ý nói hết cảnh diễn)

Cũng bắt đầu từ giờ phút này nữ chính Nguyên Gia Hủy kết thù với Hoàng hậu, từ đó đến nhiều năm sau trăm phương ngàn kế thận trọng, thông minh nắm được nhược điểm trí mạng của Hoàng hậu rồi trị tội nàng ta, cuối cùng cũng báo thù được cho Lâm Trăn Trăn.

Khi đó nàng đã trở thành quý phi nương nương được thánh sủng hậu đãi, tâm cơ thâm trầm, hi giận giấu giếm. Trường tử đã mười hai tuổi, văn thao vũ lược mọi thứ toàn tài, được chọn làm thái tử, hoàng đế tự mình dạy dỗ.

Đêm hoàng hậu chết, nàng mang theo một vò nữ nhi hồng (rượu Thiệu Hưng), đến tẩm điện Lâm Trăn Trăn ở lúc còn sống, một mình uống rượu với trăng.

Đoạn kết của tập cuối có một đoạn hồi ức, lúc Lâm Trăn Trăn mới vừa vào cung mặc cung phục đỏ chơi đu dây dưới tàng cây anh đào, cánh hoa hồng nhạt nhẹ rơi xuống, nàng thiên chân hồn nhiên, nụ cười thuần lương, dường như chưa bao giờ vướng phải phân tranh hỗn loạn của trần thế.

Chính Nguyễn Hâm Kiều còn không biết là có cảnh này, cô luôn cho rằng mình là vật hy sinh, cất nỗi biên tập như vậy, để làm cho Lâm Trăn Trăn trở nên có vẻ quan trọng?D~Đ~L~Q~Đ~

Sau khi tuyên truyền thì cư dân mạng cũng hưởng ứng khá nhiệt liệt, ngoại trừ bình thường thảo luận phát biểu bình luận về nội dung bộ phim, hoặc cảm động hoặc xoi mói ra, còn có không ít cảnh phim được lan truyền ——

"Mẹ nó! Xem hai mươi tập thì tưởng ngửa đực văn, bốn mươi tập cảm giác là nữ cường, xem đến bây giờ mới phát hiện, thì ra là đặc sệt bách hợp! [doge]"

"Oa, bách hợp là đáng yêu nhất! Không nói được, tôi phải bình tĩnh một chút khi xem bách hợp ngọt văn n(*≥▽≤*)n"

"Trên lầu chó đi! Cái này tôi duyệt, cầu đề cử ngọt văn một trăm trang!"

...

Thậm chí cũng có khán giả, chạy đến weibo của Nguyễn Hâm Kiều kêu tên Mạnh Thủy Lam, hô to để hai người ở cùng nhau.

"Hai người thật xứng đôi, phúc hắc công X thụ đáng yêu, mau ở cùng nhau đi, cầu hai người!"

"Đừng quên Mông ca ca anh tuần vô địch của chúng ta! Vẫn là 3P đi, mọi người cùng vui mới tốt."

...

Nguyễn Hâm Kiều xấu hổ muốn chết, lại còn tình yêu tay ba nữa chứ...

Trời ạ, vòng tròn này thật loạn!

Sau khi tập đó lên hình, fan của Nguyễn Hâm Kiều cũng đột phá được tới mức năm trăm vạn, dưới weibo có không ít fan muốn phúc lợi. Nguyễn Hâm Kiều không thể nghĩ được đăng phúc lợi gì mới tốt, trực tiếp giao cho Hoa Hoa, để cho cô ấy chọn một bức mà nhiều người hứng thú rồi post lên. Kết quả là Hoa Hoa bận việc cả đêm, buổi sáng ngày thứ hai trực tiếp dùng tài khoản của Nguyễn Hâm Kiều post lên một loạt biểu cảm mặt bánh bao đã được PS:

—— đây nè, không cần cảm ơn! # phúc lợi năm trăm vạn#

Một bên fan khiếp sợ với màn "Tự hắc" của viên đường nhà mình, một bên dùng tốc độ tay nhanh chóng lưu hình ảnh về.

Khi Nguyễn Hâm Kiều nhìn thấy thì đã quá muộn, không đến nửa giờ, những bình luận cũng đã lên tới hàng vạn, hơn nữa còn đang tiếp tục tăng vọt. Cô thờ ơ phi phò xóa weibo đi, đáng tiếc là, rất nhiều fan vui sướng khi người gặp họa nói đã lưu lại, hơn nữa vô cùng tốt bụng chia sẻ cho đồng bọn tới chậm chưa thấy được.

Lúc Hoa Hoa bị cô cấu véo hành hung còn bận giải thích: "Rõ ràng mọi người rất thích, đều bị hấp dẫn, nhìn thấy fan sắp tăng thêm hai vạn không!" "D~Đ~L~Q~Đ~"

"..." Nguyễn Hâm Kiều xem khu vực bình luận vui vẻ chia sẻ rầm rộ, quả thực không thể yêu thương nổi.

Càng làm cô thấy bị phần là, bên cạnh cũng có người bắt đầu dùng biểu cảm bánh bao của cô! Từ Lộ Lộ, Hoa Hoa cầm đầu, sau đó Vệ Trạch Giai, Hề Ninh, cũng lần lượt sa vào... Mặt xấu của cô chễm trệ trên các diễn đàn, Nguyễn Hâm Kiều kháng nghị không có kết quả, cảm khái quả nhiên vẫn là anh Thông tốt nhất.

Sau đó Tùng Hạo gửi lại một biểu cảm then thùng, không ngoài ý muốn, cũng là hình ảnh của Nguyễn Hâm Kiều—— lần đầu tiên diện thánh, hoàng đế kêu cô ngẩng đầu, gương mặt non mềm đầy ý xuân của cô tỏ vẻ ngượng ngùng.

Chẳng qua đoạn cắt đó rất xảo quyết, vừa khéo bắt được khoảng khắc cô giương mắt lên, cực kỳ giống trọn trắng mắt.

Mọi người đều bắt nạt cô, Nguyễn Hâm Kiều liền gọi điện thoại khóc thút thít cáo trạng với Quan Triệt, Quan Triệt ở đầu bên kia dờ khóc dờ cười an ủi cô, không dám nói thật ra trong di động anh cũng lưu không ít, tên Quan Hành kia chuyên môn bảo người ta góp nhặt rồi gửi cho anh, thật sự rất nhảm chán.

Lúc đó cô đang nằm trên giường cáo trạng, đeo tai nghe đồng xả một câu tây xả một câu với Quan Triệt, kiên trì không được một phút thì giọng nói đã không ổn, nói chuyện rất vấp vã, liền ngừng lại.

Trong không gian yên tĩnh chỉ còn lại hơi thở tinh tế của cô, sau khi Quan Triệt trầm ngâm rất lâu, cuối cùng thấp giọng mở miệng: "Khi nào thì trở về?"

Chị Như bận rồi, mình cũng bận nốt, có nhờ một chị nhưng chị ấy chỉ làm đỡ được mấy chương thôi, khổ tâm ghê *cry* Cầu editor ** Cầu betaer**!!

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39-2

Nguyễn Hâm Kiều bỗng chốc vui vẻ, cánh tay mềm nhũn nằm sấp trên giường, râm rì nở nụ cười: "Làm gì? Có phải anh nhớ em không?"

Quan Triệt đang đứng trên ban công lộ thiên của biệt thự, một tay chống vào lan can màu trắng được thiết kế đầy nghệ thuật, hoa trong nhà kính trong suốt tỏa ánh sáng ra xung quanh, chói lọi rực rỡ.

Anh không trả lời, bên tai như có gió nhẹ phát qua, có chút ngứa.

"Đã quay xong rồi, hôm sau sẽ phát." Trong lòng Nguyễn Hàm Kiều đặc ý, giọng nói càng thêm mềm mại, "Không phải sắp đến mấy ngày nghỉ Quốc khánh sao, em muốn đón ba đến chơi vài ngày. Ông ấy rất ít khi đi ra ngoài, lúc mẹ em còn sống mới cùng đi tới thành phố B."

Quan Triệt bình tĩnh "ừ" một tiếng: "Anh phải người đón ông qua."

"Vâng, có anh thì em yên tâm rồi."

Vốn dĩ cô định mời chú Bằng cùng tới chơi, như vậy mọi người có thể chăm sóc lẫn nhau trên máy bay, không may là bọn họ đã lên lịch về nhà rồi, vì giúp cô đưa ba lên máy bay, còn cố ý dời hành trình đi nửa ngày. Có Quan Triệt thì sẽ không cần làm phiền bọn họ nữa.

"Sau đó hẳn sẽ không còn chuyện gì nữa, em nhận một chương trình thực tế, tháng sau mới bắt đầu quay, có thể có nhiều thời gian cùng với anh."

Nguyễn Hàm Kiều nói, "Anh không cần nhớ em nhiều đâu, em trở về sẽ đến chỗ anh luôn, được không?"

Giọng nói của cô hân hoan, Quan Triệt không khỏi bị cô làm cho xúc động, đáy mắt mang theo vài phần ý cười, "Được."

Cửa phòng bị gõ cốc cốc vài cái, Quan Hành ở bên ngoài gọi anh: "Mẹ gọi anh uống nước hoa quả, chạy nhanh xuống đi."

Quan Triệt đáp lại đã biết, cũng không vội vã ngắt điện thoại.

Bên này Quan Hành hoàn thành nhiệm vụ gọi người xuống dưới, Tưởng Du cùng Lương Kiều ngồi ở phòng khách đều tự ôm một cốc nước ép, cách một cái bàn thấp, đang tán gẫu xem diễn viên mới nào tốt.

Quan Hành đi qua đặt mông ngồi xuống kế bên Lương Kiều, nắm giữ tay cô đưa cốc nước ép tới bên miệng.

Mặc kệ ở đâu hai người này đều không coi ai ra gì mà cứ anh em em em, đến Tưởng Du từ đầu nhìn không quen cũng đã dần trở nên thờ ơ, chỉ giương mắt thoáng nhìn lên tầng trên, hỏi anh: "Anh con đâu?"

"Đang gọi điện thoại, một lát nữa xuống."

Tưởng Du lơ đãng gật đầu, lại bỗng nhiên dừng lại, "Gần đây nó vội cái gì thế, sao mấy ngày gần đây đều có điện thoại?"

"Có lẽ là công ty quá nhiều chuyện, không phải là ba đi công tác sao, chỉ có mình anh ấy." Em trai Trung Quốc tốt bụng Quan Hành vô cùng tri kỷ đánh yểm trợ cho ông anh "Yêu muộn" của mình.

Tưởng Du cũng không để ý nữa, chuyển đề tài câu chuyện: "Con có biết mấy biểu cảm trên mạng là làm sao không? Mẹ thấy gần đây có người đăng hình của Kiều Kiều, nhưng chọn mấy cái ảnh quá khó coi."

"... Vậy tìm ảnh chụp đẹp cho mẹ được không?"

Quan Hành gắng sức nín cười, Lương Kiều cũng yên lặng vui mặt vào trong cốc, cả hai không ngừng run rẩy.

Tưởng Du luôn muốn con gái, vô cùng thích "Kiều Kiều" - Nguyễn Hàm Kiều lúc sáu tuổi nhu thuận đáng yêu. Quan Hành bụm mặt buồn cười, cũng không biết về sau thời cơ chín muồi, anh trai đưa Nguyễn Hàm Kiều về ra mắt mẹ, mẹ sẽ có phản ứng gì.

Suy nghĩ một chút cũng rất chờ mong đấy.

"Cười cái gì, hứng thú với mấy thứ của thanh niên các con sao?" Tưởng Du cho rằng hai người này đang cười nhạo chính mình, tức giận liếc mắt trừng bọn họ một cái, "Không phải lúc con bé còn nhỏ rất đáng yêu sao, mấy tám con cầm đến hôm trước rất tốt, con chọn tiếp đi."

"... Được rồi, ngày mai con sẽ chọn tiếp cho mẹ." Quan Hành vui vẻ, vất vả lắm mới nhịn không bật cười to, "Vậy mẹ nên gửi nhiều cho anh con một chút."

Tưởng Du buồn bực: "Vì sao?"

Quan Hành cố nén cười cũng sắp không nhịn được nữa, quay đầu chọc chọc bà xã nhà mình xin giúp đỡ.

Lương Kiều ngẩng mặt lên, ngừng diễn xuất, về mặt đứng đắn: "Bởi vì anh cả rất buồn, cho anh ấy nhìn nhiều có lẽ sẽ sáng sủa lên đôi chút. Biểu cảm mặt bánh bao này rất có ma lực, không tin mẹ thử xem, chắc chắn lúc gửi cho anh cả anh ấy sẽ cười."

"Phải không?" Tưởng Du nửa tin nửa ngờ.

Trong [Sổ tay tu luyện người yêu], đất diễn của Nguyễn Hàm Kiều hơn rất nhiều so với bộ trước, thời gian ở cùng đoàn phim cũng dài, lúc hoàn thành xong bộ phim cũng rất luyện tiết, cô nghiêm túc gửi tin nhắn chúc phúc cho mọi người, cảm ơn mọi người đã chăm sóc giúp đỡ trong khoảng thời gian này.

Tiệc rượu của đoàn phim trôi qua, Hề Ninh Vệ Trạch Giai bốn người bọn họ lại tổ chức bữa tiệc khác, coi như là kỷ niệm khoảng thời gian cách mạng

hữu nghị này.

Vẫn là nhà hàng thường đến, ông chủ cũng quen mặt bọn họ rồi, nhờ phục vụ mang thêm cho bọn họ một phần tôm Tiểu Long. Hề Ninh chú ý đến đáng người nhất, cũng đặc biệt ăn cùng bọn họ một bữa no đủ, mấy người đều uống hăng say, rượu say cơm no, nói cho nhau những dự định tiếp theo.

Nghe nói Nguyễn Hàm Kiều muốn tham gia chương trình thực tế, ba người bày tỏ chúc mừng cô. Bây giờ chương trình thực tế rất nổi tiếng, không ít minh tinh mượn cơ hội này mà hồng, thậm chí có người bật lên, đều bởi vì chương trình hot mà giá trị con người tăng mạnh, chỉ cần là người nhiệt tình không than thở và không X vô lương với đoàn quay, tham gia chương trình thực tế sẽ rất thuận lợi.

Coi như đài truyền hình của thành phố C lương tâm, khung cảnh cũng ổn, chế tác chương trình cũng đáng tin.

Nhóm của Tùng Hạo đang giúp anh đảm phán vai diễn trong bộ phim điện ảnh mới với đạo diễn, tuy rằng chỉ là vai diễn phụ không nặng lắm, nhưng đây là bước đầu tiên anh bước ra màn ảnh lớn, chất lượng của tác phẩm vẫn rất quan trọng.

Có thêm tăng quan hệ của ba mẹ, điều kiện bản thân anh lại không tệ, việc này thành đến tám phần mười rồi. Chín phần cũng được rồi, mọi người đều chân thành cầu chúc anh thành công.

Hề Ninh cùng Vệ Trạch Giai thì không cần phải nói, đều tự ổn định ngồi trên vị trí tiểu hoa đán tiểu sinh hàng đầu trong giới, cho đến bây giờ công việc đều bận tới mức không có thời gian yêu đương, chỉ có vai diễn.

Về sau lại muốn có cơ hội cùng ăn cơm cũng không dễ dàng, đêm nay bốn người vui chơi giải trí vui vẻ, đều rất tận hứng.

Vệ Trạch Giai cùng Hề Ninh đều có xe bảo mẫu của trợ lý đến đón, Nguyễn Hàm Kiều không uống say, nhưng bước chân đã có chút loạng choạng, khoác lên Hề Ninh đã uống không ít nhưng đi vẫn vững vàng.

"Chị Hề Ninh, tư lượng của chị thật tốt." Gió nhẹ thổi mát mẻ, cô cảm khái nói.

Hề Ninh cười cười: "Luyện mà thành. Vận khí của chị không tốt như em, vừa bước chân ra đã có người bao bọc."

Cô dốc sức từ khi còn là một kẻ vô danh đến hôm nay, tự nhiên phải trải qua qua rất nhiều vất vả mà người ngoài không đếm được. Nguyễn Hàm Kiều ôm cô như an ủi: "Không sao đâu, về sau em bao bọc chị là được."

Hề Ninh liền vui vẻ, nắc nhò một câu: "Em bao bọc chị kiểu gì, đồ ngốc!"

Một chỗ khác, chỉ còn lại Vệ Trạch Giai uống ngã trái ngã phải, bị Tùng Hạo cùng trợ lý túm lên xe.

Trợ lý chuẩn bị trà giải rượu, lấy cho bọn họ mỗi người một cốc. Vệ Trạch Giai một bên ghét bỏ khó uống một bên buồn bực nhấp một ngụm, quăng cái cốc đi, nâng tay vỗ lên đùi Tùng Hạo một cái: "Anh em!"

Tùng Hạo bị anh hù cho hoảng, tay không vững, nước trà hắt lên quần. Cau mày bỏ móng vuốt của anh ra, trong tiếng cười vui sướng khi người gặp họa của anh lạnh nhạt lấy khăn ra lau.

"Bây giờ phải đi rồi, anh còn chưa chuẩn bị xuống tay à?" Nở nụ cười thông suốt, Vệ Trạch Giai ngồi bành ra trên ghế, ý vị thâm trường nhìn anh, chống lại ánh mắt của anh, liền nhúu mày chớp mắt.

Ý nghĩa của việc xuống tay này, Tùng Hạo rõ ràng hơn bất cứ ai, biết có lẽ anh nhìn ra cái gì, cúi mặt xuống, phủ nhận: "Đừng nói bừa."

Vệ Trạch Giai liền chắc một tiếng, ghét bỏ nói: "Xem anh hoảng sợ kia."

Tùng Hạo liếc mắt nhìn anh một cái, "Đừng nói tôi, chính anh thì sao, có mỗi tầng cửa sổ giấy mỏng, nhiều năm như thế cũng không phá."

"Anh thì biết cái gì!" Nói đến đây Vệ Trạch Giai liền bùng nổ liếc mắt trừng anh quay đầu sang chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Editor: Linh Đang

Hôm ba Nguyễn đến, là lái xe Tiểu Lưu của Quan Triệt tự mình đưa ông lên máy bay, Nguyễn Hàm Kiều nhận được tin tức lão ba thuận lợi đăng ký, liền nhẹ nhàng thở ra, lập tức cùng Hoa Hoa lái chiếc xe mượn được đến sân bay, sớm chờ ở nơi đó.

Ba Nguyễn rất ít ngồi máy bay, sức khỏe có chút không tốt, bữa sáng chưa ăn bao nhiêu, trên máy bay lại ngồi mấy mấy giờ chưa ăn uống. Nguyễn Hâm Kiều đón được người, dẫn ông đi tìm chỗ ăn cơm trước.

Lão ba ngại đồ của sân bay đắt, vừa thấy giá đã nói không ăn, muốn kéo cô đi, Nguyễn Hâm Kiều liền dỗ ông nói đồ ăn ở đây rất bổ rẻ, tìm vị trí dẫn ông ngồi xuống, để Hoa Hoa đi gọi đồ.

"Mặc ít như vậy có lạnh hay không, dự báo thời tiết nói mấy hôm nay trời sẽ đổ mưa, ba mang quần áo dày đến cho con." Ba Nguyễn nói xong đã mở túi da, lấy một chiếc áo khoác màu bạc ra.

Túi da của ông không lớn, bên trong chỉ có một nửa là quần áo tùy thân của ông, còn lại tất cả đều là quần áo cùng đồ ăn mang cho Nguyễn Hâm Kiều.

Dù cho không cảm thấy lạnh, Nguyễn Hâm Kiều cũng nghe lời mặc vào.

Ba Nguyễn Hoa Hoa đang giúp họ gọi đồ, lại thương lượng với cô, "Hoa Hoa cũng mặc ít, cũng đưa quần áo của con cho con bé mặc được không?"

"Có thể ạ." Đồ của cô thì ba luôn hỏi ý kiến cô trước, nhưng Nguyễn Hâm Kiều không chú ý như vậy.

Từ nhỏ đã như thế này, ba mẹ luôn để ý cảm nhận của cô nhất, quần áo xinh đẹp cùng đồ chơi của cô hồi nhỏ đều nhiều hơn các bạn, trẻ con bạn bè cùng tuổi đều thích đến nhà cô chơi, thường sẽ bị phòng ngủ rực rỡ muôn màu của cô hấp dẫn, Nguyễn Hâm Kiều cũng nguyên ý hào phóng chia sẻ cho bọn họ chơi, nhưng muốn lấy đi tuyệt đối không có khả năng.

Có bạn nhỏ không hiểu chuyện khóc nháo không ngừng, ba mẹ đối phương thấy đứa nhỏ nhà mình thích, nhà mình lại luyến tiếc tiền mua, thường thường đồ ngon ngọt, dụ dỗ Nguyễn Hâm Kiều đưa cho các em.

"Dù sao cháu cũng có nhiều đồ chơi như vậy, không chơi hết, đưa cho em trai đi."

"Dù sao cháu cũng có nhiều quần áo như vậy, mặc không hết, tặng cho em gái đi."

"..."

Khi đó mẹ Nguyễn còn sống, sẽ dùng lời nói ôn hòa ung dung thân nhiên giúp cô lấy lại đồ. Thành thạo gặp cực phẩm da mặt dày, cầm đồ chơi không chịu trả, lúc này ba Nguyễn sẽ yên lặng tiến lên lấy về lại cho cô.

Từng có một lần, đám công nhân quản lý bò sữa mang theo trẻ con đến nhà làm khách, vụng trộm mang búp bê mà Nguyễn Hâm Kiều thích nhất đi, buổi tối khi cô ngủ không tìm thấy búp bê thì khóc ruột gan đứt từng khúc, sau khi ba Nguyễn biết thì hôm sau kiên quyết đến nhà người ta đòi về cho cô. D~D~L~Q~D~

Tuy rằng bởi vậy sẽ đắc tội một ít người, mẹ cũng thường thường kể lể lão ba không hiểu nhân tình, mỗi lần lão ba cũng không cãi lại, cuối cùng chỉ nói thảm một câu, không chơi với những người bắt nạt con gái của mình cũng không sao.

Cô đúng là đứa trẻ may mắn nhất trên thế giới này, gặp ba mẹ tốt như vậy, đáng tiếc thân thể của mẹ không tốt, còn chưa hưởng đến phúc của cô, đã sớm qua đời.

Nghĩ đến mẹ trong lòng lại ề ảm, Nguyễn Hâm Kiều vội vàng xua những suy nghĩ này đi, mặc xong quần áo, rót thêm nước ấm vào trong cốc của ba. "Ba ba, ba muốn đến chỗ nào chơi?"

"Con muốn đi chỗ nào thì chúng ta sẽ tới chỗ đó."

"Biết là ba sẽ nói như thế mà!" Nguyễn Hâm Kiều cười hi hi, "Con đã nghĩ rồi, như thế này nhé chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi trước, buổi chiều tới công Lục Gia, có thể xem mình châu Đông Phương, sau đó ngồi ngắm cảnh đường hầm ghềnh thác, được không? Nhưng vào buổi tối chắc sẽ có nhiều người, chúng ta cũng có thể ngồi du thuyền. Ngày mai chúng ta phải tới hoàng thành, sau đó lại tới cỏ trăn chơi hai ngày, thế nào?"

Một chuyến này chủ yếu để ba đến hưởng thụ, dù sao cũng có thời gian, lại không vội, cô sắp xếp hành trình cách xa nhau, vui vẻ thoải mái là quan trọng nhất.

Tự nhiên ba Nguyễn nghe theo cô hết.

Ăn xong này đồ về khách sạn, Nguyễn Hâm Kiều dừng lại trước căn phòng đã đặt trước, thiết kế là một phòng gia đình xa hoa, hơn nữa mặt tiền cũng đẹp, nhưng cô chỉ nói là một phòng bình thường.

Phòng rất lớn, ba người ở vẫn dư dả, nhưng Nguyễn Hâm Kiều sợ không tiện, nên đặt cho Hoa Hoa một phòng đơn ở dưới.

Ba Nguyễn nhìn thấy bảng giá đắt đỏ rất đau lòng, nhưng trước mặt mọi người không nói lời mất hứng nào, đến phòng thấy đồ đạc bên trong không tệ, không khỏi kinh ngạc nói: "Phòng phổ thông mà cũng tốt như vậy sao?"

"Đúng vậy, có phải rất lãi hay không?"

Ba Nguyễn cười rộ lên: "Ừ, có lời." Coi như giá cao thì sao, trong lòng ông cũng thư thái hơn một chút.

"Bây giờ còn sớm mà, ba muốn xem TV hay ngủ tiếp?" Nguyễn Hàm Kiều bỏ hành lý vào trong phòng phòng ngủ, quay người lại nhìn thấy ánh mắt triu mến của ba, lập tức bắt đầu khẩn trương: "Ba ba, có phải mắt ba không thoải mái không?"

"Không có việc gì, có lẽ hơi mệt." Ba Nguyễn không muốn cô lo lắng, tự giễu nói: "Già đi, máy bay cũng không dám ngồi."

"Không già, ba con còn trẻ mà!" Mắt ông không thoải mái, Nguyễn Hàm Kiều liền lấy lại điều khiển, đưa ông vào phòng nghỉ ngơi, nói cho ông vị trí các chót mở, "Mau ngủ một lát đi, chốc nữa con gọi ba." D~D~L~Q~D~

Ba Nguyễn thúc giục cô: "Con cũng đi ngủ đi, buổi sáng dậy sớm như vậy, ngủ nhiều một chút, ba không vội."

"Đã biết ạ!"

Nguyễn Hàm Kiều sắp xếp cho ông xong, lẳng lẽ ra khỏi cửa, trốn vào toilet gọi điện thoại cho Quan Triệt. Bên kia anh vừa ăn cơm trưa xong trở lại văn phòng, đang chuẩn bị tư liệu cho hội nghị buổi chiều, Nguyễn Hàm Kiều cũng không quấy rầy anh, nói vài câu để anh tiếp tục làm việc.

Buổi chiều dựa theo kế hoạch đi cổng Lục Gia, nơi đó hiện đại lại có sức lôi cuốn, những tòa cao ốc chọc trời nối tiếp nhau, gần nắp mode phóng khoáng lạc quan, phồn hoa gấp bao nhiêu lần so với thành phố B của mười mấy năm trước.

Hành trình của bọn họ cũng không vội, đi dạo chơi chậm rãi, đi mình châu Đông Phương thăm một chuyến, cuối cùng không nhịn được, lôi kéo lão ba đi mua sắm.

Cô mua đồ cho mình, ba Nguyễn không đau lòng chút nào, hiện tại cô biết kiếm tiền, trong nhà lại có tài sản gửi ngân hàng, dĩ nhiên là khuê nữ thích cái gì thì mua cái đó, cô phóng khoáng thông suốt là tốt rồi.

Nhưng đến phiên chọn đồ cho ông, ba Nguyễn xua tay cự tuyệt liên tay, ông không thiếu cái gì, không cần lãng phí số tiền kia. Nguyễn Hàm Kiều liền làm nũng ngang ngược mạnh mẽ mua cho ông hai chiếc áo mùa thu bằng da mềm và thoải mái, Hoa Hoa cũng ở một bên hát đệm, ba Nguyễn không lay chuyển được các cô, bị đùa nghịch thử quần áo của thanh niên, chỉ thờ dài.

Người bán hàng nhận ra Nguyễn Hàm Kiều, rất chuyên nghiệp mỉm cười hỏi thăm, không hô to gọi nhỏ kinh động khách hàng khác. Loại thời điểm này Nguyễn Hàm Kiều sẽ may mắn chính mình không hồng như thế, bằng không đến dạo phố cũng không tự do.

Chẳng qua người bán hàng nghĩ lầm các cô là ba người cha và con gái, liên tục khen ba Nguyễn có hai cô con gái xinh đẹp lại hiếu thuận, làm ba Nguyễn được khen không khép miệng được, cũng quên đau lòng giá cả.

Nguyễn Hàm Kiều cũng mua quần áo mới cho Hoa Hoa, làm cô cảm động rầm rầm rào rào, chân chó thu hết đồ lại, bao lớn bao nhỏ đều treo trên người.

Bữa tối giải quyết ngay gần đó, ba Nguyễn không quen ăn cơm Tây, các cô liền chọn một nhà hàng cơm Trung có tiếng trên mạng không tệ. Thành phố S lấy đồ ăn nhẹ làm chủ, khẩu vị thiên ngọt, có lẽ đồ ăn ở nơi khác rất phù hợp với khẩu vị của ba Nguyễn, hoặc có lẽ là bởi vì cao hứng, khẩu vị của ông tốt hơn bình thường rất nhiều.

Sau đó lại tiếp tục.

Sau khi ăn xong ba người đi ngắm cảnh đường hầm ghềnh thác, vốn là ngày nghỉ chính, rất nhiều người chen lấn, Nguyễn Hàm Kiều dóc tóc hai bên, đội mũ cùng kính đen, thế mà cũng bị người nhận ra.

Có một đôi trẻ yêu nhau đi tới, nữ sinh kinh ngạc chỉ vào cô, "Chị, chị không phải là, cái gì Kiều sao? Nguyễn Vận kiều, đúng không!"

Nguyễn Hàm Kiều vừa định dùng âm cổ cao hơn bình thường để trả lời không phải, Hoa Hoa cũng đã đứng trước mặt cô theo bản năng, lại nghe thấy người nam sinh sửa lại lời: "Là Nguyễn Hàm Kiều. Xiyixin, không phải yun."

"Anh nhớ rõ thật." Nữ sinh liền mất hứng, ôm cánh tay nguy hiểm trừng mắt bạn trai mình.

"Anh chỉ học ngữ văn tốt thôi, ai bảo em học tập không hẳn hay đọc trộm tiểu thuyết."

...

Nguyễn Hàm Kiều cùng Hoa Hoa nhân cơ hội lôi kéo ba Nguyễn tránh đi.

Rất nhiều người, thật sự không có gì hay để xem, sợ ở lâu lại bị càng nhiều người nhận ra, Nguyễn Hàm Kiều liền dẫn lão ba đi dọc theo bờ sông, sau đó để Hoa Hoa lái xe hóng gió xem cảnh đêm.

Hơn chín giờ trở lại khách sạn, lúc Nguyễn Hàm Kiều lấy quần áo để thay cho ba, phát hiện ông nháy mắt có chút thương xuyên, hình như là không thoải mái. Nguyễn Hàm Kiều có chút lo lắng, cân nhắc ngày mai trước tiên không đi miếu, dẫn ông đi bệnh viện kiểm tra một chút.

Vốn mắt ông có tật, không thoải mái thật sự không dám trì hoãn.

Thừa dịp lão ba tắm rửa, cô mở video tán gẫu với Quan Triệt.

Hôm nay cô không trang điểm, tóc tết hai bên, hai bím tóc đặt trước ngực, cộng thêm áo len đỏ thẫm. Lúc Quan Triệt nhìn thấy, hơi bật cười.

"Hôm nay tâm tình tốt như vậy sao?" Nguyễn Hàm Kiều cố ý đùa anh, "Có nhìn thấy mỹ nữ, vui vẻ như thế không."

"Ừ." Quan Triệt ngồi ở phía sau máy tính, bụng cóc trà uống một ngụm.

Nguyễn Hàm Kiều trừng mắt: "Mỹ nữ như thế nào đấy, làm anh hiềm lạ như vậy?"

Quan Triệt nhẹ nhàng nở nụ cười, không nói chuyện.

"Tóc dài không?" Nguyễn Hàm Kiều cố ý hỏi.

"Ừ."

Nguyễn Hàm Kiều cầm lấy gậy quơ quơ, "Tết tóc giống em sao?"

"Ừ."

Cô lại lác lác đầu, nháy mắt với anh: "Đáng yêu giống em sao?"

Quan Triệt bật cười: "... Ừ."

Nguyễn Hàm Kiều liền bung mặt, cười đến ánh mắt cong cong: "Mỹ nữ đáng yêu như vậy, em đây cho phép anh nhìn thêm vài lần." *D~D~L~Q~D~*

Cuộc nói chuyện ngọt ngào chết người này chấm dứt khi ba Nguyễn tắm rửa xong, Nguyễn Hàm Kiều vụng trộm hôn một cái với camera, cắt đứt video clip.

"Ba ba, ánh mắt còn khó chịu sao?" Nguyễn Hàm Kiều cẩn thận tách mí mắt ông nhìn nhìn, nhưng mắt thường không nhìn ra cái gì, cô hơi hơi nhúm mày, "Ngày mai vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra một chút."

"Chút tật xấu, đừng phiền toái." Ba Nguyễn không muốn cô lo lắng, "Không phải con muốn tới cổ trăn sao, bệnh viện không vội, chúng ta về nhà rồi đến."

"Không được, nhưng con lo lắng." Nguyễn Hàm Kiều đưa ông trở về phòng ngủ, "Hiện giờ con đứng đầu trong nhà, ba phải nghe con, ngoan ngoan. Nếu kiểm tra mà không có việc gì thì chúng ta sẽ đi chơi tiếp, dù sao gần đây con cũng có thời gian, ba muốn đi thế nào cũng được."

Ban đêm có một trận mưa, toàn bộ thành phố được rửa sạch một lần, sáng sớm thức dậy không khí rất tươi mát, Nguyễn Hàm Kiều mở cửa sổ hít lấy ngụm không khí mới, rất sảng khoái, đuổi thất lung với thành phố đã thức dậy.

Tự mình thu thập xong rồi gọi ba ba rời giường.

Tâm tình tốt của cô chấm dứt khi biết được kết quả kiểm tra.

Mắt của ba Nguyễn lại chuyển biến xấu.

Trong khoảng thời gian này hiệu quả dùng thuốc không tệ, nhãn áp luôn luôn khống chế dưới 15, nhưng hiện tại đột nhiên lên cao, mắt trái 40 mắt phải 28, bác sĩ sắp xếp ông truyền dịch trước, nếu không khống chế được, sẽ phải tiến hành giải phẫu nhanh một chút.

Nguyễn Hàm Kiều nhất thời hoang mang lo sợ, kiên cường sắp xếp cho lão ba nằm viện truyền dịch, vội trước vội sau sắp xếp cho ông, chờ ông ngủ, để Hoa Hoa ở lại phòng bệnh coi.

Cô gọi điện thoại cho Quan Triệt, bên kia vang thật lâu mới nghe, cũng bắt chập anh có đang vội hay không, vừa nghe thấy giọng nói của anh, Nguyễn Hàm Kiều đã oa một tiếng rồi khóc lên.

Bình thường sợ quấy rầy công việc của Quan Triệt, cho tới bây giờ Nguyễn Hàm Kiều không gọi điện thoại vào lúc anh làm việc, thời gian ăn cơm hoặc là buổi tối gọi, cũng luôn hỏi trước anh bận hay không, không vội sẽ trò chuyện linh tinh, nếu bận cũng chỉ nói đơn giản vài câu.

Bất ngờ gọi tới vào lúc này, Quan Triệt đang họp, nhưng lo lắng chỗ cô có việc, vẫn tạm dừng hội nghị trước. Quả nhiên, vừa nghe máy một cái, đã nghe thấy tiếng khóc của cô.

Trong lòng Quan Triệt căng thẳng, vội hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Nguyễn Hàm Kiều khóc thút thít, không nói ra được một câu hoàn chỉnh nào. Quan Triệt nhẫn nại an ủi nhẹ nhàng một lúc, chờ cô chậm rãi bình tĩnh trở lại, kể lại tình huống.

"Nếu cần làm phẫu thuật sẽ làm, anh sẽ sắp xếp, trước tiên em đừng vội, xem tình huống như thế nào rồi quyết định sau." Quan Triệt thấp giọng trầm ổn

trấn an cô, "Mọi việc có anh ở đây."

Chủ nhiệm Thang của bệnh viện mắt của thành phố C rất có uy tín, hơn nữa có chút giao tình với nhà họ Quan, thế nên có thể đi cửa sau. Thành phố S ngoài tầm tay anh với, lúc đó tốt xấu cũng có thể phối hợp. (Ý là về thành phố C sẽ ổn)

Lòng Nguyễn Hàm Kiều yên tâm, lúc này chậm rãi bình tĩnh trở lại, nhanh chóng kêu anh làm việc tiếp đi, chính mình lau nước mắt trở về chăm sóc ba.

Bên này Quan Triệt chậm trễ chút thời gian mới trở lại phòng họp, nhất thời mọi người đang thảo luận khe khẽ an tĩnh lại, nhìn ông chủ cuồng làm việc lần đầu tiên "Không làm việc đàng hoàng" như vậy, vô cùng muốn nhìn ra chút gì từ vẻ mặt anh.

Quan Triệt cũng là người giấu giếm vui buồn, mặt không biểu cảm gõ gõ bàn: "Tiếp tục."

"... Vâng." Người vừa bị cắt ngang lúc trước vội vàng đứng lên, tiếp tục bản báo cáo vừa rồi.

Ba Nguyễn ở bệnh viện quan sát ba ngày, cuối cùng kết quả vẫn là tình trạng xấu, nhãn áp vẫn rất cao, phải tiến hành giải phẫu.

Quan Triệt sắp xếp người chuyển viện cho ba Nguyễn, bên thành phố C cũng đã nói với chủ nhiệm Thang để tiếp đón, sau đó làm kiểm tra kĩ càng một lần nữa, xác định phương án giải phẫu cho ông.

Hôm bọn họ trở về, Quan Triệt tự mình tới đón.

Nguyễn Hàm Kiều vừa thấy anh, hốc mũi đã đau xót, muốn khóc. Trong khoảng thời gian này cô toàn vùng trộm khóc, mắt cũng có chút phù sưng, không có tâm tình trang điểm, nhìn tiêu tụy đi không ít.

Còn có người khác ở đây, Quan Triệt không thể ôm cô vào ngực an ủi, lúc lên xe chỉ cầm tay cô thật chặt.

Nhớ ủng hộ 4 bộ HĐ của mình nhé cả nhà!!

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Editor: Thiên Y

Chuyến đi cổ trấn không thành, kế hoạch nghỉ lễ ban đầu cũng bị hủy mất. Ba Nguyễn thấy mình liên lụy đến con gái thì cảm thấy áy náy, mỗi ngày thấy cô vì mình mà bận rộn từ đầu đến cuối thì càng đau lòng không thôi. Vì vậy nên vị con rể Quan Triệt vốn không được coi trọng, hiện giờ cũng đã thành mở một mắt nhắm một mắt.

Thật sự ông đã già rồi, đã từng vì vợ và con gái mà dốc hết sức mình. Đã đáp ứng với mẹ Nguyễn sẽ chăm sóc con gái thật tốt, không nghĩ tới khi về già lại thành gánh nặng của cô, còn bắt cô phải quan tâm lao lực vì mình. D.d.l.q.d

Hôm nay có người đến thay thế ông dần xếp mọi chuyện ổn thỏa, có năng lực có thể bảo vệ cô chu đáo, là người đàn ông có thể phó thác.

Huống chi Kiều Kiều thích, cũng nhìn ra được Quan Triệt thật lòng với cô, người làm ba như ông sao có thể lại ngăn cản.

Không biết cuộc giải phẫu thế nào, nhưng vẫn là một chuyện quan trọng với Nguyễn Hàm Kiều. Lần trước trong nhà có người làm cuộc phẫu thuật lớn là khi mẹ mắc bệnh. Một năm đó gần như phải trải qua trong bệnh viện, trải qua vài cuộc phẫu thuật lớn nhỏ, nhưng cuối cùng vẫn không thể cứu bà.

Ba mẹ dạy cô thành người có tính cách cởi mở lạc quan, nên dù cho đau lòng về việc mẹ mất nhưng cô vẫn có thể坦然 nhiên chấp nhận, không có bóng ma với bệnh viện. Nhưng khi gặp phải cuộc phẫu thuật lớn như thế này thì cô vẫn không tránh được khẩn trương. Người thân duy nhất đang trong căn phòng phẫu thuật còn sáng đèn, cô đi đi lại lại ở bên ngoài, không một phút nào được yên ổn. d.d.l.q.d

Quan Triệt biết cô lo lắng nên cũng không ngăn cản cô. Trong khoảng thời gian đó chỉ cứng rắn bắt buộc cô uống chút nước ấm —— mấy ngày nay miệng cô phồng rộp lên, ăn cái gì cũng thành dày vò.

Lần giải phẫu này chỉ đơn giản làm trabeculectomy*, hiện nay kỹ thuật này rất đơn giản, tuy rằng là động ở trên mắt, nhưng cũng không có gì nguy hiểm. Thang chủ nhiệm học sinh nay đã có thể một mình đảm đương một phía, loại này đơn giản phẫu thuật không cần thiết anh tự mình cầm dao, nhưng là Quan Triệt nhờ, anh vẫn là tiến phòng giải phẫu nhìn chăm chăm.

*Phẫu thuật tạo khe hở ở lòng trắng để dẫn thoát dịch dư thừa trong mắt, được gọi là phẫu thuật lọc, làm hạ nhãn áp đối với bệnh nhân bị tăng nhãn áp.

Vì tránh cho ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày nên cần mổ hai con mắt làm 2 lần, hôm nay mổ trước mắt trái, năm ngày sau lại mổ mắt phải. Giải phẫu

kết thúc, viện trưởng Thang dẫn đầu đi ra, giải thích đơn giản tình hình cho Quan Triệt, thấy hốc mắt cô gái bên cạnh hồng hồng thì trấn an vài câu.

Tình hình của ba Nguyễn rất tốt, năm ngày sau phẫu thuật mắt bên phải cũng rất thành công, chỉ phải ở lại bệnh viện để theo dõi một thời gian.

Hai lần phẫu thuật đều trải qua thuận lợi, rốt cục người luôn luôn lo lắng đề phòng như Nguyễn Hàm Kiều cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Áp lực tinh thần vơi đi, khẩu vị luôn không tốt cũng dần dần khôi phục.

d.d.l.q.d

Mỗi ngày cô đều ở bệnh viện chăm sóc ba, ăn ngủ đều ở trong này, sắp biến nơi này thành nhà mất rồi. Phòng bệnh là do Quan Triệt tìm người sắp xếp, là phòng bệnh vip, có hai giường nằm, rất tiện.

Vốn Phó Hiểu còn định nhân dịp người còn đang hot, sắp xếp cho cô tham gia vài chương trình truyền hình, còn có công việc lồng tiếng phim hoạt hình. Nhưng sau khi biết được trong nhà cô có việc, toàn bộ được lùi lại, để cho cô yên tâm ở nhà chăm sóc ba.

Mỗi ngày, chị Như cũng đều đến bệnh viện phụ giúp, nhưng mà công việc chăm sóc ba Nguyễn đều do một mình Nguyễn Hàm Kiều làm. Cô ấy chỉ cần làm chút chuyên vụ vặt như mua cơm, thu dọn phòng, thỉnh thoảng khi Nguyễn Hàm Kiều đi thì chăm sóc cho ba Nguyễn một chút, còn lại thì rất thoải mái.

Nhưng mà chị vẫn không nói gì như cũ. Khi không có Nguyễn Hàm Kiều, chị và ba Nguyễn gần như không nói với nhau câu gì, ngoại trừ những đối thoại cần thiết, còn lại gần như không có trao đổi gì khác.

Nhưng mà Nguyễn Hàm Kiều lại phát hiện, khi có hàng xóm tới thăm, lại vừa cười vừa nói với chị Như, có chút rất quen.

Nguyễn Hàm Kiều tìm lúc thích hợp, nhân lúc ba mình đi làm kiểm tra, liền nói chuyện vài câu với chị Như.

Cô hi vọng chị Như đừng khách sáo như vậy, có thể coi họ như bạn bè, dù sao những việc sinh hoạt cơ bản, ba có thể tự gánh vác, công việc trong nhà cũng không nhiều. Dự định ban đầu của cô chính là muốn khi cô xa nhà thì sẽ có người chăm sóc cho ba. Một là muốn bảo đảm sự an toàn của ba, hai là có người có thể nói chuyện với ông, còn công việc chỉ là thứ ba.

d.d.l.q.d

Chị Như rất ngạc nhiên: "Trước kia tôi làm quản gia, người ta đều chê tôi nói nhiều, không cho tôi nói chuyện lai nhai."

"Nhà em không có quy củ này." Nguyễn Hàm Kiều cười kéo tay chị, nói: "Chị Như! Chị ở với nhà em lâu như vậy, cũng giống như thành viên trong gia đình. Trong nhà cũng không có nhiều việc phải làm, nếu chị nhàm chán thì xem tivi, nói chuyện phiếm với ba em, xem như nhà của mình là được."

"... Được rồi." Chị Như có chút chần chờ trả lời.

Nguyễn Hàm Kiều cũng thở phào nhẹ nhõm. Sau này thời gian ở chung còn rất nhiều, gần gũi một chút thì mọi người đều thoải mái.

Cơm trưa mang đến là của bệnh viện. Hai khay thức ăn chay, còn có canh rau mùi vị gần như nhạt nhẽo. Nguyễn Hàm Kiều chăm sóc cho ba ăn trước, đợi ông đi đi toilet, lại lấy hoa quả cắt thành từng miếng nhỏ, đựng vào đĩa để cho ông ăn, sau đó mới ngồi xuống ăn cơm.

Đồ ăn đơn giản như vậy nhưng cô vẫn ăn rất ngon lành.

Trong khoảng thời gian này, cô gầy đi, thịt trên mặt cũng ít đi. Ba Nguyễn thấy đều đau lòng, để cô ngồi vào bên cạnh, đút cô ăn trước từng miếng từng miếng hoa quả.

"Buổi tối con đi ra ngoài ăn đi. Gọi Hoa Hoa, không thì gọi Tiểu Quan, đi ra ngoài ăn nhiều thịt một chút. Mỗi ngày theo ba ăn chay, đã gầy đi nhiều rồi."

Nguyễn Hàm Kiều cắn hoa quả trên đĩa, nói: "Con muốn ăn cơm cùng với ba, chờ ba xuất viện chúng ta lại đi ăn."

Hiên tại, tính cách cô rất khó lay chuyển, cũng không nghe lời giống như trước kia nữa. Ba Nguyễn không nói được gì, không khỏi có chút xúc động. Thừa dịp cô đi ra ngoài lấy nước nóng liền lấy điện thoại di động của cô, hít mắt cẩn thận tìm một lượt nhưng không tìm được số điện thoại của Quan Triệt.

Tìm trong danh bạ thì chỉ có một cái tên là Triệt Bảo Nhi. Sau một lúc ba Nguyễn nhìn chăm chú, lẩm bẩm câu gì đó rồi để điện thoại về chỗ cũ.
D.d.l.q.d

Buổi chiều, sau khi hết bận Quan Triệt liền đến bệnh viện, mang theo canh hầm và cháo trắng do dì trong nhà nấu.

Nguyễn Hàm Kiều ngủ trở nên vừa mới tỉnh ngủ. Vừa thấy anh đến thì gấp gấp nói với anh, chính mình vừa rồi thiếu chút nữa thì không tỉnh lại rồi.

Lúc cô vừa tỉnh ngủ, ánh mắt không mở ra được, thân thể cũng không dậy, cả người cũng không nghe sự sai bảo cô. Đầu óc tỉnh táo nói với chính mình nên tỉnh lại nên tỉnh lại, sau đó cố gắng mở mắt ra. Đến lúc cảm giác mở mắt ra rồi thì giây tiếp theo lại không có ý thức, sau đó trước mặt bỗng tối sầm, lại ngủ mê mết. Lặp lại vài lần làm cho cô sợ chết khiếp, rất sợ cuối cùng bản thân không thể tỉnh lại.

May mắn là cô vẫn tỉnh lại. Sau khi cô sống sót qua tai nạn, được ba cô chỉ dạy cho. Ba Nguyễn nói cô là bị bóng đè, có thể là quá mệt mỏi, còn hỏi cô có phải lúc ngủ để tay ở trước ngực không.

Tư thế lúc ngủ thế nào, Nguyễn Hàm Kiều đã quên từ lâu. Mặc dù thường xuyên nghe nói về bóng đè, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô trải qua. Lúc đó cảm giác không khổng chế được bản thân thật sự rất kinh hãi.

d.d.l.q.d

Quan Triệt giải thích chuyên nghiệp hơn so với ba: "Bóng đè là vì giấc ngủ đã bước vào giai đoạn nằm mơ. Tuy ý thức đã tỉnh lại, nhưng sức co giãn của cơ bắp trong cơ thể vẫn còn ở trạng thái nghỉ ngơi nên mới không nghe theo sự chỉ huy, ngủ nghiêng thì sẽ không có việc gì, đừng lo lắng." Anh xoa loạn tóc của Nguyễn Hàm Kiều, nói: "Gần đây, áp lực của em quá nhiều."

"Làm em sợ muốn chết." Nguyễn Hàm Kiều thu dọn chén đĩa trên bàn mới phát hiện là phần ăn của một người. Lúc đưa thìa cho ba liền nhỏ giọng kháng nghị với Quan Triệt: "Của em đâu? Có phải anh chê em béo, không muốn cho em ăn cơm không?"

"Con với Tiểu Quan đi ra ngoài ăn đi." Ba Nguyễn tiếp lời, lại dặn dò Quan Triệt: "Mua thịt cho con bé ăn, nhìn hai đứa đều gầy. Ăn xong thì đi dạo ở bên ngoài, không cần phải gấp gấp trở về. Một lát ba xuống tản bộ rồi về đi ngủ luôn. Có Tiểu Lý đi cùng, không có chuyện gì."

Quan Triệt không nói chuyện, chỉ nắm bàn tay của cô vào trong lòng bàn tay mình. Anh như vậy, trái lại càng khiến Nguyễn Hàm Kiều không có biện pháp cự tuyệt. Một bên默默 áo khóc, một bên nói với ba mình: "Có phải ba thấy con phiền phức không? Nếu như ba ghét bỏ con, ngày mai con liền rời nhà trốn đi cho ba xem!"

Ba Nguyễn nở nụ cười, lại lo lắng lắc đầu: "Ồ bên ngoài coi chừng một chút, qua đường cái đừng có chạy..."

"Biết rồi mà." Nguyễn Hàm Kiều cười hi hi đeo túi xách, trước khi đi dặn dò chị Như một chút —— sau khi để ông ăn xong đĩa hoa quả, y tá mang thuốc đến đúng giờ, dù sao cũng không cần cô ở lại.

d.d.l.q.d

Khi rời khỏi phòng bệnh, Nguyễn Hàm Kiều cẩn thận mỗi bước đi. Nhìn chị Như đang ngồi ở trên sofa, không xem tivi cũng không nói chuyện, cô không quá yên tâm. Lần trước, sau khi nói chuyện với chị ấy, tình hình cũng không có cải thiện.

Quan Triệt nắm tay cô chặt chẽ: "Anh sẽ sắp xếp hai người trông coi."

Nguyễn Hàm Kiều vội vàng nói: "Có lẽ không cần, như vậy giống như nhìn phạm nhân, ba sẽ không thoải mái." Cô sờ sờ cái trán, dường như tự mình an ủi nói: "Được rồi! Em không lo lắng nữa rồi, còn có y tá để ý giúp đỡ, không có việc gì."

"Mấy ngày nay cũng không ở cạnh anh, có phải anh liếc mắt đưa tình với người khác không?" Nguyễn Hàm Kiều kéo tay anh đến, đặt tay mình lên, lòng bàn tay hai người đối lập nhau: "Để cho em cảm nhận một chút."

Cô nhắm mắt lại, tay tùy tiện ma xát vài cái ở trong lòng bàn tay của anh, lại lấy ngón tay chỉ chỉ trong lòng bàn tay anh.

Quan Triệt phối hợp dừng lại chờ cô, rất nghiêm túc hỏi: "Cảm nhận được cái gì?"

d.d.l.q.d

Nguyễn Hàm Kiều mở to mắt, kéo bàn tay anh đến gần, sờ một hồi trên mu bàn tay, ra vẻ thâm trầm nói: "Độ ẩm vừa phải, da thịt rắn chắc, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, thật sự là một đôi tay của người có năng lực."

Nói xong, tay liền đặt lên cổ tay của anh, tỉ mỉ vuốt lại hai cái. "À? Hình như nơi này khắc một cái tên, để cho em sờ xem nào —— Ừ, ba chữ, Chữ thứ nhất là cái gì chứ? Oh, là Nguyễn... Nguyễn nào vậy? Xem chữ thứ hai... Nhiều dấu quá, có lẽ đây là Hàm nhỉ? Nhất định là Hàm, nghe từ Hàm thật tốt phải không? Được rồi, chúng ta lại sờ chữ thứ ba... Oa, cái này rất lợi hại, Kim Ốc Tàng Kiều à!" Cô nín lấy cổ áo của Quan Triệt, có ý thể hiện vẻ hung dữ, ánh mắt lại có ý cười: "Thành thật khai báo! Có phải anh giấu người nào ở trong nhà không?"

Quan Triệt bật cười, một lần nữa nắm tay cô vào trong lòng bàn tay, nói: "Che dấu."

"Biết ngay anh không thành thật, giấu người sau lưng em!" Nguyễn Hàm Kiều hừ hai tiếng, nói: "Để xem, một lát nữa mà không bắt được đưa cô ta đến, em sẽ lấy mười cái túi xách để chét anh!"

"Được." Trong giọng nói của anh mang chút ý cười.

Việc mua túi xách chỉ là cô thuận miệng nói đùa, không nghĩ tới Quan Triệt lại làm thật.

d.d.l.q.d

Trước tiên đưa cô đi ăn một bữa tiệc hải sản. Ăn xong cũng không vội vã về nhà, hai người nắm tay nhau đi bộ chậm rãi, qua một đoạn thì đến một khu phố buôn bán.

Trên đường Lâm Lập toàn các cửa hàng xa xỉ, đường xá rộng rãi, người đi đường cũng ít, cây ở ven đường đều được trang trí đèn led, kết hợp với đèn nê ông trên biển và đèn đường tạo thành một khoảng không gian sáng rự rờ.

Đi dạo ở chỗ này thì rất tốt, nhưng mà cảm dỗ quá lớn, chỉ một chút không chú ý thì sẽ không cảm lòng được rồi.

Lực chú ý của Nguyễn Hàm Kiều không thể không bị hấp dẫn bởi ánh sáng bên trong cửa hàng, không tự chủ được muốn đến gần, gần một chút, gần thêm một chút..., gần quá rồi!

"Ồ?" Bị Quan Triệt kéo vào một cửa hàng nổi tiếng và rộng rãi, Nguyễn Hàm Kiều còn chưa kịp phản ứng.

Ngẩng đầu, về mặt Quan Triệt dịu dàng nhìn cô.

d.d.l.q.d

"... Anh, mua túi cho em sao?" Cô còn có chút mơ màng.

"Không phải em muốn mười cái sao, tự mình đi chọn đi." Quan Triệt nghiêm túc nói.

"Em nói đùa..." Nguyễn Hàm Kiều tựa vào trên người anh, nâng đôi mắt ngập nước nhìn anh, cắn cắn môi dưới, dường như có chút ngượng ngùng.

Trong lòng của Quan Triệt rung động, vừa định nói không sao thì thấy cô xấu hổ vẫn nói một câu: "Nếu thế thì không mua nhiều như vậy." Dứt lời liền vui vẻ chạy về hướng quầy túi xách.

Quan Triệt im lặng nở nụ cười, đến khu chờ để nghỉ ngơi.

Có lẽ quần áo, túi xách, giày dép đẹp là sở thích trời sinh với phụ nữ. Bản thân Nguyễn Hàm Kiều cũng đủ túi xách để dùng, nhưng nhìn đồ mới vẫn sẽ thấy thích. Thật ra bây giờ tuy cô kiếm tiền không nhiều lắm, hoàn toàn không so được với Quan Triệt, nhưng tiền mua túi xách cho bản thân vẫn là dư dả.

Nhưng mà bạn trai đưa, dường như càng làm cho người ta vui mừng hơn việc chính mình mua.

Cô không chỉ có khuôn mặt nhỏ nhắn, ngay cả tính tình cũng trẻ con, không hứng thú với kiểu dáng thành thực. Sở thích rõ ràng như vậy nên cô liền chọn được hai kiểu túi rất nhanh. Nhưng mà bản thân đắn đo nửa ngày lại không quyết định được, vì vậy dứt khoát để cho Quan Triệt giúp cô chọn.

"Cái nào đẹp hơn?" Một tay cô cầm một cái túi, bày ra các loại tư thế giống như người mẫu cho anh xem: "Cái này đẹp không? Có phải màu sắc không hợp với em không?... Dáng này có vẻ tôn em lên, nhưng mà màu sắc này không có đặc biệt lắm."

d.d.l.q.d

Quan Triệt tao nhã ngồi ở trên sofa, vẫy tay với cô tới nhưng là đưa cốc nước cho cô uống.

Độ ấm vừa đủ, Nguyễn Hàm Kiều nghe lời uống mấy ngụm lại thúc giục anh: "Ồ kìa! Anh mau nhìn xem cái nào đẹp, em rất rối rắm."

"Đều được." Anh để cốc về chỗ cũ, không coi ai ra gì lấy khăn tay lau miệng cho cô.

Nguyễn Hàm Kiều yêu chết cách săn sóc của anh như vậy, đặc biệt nhớ đến những nụ hôn của anh, nhưng nguyên nhân rối rắm trong lòng lại là vì hai chiếc túi trên tay, hai loại cảm xúc trộn lẫn với nhau, không rõ là vui vẻ hay là muốn điên rồi.

Xem ra khi mua đồ, thật sự không thể trông cậy vào người đàn ông này để giúp đỡ quyết định rồi. Như ngộ ra chân lý, Nguyễn Hàm Kiều thờ dài, tính toán buồn tha cho người đàn ông luôn làm tâm điểm này một lần.

Tương soái thì luôn cười ngửa đánh giặc, có tiền thì uống rượu, không có tiền...

Quan Triệt đã vẫy tay gọi người bán hàng tới, đưa thẻ ra, đứng lên lấy hai túi trên tay cô đưa ra.

"..." Nguyễn Hàm Kiều nhìn đôi tay thon dài của người bán hàng tiếp nhận, theo bản năng liếm liếm môi. Biết rõ trong lúc này không nên làm mất mặt đàn ông, chờ người bán hàng rời đi mới vụng trộm chọc người anh: "Anh làm gì thế? Chọn một cái là được rồi, một lần mua hai cái rất lãng phí tiền."

d.d.l.q.d

Quan Triệt cảm thấy không hiểu, trên mặt vẫn ung dung thản nhiên: "Em không vui sao?"

"Em vui, lại càng đau lòng cho anh..." Về mặt của Nguyễn Hàm Kiều rối rắm.

Người bán hàng dịu dàng đóng gói kỹ đồ lại, giao vào tay cô. Lúc Nguyễn Hàm Kiều cầm đồ ra khỏi cửa còn thờ dài, kể lể với Quan Triệt: "Anh tiêu tiền như nước thế thì làm sao mà được."

Dáng vẻ phiền muộn kia làm Quan Triệt buồn cười.

Không phải phụ nữ mua đồ thì càng nhiều càng tốt sao?

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42-1

Thời gian còn sớm, hai người tiếp tục đi dạo. Quan Triệt cầm lấy những túi này nọ trong tay cô, Nguyễn Hâm Kiều cũng không cự tuyệt hành động tri kỉ của anh, chỉ là thở dài cảm khái: "Anh đối với em tốt như vậy, chiều hư em luôn thì sao bây giờ?"

"Sẽ không." Quan Triệt nắm lấy tay cô, mặt mày giãn ra, lộ ra vài phần ôn nhu.

Nguyễn Hâm Kiều thuận thế ôm lấy cánh tay anh, hừ hừ nói: "Hay là anh cố ý chiều hư em, làm em trở thành một người có tính tình thối tha, như vậy liền không có người thích em nữa, cũng không có người cạnh tranh với anh —— ôi, có điện thoại."

Cô lấy điện thoại đang rung trong túi ra, hóa ra là ba gọi, trái tim nhất thời nảy lên.

"Ba ba."

"Kiều Kiều à, sao trễ rồi con còn chưa về?" Giọng ba Nguyễn nghe qua có chút lo lắng, "Hôm nay mấy giờ thì hết việc? Ba ba đi đón con, một mình con không an toàn."

Nguyễn Hâm Kiều bị vậy hỏi, vô thức nắm chặt lấy khuỷu tay Quan Triệt, cô mấp máy môi, cố gắng làm cho giọng mình tự nhiên một chút: "Con đã xong việc, sẽ lập tức về ngay, ba ở nhà đợi con, nếu mệt thì nghỉ ngơi trước đi ạ."

"Ôi, ba không có ở nhà, ba ở bệnh viện, không biết ngủ thế nào lại chạy đến bệnh viện..." Không biết sao buổi tối ngủ không được an ổn, ngủ chưa đến một giờ, lại tỉnh dậy vài lần, không thấy Kiều Kiều, lại quên mất mình đang ở bệnh viện, cũng quên luôn Kiều Kiều là bị mình đuổi đi ăn cơm với Quan Triệt.

Trong lòng Nguyễn Hâm Kiều khó chịu: "Ai, người xem trí nhớ của con này, lại quên mất người đang ở bệnh viện, hai ngày nay chúng ta đi kiểm tra thân thể, kiểm tra xong thì có thể đi rồi. Nếu người không ngủ được thì chờ con, con sẽ nhanh chóng trở về."

Bên này vừa cúp điện thoại, cô có chút luống cuống nhìn Quan Triệt, anh liền hiểu rõ, giữ lấy vai cô trấn an, "Anh đưa em về."

Chị Như đã tan làm về nhà, Nguyễn Hâm Kiều ở trong điện thoại ngàn dặn vạn dặn, để lão ba của mình ở yên chỗ đó, nhưng mà trong lòng vẫn không thể yên tâm, vạn nhất ba phát bệnh nên cái gì cũng quên, làm sao có thể nhớ lời của cô được. D~D~L~Q~D~

Khu thương mại cách bệnh viện cũng không xa, tài xế nhanh chóng lái xe đến đây, quay về bệnh viện vừa đúng 20 phút.

Nguyễn Hâm Kiều có chút sốt ruột, nhảy xuống xe vẫy tay với Quan Triệt, xoay người chạy, lại bị giữ lấy.

Quan Triệt đi theo xuống xe: "Anh với em cùng lên."

Tay bị anh nắm chặt, Nguyễn Hâm Kiều cảm thấy bình tĩnh một chút, nhưng vẫn vội lên lầu, thang máy vừa mở liền chạy đến phòng bệnh.

May mà ba Nguyễn vẫn luôn thành thành thật thật đợi ở đây, chỗ nào cũng không đi, đã có chút mệt rồi, cây mạnh chống tay vào đầu giường đợi cô, trên vai còn khoác áo khoác, một bên mở đài nghe diễn trò, âm thanh thật sự rất nhỏ.

Nguyễn Hâm Kiều nhìn qua cửa sổ nhỏ, trái tim hoàn toàn hạ xuống, điều chỉnh tốt hô hấp và biểu cảm, liền có thể mở cửa bước vào.

"Ba ba, còn chưa ngủ à?" Trên mặt cô tươi cười không hề sơ hở, ánh mắt lại hơi có chút hồng.

"Con đã về, có đói bụng không?" Ba Nguyễn tắt radio, xuống giường, "Sao hôm nay tan làm trễ vậy? Con muốn ăn gì, ba ba làm cho con."

"Con không đói bụng, con ăn cơm xong mới trở về." Nguyễn Hâm Kiều đi qua nắm tay ông, đỡ ông nằm xuống giường.

"Phim truyền hình đã chụp mấy tháng, thế nào còn chưa chụp xong?" Ba Nguyễn nhỏ giọng than thở, nhìn thấy Quan Triệt phía sau, ngăn ra: "Tiểu Quan à..."

Quan Triệt gật đầu: "Bác trai."

"Anh ấy đưa con về, thuận tiện đến thăm người." Nguyễn Hâm Kiều thấy bộ dáng không nhớ rõ của lão ba, vội vàng giải thích.

"Đã trễ thế này còn phiền cậu đưa Kiều Kiều về." Ba Nguyễn cảm kích nói, nói xong lại muốn xuống giường, "Cậu ăn cơm chưa? Chưa ăn thì ta nấu cho cậu tô mì..."

"Anh ấy cũng ăn rồi, chúng con cùng ăn với nhau." Nguyễn Hàm Kiều dờ khóc dờ cười, "Người đi ngủ sớm đi, cũng hơn mười giờ rồi, mau nhắm mắt lại."

"Chưa buồn ngủ..." Ba Nguyễn nhỏ giọng biện giải một câu, bất quá vừa nằm xuống thì mí mắt liền kéo lại.

Nguyễn Hàm Kiều luôn ở cạnh nhìn lão ba ngủ, chính mình cũng từ từ bình tĩnh lại. Quan Triệt yên tĩnh ngồi một bên, không lên tiếng quấy rầy, cô nhẹ nhàng đi qua, có chút áy náy giữ chặt tay anh.

Trong phòng bệnh yên tĩnh đến mức có thể nghe tiếng kim roi, bên ngoài ngẫu nhiên sẽ vang lên vài tiếng bước chân nhỏ, hai người đều không nói chuyện, lại gần chút có thể nghe được tiếng hít thở của đối phương.

Quan Triệt nâng tay, an ủi xoa đầu cô, đứng dậy rồi đi.

Nguyễn Hàm Kiều đưa anh ra cửa, nắm tay anh quơ quơ, nhỏ giọng nói: "Hôm nay thật sự vất vả cho anh, vì em mà chạy tới chạy lui nhiều chuyện như vậy..."

"Không có việc gì." Quan Triệt xoa bóp tay cô, ôn nhu nói: "Trở về nghỉ ngơi đi."

Nguyễn Hàm Kiều gật gật đầu, lại kiễng mũi chân hôn một cái trên mặt anh: "Vây anh về cẩn thận." D~D~L~Q~D~

"Ừ." Quan Triệt lấy tay nâng đầu cô, hôn khẽ vào trán, "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon..."

Buổi tối ngủ hơi muộn, sáng ngày thứ hai liền dậy trễ một chút, khi Nguyễn Hàm Kiều mở to mắt, Ba Nguyễn đã tỉnh, ngồi ở trên sofa lấy bút luôn mang theo người viết cái gì đấy trên bản nhỏ, cau mày.

"Ba ba, " Nguyễn Hàm Kiều ách xì một cái, xuống giường gấp chăn, "Người viết cái gì vậy?"

"Nhớ một số thứ..." Ba Nguyễn mơ hồ nói, thấy cô luôn ngáp, không khỏi đau lòng nói: "Ngủ thêm một lát đi, còn sớm."

"Không ngủ được, một lát nữa y tá và chị Như sẽ đến, không thể để cho người ta cười con lười được." Nguyễn Hàm Kiều cười hi hi nói, không nhắc đến chuyện tối hôm qua, rửa mặt xong xuống lầu mua điểm tâm.

Hiệu quả giải phẫu không tệ, ở bệnh viện hơn nửa tháng, Ba Nguyễn đã khôi phục không tệ lắm. Nhãn áp hai mắt đã ổn định dưới 15, chỉ là vì giải phẫu nên đôi mắt ít nhiều có chút thương tổn, thị lực còn có chút mờ hồ, bất quá so với trước kia "nhìn mọi thứ đều là kính vạn hoa", thì đã tốt lắm rồi.

Phí nằm viện rất đắt, ba Nguyễn đã sớm muốn đi, đến khi bác sĩ cho phép, lập tức hỏi Nguyễn Hàm Kiều làm thủ tục xuất viện.

Quan Triệt phái tài xế Tiểu Lưu tới đón, lại lái xe đưa bọn họ về, sau đó giúp chuyển đồ này nọ, hết bận nên Ba Nguyễn muốn giữ anh lại ăn cơm, Tiểu Lưu liên tục chối từ.

Nguyễn Hàm Kiều đã quen, đứng ở cửa buồn cười nhìn tiểu Lưu xuống lầu bị ba kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42-2

[Dẫn em đi] tuần sau sẽ bắt đầu quay, hành trình của ngày đầu tiên đạo diễn đã đưa cho cô, cũng đã sắp xếp trước một buổi phỏng vấn.

Chú Bằng vừa nghe nói có người đến phỏng vấn, liền hưng trí bừng bừng hỏi mình có thể xuất hiện trước ống kính được không, Cường Từ ở bên cạnh đã kích nói: "Người xem chỉ muốn thấy mình tinh khôi, ai muốn thấy một lão già đen thui như chú. Đây vốn là chương trình thời thượng, nhìn thấy mặt chú, còn tưởng rằng không cẩn thận chuyển sai đài tới kênh nông nghiệp."

Chú Bằng lấy dế lê muốn đánh đầu anh, lại bị Nguyễn Hàm Kiều đang dờ khóc dờ cười giữ lại: "Cường Từ cậu mau ngậm miệng lại đi, nói chuyện càng ngày càng đáng giận." Sau đó nói với chú Bằng, "Vốn là tổ chương trình muốn đến nhà con chụp, con sợ sau khi ra nước ngoài ba sẽ gặp phiền phức nên đã cự tuyệt, ngày mai chú theo con đến đài truyền hình đi."

"Ai, vẫn là quên đi." Chú Bằng khoát tay, cười cười, "Ta nghĩ gì nói đấy, lên TV rất xấu hổ."

Cuối cùng địa điểm phỏng vấn quyết định ở trong đài truyền hình, Truyền hình đại học Quảng vừa khéo nằm đối diện công ty, Nguyễn Hàm Kiều về công ty gặp người đại diện trước. Đây là lần đầu tiên cô tham gia loại chương trình này, không có nhiều kinh nghiệm, Phó Hiểu nghiêm túc dặn dò cô rất nhiều chuyện quan trọng.

"Điểm tốt của chương trình là nhìn ra phẩm cách của một người, cũng dễ dàng xuất hiện vấn đề nhất, ít nhiều sẽ dẫn đến việc xích mích giữa bạn bè và người yêu, bình thường em rất cơ trí, nhưng chút tâm kế của em trước mặt các trường bối, không khác gì trẻ em sáu tuổi là bao."

Lời nói này thật sự rất sắc bén, Nguyễn Hàm Kiều hồ thẹn che mặt: "Cảm thấy chỉ số thông minh của mình bị si nhục... vậy liền giả vờ thông minh đi, vạ vô nhất thất (không để xảy ra sơ sót)."

"Cố gắng lên, không phụ lòng khán giả theo dõi." Phó Hiểu nở nụ cười nhẹ, "Thật ra chị vẫn rất yên tâm về em, lễ phép miệng lại ngọt biết đồ người, nam nữ già trẻ đều ăn."

Nguyễn Hàm Kiều liền cười hi hi: "Đúng vậy, em người gặp người thích như vậy, không có việc gì, yên tâm đi."

Lúc này Phó Hiểu hoàn toàn vui vẻ, trái lại nha đầu kia còn an ủi cô?

Cô buồn cười vỗ vai Nguyễn Hàm Kiều: "Trạm đầu tiên ở nước Pháp, về nhà nhớ cố gắng học tập, qua bên đó chỉ có thể dựa vào chính mình, em không biết tiếng Pháp, cố gắng chăm sóc mình cho tốt."

"Dạ dạ." Nguyễn Hàm Kiều nhu thuận gật đầu, một bên như có vẻ đắm chiêu suy nghĩ.D~D~L~Q~D~

Cuộc phỏng vấn diễn ra thoải mái, trong quá trình phỏng vấn hầu hết là tiếp xúc với camera cùng PD (chắc là project director – giám đốc dự án), trừ bỏ phỏng vấn ra, cũng là để mọi người làm quen trước một chút, cho nhau sự hiểu biết.

Nguyễn Hàm Kiều tới đài truyền hình trước nửa giờ, chỉ thấy một nhân viên công tác, là cô gái trẻ tuổi, tóc ngắn gọn gàng, đeo kính đen, đang bận làm việc.

Vừa quay đầu lại nhìn thấy Nguyễn Hàm Kiều, đối phương kinh ngạc không thôi: "Xin chào Nguyễn lão sư, chúng tôi đang chuẩn bị, làm phiền cô đợi một chút."

"Vất vả cho cô rồi, cô gọi tên của tôi là được, không cần khách khí như vậy." Nguyễn Hàm Kiều cười đưa thứ trong tay qua, "Lúc đến nhân tiện mua chút hoa quả, người bán hàng nói không ngọt thì có thể trả lại, cô ném thử xem."

Nhân viên công tác liên tục nói lời cảm ơn: "Cám ơn Nguyễn lão sư."

"Ai ai, hai chữ này liên tục là bóng ma thời thơ ấu của tôi đấy." Nguyễn Hàm Kiều khoa trương chà xát cánh tay, cười tủm tỉm nói, "Cô vẫn nên gọi tôi là Kiều Kiều đi, mọi người đều gọi như vậy."

"Thế tôi đây sẽ không khách khí. Tôi tên là Bằng Xuân, cô có thể gọi tôi là Xuân Nhi béo, đồng nghiệp đều thích gọi như vậy." Nhân viên công tác nở nụ cười, đỡ mắt kính, "Tôi là PD follow cô."

"Là thật sao?" Nguyễn Hàm Kiều có chút kinh ngạc, vươn tay về phía cô ấy, "Vậy về sau mong chiếu cố nhiều hơn."

Xuân Nhi béo vội vàng nói: "Không dám nhận không dám nhận."

[cuối tuần vui vẻ] đang thu hình ở bên cạnh, Nguyễn Hàm Kiều liền đi qua xem một lát, nhân thời gian nghỉ ngơi lên tiếng chào mấy người chủ trì, đưa quà mình mang tới.

Vừa khéo cô cũng có biết vị khách quý này, cũng là nữ diễn viên của [phía sau tên thô phi đệ nhất], chỉ là đất diễn quá ít, chỉ diễn vài cảnh lấy cặp lòng đựng com. Lúc trước khi quay phim cùng nhau không nói qua mấy câu, lần này lại đối xử rất thân thiết với Nguyễn Hàm Kiều, còn hỏi WeChat của cô.

Lúc trước cô ta nói luyên thuyên sau lưng, hiện tại Nguyễn Hàm Kiều đều còn nhớ rõ, trong lòng không kiên nhẫn, trên mặt vẫn là nụ cười đứng mực.D~D~L~Q~D~

"Còn có weibo của em nữa..." Đối phương còn muốn đu bám cả weibo của cô, bên kia Xuân Nhi béo đã chuẩn bị tốt, bước tới kêu Nguyễn Hàm Kiều đi.

Nữ diễn viên thu tay lại, lúc trở về bị mấy người bạn cùng tham gia tiết mục kinh ngạc hỏi: "Cô thân quen với Nguyễn Hàm Kiều sao? Gần đây cô ấy đang hồng."

"Rất quen." Nữ diễn viên cười cười, "Nhưng tôi tận mắt chứng kiến cô ta ôm đùi như thế nào."

Có lẽ vì nhận lễ của Nguyễn Hàm Kiều, Xuân Nhi béo rất chiều cô, biết cô là lần đầu tiên quay chương trình thực tế, kiên nhẫn giảng giải từng chi tiết cho xò, đến bí kịp đứng ở góc kính nào để lên màn ảnh đẹp nhất cũng truyền thụ cho cô.

Cuộc phỏng vấn trôi qua vô cùng thuận lợi, Nguyễn Hâm Kiều ở chung với mọi người rất hòa hợp, còn bảo Hoa Hoa đưa trà chiều tối, mời mọi người uống.

Buổi tối lại thừa dịp sau khi ba ngủ say, chạy đến "Yêu đương vụng trộm" với Quan Triệt.

Có đôi khi chính Nguyễn Hâm Kiều cũng cảm khái, Quan Triệt đối xử với cô dung túng tỉ mỉ vô hạn, mỗi ngày anh làm việc bận rộn như vậy, còn có thể rút thời gian gọi điện thoại cho cô; bởi vì cô không bỏ ba được, lại có lòng tham muốn cùng anh thân thiết, mỗi ngày còn muốn đi sớm về tối phụ trách đón đưa.

Cô làm cho ba một chiếc vòng tay bằng gỗ tử đàn, thuận tiện cũng làm cho Quan Triệt một cái, chỉ là muốn đưa cho anh thôi, thế nhưng anh đeo trên tay thật.

Anh không tin phật, trong hoàn cảnh cả ngày giày da tây trang ra vào buôn bán, mang theo một chuỗi tràng hạt quả thực quái dị, chính anh lại không chút để ý.

Anh người này, thật là... Cái gì cũng không nói, nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được từ điểm nhỏ nhất, chính mình được yêu thương thật tâm.

Lộ Lộ biểu đạt sự ghen tị sâu sắc của mình, lại đưa ra chủ ý cho Nguyễn Hâm Kiều, "Nhìn cậu thành tâm như vậy, bản đại sư sẽ bày cách cho con —— đàn ông thôi mà, chỉ đề ý đến phương diện kia, nếu con muốn báo đáp người ta, không bằng đi học tập chút kỹ thuật đi, đúng không, đừng để tâm đến việc bản thân hưởng thụ, cũng phải làm cho người ta thoải mái."

Nguyễn Hâm Kiều ở trong điện thoại dùng sức ghét bỏ cô, ghét bỏ xong rồi lại râm rì nắc cở ngại ngần: "Phương diện kia là cái gì, cậu dạy cho mình, lão tài xế thâm niên."

Lộ Lộ cười lạnh: "Phải trả học phí nhé, 88888, một học kỳ hai tiết, giáo dục trọn gói, không được quýt tiền."

"Được rồi được rồi, chờ lấy tiền đi." Nguyễn Hâm Kiều rời khỏi cuộc trò chuyện, mở WeChat ra, gửi cho cô 888. 88 đồng tiền, "Học phí đã trả rồi, Lục lão sư chú ý kiểm tra và nhận."

"Quý hạp hời!" Lộ Lộ cúp điện thoại, vài phút sau quăng cho cô cái link.

—— kỹ xảo làm cho đàn ông muốn ngừng mà không được

"..."

Nguyễn Hâm Kiều mở WeChat nhắn tin cho cô ấy.

Kiều Kiều mềm mại: Bệnh thần kinh! [giận]

Hoa Lỗ Lỗ:.....

Kiều Kiều mềm mại: Lão sư vô lương! Rút lại học phí! [mắng]

Hoa Lỗ Lỗ: Bảo Bối à, con xem trước rồi hẵng nói, buổi sáng ngày mai hãy gửi lại cho ta, đến lúc đó nếu con còn không vừa lòng, lão tử sẽ trả lại cho con gấp mười!

Kiều Kiều mềm mại: Trước tha cho cậu một cái mạng [hừ]

Ed: mình cũng không cố ý đâu, tại tg viết xoắn não quá, 2 bọn mình đánh vật với cái phần này đấy T_T

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Editor: Linh Đang

—— muốn ngừng mà không được.

Quả thật dùng từ này quá chính xác... cả người Nguyễn Hâm Kiều giống bánh nướng áp chảo bị lật qua lật lại, cả người phiếm hồng hai mắt đầy sương mù chỉ biết ừ ừ a a ách ách ách. Dù vậy thì cơ thể bị giữ lại và đâm thành mảnh vụn vẫn còn sót lại chút lý trí cuối cùng, nhớ lại phương pháp được chỉ dạy trong "Giáo trình", nỗ lực kéo thất lưng xuống, nhắc cao mông.

Tiếng hít thở dồn dập của Quan Triệt vang lên sau lưng cô, hai mắt Nguyễn Hàm Kiều đắm lệ mông lung ôm chặt cái gối dưới thân, choáng váng mơ hồ vẫn còn suy nghĩ, anh muốn ngừng mà không được, quả thực cô sắp hồn phi phách tán.

40 phút trước, Quan Triệt tắm rửa xong đi ra, cô đã học tập hoàn chỉnh "Giáo trình" chui vào ổ chăn muốn làm chút gì đó, bị anh dùng cánh tay lôi ra như lôi trẻ nhỏ.

"Đừng náo." Anh xoa xoa mặt cô, xoay người đi tắt đèn.

Nguyễn Hàm Kiều tự nhận đã học có thành tựu không cam lòng, còn chưa nghiệm qua thành quả học tập mà, tại sao có thể quên đi như vậy, vì thế liền thừa dịp này xoay người lại, nhảy lên ngồi trên đùi anh, lưu manh xóc áo ngủ của anh lên, trước khi bị anh ngăn cản bắt lấy tay của mình, vui đầu...

Chỉ tiến được trong khoảng 2 phút, cô còn chưa đụng được đến cửa phạt, đã bị Quan Triệt đang thờ dốc xách lên.

Cho tới bây giờ tác phong của anh đều là bình tĩnh tao nhã nhanh nhẹn, lúc động tình nhất ở trên giường hô hấp cũng chỉ nặng nề hơn một chút, nhiều mồ hôi hơn chút, vẫn không mất phong dong như cũ. Nhưng hình như hôm nay có chút không khống chế được, dù là cái lưỡi đang vuốt ve môi cô, hay là bàn tay đang dạo chơi trên người cô, đều dùng lực hơn bình thường rất nhiều, sau khi tiến vào động tác chính phạt cũng hung mãnh hơn một chút.

Nguyễn Hàm Kiều mua dây buộc mình bị lấn qua lộn lại mềm nhũn như tương, nghỉ ngơi giữa hiệp một thời gian ngắn, trận chiến đấu thứ hai lại lập tức khai hỏa.

Sau đó Quan Triệt cũng dùng động tác ôn nhu để trấn an cô, cả người Nguyễn Hàm Kiều đã vô lực thoải mái rằm rì.

Trình độ lái của anh toàn làm khô cô!

Không khí kiều diễm vạn phần.

Qua trận vận động, hơi thở trên người Quan Triệt vẫn còn nóng bỏng, Nguyễn Hàm Kiều cũng không ngại mồ hôi, gát gạo dán vào lòng anh.

Hương vị trên người anh rất dễ chịu, cô đã bị nghiện mất rồi. D@#@Đ##L\$\$Q%%Đ^^

"Mấy câu hôm qua anh dạy em em lại quên rồi..."

Sau khi nghỉ ngơi, Quan Triệt ôm cô đi lau rửa, lại ôm về trên giường, Nguyễn Hàm Kiều thoải mái nhắm mắt lại duỗi người, chờ anh lên giường, cạo vào trong lòng anh làm ổ, cả người mềm yếu không có sức, dường như giọng nói cũng càng mềm mại hơn, "Anh dạy em một lần nữa đi."

Quan Triệt nói tiếng Anh rất lưu loát, điều này không có gì là ngạc nhiên; sau khi ở cùng nhau, thỉnh thoảng Nguyễn Hàm Kiều lại phát hiện anh còn có thể dùng tiếng Nhật, lúc tiếp đón khách Nhật Bản gần như không cần người phiên dịch.

Sau khi có lịch trình của chương trình thực tế, cô không biết gì về tiếng Pháp ôm tâm tình thử một lần hỏi Quan Triệt, anh nhưng lại thật sự biết. Tuy rằng rất khiêm tốn nói "Biết một chút", nhưng những vấn đề Nguyễn Hàm Kiều hỏi anh biết toàn bộ, giảng lưu loát, phát âm cũng rất gọi cảm.

Lại sau đó, sau khi cô tò mò truy hỏi, phát hiện trừ lần đó ra, ngôn ngữ anh "Biết một chút" còn có tiếng Đức cùng tiếng Nga.

"..." Nguyễn Hàm Kiều không cam lòng yếu thế nói: "Em cũng biết nhiều ngôn ngữ mà, tiếng phổ thông, tiếng địa phương, tiếng Anh, còn có tiếng Quảng, tiếng Hàn em cũng biết một chút, xem phim Hàn cũng có thể không cần đến phụ đề, tiếng Nhật cũng nói được vài câu, Kon'nichiwa, Ohayou, Konbanwa, Okāsan, Otōsan, Onīsan, rất nhiều san..."

*Chào buổi trưa, chào buổi sáng, chào buổi tối, mẹ, cha, anh trai, san- hậu tố của tiếng Nhật để gọi người khác một cách tôn trọng (Ed: ai đòi tác giả phiên âm tiếng Nhật ra tiếng Hán, tôi đến khổ T_T)

Quan Triệt liền nở nụ cười, trả lời cô một tiếng: "Ừ."

"Anh cứ cười em đi!" Nguyễn Hàm Kiều hừ hừ, "Hồi nhỏ giáo viên dạy tiếng Anh của em nói em có thiên phú học ngôn ngữ, chờ em trở về từ Pháp, nói không chừng sẽ học xong."

Kết quả, bạn học Nguyễn có thiên phú học tiếng trong truyền thuyết, hai ngày chỉ học 5 câu, còn quên mất.

Vừa mới tiêu hao nhiều năng lượng, Nguyễn Hàm Kiều đã bắt đầu một rã rời, ở trong lòng anh hắt xì một cái. Tay Quan Triệt vuốt ve sau lưng cô một chút, nói lại mấy câu đã dạy hôm qua cho cô nghe.

Vừa bắt đầu Nguyễn Hàm Kiều còn lăm bắm theo, ngày hôm qua học qua một lần, hôm nay ôn tập chút là nhớ ra rồi, phát âm của cô được Quan Triệt sửa từng từ một, miễn cưỡng có thể qua cửa.

Nhưng mà đọc theo hai câu thì cô không đọc nổi nữa, mơ mơ màng màng nói thảm một câu "Giọng anh thật dễ nghe".

Quan Triệt liền ngừng lại, một lát sau, cúi đầu hôn lên mi tâm cô một cái, trong miệng nhẹ giọng nói vài từ.

"Je t' aime."

Nguyễn Hàm Kiều buồn ngủ đang lơ mơ cảm thấy hình như nghe thấy gì đó, nhưng ngày thứ hai hỏi lại, Quan Triệt lại nói không có.

Khiến cho cô cảm thấy như là ảo giác.

Sinh nhật của viện trưởng Luru rơi vào tháng mười một, vừa khéo vào sau khi Nguyễn Hàm Kiều đi Pháp, Nguyễn Hàm Kiều mang quà đến thăm ông, chọn một buổi cuối tuần rảnh rỗi, đi cùng với Quan Triệt

"Ôi, mau vào." Di Phuong nhìn thấy bọn họ liền nở nụ cười, kêu hai người vào nhà, "Đứa nhỏ này, tại sao đến lại mang nhiều đồ như vậy."

"Một thời gian dài rồi cháu chưa đến, bù lại hết thời gian trước." Vừa khéo viện trưởng Luru xoa tay đi ra từ bên trong, Nguyễn Hàm Kiều đưa gói quà được đóng gói cẩn thận trong tay qua, "Viện trưởng, a, trước tiên chúc chú sinh nhật vui vẻ."

Viện trưởng Luru vui tươi hơn hẳn nhận quà, ánh mắt quét qua hai người, bộ dáng pha lẫn vui mừng: "Rất tốt, rất tốt."

Nguyễn Hàm Kiều cười nghiêng đầu qua phía Quan Triệt, vẻ mặt kiêu ngạo.

Hai người lui qua phòng khách, đang định ngồi xuống, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng meo meo nhỏ, Nguyễn Hàm Kiều ồ lên một tiếng, "Có mèo sao ạ?"

"A!" Vẻ mặt viện trưởng Luru ảo não vỗ đùi mạnh, "Quên mất mèo rồi!"

Dứt lời vội vã đứng lên đi về phía phòng tắm.

Di Phuong bắt đầu đi giải thích với bọn họ: "Khoảng thời gian trước không biết nhặt được từ đâu một con mèo rồi mang về, còn chưa được hai tháng, rất nghịch, ông ấy không nên mang về nhà, cả ngày nhảy lên nhảy xuống, đáng ghét." Bà lấy cái gối ôm bị lông bông cho bọn họ xem, "Nhìn một cái, đều là chuyện tốt của con mèo hoang kia, ngày nào đó đi sẽ nhân dịp ông ấy không có ở nhà tổng nó đi."diemdanleequydonn

Nguyễn Hàm Kiều tò mò theo qua, chỉ thấy trong bồn tắm trắng nõn có một tảng nước thấp, đầu tiên mắt không nhìn thấy được cái gì, để sát vào mới phát hiện, bên trong có một con mèo thuần trắng khoảng 1 thước (~30cm), ướt sũng, trên người còn đầy bọt chưa tẩy hết. Lông ẩm ướt dính ở trên người, có vẻ đầu nhỏ hơn cơ thể, cào cào vào thành bồn muốn đi ra, lại lần lượt bị trượt xuống.

"Ai nha, quên mất tiểu Bảo của chúng ta rồi." Viện trưởng Luru cười vẻ mặt hiền lành, mở mức nước nhỏ ở vòi hoa sen, tiếp tục tắm cho con mèo.

"Kêu Tiểu Bảo sao, đực hay cái ạ?" Nguyễn Hàm Kiều cũng ngó xem, chống lại con người cảnh giác, mèo con lui về sau, yểu hèn phát ra tiếng gầm nhẹ, nâng lên một cái móng vuốt, chậm rãi vờn móng ra.

Móng vuốt nhỏ bị viện trưởng Luru nắm lấy, lau rửa cẩn thận, một bên nói: "Cái, lắm lông."

Tắm xong rồi dùng khăn lông lau nước, còn phải dùng máy sấy để sấy lông, tránh cảm mạo, nhưng mèo nhỏ vừa nghe thấy tiếng ong ong của máy sấy lại nhảy lên, viện trưởng Luru vội vàng đè lại, "Đến giúp chú bắt lấy!"

Nguyễn Hàm Kiều có chút sợ móng vuốt nhọn của nó, vòng trái vòng phải, cuối cùng cũng nắm được hai cái đuôi của nó, vây chặt nó lại. Một tay viện trưởng Luru cầm máy sấy, một tay xoa xoa lông nó, nhanh nhẹn sấy khô.

"Đi chơi đi." Viện trưởng Luru vỗ một cái vào mông nó, sau đó vào thu dọn phòng tắm.

Nguyễn Hàm Kiều nóng lòng muốn thử chơi với nó một chút, bàn tay sờ soạng lên bộ lông của nó, mèo nhỏ nhồm dầy lông run lên, liếc nhìn cô một cái, vẩy cao đuôi chỉ cao khí ngang đi ra, nhảy xuống chạy ra ngoài.

Nó còn có chút không sợ người, trực tiếp chạy đến phòng khách, dò xét đi xung quanh bàn.

"Tiêm vaccin cũng khử trùng rồi, hôm qua mới cắt móng vuốt, không có chuyện gì." Ngoài miệng Di Phuong nói không thích con mèo này, nhưng vẫn đi lấy bát đồ thức ăn cho nó.

Nhưng hình như mèo nhỏ không đói bụng, chỉ liếm hai ngụm nước.

Nguyễn Hàm Kiều ý vào vũ lực bắt bắt được nó, ôm nó đặt trên đùi.

"Meo!" Mèo nhỏ meo dài một tiếng hung dữ với cô, như thể muốn cãi nhau với cô, Nguyễn Hàm Kiều vui vẻ, bắt nó chống vó đặt trên đùi, sờ sờ cái bụng mềm mại của nó.

Mèo nhỏ lập tức xù lông, một bên bốn móng vuốt định cào cô, một bên nằm thẳng người, thăm dò muốn cắn, may mà nó móng tay đã bị cắt, cong lên cũng không đau.

Nguyễn Hàm Kiều vẫn lùi về theo phản xạ, mèo nhỏ vẫn duy trì tư thế kia đối diện với cô một lát, xoay người đứng lên, nhảy tới trên đùi Quan Triệt bên cạnh.

Quan Triệt ngồi không nhúc nhích, mèo nhỏ ngửi người anh vài cái, vẫy vẫy đuôi, ngồi xuống ngay tại chỗ, hờ hững liếm lông.

Nguyễn Hàm Kiều đưa ngón tay của mình tới, bị mèo nhỏ nhanh chóng dùng móng vuốt đập một cái; đôi mắt cô linh chuyển, lại lấy tay Quan Triệt sờ nó, mèo nhỏ đã giương móng vuốt ra, ngửa đầu nhìn xem là ai, lại ôm lấy liếm một ngụm.

"..." Nguyễn Hàm Kiều lập tức ôm nó ra xa xa, kỹ nữ thối, lại dám thích người đàn ông của bà! ㄟ(ㄟ ^ ㄟ)

Ngăn phòng vạn phòng, vẫn không phòng được, Nguyễn Hàm Kiều vào bếp hỗ trợ di Phương, lúc đi ra lại thấy con mèo kia chạy đến không biết từ lúc nào, bốn chân dạt ra nằm ở bên cạnh Quan Triệt, bị anh nhẹ nhàng vuốt lông, trong cổ họng phát ra tiếng gáy khò khè thoải mái.

Nguyễn Hàm Kiều đặt đồ ăn trên bàn cơm, chạy tới kéo Quan Triệt lên, "Nên ăn cơm rồi, nhanh đi rửa tay."

Không có người vuốt lông, mèo nhỏ nằm trên sofa nhìn cô, lười biếng trở mình, ngủ thành một đống.

Rời khỏi nhà viện trưởng, Quan Triệt lái xe đưa Nguyễn Hàm Kiều về nhà, trên đường hỏi cô: "Em thích mèo? Muốn nuôi một con không?"

Trước kia rất thích, nhưng mà hiện tại... Nguyễn Hàm Kiều như chém đinh chặt sắt: "Không nuôi!"

Nuôi mèo để nó tranh giành tình cảm với cô, thế mà được à?!

Quan Triệt cũng không nói gì nữa, anh không có ý với động vật nhỏ, chỉ nghĩ là cô thích chơi với mèo nhỏ thôi. Một bên Nguyễn Hàm Kiều lại âm thầm liệt mèo nhỏ vào danh sách tình địch.

Ngày chia xa lại đến, dựa theo hành trình mà chương trình sắp xếp, Nguyễn Hàm Kiều lại phải bay đến Pháp quay chụp 15 ngày.

Trước khi lên máy bay thì người của chương trình đã đến, nhân viên công tác rất nhiều, có sáu người quay phim. Lần đầu tiên lộ tất cả kẻ cả góc chết trên màn ảnh, Nguyễn Hàm Kiều còn có chút không quen, theo thói quen khi quay phim, lúc gần màn hình quá sẽ khấn trương theo bản năng.

Có tổ tiết mục ở đây, lần này Quan Triệt không tới đưa cô, trước khi Nguyễn Hàm Kiều lên máy bay đã nhắn tin cho anh với ba, cứ như vậy lại rời khỏi hai người đàn ông mà cô yêu nhất.

Cô roi lệ nhanh, lên máy bay mà mắt đã bắt đầu ướt, không muốn khóc trước mặt máy quay, lấy chụp mắt ra đeo vào.

Lần đầu tiên người đảm nhiệm nhiệm vụ hướng dẫn du lịch cho mọi người là Lôi Tiểu Dịch sinh năm 98, cậu còn chưa tốt nghiệp học viện điện ảnh, đã bộc lộ tài năng bằng một bộ phim thân tượng về thanh xuân, người thì đẹp trai, tính cách cũng rất sáng sủa, được rất nhiều người mê luyến.

Lôi Tiểu Dịch đến Pháp trước một ngày, chọn khách sạn sắp xếp hành trình cho mọi người, lại thuê xe sớm đến sân bay đón người.

Chuyến bay của Nguyễn Hàm Kiều đến sớm nhất, vừa thấy mặt Lôi Tiểu Dịch đã cho cô một cái ôm, pha thân thiết gọi cô là chị, "Cuối cùng cũng đợi được chị! Chị, ngồi máy bay lâu như vậy rất mệt, ăn bữa sáng không, em dẫn chị đi ăn."

"Oa, cảm ơn em!" Nguyễn Hàm Kiều đưa quà mà mình chuẩn bị cho cậu, ôm sandwich cắn một miếng, "Tự tay chị làm, tâm ý nhỏ nhỏ, không cần ghét bỏ nha." D~D~L~Q~D~

Là một con hồ bầy gồm, nhỏ nhỏ, dùng dây màu đỏ treo lên, đen trắng vàng ba màu giao nhau, mập mập, rất đáng yêu. Lôi Tiểu Dịch cũng oa một tiếng, thuận tay treo con hồ lên ba lô của mình, vỗ vỗ, "Chị cũng quá đa tài đa nghệ! Em xem kỳ [vui vẻ cuối tuần] kia, chơi trò người vẽ người đoán, chị vẽ tranh cũng đẹp lắm."

"Chị chỉ biết chút da lông, hồi nhỏ hứng thú nên học." Lúc mẹ Nguyễn còn sống, đặc biệt chú trọng bồi dưỡng hứng thú ham thích của cô, hồi nhỏ buộc cô học không ít, lúc đó vô cùng kháng cự, trưởng thành mới rõ dụng tâm lương khổ của mẹ.

Có rất nhiều kỹ năng nhìn như vô dụng, đều có khả năng phát huy tác dụng vào lúc không ngờ tới, tựa như lúc cô lúc trước học vẽ tranh, ngàn vạn lần không nghĩ đến, tương lai có một ngày "Hối lộ" viện trưởng đường đường chính chính.

Lôi Tiểu Dịch rất tự quen thuộc, cũng là người nói nhảm, trong lúc đợi người phần lớn thời gian hai người đều nói chuyện với nhau.

"Làm hướng dẫn du lịch cảm giác thế nào? Phải chuẩn bị rất nhiều thứ, vất vả lắm đúng không?" Nguyễn Hàm Kiều hỏi cậu.

"Cũng không khổ cực, chỉ có chút khấn trương." Cậu hạ giọng nói nhỏ, "Vô cùng sợ làm gì đó không tốt khiến mấy chị không vui. Nhưng may mắn là em biết chút tiếng Pháp, bằng không đã sớm mù rồi."

Nguyễn Hàm Kiều kinh ngạc: "Em biết tiếng Pháp sao?"

Lôi Tiểu Dịch nhúc nhúc: "Biết một chút, mẹ em là giáo viên tiếng Pháp, từ nhỏ nghe bà nói, nhưng không học hẳn hoi, lúc trước mới học bù từ mẹ một ít."

"Mẹ em thật lợi hại." Nguyễn Hàm Kiều cảm thán nói, xong rồi lại nghĩ tới cái gì đó, vắn mi cẩn thận nhớ lại một chút, "Ồi, có phải tiếng Pháp có một câu, kêu nhiệt đới hay gì đấy... Chị không nhớ rõ."

"Cái gì nhiệt đới?" Lôi Tiểu Dịch nghi hoặc, lúc suy xét lông mày nhăn lại theo quán tính, lại nhanh chóng giãn ra, "À, chị nói là Je t' aime đúng không, anh yêu em đấy."

——Je t' aime

——anh yêu em?

Trái tim Nguyễn Hâm Kiều đập mạnh, trong đầu không tự chủ được vọng lại câu tối hôm đó Quan Triệt ní non bên tai cô, càng nhớ lại, lại càng cảm thấy giống.

Cô cắn cắn môi dưới, có chút không khống chế được cảm động đang dần cuộn lên trong ngực.

Trời ơi, nếu lúc đó nhìn lại mà không nghĩ thì thật tốt, anh đúng là hũ nút, thật vất vả mới biểu lộ một chút, cơ hội khó có như vậy, còn bị chính mình bỏ lỡ. Sau đây hỏi anh, thế nhưng còn không thừa nhận, thật sự là người đàn ông dễ dàng thẹn thùng.

Tay Nguyễn Hâm Kiều vô thức đặt ở trên ngực, bên trong đập điên cuồng, làm sao bây giờ, rất muốn lập tức trở lại bên anh.

"Xong rồi! Dường như em đã đoán được hậu kỳ sẽ cắt nối biên tập thế nào..." Bộ dáng Lôi Tiểu Dịch như bị sét đánh, quay đầu nhìn PD cùng camera, chọc cho nhân viên công tác cười rộ lên.

Nguyễn Hâm Kiều sờ sờ gò má nóng lên, nhất thời phản ứng cũng vui vẻ: "À, đến lúc đó có lẽ tiêu đề chính là: Lôi Tiểu Dịch thô lộ với chị, mới gặp đã bày tỏ tình yêu ha ha ha."

Lôi Tiểu Dịch khoa trương sờ sờ ngực: "Có lẽ em sẽ bị những anh chàng mê chị đập chết, cứu mạng!"

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Editor: Linh Đang

Ở Pháp và ở Trung Quốc lệch nhau bảy tiếng, ở trong nước vẫn là rạng sáng, là lúc ngủ sâu nhất. Nguyễn Hâm Kiều sờ di động vài lần, muốn gọi cuộc điện thoại báo bình an, lại để lại, không quấy rầy ba cùng Quan Triệt nghỉ ngơi.

Mặt khác thì vài thành viên cũng trước sau tới, cô cùng Lôi Tiểu Dịch cùng nhau chạy tới chạy lui đón người, bởi vì có chuyến bay tối nay, mãi cho đến giữa trưa lục sáu người trong đoàn mới hội họp đủ.

Mọi người làm quen nhau qua, Nguyễn Hâm Kiều đưa quà nhỏ cho từng người——trước tiên cô xem tư liệu của thành viên, có hiểu biết đơn giản về mọi người, thậm chí còn chọn tác phẩm tiêu biểu của từng người để xem. Quà nhỏ cô đưa dựa theo con giáp của từng người, không phải quà hiếm lạ gì, nhưng đánh vào trong lòng mọi người.

Chị cả Trình Bạch mai tuổi 35+, tốt nghiệp học viện hí kịch trung ương, lấy được vô số giải thưởng, là một trong số ít các diễn viên lấy được giải thưởng ảnh hậu của Liên hoan phim quốc tế A. Nhưng cô ấy rất nhiều việc, trừ bỏ lễ tuyên truyền cùng lễ trao giải, rất ít xuất hiện trước mặt công chúng, lần này tới tham gia show thực tế, nghe nói cũng nhìn mặt mũi của nhà sản xuất, cho giá hữu nghị.

Chị hai Khổng Hường Vân, vừa qua 30, xuất thân người mẫu, dáng người cao gầy gợi cảm, hiện tại đã chuyển sang tấn công màn ảnh lớn.

Chị ba chính là ca sỹ Y Tuyệt cùng tuổi với Nguyễn Hâm Kiều, xuất sắc được tuyển chọn từ chương trình thực tế, giọng hát rất ngọt ngào, được ngợi ca là "Giọng ca trong (veo) nhất giới âm nhạc". diemdamleequydonn

Nguyễn Hâm Kiều xếp thứ tư, tiếp đó là diễn viên mới được hồng từ một bộ phim hài gần đây——em năm Ban Ba, người mập mập, con người rất hài hước.

Tháng 11, nhiệt độ ở Pháp thấp hơn nhiệt độ trong nước rất nhiều, trước khi Nguyễn Hâm Kiều xuống máy bay đã thay áo lông, nhưng khi ra sân bay vẫn lạnh run cả người.

Y Tuyệt thân thiết kéo cánh tay cô, cũng rút cổ theo: "Lạnh thật đấy."

Lôi Tiểu Dịch cùng Ban Ba bận chuyển hành lý cho mấy chị, mệt đến mức đầu đầy mồ hôi, đón mọi người lên xe, một bên lấy khăn quàng cổ xuống đưa cho cô: "Chị quàng đi."

Sau đó cởi áo khoác đưa cho Nguyễn Hâm Kiều, trên người chỉ còn áo sơ mi cùng áo len, "Chị, chị mặc đi, em nóng đến mức đổ mồ hôi."

"Em mặc đi, đừng để bị lạnh, một lát nữa hết mồ hôi sẽ bị cảm lạnh."

Nguyễn Hâm Kiều nói xong, không khỏi phân trần bảo cậu cầm lại áo.

Lôi Tiểu Dịch nghe lời, không đưa áo qua nữa.

Chỗ ở cách đó một đoạn, đoàn người ngồi xe trước tìm chỗ ăn cơm.

Trên đường tùy tiện chọn một nhà hàng, ngoài ý muốn hương vị rất tốt, trang trí cũng tinh xảo, giá cả cũng không rẻ.

Trở lại chỗ ở, mọi người tự phân phòng. Sáu người chia phòng rất đơn giản, hai cậu em trai cùng một phòng, chị cả cùng chị hai một phòng, đương nhiên Nguyễn Hâm Kiều cùng Y Tuyết ở cùng nhau, quả thật hai cô rất hợp, tuổi xấp xỉ, đề tài có thể tán gẫu cũng nhiều.

Buổi tối nhân dịp Y Tuyết đi tắm rửa, Nguyễn Hâm Kiều đã thu dọn xong ngả vào trên giường gọi điện thoại cho Quan Triệt.

Buổi chiều đã gọi điện báo bình an, đặc biệt tính toán thời gian, sau khi bọn họ vừa rời giường. Nhưng lúc đó tất cả mọi người đều bận rộn thu thập chỗ ở, chưa nói vài câu đã vội vàng cúp.

Hiện tại đây là cuộc trò chuyện mỗi ngày phải có trước khi đi ngủ, nhưng trong nước vẫn đang là buổi chiều, Quan Triệt còn có hội nghị phải tham gia, cũng không thể tán gẫu lâu với cô.

Quan Triệt giống ba, đều dặn dò cô bên này lạnh hơn trong nước, nhiệt độ ngày đêm chênh lệch nhiều, nhất định phải chú ý giữ ấm.

Bình thường anh ít lời, chỉ vào lúc này mới có thể thân mật hơn chút, tuy rằng là lời lẽ bình thường, nhưng mỗi một câu Nguyễn Hâm Kiều đều nghiêm túc nghe theo.

Nói chuyện riêng tư một lúc, cô lại ra vẻ không hiểu hỏi: "Hôm nay em học một câu tiếng Pháp, không biết có nghĩa là gì, anh có thể dạy em không?"

"Cái gì?" Quan Triệt không nghĩ ngờ hỏi lại.

Bản thân Nguyễn Hâm Kiều đang rất hưng phấn, che miệng ở trên giường lăn nửa vòng, nỗ lực áp chế ý cười, "Je t 'aime."

"..." Bên kia lâm vào trầm mặc một lúc lâu.

"Những lời này là có nghĩa gì thế, anh biết không?" Anh không đáp, Nguyễn Hâm Kiều cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho anh, giọng điệu ra vẻ chăm học, truy hỏi.

Trầm mặc vài giây, giọng nói nghiêm túc của Quan Triệt lại vang lên: "Không biết."

"Gạt người, đơn giản như vậy làm sao anh có thể không biết."

"Vậy em biết sao?" Quan Triệt nhẹ nhàng khéo léo hỏi lại, "Nói nghe một chút."

"..." Lão hồ li này, lại muốn đào hố cô mà.

Nguyễn Hâm Kiều cũng không sợ, không chút do dự nói vào điện thoại: "Em yêu anh đấy." Giọng nói mềm mại trong veo truyền qua điện thoại, như một dòng nước ấm uốn quanh, chảy vào lòng người.

Hình như Quan Triệt nhếch môi cười một tiếng, tạm dừng một lát, trầm thấp trả lời: "Đã biết."

Khóe miệng Nguyễn Hâm Kiều cũng không khỏi giờ lên: "Anh biết là tốt rồi."

Hành trình 15 ngày chính thức bắt đầu, sáu thành viên ở chung hài hòa, mọi người đều biết thông cảm cho nhau, trong lúc đó chăm sóc giúp đỡ lẫn nhau, lại có Ban Ba vui tính hay chọc cười, chuyện vụn vặt đều có em út Lôi Tiểu Dịch sắp xếp, chuyện lớn thì do chị cả kinh nghiệm phong phú quyết định, cuộc hành trình coi như thoải mái.

Nhưng mà, hưởng thụ ngắn ngủi qua đi, vấn đề nhanh chóng tới.

Kinh phí của chương trình được cấp theo tiêu chuẩn của người nghèo, những người này đều đang hưởng thụ cuộc sống giàu sang, còn chưa thay đổi được thói quen sinh hoạt hàng ngày, hơn nữa rất có hứng thú với đồ ăn. Ban Ba cảm đầu, mấy người nhỏ tuổi đều chăm ăn, chị hai muốn bảo dưỡng đáng người nên ăn ít, lúc ăn cũng rất chú ý, con người chị cả rất hiền hậu, không nói đến chuyện rất dễ惹 đến mấy cô cậu em, yêu cầu cũng đều cố gắng thỏa mãn. D~D~L~Q~D~

Lôi Tiểu Dịch quản sổ sách cũng không có bao nhiêu khái niệm với tiền, nhưng có rất nhiều ý tưởng vui chơi giải trí.

Vì thể tính chất của cuộc hành trình lần này liền biến thành cuộc du ngoạn ẩm thực, chuyện vui vẻ nhất mỗi ngày là dựa theo trên mạng cùng tiến công

chiếm đóng các loại đồ ăn ngon.

Tuy rằng phần lớn đều ăn ở quán ăn nhanh, nhưng không ngăn được sức ăn người sau lớn hơn người trước của mọi người, lúc lòi sỏ ghi chép hành trình ra mới hoảng sợ phát hiện, hành trình mới hoàn thành một nửa, dự toán đã tiêu mất hai phần ba.

Quả thực là sét đánh động trời.

Chính mình tính lại tới tới lui lui mấy lần, cuối cùng Lôi Tiểu Dịch cũng từ bỏ, buổi tối triệu tập mọi người đến phòng khách. Mấy người trực tiếp ngồi trên đệm, đệm mềm mại, sàn gỗ thật, có hơi ấm, ngồi dưới đất càng ấm áp.

Lôi Tiểu Dịch đi các phòng gọi người, ngược lại là người tới trễ nhất, chờ mọi người ngồi an ổn, hít vào mấy hơi quý xuống đệm, hô to: "Hỡi quan lớn thanh liêm, làm chủ cho tiểu nhân với!"

Chị cả đang ngồi đối diện cậu liền phát hoảng, nhưng Ban Ba bên cạnh nhảy trước ra, bần chân bần tay to vung lên: "Ái khanh bình thân."

Vài người lập tức vui vẻ, Lôi Tiểu Dịch nói: "Anh, đừng náo! Mau lại đây quý với em, chính anh ăn nhiều nhất."

Lôi Tiểu Dịch tường thuật lại chuyện vừa rồi, mọi người cũng đều bắt đầu nghiêm túc, cũng còn tám ngày, về sau cũng phải tới chỗ khác, tiền xe cùng phí dừng chân không nói, còn có mấy hoạt động trải nghiệm, cần nộp phí cùng mua trang bị.

Chị cả trầm ngâm một lát, tính toán sơ qua khoản tiền, ngoại trừ phí dừng chân cùng các khoản chi cần thiết, quy định đơn giản khoản tiền được chi mỗi ngày, bao gồm tiền xe cùng tiền ăn uống. Quả thật tài chính rất túng thiếu, xem ra sau này cần phải bớt ăn đi.

"Ăn ít đi một chút thì miễn cưỡng chi tiêu đủ," chị cả nói, "Mấy người tham ăn các em vất vả một chút, trước nhin đã, ngày nào đó nếu có còn thừa, sẽ để cho bọn em ăn."

Mấy người đều gật đầu đáp ứng.

Trên thực tế, tình huống sau này còn hồngбет hơn cả dự tính, tiền xe cùng tiền vé vào cửa đã mất một khoản lớn, bởi vì đột nhiên mưa xuống, chị cả, Y Tuyết cùng Lôi Tiểu Dịch lần lượt cảm mạo, xem bệnh mua thuốc lại cần một khoản phí nữa.

Dự toán ăn uống đã giảm lại còn giảm thêm, Nguyễn Hàm Kiều không còn được ăn no nữa.

Bởi vì vấn đề cảm mạo, Nguyễn Hàm Kiều cùng chị hai tạm thời ở cùng một phòng. Đáng người chị hai được bảo dưỡng vô cùng tốt, không chỉ có ăn ít, buổi tối mỗi ngày đều phải làm vận động nửa giờ, Nguyễn Hàm Kiều hăm mộ bộ ngực cùng bờ mông mượt mà của cô, cũng học làm theo.

Cường độ vận động của chị hai với cô mà nói có chút lớn, bởi vậy dạy cô mấy động tác làm nóng người trước, sau đó dần dần gia tăng độ khó.

Có giáo viên chuyên nghiệp huấn luyện, mỗi ngày Nguyễn Hàm Kiều đều nghiêm túc rèn luyện, chẳng qua buổi tối vận động xong rồi, thường ra ngoài một lát rồi mới trở về, không khỏi làm chị hai rất tò mò.

Một buổi tối cuối cùng không nhin được tò mò, vụng trộm theo dõi cô đi ra ngoài, ngạc nhiên bắt được buổi tối khuya ba cái tên đang ăn vụng mì tôm —— Nguyễn Hàm Kiều, Lôi Tiểu Dịch, Ban Ba ngồi xôm không bật đèn trong phòng bếp, mở đèn pin đi động dựa vào tường, ba người đều tự bùng một cặp lông nhỏ, cứ cắn mặt xuống lại ngửa đầu lên, hoàn cảnh vô cùng buồn cười.

"Được lắm, ba con quý ăn vụng này!" Một tay chị hai níu chặt lòi Lôi Tiểu Dịch cùng Ban Ba đi ra ngoài, Nguyễn Hàm Kiều ở phía sau chạy hấp tấp nhai vội mấy miếng, còn húp hai ngụm canh.

Chuyện này kinh động đến cả chị cả cùng Y Tuyết đã ngủ, ba người bọn họ ngồi xuống sofa, để ba con quý ăn vụng ngồi ở phía trước.

Còn chưa có bắt đầu thẩm vấn, mấy người Nguyễn Hàm Kiều đã ngại ngừng chủ động khai trước —— mì ăn liền là Ban Ba mang đến, cậu mang theo vài vali hành lý, trong đó có một vali chỉ để đồ ăn vặt.

Nhận tội xong, Ban Ba chủ động nộp đồ ăn vặt lên trên, giao cho chị cả bảo quản.

Phán quyết cuối cùng, hơn nửa đêm sáu người cùng nhau ăn mì tôm, cuối cùng ba con quý ăn vụng chủ động xin đi giết giấc thu thập tàn cục.

Chờ mọi người đi rồi, Ban Ba lại lén lút đưa cho Nguyễn Hàm Kiều cùng Lôi Tiểu Dịch mỗi người một cái xúc xích, lòi nói thâm thía: "Liên minh thám hiểm đêm khuya của chúng ta sẽ giải tán, đây coi như là vật kỷ niệm giải tán là được, xem anh đối với em có tốt không."

"Được được được!" Lôi Tiểu Dịch vừa nói, một bên nhanh chóng thò tay vào túi quần cậu, lại đụng đến hai cái xúc xích nữa, lòi kéo Nguyễn Hàm Kiều bỏ chạy, "Ha ha ha, chị, chạy mau!"

"Hừ thẳng nhóc này!" Ban Ba ở phía sau tức giận nở nụ cười.

Sau đó thì cuộc hành trình coi như thuận lợi, mặc dù có Ban Ba thường tiến cống một đồng đồ ăn vặt, mọi người vẫn thường ở trong trạng thái ăn không đủ no.

Nguyễn Hâm Kiều cùng Lôi Tiểu Dịch liền đi theo Ban Ba lẩn lộn, rõ ràng cậu đã nộp tất cả đồ lên, nhưng có thể lấy ở một túi bất kì ra chút đồ ăn vặt, giống hệt như Doraemon. Không biết cậu còn thường dùng biện pháp gì mà lấy được đồ từ những người xa lạ, cũng luôn không bần xỉn chia cho đồng đội.

Bởi vậy phạm là hoạt động cần phân tổ, Nguyễn Hâm Kiều cùng Lôi Tiểu Dịch luôn tranh nhau cùng một tổ với Ban Ba, giống hệt như hai con gà, mỗi ngày đi sau mông gà mái, chờ đồ ăn vặt rơi xuống.

Phát triển đến cuối cùng, mỗi ngày Ban Ba vừa xuất hiện đã bị giở trò sờ trước mặt một lần, tìm đồ ăn vặt từ trong túi cậu.

Mỗi lúc đến giờ phút đó cậu sẽ tự động dang rộng cánh tay mặc cho bọn họ sờ, tùy ý tạo dáng tạo nhả các kiểu với ông kính. D@#@Đ##L\$SQ%%Đ^^

Lúc vận động, Nguyễn Hâm Kiều nói nhiều hơn một từ cũng thấy đói.

Lượng cơm cô ăn vốn không nhỏ, trong khoảng thời gian này lượng vận động lại lớn, ăn thịt cũng ít, càng nhanh đói hơn.

Cô học riêng từ Lôi Tiểu Dịch vài câu tiếng Pháp, thật sự lúc đói không chịu được thì xin giúp đỡ từ người qua đường, hỏi có thể mời cô ăn gì đó hay không, sau đó dùng pad gửi cho đối phương một vài bức tranh châm biếm coi như báo đáp.

Phải đến giờ thì mọi người mới chia đồ ăn, cũng có thể tham ăn, nhưng chiều này cũng chỉ có thể thỉnh thoảng dùng.

Chương trình còn chưa phát sóng, nhưng tổ chương trình thường xuyên post vài hình ảnh bên lề lên mạng, phần lớn là ba người tham ăn đang ăn cái gì, hoặc là đoạn ngắn đi tìm đồ ăn.

Về mặt Nguyễn Hâm Kiều thay đổi —— nhìn thấy thịt nướng hai mắt tỏa sáng, ăn thịt đến khi thỏa mãn rung đùi đắc ý, đói bụng thì lông mày nhíu chặt về mặt không thể yêu thương nổi, những hình ảnh đó được bạn bè trên mạng có tâm cắt ra, làm thành bộ sưu tập các về mặt.

Không ít fan nhấn lại ở dưới weibo của cô, gào khóc kêu: "Tôi cũng nghèo, tôi cũng muốn tổ chức một đoàn đi Pháp, tham gia báo danh!"

Đến ba Nguyễn cũng không biết nhìn thấy từ chỗ nào, lúc gọi điện thoại lo lắng trùng trùng hỏi cô có phải tiền không đủ dùng hay không, nếu cần sẽ chuẩn bị cho cô.

Nguyễn Hâm Kiều dờ khóc dờ cười theo giải thích cho ông, trong lúc quay chụp không thể dùng tiền của mình, các đồ vật liên quan cũng bị tổ chương trình thu mất. Sau đó lại dỗ ông nói: "Đó đều là vì hiệu quả của chương trình, ngày nào con cũng ăn rất nhiều, ba không cần lo cho con."

Nhưng lúc Quan Triệt hỏi thời điểm, cô sẽ không giấu điểm, khóc thút thít nói chết đói, muốn ăn thịt.

Quan Triệt rất đau lòng, trong điện thoại thì không nói thêm cái gì, nhưng chấp tối ngày thứ hai có người chuyển phát tới, kéo hai cái vali, tìm Nguyễn Hâm Kiều ký nhận.

Bên trong có các loại thịt khô, cũng có rất nhiều thực phẩm ướp lạnh và làm khô, thịt, hoa quả, trứng gà, rau dưa tốt, thậm chí còn có một ít tôm biển. Nguyễn Hâm Kiều giật nảy mình, càng đừng nói đến mấy người khác.

Vốn tổ chương trình cũng tự mang đồ ăn, nhưng nhìn thấy nhiều đồ như vậy nhất thời cũng do dự. Các tình huống phát sinh trong lúc thiếu thốn vốn là điểm thu hút của chương trình, nhưng tổ khách quý này đoàn kết hòa thuận trước nay chưa có, tranh cãi nhỏ cũng rất ít, lần trước ba người ăn vụng mị tôm đã xem như là chuyện kinh thiên động địa nhất rồi.

Chi phí ăn không đủ là vấn đề duy nhất trong cuộc hành trình, nhưng cũng đã được hai vali đồ ăn bất thành linh giải quyết.

Sau khi xin chỉ thị lãnh đạo, cuối cùng không bị tịch thu.

Cuối cùng sáu người có thể ăn no nê, hơn nữa Lôi Tiểu Dịch vui vẻ, hưng trí bừng bừng đề nghị buổi tối làm party nhỏ để chúc mừng. Mọi người liền xếp bàn ở trong sân, cũng cải thiện một chút.

Nguyễn Hâm Kiều cầm một ít đồ ăn chia cho nhân viên công tác, dù cho đúng là bình thường những người này xem bọn họ chịu đói cũng thấy chết không cứu.

Chị hai tò mò hỏi hỏi mấy thứ này là ai gửi đến, vào thời điểm như này nếu lộ ra bản thân có người yêu, sẽ trở thành sóng to gió lớn, Nguyễn Hâm Kiều liền cười cười nói: "Chắc là fan đấy."

"Fan của em thật tri kỉ." Chị hai thức thời nói, trong lòng cũng không tin.

Hôm qua bọn họ mới vừa mới tới đây, trước không nói giá của mấy thứ này, ở đất khách quê người, hẳn là fan không có bản lĩnh thông thiên như này, nhanh như vậy đã đưa đồ tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

Editor: Linh Đang

Trừ bỏ đồ ăn ra, trong vali mà Quan Triệt nhờ người ta mang đến còn có một cái túi, bên trong đều là thẻ khuyến mại hoặc thẻ thành viên của các nhà hàng lân cận, Nguyễn Hàm Kiều không tưởng tượng ra nổi anh làm điều đó trong một ngày như thế nào, dù sao trừ bỏ cảm động vẫn là cảm động.

Nhưng những thẻ đó là ăn gian, bị tổ chương trình tịch thu hiện ngang lăm liệt.

Có hai vali đồ ăn này, vấn đề khó khăn nhất là đói bụng cũng được giải quyết, hành trình về sau càng thêm thoải mái.

Những hoạt động tiếp theo, đáng giá nhắc tới chính là nhảy Bungee khiêu chiến, tuy rằng độ cao không đến 100m, nhưng Nguyễn Hàm Kiều có chút sợ độ cao, lúc đi thang máy cũng đã rất khẩn trương, bị cột như cục tẩy đứng trước cầu nhảy, nhìn xuống dưới, chân đã mềm nhũn muốn quỳ xuống.

"A, cứu mạng!" Cô níu lan can theo bản năng, một tay sờ phía sau, túm chặt lấy quần áo của một nhân viên công tác.

Anh chàng đó rất kiên nhẫn, nhưng không rành ngôn ngữ, luôn bảo cô relax, relax. Lôi Tiểu Dịch cùng Ban Ba đi lên cùng cô, Ban Ba không chịu được nữa, ở phía sau cổ ý đùa cô: "Có cần em đá hộ chị một cái không?"

Cậu vừa nhắc chân lên, Nguyễn Hàm Kiều đã bắt đầu hoảng sợ kêu: "A cút đi cút đi %##*&¥ ..."

Đây vẫn là lần đầu tiên cô mắng chửi người, hai người đằng sau cười haha vui vẻ.

Lôi Tiểu Dịch cười tiến lại: "Chị, nếu không em nhảy với chị nhé." Nói xong quay đầu dùng tiếng Pháp trao đổi với nhân viên công tác.

Cậu em trai này thật có lòng, Nguyễn Hàm Kiều cảm động không thôi, khóc thút thít giữ chặt cậu: "Tiểu Dịch, vẫn là em tốt nhất."

Lôi Tiểu Dịch trưng nghĩa liều mình bởi quân tử, làm Nguyễn Hàm Kiều nhanh chóng trấn định, nhưng tốt nhất vẫn không nên để cậu nhảy với mình, quyết định tự mình khiêu chiến.

Nếu cô cùng Lôi Tiểu Dịch ôm nhau nhảy xuống, rất ái muội, sẽ giống như những đôi yêu nhau, không nói đến việc trên mạng sẽ mưa gió máu tanh như nào, suy nghĩ của vị kia nhà cô mới là trên hết.

Tuy rằng người kia không nói cái gì, nhưng rõ ràng lần trước ăn đám chua của cô cùng Tùng Hạo, anh chẳng vắn đạm phong khinh, cái gì cũng không thêm để ý như bề ngoài.

Cô đứng ở bên cạnh cầu nhảy, nhắm mắt lại làm ba lần hít sâu, vốn muốn giảm bớt khẩn trương một chút, kết quả ngược lại chân càng run hơn. Ban Ba ở phía sau cười nhạo cô: "Chị nhảy Bungee còn bị Parkinson sao?" Sau đó đã bị Lôi Tiểu Dịch chính nghĩa quở trách.

*Bệnh Parkinson là một bệnh do thoái hóa hệ thần kinh gây ra, bệnh biểu hiện đặc trưng bằng các cử động bị chậm chạp, cứng đờ, run và rối loạn về thăng bằng.... Người ta bị bệnh Parkinson là do bị mất các tế bào não có khả năng sản sinh chất dopamine

Nguyễn Hàm Kiều không quan tâm đến cậu, ngắm nhìn không gian rộng rãi vô ngần trước mắt, nói thầm hai câu không có người nghe được, cuối cùng nghĩ thông, mở hai tay ra, nhắm hai mắt lại.

Nhân viên công tác thấy cô đã chuẩn bị tốt, đưa tay đặt lên lưng cô, chậm rãi đẩy cô về phía trước, người Nguyễn Hàm Kiều ngã xuống, thân thể nhanh chóng không còn trọng lượng, cô thất thanh hét rầm lên, thân thể tăng tốc rơi xuống, hoảng sợ ngán ngùi qua đi, bắt đầu sinh ra một loại cảm giác vô cùng thống khoái. diennndan3leequydon^^

Bên tai là tiếng gió gào thét phàn phật, cảm thấy chính mình như một mũi tên đen, cấp tốc bắn về phía vùng đất kiên cố.

Khi cú rơi đã đạt đến giới hạn thì bị dây thừng giữ lại, sau đó nhảy lên mấy cái, lắc phải lắc trái, cuối cùng thì từ từ khôi phục trạng thái đứng yên.

Nhân viên công tác kéo Nguyễn Hàm Kiều lên, bàn tay mạnh mẽ nâng cô, hai chị gái đang chờ phía sau cũng tiến lại đỡ cô, vươn tay nâng cô lên. Hai chân Nguyễn Hàm Kiều đã mềm nhũn đến mức không thể đứng được nữa, khi nhân viên công tác vừa buông tay, cả người lại giống như sợi mì, mềm nhũn ụp sập xuống mặt đất.

"Ồi ôi ôi!" Máy chị gái luống cuống tay chân kéo cô lại, đỡ tới một bên ngồi nghỉ ngơi.

Nguyễn Hàm Kiều mềm nhũn dựa vào người chị cả mượn lực, khuôn mặt đại ra, trái tim còn nhảy lên bùm bùm kịch liệt.

"Đánh mất linh hồn nhỏ bé rồi sao?" Y Tuyết buồn cười xoa bóp khuôn mặt của cô, cảm thấy có chút mát, liền dùng hai tay ôm cô, cười nói với chị cả: "Ài, đứa nhỏ này bị dọa choáng váng rồi."

Chị hai đã đi lên khiêu chiến, dưới sự an ủi nhẹ nhàng của Y Tuyết cùng chị cả, rốt cuộc linh hồn nhỏ bé của Nguyễn Hàm Kiều cũng dần quay về, lòng còn sợ hãi vuốt ngực.

Từ sau lần này, có vẻ lá gan của cô to hơn một chút, các trò chơi có liên quan đến động cơ sau đó cũng dừng cảm thử.

Khi hành trình mười lăm ngày nhanh chóng kết thúc, mấy thành viên phải đi những nơi khác nhau. Trước khi sắp chia tay, tổ chương trình đều trả hết đồ lại, Nguyễn Hàm Kiều hưng trí bừng bừng lấy thẻ mà Quan Triệt đưa mời thành viên cùng nhân viên công tác ăn một bữa đại tiệc.

Khoảng cách đến lần quay chụp tiếp theo còn một tháng, trong thời gian này hiệu suất của Phó Hiệu đã cao hơn giúp cô sắp xếp lịch trình kế tiếp, kế hoạch tuyên truyền của [người yêu] đã được lên lịch, trong khoảng thời gian này phải tới không ít thành phố tham gia sự kiện ngoài trời; trừ lần đó ra, Phó Hiệu còn giúp cô quan hệ xã hội giành được vai của một bộ phim hài trong nước, đáng giá nhắc tới là, nữ chính trong bộ phim này cũng là Mạnh Thủy Lan, không cần phải nói đến xác nhận quảng cáo cùng phóng vấn tạp chí.

Lộ Lộ biết được cô cùng Mạnh Thủy Lan lại có hợp tác, hình như có chút mất hứng: "Hai người có đối diễn không? Nếu có diễn đánh X, nhớ phải đánh mạnh cho mình."

"Sao thế, cậu và cô ta có cừ oán?"

Lúc đó Nguyễn Hàm Kiều đã trở lại thành phố C, nhưng là gạt Quan Triệt, thừa dịp sau khi anh đi làm, chạy đến nhà trọ làm chút chuyện, giữa trưa định làm bữa cơm tình yêu đưa đến công ty cho anh —— đã tìm hiểu kĩ anh trước rồi, sau ba giờ chiều phải đi gặp khách hàng, vẫn có thời gian cùng nhau ăn một bữa cơm.

"Quả thực là huyết hải thâm cừ!" Lộ Lộ nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Còn không phải đũa nhóc trọng sắc khinh bạn là cậu sao..."

Cô kể lại đơn giản chuyện công tác ngoài cửa một lần, Nguyễn Hàm Kiều có phần im lặng, "Bởi vì như vậy, cô ta cướp đi đại ngôn của cậu? Có phải quá nhỏ nhen hay không?"

"Cô ta luôn keo kiệt mà, cậu không biết sao, lúc chúng ta quay phim cùng nhau, không phải có diễn viên nhỏ nói huyền thoại ở sau lưng bị cô ta nghe được sao, trực tiếp đuổi người ta ra khỏi tổ kịch." Về mặt Lộ Lộ cảm giận, "Cái quảng cáo hồng kia, tài năng của cô ta không hiếm lạ đâu, chính là cố ý muốn ghét bỏ mình, tự hạ giá trị con người, tổn hại tới người còn làm mình bất lợi, có gì mà hay ho."

Nguyễn Hàm Kiều vội vàng an ủi cô vài câu, nhưng báo thù thì thật sự không sức không lực, "Mình xem kịch bản vốn không có màn diễn đánh X, diễn chung cảnh một lúc, chỉ nói mấy câu."

"Không có chuyện gì," Lộ Lộ châm chọc xong cả người đã thoải mái hơn nhiều, "Cậu diễn vai của cậu cho tốt, mình cũng không trông cậy cậu sẽ báo thù cho mình, nếu chống lại thật, cậu xem cậu tay trái gả yếu còn không chặt, chỉ có bị cô ta đánh, bản cung cũng lười đi cứu cậu."

"À, vậy xem ra túi xách nước hoa sôcôla mình đưa cho đi dọn vệ sinh thì hơn." Nguyễn Hàm Kiều nói.

"Ồi?" Lộ Lộ lập tức thay đổi giọng điệu, cười đến phát ngáy, "Ai nha, trả lại quà cho mình nha, Kiều bảo nhi của chúng ta rất ngoan, buổi tối có rảnh không cùng nhau ăn một bữa cơm?" [dienm-dan#lê@.at@quy&đôn^^](#)

Nguyễn Hàm Kiều hừ một tiếng: "Buổi tối muốn thân thiết với Tiểu Triệt Triệt nhà chúng ta, không đếm xỉa tới cậu. Lịch trình của mình dày đặc rồi, muốn tìm mình ăn cơm thì hẹn với trợ lý trước đi."

"Ai nha mình không chậm trễ hai người, cảm đồ bước đi, miễn cho để ở chỗ hai người chiếm diện tích ảnh hưởng hai người phát huy, có phải hay không?" Lộ Lộ cười đến bỉ ổi, "Muốn mình tiện đường mang đồ tốt cho hai người không, hửm?"

"... Trước không cần." Nguyễn Hàm Kiều chần chờ một giây sau đáp.

"A!" Lộ Lộ bí hiểm cười hai tiếng, "Cái "Trước" này của cậu... Thực đáng giá cân nhắc mà."

Nguyễn Hàm Kiều bị nhìn thấu hừ hừ hai tiếng, cũng không phủ nhận. Lần trước cái giáo trình gì đó kia gần ép buộc cô tới chết, để cô trì hoãn trước, về sau lại chậm rãi nếm thử.

Hẹn xong thời gian gặp mặt buổi chiều rồi, liền cúp máy, Nguyễn Hàm Kiều tháo tai nghe xuống, chuyên tâm làm đồ ăn.

Cơm dùng khuôn đúc làm thành hình gấu nhỏ, ánh mắt cùng lỗ tai đều là dùng rong biển dán lên, miếng dùng xoài, cơm nắm bên cạnh dùng xà lách làm xiêm áo cuốn với thịt hun khói; còn có hai hộp cơm tiện lợi, một khay khác là sườn xào chua ngọt cùng chân gà teriyaki, một khay khác là salad trái cây trộn với sữa chua, cùng với bông cải xanh, súp lơ và cà rốt nấu với muối và tiêu đen.

Dinh dưỡng phối hợp, có mặn có đậm, quả thực hoàn mỹ! Nguyễn Hàm Kiều vô cùng vừa lòng với tác phẩm của mình.

Đồ ăn đều chuẩn bị phần cho hai người, sau khi làm xong tự mình đi trang điểm —— thay áo khoác jean huu nhân cùng quần bó dài màu đen, trên chân đi giày thể thao, buộc tóc đuôi ngựa, đội mũ lưỡi trai, trên môi là son môi vị quýt cô không thường dùng —— phong cách ngọt ngào theo thói quen, chợt thấy mình ở trong gương, còn cảm thật soái.

Đến bản thân còn không nhận được mà yêu thích chính mình.

Bà nội trợ nhỏ trang điểm xinh đẹp, thuận tiện đơn giản đưa com đến cho người đàn ông của mình.

Sau khi ra ngoài cô có ý đeo kính râm mắt tròn, sợ bị người khác nhận ra, kết quả đánh xe đến cao ốc của Quan Ý, cô nhân viên tiếp tân vừa nhìn thấy cô đã cười chào hỏi: "Chào Nguyễn tiểu thư."

"..." Nguyễn Hàm Kiều đỡ lấy quày, phiên muộn tháo kính râm xuống, "Như thế này rồi còn có thể nhận ra tôi sao?"

Rõ ràng cô thay đổi hoàn toàn phong cách, còn che kín như vậy, vừa mới rồi đến anh lái xe trẻ tuổi kia còn không nhận ra, còn huyết sáo nói với cô, cô gái nhỏ thật thời thượng.

Cô gái trước quày cười cười, một bên má cũng có lúm mồi: "Cô dễ nhận ra lắm."

Nguyễn Hàm Kiều không khỏi thở dài, rốt cuộc là ánh mắt của cô gái kia quá tốt, hay là chính mình ngày càng thất bại?

Cô tới sớm, còn chưa đến mười hai giờ, Quan Triệt đang ở trong văn phòng bàn chuyện chính sự với cấp dưới, Tào Kiến liền đưa cô vào phòng hội nghị.

"Anh Tào, có phải anh làm việc mệt mỏi quá không, nhìn sắc mặt cũng không tốt." Nguyễn Hàm Kiều đưa cho anh ta điểm tâm tiện đường mua đến, "Công việc bận cũng phải chú ý đến thân thể, đừng để chính mình mệt nhọc."

"Ngoan." Tào Kiến vỗ đầu cô cho có lệ, cầm điểm tâm vừa ăn vừa đi ra ngoài, tiếp tục làm việc.

Một mình Nguyễn Hàm Kiều chờ ở phòng nghị, quan sát phòng thư kí bận rộn bên ngoài, phát hiện thư kí Hường không có ở đó.

Có chút tiếc nuối, cô nghĩ rất không phúc hậu, còn muốn diễn ân ái với Quan Triệt, kích thích kích thích thư kí Hường mà.

Nhưng mà, cô nhanh chóng không thất vọng nữa —— cửa văn phòng mở ra, thư kí Hường bưng một cái khay đi ra, tiến về phía phòng trà.

Nguyễn Hàm Kiều dùng tay chống cằm, nhàm chán xem đường cô ta đi vào.

Lại nói tiếp, thư kí Hường ít nhiều cũng được coi là mỹ nữ, lại rất có khả năng, chỉ là khí thế trên người hơi sắc bén, xem bộ dáng cô ta ở chung với đồng nghiệp, cũng lên cường ngạnh, không biết có phải vì nguyên nhân cô ta được coi là ưu tú cùng với độc thân hay không —— dù sao mặc kệ ưu tú có khả năng đi chăng nữa, người phụ nữ ở trước mặt đàn ông vẫn nên mềm mại hơn chút, có tài cán mới kích thích được ý chí muốn bảo hộ của bọn họ (đàn ông).

Lúc bóng dáng của thư kí Hường lại xuất hiện trong tầm mắt, Nguyễn Hàm Kiều nhẹ nhàng cúi xuống, cô cũng thật sự nhàm chán, tự nhiên bắt đầu quan tâm đến chung thân đại sự của người khác.

Nhưng thư kí Hường đã sắc bén nhận ra ánh mắt của cô, quay đầu nhìn qua, lông mày không khỏi nhíu lại.

Nguyễn Hàm Kiều liền mỉm cười vẫy tay với cô ta, cô ta dừng một chút, đi tới phía này.

Nhưng không đợi cô ta đến gần, cửa văn phòng lại mở ra, ba người đàn ông trung niên đi ra, trong đó có một người đang thấp giọng chỉ đạo hai người khác.

Xa xa nhìn thấy Tào Kiến ra dấu tay cho mình, Nguyễn Hàm Kiều vội vàng đứng dậy, mang theo đồ của mình đi qua, gõ gõ cửa, ngó đầu vào trước, nhìn thấy Quan Triệt ngẩng đầu lên từ sau bàn làm việc thì hi hi cười.

Bước chân của thư kí Hường dừng chút, đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm vào bóng lưng làm người ta chán ghét đang đẩy cửa đi vào, mãi đến khi cửa khép lại, mới thu hồi ánh mắt ẩn chứa sự không cam lòng.

Cách một cánh cửa ở bên trong, Nguyễn Hàm Kiều đặt đồ xuống, thấy Quan Triệt nhìn chằm chằm quần áo của mình, cố ý đi đến trước mặt anh dạo qua một vòng: "Em mặc như này được không?"

Quan Triệt thu hồi ánh mắt, gật đầu: "Đẹp mắt."

Khép tập văn kiện trên tay lại, anh đứng dậy, nắm tay Nguyễn Hàm Kiều đi đến sofa ngồi xuống.

"Em làm com tình yêu tiện lợi cho anh." Giọng Nguyễn Hàm Kiều hơi có chút đắc ý, giống như tranh công, "Nhưng nguội mất rồi, muốn hâm nóng lại rồi ăn không?" Nói xong liền đứng lên, lại bị Quan Triệt kéo đến trên đùi.

"Không sao cả." Anh ôm lấy cô, nắm tay cô vào trong lòng bàn tay, "Trở về lúc nào?"

Nguyễn Hàm Kiều mềm nhũn dựa vào người anh, cái trán dán lên cằm anh, cọ cọ. "Đêm qua."

Quan Triệt rũ mắt xuống hỏi: "Vì sao gặt anh?" Rõ ràng nói với anh là hôm nay máy bay khởi hành.

"Muốn cho anh một sự ngạc nhiên." Nguyễn Hàm Kiều cười hi hi cắn nhẹ vào cằm anh, bắt tay bò lên cổ anh, ôm chặt, "Em nhớ anh mà, anh có nhớ em

hay không?"

Quan Triệt không đáp, nhéo nhéo ngón tay cô, *diennfdan%lequydoon^* "Lần này ở lại bao lâu?"

Nguyễn Hàm Kiều cười trộm, quả nhiên người này muốn cô thôi...

"Có thể ở một tháng, nhưng trong lúc đó phải đi tuyên truyền, còn phải làm khách mời một bộ điện ảnh." Nguyễn Hàm Kiều ngồi ở trên người anh, nhàn nhả quơ quơ chân, "Anh không đói bụng sao, ăn cơm trước đi?"

Quan Triệt "Ừ" một tiếng, lại bế một lát rồi buông tay vòng qua tay cô. Nguyễn Hàm Kiều đi xuống hôn lên miệng anh một cái, "Em biết anh nhớ em, anh không nói em cũng biết."

Quan Triệt chỉ nhẹ nhàng nhếch môi dưới, không phản bác.

Cơm nước xong ở lại với anh một lát, Nguyễn Hàm Kiều liền mang theo hộp cơm đã rửa sạch sẽ rồi, để anh đi làm việc.

Quan Triệt đi toilet một chuyến, gọi điện thoại nội bộ bảo thư kí mang nước vào.

Người vào là thư kí Hường, đặt nước lên bàn của anh, lại không rời đi, nhìn anh muốn nói lại thôi.

"Còn có việc?"

Quan Triệt lật hai tờ văn kiện, lại ngẩng đầu, sắc mặt đã từng trầm tĩnh lạnh lùng, lại nhiều hơn chút nhu hòa so với ngày thường, có vẻ là thả lỏng cùng ôn nhu vừa rồi ở chung với Nguyễn Hàm Kiều còn chưa kịp tắt đi.

Một tia hòa dịu này lại bị thư kí Hường bắt lấy, như là đột nhiên chiếm được dũng khí, bỗng chốc thốt ra lời mà xưa nay không dám: "Quan tổng, anh thật lòng với Nguyễn Hàm Kiều sao?"

Lời kia vừa thốt ra, liền thấy ánh mắt Quan Triệt nghiêm túc, chút ôn hòa còn sót lại lập tức tiêu biến. Lúc này thư kí Hường mới phản ứng lại, trong lòng nhảy dựng lên, có chút hoảng loạn.

Chỉ nghe anh chậm rãi mở miệng, ngữ điệu vẫn bình tĩnh như cũ, gọn sóng không sợ hãi: "Cô vi phạm."

Nháy mắt về mặt thư kí Hường không còn tia máu, thân thể phản xạ tính sẽ cung kính xin lỗi sau đó rời đi, nhưng cơ hội như vậy bỏ qua sẽ khó có lần thứ hai... Nội tâm cô ta rối rắm giãy dụa, mấy giây ngắn ngủn có vẻ dài vô tận mà dài đằng đặc.

Cuối cùng cô ta cắn môi, quyết tâm buông tay đánh một trận.

"Nếu có thể là cô ta, vì sao không thể là em?" Cô ta nắm chặt khay trong tay, đầy ngập dũng khí, dường như ánh mắt mang theo ánh sáng —— phần nộ, không cam lòng.

"Em biết anh sớm hơn cô ta, cũng yêu anh hơn cô ta, mà em luôn cẩn thận gìn giữ cảm tình của mình, không dám vượt Lôi Trì nửa bước, nhưng dựa vào cái gì cô ta có thể nhanh chân đến trước? Cô ta cũng xuất thân từ nông thôn, tham mộ hư vinh làm diễn viên hạng ba, cô ta không xứng với anh chút nào hết! Anh có thể chấp nhận cô ta, vì sao không thể là em?"

Quan Triệt thờ ơ với sự nguy biến của cô ta, chỉ lạnh lùng liếc nhìn, một lát sau trả lời một câu: "Tôi yêu cô ấy, không phải xuất thân từ nông thôn."

Nói xong, anh rũ mắt xuống, không nhìn cô ta nữa.

"Lần sau tiến vào, mang theo đơn xin từ chức của cô."

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Editor: Linh Đang

Thời tiết vẫn vô cùng tốt, Nguyễn Hàm Kiều rời khỏi cao ốc của Quan Ý, đi hẹn Lộ Lộ.

Lúc đứng ở sảnh chờ tiểu Lưu lái xe tới, có chiếc xe màu đỏ rượu đứng ở cách đó không xa, ngồi vị trí lái là một mỹ nữ vô cùng có khí chất, dáng người cao gầy, váy cùng áo khoác đều là những kiệt tác khiêm tốn, nhưng cô ta mặc vào thì nhìn rất phong tình.

Đối phương phát hiện Nguyễn Hàm Kiều đang nhìn mình, cũng nhìn qua, mỉm cười gật đầu khách khí mà phóng khoáng.

Nguyễn Hàm Kiều bị bắt gặp, vội vàng dời mắt.

Mỹ nữ khí chất lập tức đi về phía cao ốc, đúng lúc này Tiểu Lưu dừng xe ở trước mặt Nguyễn Hàm Kiều, cô lên xe, tò mò hỏi một câu: “Người kia cũng là nhân viên của Quan Ý sao? Thật xinh mà.”

Tiểu Lưu cũng liếc mắt lại một cái, thành thật nói: “Trước kia chưa thấy qua.”

Nguyễn Hàm Kiều không hỏi lại nhiều, đề Tiểu Lưu lái xe về nhà trọ, lấy đồ cho Lộ Lộ trước, sau đấy mới đến chỗ hẹn.

Hai người cũng đã lâu không gặp, đáng tiếc buổi tối Lộ Lộ có việc phải làm, hai người ngồi một chỗ nói chuyện riêng, sau đó tách ra. Lúc Nguyễn Hàm Kiều về nhà, có rất nhiều người ở trong sân, dưới tầng cây bố trí cái bàn, uống trà tán gẫu, chơi cờ đánh bài.

Ba Nguyễn cũng ở đó, đáng ngạc nhiên là ông đang ngồi nói chuyện rất quen thuộc với di Đường, thỉnh thoảng lộ ra nụ cười vui vẻ. Trên chiếc ghế bên cạnh có một đĩa hạt dưa, còn có hai cái cốc nước, hai người chậm rãi ăn hạt dưa, thỉnh thoảng di Đường còn lấy nước cho ba Nguyễn, chờ ông uống xong lại rót tiếp, có chút tự nhiên.

Nguyễn Hàm Kiều ở trên xe vụng trộm nhìn một lúc lâu, ngoại trừ cao hứng ra, còn có chút hơi chua xót. Cô nhớ tới mẹ, trước kia lúc mẹ còn sống, cũng cẩn thận ôn nhu như thế này, chăm sóc ba vào cô rất chu đáo.

Bên kia chị Như đang đứng cạnh bàn mặt chược xem ván đấu, có vẻ lúc này bộ dáng rất biết ăn nói, Nguyễn Hàm Kiều đợi một lúc ở trong xe, miệng cô ấy chưa từng khép lại. Nguyễn Hàm Kiều cũng có chút không hiểu, rõ ràng bình thường có vẻ không rên một tiếng không thích nói chuyện mà.

Sau một vài ngày Nguyễn Hàm Kiều quan sát, phát hiện không biết từ khi nào thì, di Đường đã thành công hòa nhập vào cuộc sống sinh hoạt của bọn họ, quýt, lương thực, đủ đủ trong nhà, còn có rong biển cùng canh đậu hũ tự tay làm mang sang, trà hoa cúc trên núi, đợi chút, tất cả đều là thực phẩm tốt cho bệnh cao huyết áp.

Trên sofa có rất nhiều đệm mới, hỏi ra mới biết cũng là do di Đường dùng len đan ra.

Thấy bộ dáng đương nhiên của ba khi nói đến những cái đó, Nguyễn Hàm Kiều không ngừng cười trộm trong lòng, quả thật di Đường rất thật lợi hại, nhanh như vậy đã đánh vào bên trong.

Có bà quan tâm chăm sóc ba, Nguyễn Hàm Kiều càng thêm yên tâm hơn, tuy rằng chị Như cũng coi như chăm sóc chu đáo, nhưng rốt cuộc còn có công việc chính nữa, vẫn không bằng sự đề tâm của di Đường với ba.

Nếu cuối cùng ba có thể chấp nhận di Đường, hai người bầu bạn, cũng là chuyện tốt. D~Đ~L~Q~Đ~

Một thời gian sau, tuy rằng phần lớn thời gian Nguyễn Hàm Kiều đều ở thành phố C, nhưng thường xuyên đi tới thành phố khác, ngoại trừ việc tuyên truyền cho bộ phim mới, còn muốn làm nên tảng cho việc tuyên truyền cho thương hiệu mới.

Không thể không thừa nhận, khi dần hồng lên, cô cũng càng thêm bận rộn.

Lúc làm khách mời điện ảnh thì ở lại Hoàn Điểm ba ngày, đạo diễn của bộ phim này là thầy Triệu (nguyên văn là Triệu lão sư, lão sư dùng để chỉ những diễn viên có kinh nghiệm được tôn trọng trong nghề), là diễn viên phái thực lực đã nhận được không ít giải thưởng, tâm huyết dâng trào đôi nghề làm đạo diễn. Tuy rằng tuổi cùng địa vị đều làm tiểu bối sinh e ngại, nhưng con người anh cũng rất hiền hoà hài hước, hay đùa người khác, rất ít tức giận mắng chửi người.

Anh từng hợp tác với đạo diễn Thương là đạo diễn người Hoa được công nhận là tài năng nhất, cũng nhờ vào bộ điện ảnh đó mà lấy được giải thưởng quốc tế lớn, đó cũng là giải thưởng lớn nhất anh đạt được trong những năm làm nghề.

Thời gian này mọi người cảm thấy rất hứng thú, nhất là về đạo diễn Thương thần bí mà truyền kỳ, giấc mộng của mỗi người diễn viên là có thể được tham gia vào bộ phim của anh.

Triệu lão sư không đề cập đến đạo diễn Thương nhiều, nhưng từ trong lời nói có thể nhận ra, anh vô cùng quen thuộc với đạo diễn Thương, nghĩ đến trước đây hai người đã hợp tác với nhau lâu rồi, hẳn là quan hệ với nhau rất tốt.

Diễn viên trong đoàn phim đều thích Triệu lão sư hài hước thân thiết, thời gian nghỉ ngơi luôn có rất nhiều người vây quanh trước mặt anh tán phẩy nói giỡn, nhưng Nguyễn Hàm Kiều mới tới được hai ngày, ngược lại làm anh vui nhất.

Triệu lão sư không có việc gì mượn thịt thả linh tinh các loại đề ăn đậu hũ của Nguyễn Hàm Kiều, bắt cô hát cho nghe —— diễn trò, vẽ tranh, khiêu vũ Nguyễn Hàm Kiều đều biết, nhạc khí cũng học qua một chút, nhưng đau lòng là không biết ca hát, lạc điệu nghiêm trọng, hát bài gì cũng thành giai điệu thiếu nhi.

Nhưng Nguyễn Hàm Kiều đã từng là nghệ sĩ phải đứng ở đầu đường nước Pháp, hoàn toàn không bởi vì vậy mà e lệ, bảo cô hát cô sẽ hát thật, còn thích bày trò với mọi người, lôi kéo Triệu lão sư hát cùng mình.

Thế nhưng Triệu lão sư cũng là người có ngũ âm không được hoàn chỉnh, đến chết cũng không mở miệng, sau này bị mọi người nhõng nhẽo cứng rắn

đeo bám dụ dỗ, vẫn hòa theo.

Đúng lúc đó Phó Hiệu được nghỉ hai ngày, tới đoàn phim tham quan, nhìn thấy Nguyễn Hàm Kiều hòa mình với mọi người nhanh như vậy, có chút kinh ngạc, nhưng cũng rõ nguyên do trong đó.

Đưa nhóc lanh lợi kia, nhìn thì có vẻ ngốc, nhưng xử lý đạo lý đối nhân xử rất khá.

Khâu chế tác hậu kỳ của [Dắt em đi] đã xong, cũng chính thức phát sóng, lên Star TV, vào giờ vàng mỗi tối thứ sáu, thông báo đã được phát hành sớm, làm tốt việc hâm nóng.

Hôm phát sóng, chú thím Bằng còn dắt Cường Tử đến nhà, cùng nhau xem tivi, còn giống trông khua chiêng mang theo hoa quả đóng hộp, như thăm người thân. Trước khi lên lầu còn lớn tiếng nói trong sân, nhắc nhở mọi người xem đúng giờ.

Nguyễn Hàm Kiều dờ khóc dờ cười, đi chuẩn bị một ít quả hạch cùng chút quà vặt, cất đại một mâm hoa quả, vài người vô cùng náo nhiệt vây quanh ở trong phòng khách, cùng nhau xem tivi.

Tuy rằng sáu thành viên trong đoàn ít có xích mích, chương trình không bạo* nhiều lắm, nhưng phong cách từng địa phương ở Pháp là một điểm lớn; những minh tinh ngày thường cao cao tại thượng được người ta hầu hạ phải dựa vào sức lực của mình để hoàn thành hành trình, luống cuống tay chân náo loạn âm ỉ chê cười nhau, cũng khiến khán giả cảm thấy hứng thú.

#Đang: từ này hay xuất hiện trên báo, mình để nguyên nhé

Ratting của buổi chiếu đầu tiên không tệ, tuy rằng có vẻ kém các chương trình truyền hình thực tế khác, nhưng được hưởng ứng rất nhiệt liệt.

Vị trí của sáu thành viên cũng được định rất rõ ràng —— Lôi Tiểu Dịch kinh nghiệm không đủ nhưng ăm lòng sẵn sóc hướng dẫn du lịch; Ban Ba đảm đương khôi hài; Y Tuyết ý đồ xấu nhiều nhất sống phóng túng phóng khoáng lạc quan; chị hai Không Hường Vân phụ trách xinh đẹp như hoa gánh phần nhan sắc và giá trị; chị cả Trình Bạch Mai trầm tính yên lặng chăm sóc mọi người; còn có Nguyễn Hàm Kiều biến cuộc hành trình thành chương trình âm thực.

Sáu vị minh tinh đều có đặc điểm thu hút riêng, sự chú ý của ba Nguyễn và chú Bằng đều ở trên người Nguyễn Hàm Kiều, hoàn toàn coi chương trình này là của mình cô. Xem cô ăn đến thịt nướng cao hứng rung đùi đắc ý, cũng cười vui tươi hơn hở,

Nhìn thấy cô bị Ban Ba đoạt ăn mà tức giận đến dậm chân, nắc to “Sao cậu nam này lại bắt nạt Kiều Kiều của chúng ta” ;diennda3nle4quyydon^^

Nhìn thấy Nguyễn Hàm Kiều đói không chịu được phải ngồi xồm xuống đường, mắt thèm thuồng nhìn người khác đang trong nhà hàng vui chơi giải trí, lại oán giận tổ chương trình rất không hiểu nhân tình, sao có thể ngược đãi người ta như vậy.

Chính Nguyễn Hàm Kiều xem còn cảm thấy buồn cười, trước kia cô chưa từng phát hiện bản thân mình có thể ăn đến vậy —— quay phim kiểm được tiền ăn ngon uống đã không cần phải nói, vì chữa bệnh cho mẹ mà tiêu hết tiền tích góp, lúc kinh tế trong nhà khó khăn nhất, ba cũng chưa từng để cô thiếu một miếng ăn.

Chỉ có mình cô là thích ăn thịt, ba mẹ đều thích ăn chay, nhưng lúc nào bữa cơm trong nhà cũng có thịt.

Nói thật ra, ngoại trừ lúc học tiểu học chơi xuân đi leo núi, cô ra ngoài quên mang đồ ăn, đây vẫn là lần đầu tiên cô bị đói thành như vậy.

Thật sự là, lúc đói nhất, nhìn thấy người khác ăn thịt nướng, cô cùng Lôi Tiểu Dịch đều nảy sinh ý nghĩ xèo miếng thịt trên người Ban Ba mang đi nướng. Hai người bọn họ còn nghiêm túc thảo luận miếng thịt chỗ nào trên người Ban Ba ăn ngon nhất, Lôi Tiểu Dịch còn nói dùng dao cắt thì vị không ngon, dùng tay xé thịt mới là ngon nhất.

Bây giờ nhớ tới, có chút hơi sợ, chắc chắn tổ chương trình sẽ không bỏ qua đoạn ngắn kia, đến lúc đó bị Ban Ba nhìn thấy, còn không nướng hai người họ ăn trước sao.

May mắn là hôm chiếu tập đầu chưa có chỗ đó, còn có thể sống lâu thêm vài ngày.

Đến tập thứ ba của [Dắt em đi], [Người yêu] cũng chính thức phát sóng ở các đài truyền hình, trong lúc nhất thời nhân khí của Nguyễn Hàm Kiều bùng nổ đến tầm cao mới.

Cô thật sự đỏ rồi, trong thời gian ngắn số lượng fan đã lên tới tám trăm vạn.

Nghĩ đến mấy tháng trước khi quay [Người yêu], cô đi nghênh ngang trên đường, còn không có người nhận ra; nay ra ngoài đều có xe bảo mẫu đón đưa, vô trang kính râm mũ khẩu trang hạng nặng, còn bị người qua đường kêu tên bắt nạt, vậy tới xin chữ kí xin chụp ảnh chung.

Người tìm tới cửa đàm phán ngày càng nhiều, Phó Hiệu khó gặp mặt lúc trước dạo này cũng hay thấy hơn, công ty lại cử thêm một trợ lý, chủ yếu phụ trách bàn bạc sắp xếp các công việc.

Đám chó săn ngày ngày ngồi chồm hổm săn ảnh cô cũng nhiều hơn. Lúc kết thúc chuyến hành trình thứ hai, có chó săn bám theo từ sân bay đến ngã tư cạnh nhà, lúc Nguyễn Hàm Kiều bước xuống từ trong xe nói chuyện với chú Bằng phát hiện có người chụp ảnh, sợ bại lộ địa chỉ trong nhà, bảo trợ lý chạy xe trở về công ty.

Mặt khác Phó Hiệu tìm chiếc xe bình thường đưa cô về nhà, lần đó thuận lợi tránh thoát, lần tới cũng không biết có kịp thời phát hiện như vậy hay không.

Nguyễn Hàm Kiều không an tâm được, suy đi nghĩ lại vẫn quyết định tìm một nơi đặt chân khác ở bên ngoài.

Cũng muốn mua một căn phòng nữa, đón ba vào, nhưng cứ nghĩ mãi, vẫn buông tha cho quyết định này. Ở nhà, có chú Bằng và dì Đường, còn có hàng xóm quen thuộc, ngược lại là lựa chọn tốt nhất cho ba Nguyễn.

Cô tạm thời đến ở chỗ của Quan Triệt, an ninh của tiểu khu kia chặt chẽ, chỗ sẵn không vào được, rất an toàn. Lúc cô muốn gặp ba, đổi xe ngay tại trong tiểu khu, vụng trộm về nhà.

Vì thế Quan Triệt tặng chiếc xe cho cô, có tài xế riêng, phụ trách đưa đón.

Nhưng chung quy giấy không gói được lửa, không biết chó săn thần thông quảng đại nào lấy được giấy thông hành, vụng trộm tiến vào.

Nguyễn Hàm Kiều không hề có cảm giác gì với chuyện đó, mãi đến khi chó săn đợi gần một tháng, chỉnh sửa lại ảnh chụp, post lên weibo.

—— tân tiểu hoa nghị bị bao dưỡng, ông trùm địa ốc tàng kiều.

Chó săn chụp được ảnh chụp cô cùng Quan Triệt về nhà vào thời điểm khác nhau, nhưng chỉ lộ sườn mặt, mặt cô còn bị ngăn trở, không thấy rõ. Trừ lần đó ra, không có bằng chứng xác thực khác.

Nhưng có lẽ là có tật giật mình, chính Nguyễn Hàm Kiều rối loạn đầu trận tuyến, lúc đó cô đang trên đường đi dự họp báo sản phẩm, sau khi thấy weibo thì đầu tiên gọi điện cho Quan Triệt, nhưng rất không khéo, anh đang họp, không mang đi động.

Vừa lúc đến hiện trường, cô tắt di động trước, thoáng sửa sang trang phục lại một chút, xuống xe đi lên thăm dò.

Đã có không ít phóng viên thu được tin tức mới nhất, có rất nhiều người chen lấn đến đây cách ly hỏi cô chuyện trên mạng có đúng hay không, dường như đèn flash nháy đến ngột thở.

Nguyễn Hàm Kiều mỉm cười trước màn ảnh, bước chân trên thảm đã có chút sốt ruột.

Thật ra đối với chuyện này, cô càng lo lắng cho Quan Triệt hơn, đang ở trong vòng giải trí đã tập mãi thành thói quen, nhưng Quan Triệt không giống thế.

Anh không thích ảnh chụp và thông tin cá nhân của mình bị xuất hiện trên mạng, làm nhân vật nổi danh trong giới tài chính và kinh tế, phóng viên cũng cảm thấy rất hứng thú với sinh hoạt cá nhân của anh, nhưng ngoại trừ tin tức liên quan đến công việc, những tin tức khác đều bị bộ phận PR của Quan Ý cắt bỏ —— đây cũng là lí do vì sao lúc ban đầu tiếp cận anh, gần như không tìm thấy tin tức có liên quan ở trên mạng.

Trong khoảng thời gian này bạn nên ít có thời gian thân thiết với anh, nay còn kéo anh xuống nước, điều này làm cho Nguyễn Hàm Kiều rất áy náy.

Bên kia, tổng bộ của Quan Ý.

Cuộc họp hội đồng quản trị đã kết thúc, Quan Triệt đi ra đầu theo Quan Hòa Quang, sau lưng có rất nhiều cổ đông. Tào Kiến đã chờ ở bên ngoài, vẻ mặt nặng nề chào đón, cung kính cúi đầu với Quan Hòa Quang, “Chủ tịch.”dien5danfnleequy3đôn

Quan Hòa Quang khẽ gật đầu, vẫy tay bảo bọn họ đi làm việc.

Chờ đoàn người đi xa, Tào Kiến mới thông báo qua chuyện phát sinh trên weibo cho Quan Triệt, thuận tiện đề cập việc Nguyễn Hàm Kiều vừa gọi điện thoại tìm đến anh, dừng một chút, hơi chần chờ nói: “Vừa rồi phu nhân cũng gọi tới, bảo anh họp xong thì gọi điện thoại lại ngay.”

Về mặt Quan Triệt run sợ, nhận lấy điện thoại từ trong tay anh, trầm ngâm một lát, thấp giọng nói: “Tôi biết rồi.”

Vừa khéo là người chủ trì buổi họp báo đúng là người chủ trì [vui vẻ cuối tuần], từng có duyên vài lần với Nguyễn Hàm Kiều, lúc lên bậc thang đã vờn tay đỡ Nguyễn Hàm Kiều đi giày cao gót suýt bị trật chân một lần.

Lần lao đảo kia làm lòng Nguyễn Hàm Kiều càng hoảng, thấp giọng nói lời cảm ơn đối phương, đứng vững ở trên đài, cầm bút mà nhân viên công tác đưa đến, ký lên tên tám biển lớn.

Sau khi xuống đài, phần câu hỏi của phóng viên là phần không thể thiếu được, cô nhìn thấy một đồng microphone được giới tới đã thấy khản trương, đưa tay đặt lên ngực theo bản năng, bên trong đập có chút nhanh.

Quả nhiên, vấn đề đầu tiên mà phóng viên đề cập là: “Phòng làm việc Cụ Nhân chụp được cô và Quan tổng của tập đoàn Quan Ý ở chung, xin hỏi là thật vậy chăng? Quan hệ của hai người là gì?”

Nguyễn Hàm Kiều cố gắng duy trì mỉm cười, “Có tin tức tốt thì tôi sẽ tự mình nói cho mọi người.”

...

Kết thúc buổi họp báo, Nguyễn Hàm Kiều trở xe, lập tức bảo trợ lý đưa đi động, nhìn thấy Quan Triệt vừa gọi điện thoại cho cô, tâm tình luôn hốt hoảng cũng bình tĩnh lại chút, gọi điện lại.

“Quan Triệt!” Vừa kết nối được cô đã kêu một tiếng, trong giọng nói có sự khẩn trương khó có thể che dấu được, “Anh có nhìn thấy tin tức không? Làm sao bây giờ, có phải em làm liên lụy đến anh hay không?”

“Không có việc gì, đừng khẩn trương.” Giọng nói trầm thấp của anh truyền qua ống nghe, cuối cùng cảm xúc luôn căng thẳng của Nguyễn Hàm Kiều cũng có thể trấn tĩnh lại, an tâm hơn không ít. Cô hít vào một ngụm, dựa vào lưng ghế dựa.

“Vâng, anh không biết, vừa rồi lòng em rất hoảng, đến bước đi còn suýt chút nữa ngã sấp xuống.” Cô có chút ỳ khười nhỏ giọng nói, “Vậy làm sao bây giờ? Có phải ảnh hưởng đến anh hay không?”

“Sẽ không.” Nói xong hai chữ này, đầu kia yên tĩnh hai giây, Quan Triệt lại chậm rãi mở miệng, “Tuần này theo anh về nhà đi.”

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Editor: Linh Đang

Sắp tới là tết nguyên đán, đầu năm sắp tới, từ trước đến nay Nguyễn Hàm Kiều chưa từng bận rộn như vậy.

Đêm trước nguyên đán phải tham gia tiệc tối cuối năm của đài truyền hình, là chương trình quan trọng năm nay của công ty, tổ chương trình [dất em đi] được mời cả, sáu vị khách quý cùng nhau biểu diễn một tiết mục, bởi vì là trực tiếp, phải đợi đến rạng sáng mới kết thúc.

Về nhà tẩy trang, lại chăm sóc ba, ngày thứ hai còn có một buổi thử vai quan trọng —— đạo diễn Tăng có độ nổi tiếng rất cao trong nước, cũng là khách quen của các lễ trao giải lớn, năm nay có bộ phim mới [hình xăm] đang trong quá trình chuẩn bị chế tác.

Đạo diễn Tăng, luôn ở trong vai trò là một diễn viên, đây là lần đầu tiên anh ta quay phim điện ảnh, cũng thử nghiệm đề tài mới, cộng thêm dựng nét riêng cho nhân vật chính, định dùng toàn bộ người mới.

Nam chính đã được xác định là Tùng Hạo, lần trước anh ta quay phim cho một vị đạo diễn lớn, rất được thưởng thức, đặc biệt được tiến cử cho đạo diễn Tăng.

Cũng nhờ cây cầu móc nối từ anh ta, Nguyễn Hàm Kiều mới có được cơ hội đến thử vai —— đạo diễn Tăng định chọn một diễn viên hoàn toàn mới, bởi vậy tự mình đến các học viện hí kịch để tuyển người, cũng không công khai tuyển người trong vòng luân quần.

Cơ hội lần này vô cùng quý với Nguyễn Hàm Kiều, nếu thử vai thành công, cô sẽ có thể chính thức tiến quân vào màn ảnh lớn, còn được ưu tiên hơn một chút so với Mạnh Thủy Lam và các tiền bối khác.

Như đạo này Hề Ninh đang gặp khó khăn về cả nhân khí và địa vị, ở trong vòng điện ảnh cũng chỉ nhận được một số vai nhỏ trong các bộ phim, rất khó lấy được tài nguyên tốt như vậy.

Nghe nói đoàn đội của Mạnh Thủy Lam đã tranh thủ nhân vật này cho cô ta, điều này không khỏi làm Phó Hiểu cùng Nguyễn Hàm Kiều bên này càng thêm coi trọng, trong khoảng thời gian này ngoại trừ bận rộn với quảng cáo, thì là luôn vội vàng chuẩn bị cho buổi thử vai này.

Đã xem kịch bản không dưới năm lần, mỗi ngày xong việc lại về nhà, cứ hể rảnh là mở ra nghiên cứu một chút.

Những nỗ lực của cô Quan Triệt đều thấy, sợ ảnh hưởng đến buổi thử vai của cô, quyết định mang cô về nhà vào ngày nghỉ cuối cùng của tết nguyên đán. Tuần tiếp theo cô phải bay tới Thụy Sĩ, tham gia lần quay cuối của [dất em đi], đã đi là đi hơn nửa tháng, bây giờ còn bận rộn hơn cả anh.

Định sẵn thời gian lập tức cúp điện thoại, có một số việc nên về nhà để chuẩn bị trước, những công việc còn dư lại Quan Triệt giao cho Tào Kiến, đi thẳng xuống lầu lấy xe, trở về nhà cũ ở Thanh Xuyên.

Sắc trời đã sẫm tối, buổi tối ba cùng Quan Hành đều có việc, trong nhà chỉ có một mình Tường Du, quá mức yên tĩnh.

Thật ra nếu hôm nay không phải là vì chuyện này, có lẽ anh cũng là không trở lại. D~D~L~Q~D~

Chị Trần thấy anh trở về, bộ dáng khá cao hứng: "Sao hôm nay lại quay về? Ăn cơm không, phòng bếp có đồ ăn, tôi hâm nóng cho cậu."

"Mẹ tôi đâu?" Quan Triệt cởi áo khoác ra đưa cho chị, thay dép lê vào cửa.

"Phu nhân ở trên tầng." Chị Trần nói xong có chút lo lắng thờ dài, "Com cũng không ăn, nói không có hứng, sớm trở về phòng nghỉ ngơi. Một người hai người rồi ba người không có ở nhà, một tháng cũng không thấy nhị thiếu gia mấy lần, trước kia cậu còn thường về nhà, bây giờ không có việc gì thì không về, mấy ngày nay tiền sinh lại bận..."

Sắc mặt Quan Triệt không nhẹ nhõm, "Chị hâm đồ ăn nóng lên, tôi lên gọi mẹ xuống."

"Ồi được được," Chị Trần đáp liên tục, "Phu nhân nghe cậu nhất, cậu kêu nhất định bà ấy sẽ xuống."

Chị vô cùng vui vẻ vào phòng bếp bận rộn, Quan Triệt đang muốn lên lầu, chỗ rẽ cầu thang xuất hiện một bóng người, là Tường Du ở trên lầu nhìn thấy anh chạy xe vào, tự mình xuống dưới.

Sắc mặt bà không tốt lắm, nhìn thấy anh cũng không nói chuyện, lập tức đi đến trước sofa ngồi xuống. Quan Triệt đi lấy một cái áo choàng cho bà, ngồi vào phía đối diện. Chị Trần bê hai chén trà nóng xuống, nói com đã nóng rồi, Tường Du xoa tay, bảo lát nữa chị hãy nói tiếp.

Quan Triệt yên tĩnh ngồi, cúi mắt xuống, cũng không nói chuyện, hai người gần như không nói gì. So im lặng thì không ai hơn được anh, Tường Du ngồi không yên trước, há mồm, nỗ lực đè ép con tức, cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng nói với anh: "Con với cái cô Nguyễn Hàm Kiều xảy ra chuyện gì? Trong điện thoại con không chịu nói, bây giờ về nhà, nói đi, rốt cuộc tin tức kia có phải là sự thật hay không."

"Con đang ở cùng với cô ấy." Quan Triệt thừa nhận lời ít mà ý nhiều.

Lập tức con tức của Tường Du lại bùng lên, miến cường nện xuống, giọng điệu vẫn không kìm được nóng nảy: "Chuyện khi nào? Trong khoảng thời gian này con không về nhà hôm nào, chính là đi ra ngoài lêu lổng với cô ta?"

"Mẹ!" Về mặt Quan Triệt hơi trầm xuống.

Tường Du cũng ý thức được mình dùng từ quá đáng, một hồi lâu không nói chuyện. Một lúc lâu sau tự mình bình tĩnh, bà hạ thấp giọng nói: "Lần trước mẹ nói với con đừng dây dưa với mấy cô mình tính kia, con đáp ứng với mẹ như thế nào?"

—— trên đời này không có khả năng biết trước, khi đó anh cũng không đoán trước được sau này lại dây dưa với Nguyễn Hàm Kiều nhiều như vậy, đồng ý lời dặn của mẹ, chỉ là một câu giản đơn không suy xét mà thôi.

Quan Triệt tự biết đuối lý, bắt đầu trầm mặc.

"Rốt cuộc con nghĩ như nào, con nói một chút." Tường Du không thích đè nén giằng co như vậy, phá vỡ trầm mặc trước. Đối với đứa con trai này bà kiên nhẫn hơn, cũng biết là phải chú ý đúng mực hơn, cẩn thận châm chọc dùng từ, "Con với cô ta là nghiêm túc, hay là... Tạm thời?"

Quan Triệt chậm rãi thở ra một hơi, "Không tạm thời."

Môi Tường Du giật giật, lại nuốt những từ định nói ra khỏi miệng về, chăm chú theo dõi anh, hi vọng có thể nhìn ra được thêm chút sơ hở từ trên mặt anh.

Nhưng đứa con của mình, bà hiểu rõ hơn ai hết, cho tới bây giờ nó làm việc hay đối xử với người khác đều là dùng thái độ vô cùng nghiêm cẩn, hai chữ "Chơi đùa" này, có lẽ không có trong từ điển của nó.

Trong tâm tư, Tường Du cũng không muốn có con dâu là mình tính trong vòng giải trí, cho dù có một lần hình tượng nhu thuận ngọt ngào của Nguyễn Hàm Kiều làm bà rất thích. Về việc chung thân đại sự của đứa lớn, bà vốn không muốn nhúng tay nhiều, đàn ông hơn ba mươi tuổi, mỗi ngày thanh tâm quả dục, vất vả lắm mới thông suốt nói chuyện yêu đương, bà cũng không nhẫn tâm cản trở.

Nhưng nếu có thể lựa chọn, thật sự bà hi vọng nó có thể tìm một người phụ nữ hiền lành, công việc của nó bận rộn như vậy, tốt xấu gì bên cạnh có người tri kỷ chăm sóc, bà cũng có thể yên tâm.

Không nói đến vấn đề phong cách của những nữ mình tính, tóm lại vẫn có người trong sạch, nhưng động một cái là bay đi nơi này bay đi nơi khác, đi quay phim sẽ mấy tháng không ở nhà, đến chính mình còn không chăm sóc tốt, cần một đồng người hầu hạ, thì làm sao có thể có tinh lực vun vén một gia đình đầm ấm. Dien3đàn<#lêquy,đôn

Ngập tràn buồn bực, trong lòng Tường Du phát sầu, cuối cùng vẫn không nói những lời không hay với Quan Triệt, tự mình sinh hờn dỗi, nói với anh: "Vậy con sắp xếp thời gian mang cô ta đến đây đi, để mẹ với ba con nhìn mặt."

Quan Triệt biết nghe lời gật đầu, "Nguyên đán con đưa cô ấy về."

"Nguyên đán?!" Trong nháy mắt lòng ngực Tường Du nện một hơi, nguyên đán là ngày kỷ niệm ba lăm năm của bà và ba Quan, đã định tổ chức một yến hội ở nhà, mời bạn bè người thân, lúc đó anh mang người phụ nữ kia đến, định trực tiếp công khai đứng không.

Còn định xem mặt rồi sẽ nghĩ đối sách tiếp, đứa nhỏ này cũng thật là, không để lại cho bà cơ hội nào.

Quan Triệt bị bà trừng mắt cũng bắt đắc dĩ, nhú mi tâm, "Mẹ, ăn com trước đi..."

Trong giọng nói lại có chút xin khoan dung.

"Được rồi, ăn đi!" Tường Du hoàn toàn không còn cách nào, kéo áo choàng xuống vớt sang một bên, như đang phát tiết phiền chán trong lòng. Đi về phía nhà ăn, vẫn không nhìn được oán giận, "Trong khoảng thời gian này ngày nào cũng ăn bên ngoài, cũng quên vị cơm trong nhà như thế nào rồi."

Quan Triệt sẽ không đỡ người khác, im lặng thờ dài, nhận lấy bát từ trong tay chị Trần, tự tay xới cơm cho bà.

Cơm nước xong, Quan Triệt lại ở lại phòng khách cùng xem tivi Tường Du. Tường Du thích xem phim Hàn, biết anh có ý lấy lòng, cũng không rạch mặt, chỉ cố ý xem bộ phim có mẹ chồng, xem rất chăm chú, một bên còn muốn kéo anh trao đổi: "Con cảm thấy người mẹ chồng này không ổn, hay là người con dâu này không được?"

"..."

Bà tiếp tục nói: "Mẹ chồng yêu cầu nghiêm khắc một chút, nhưng cô con dâu này không tôn trọng trường bối, con nói xem?"

"..."

Thấy anh không phản ứng, Tường Du hừ lạnh một tiếng. "Mẹ đã nhìn ra, hai anh em các con có cùng một cái đức hạnh, người người đều là bạch nhãn lang, có vợ thì quên mẹ. Sinh con trai không tri ki bằng con gái, về sau bị vợ bắt nạt, cũng không có người quản."

Quan Triệt trực tiếp lấy điều khiển từ xa chuyển đến kênh có bộ phim Hàn bà thích xem: "Xem phim này."

Xem cùng bà hai tập phim Hàn, đưa bà trở về phòng nghỉ ngơi, Quan Triệt trở lại phòng của mình, ngồi một lát, gọi điện thoại cho Quan Hành.

"Ôi anh trai của em, giờ này anh gọi làm gì?" Giọng nói bất mãn của Quan Hành truyền tới ống nghe, "Hai ngày nay chị dâu không ở thành phố C, anh không hưởng thụ cuộc sống về đêm thì thôi, quấy rầy em làm gì?"

Quan Triệt không quan tâm anh đang nói linh tinh, chỉ nói: "Ngày kỷ niệm kết hôn của ba mẹ, đừng quên mang Lương Kiều trở về."

Quan Hành không muốn nói gì: "Cái này còn cần anh nhắc, đã sớm định thời gian rồi."

Quan Triệt gạt đầu, thả lỏng người dựa vào sau, nói chuyện phiếm hỏi anh: "Hôn lễ chuẩn bị thế nào rồi?"

"Tất cả đều đang ổn." Nhắc tới cái này, Quan Hành rất hăng hái, "Ngày hôm đi thử áo cưới với cô ấy, hừ anh không biết, phụ nữ đạo phở thật sự là thiên hạ vô địch, bình thường thấy cô ấy mua đồ rất nhanh, kết quả ngày hôm qua dạo quanh tất cả các cửa hàng áo cưới trong thành phố một lần, cái này không được cái kia không tốt, quả thực khó trị..."

Thật ra Quan Hành đã đặc biệt tìm một nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế áo cưới cho Lương Kiều, công nghệ phức tạp, đang gấp gáp hoàn thành, nhưng luôn lừa cô đến tiệm thử đồ may, đến lúc đó muốn làm cô bất ngờ.

Những thứ đó Quan Triệt đều biết, bởi vậy có chút không đồng tình với hành động tự mình chuốc khổ của anh.

Đang nói chuyện đột nhiên Quan Hành hét lên một tiếng, ôm điện thoại nói mấy câu với người bên cạnh, lại tiếp tục cuộc điện thoại, "Đúng rồi, rốt cuộc anh tìm em có chuyện gì?"

"Không có gì." Quan Triệt đưa tay đặt ở trên mặt bàn, gõ nhẹ hai cái.

"Bớt chuyện đi, khó nói như thế này, tuyệt đối có việc!" Quan Hành không dễ gạt như vậy, dừng một chút, thử hỏi, "... Có phải ngày đó anh muốn mang chị dâu về không?"

Anh không trả lời, bên kia Quan Hành lập tức biết là mình đoán đúng rồi, nhất thời vui vẻ: "Ôi, hóa ra anh đang khẩn trương... Tốt lắm, tốt lắm!"

Anh thật sự vui vẻ vì cuối cùng ông anh già nhà mình cũng thông suốt, giọng điệu pha hưng phấn chia sẻ tin tốt cho Lương Kiều đang ngồi bên cạnh, sau đó lại nói qua điện thoại: "Anh phải nắm chặt lấy, anh cô đơn một mình không có tin tức gì, em vượt mặt kết hôn trước, ngại quá. Đến lúc đó trong hôn lễ của em có người hỏi, em trai đã kết hôn rồi, anh trai vẫn sống độc thân, anh sẽ rất mất mặt đúng không?"

"Vậy em đừng kết hôn." Giọng Quan Triệt thản nhiên nói.

"Vậy không được!" Quan Hành không cần nghĩ ngợi đã cự tuyệt, "Em có thể phụ lòng anh, nhưng không thể phụ lòng bà xã của em."

Thật sự tay chân nói cật là cật, Quan Triệt trực tiếp cúp điện thoại. (Chắc ý nói anh em như tay chân)

Trong khoảng thời gian này Nguyễn Hàm Kiều sứt đầu mẻ trán, một phần là đang khẩn trương chuẩn bị cho thử vai, một phần là sắp đi gặp ba mẹ Quan Triệt nên lo âu không thôi.

Quà tặng là tự Quan Triệt chuẩn bị, gia thế của anh như vậy, tất nhiên là cái gì tốt trong nhà đều đã nhìn quen rồi, Nguyễn Hàm Kiều không nghĩ ra nên mang quà gì đến.

Gấp đến độ da đầu sắp bị vỡ vì cong, cuối cùng thật sự không thể nghĩ được ý kiến hay, lập tức hỏi Quan Triệt ảnh chụp ba mẹ anh, vẽ cho bọn họ hai nhân vật hoạt hình, tây trang phục cổ cùng sườn xám, đường hoa văn trên quần áo trang sức đều vẽ rất tinh tế, sau đó tìm phòng làm việc về nghệ thuật

gồm sứ, làm thành đồ gốm sứ mỹ nghệ cao nửa mét, gấp gáp chế tác xong trước yến hội.

Nghe Quan Triệt nói Quan Hành cùng Lương Kiều sắp kết hôn, Nguyễn Hâm Kiều cũng vẽ cho hai người một đôi, áo cưới hiện đại cùng lễ phục, cũng nhau chế tạo gấp gáp.

Tuy rằng không phải thứ có giá trị, nhưng tốt xấu là tâm ý của mình, cuối cùng lòng Nguyễn Hâm Kiều cũng có thể bớt nặng nề.

Yến hội ngày đó, Quan Triệt sớm mang theo Nguyễn Hâm Kiều về nhà, Quan Hành được anh trai nhà mình nhắc nhở, cũng sớm đưa Lương Kiều về để cho Nguyễn Hâm Kiều thêm can đảm, còn về nhà sớm hơn bọn anh.

Phòng ở rất đẹp, cây cỏ trong hoa viên cũng mới được cắt tỉa, ở trong nhà âm trầm hoa rạng rỡ trong ánh nắng.[dien3dannele<3quyyddoon](#)

Nguyễn Hâm Kiều cũng không có tâm trạng xem, chờ Quan Triệt đi lại giúp cô mở cửa xe, tháo dây an toàn, mới run người bước ra.

"Đừng khần trương." Quan Triệt dùng sức cầm tay cô, "Có anh ở đây."

Nguyễn Hâm Kiều nghe lời gật đầu, lại không khống chế được tim đập hỗn loạn. Cúi đầu nhìn quần áo bản thân đặc biệt mua —— váy len màu đỏ rượu đính hạt cườm, bên ngoài khoác áo bành tô lông dê, giày cao gót cũng là đôi trông rất đoan trang mà từ trước tới giờ rất ít đi.

Vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, lấy đồ từ cốp sau đưa cho Quan Triệt: "Có phải em mặc thế này không ổn lắm hay không?"

"Không có, rất đẹp mắt." Quan Triệt trả lời rất nghiêm túc, nói xong không để cô rồi rảo nữa, nắm tay cô đi tới cửa lớn, "Đi thôi."

Nguyễn Hâm Kiều vẫn đang khần trương, gắt gao nắm chặt tay áo anh.

Lương Kiều đi ra đón người, hàn huyên cười giữ chặt tay Nguyễn Hâm Kiều, "Hôm nay xinh đẹp quá, đại minh tinh của chúng ta."

"Em đừng giễu cợt chị." Cảm xúc khần trương của Nguyễn Hâm Kiều thoáng giảm bớt chút, cầm tay cô như nắm cọng rom cứu mạng, Lương Kiều nhận thấy cô vô cùng căng thẳng, trấn an vỗ lên lưng cô.

Quan Triệt hơi cảm kích liếc nhìn cô một cái, bước trước một bước vào cửa.

Lương Kiều cố ý lôi kéo Nguyễn Hâm Kiều đi chệch hướng, vụng trộm kề tai nói nhỏ với cô: "Đừng sợ, nhìn qua thì mẹ chồng tương lai của chị có vẻ dữ, nhưng thật ra dễ dãi lắm."

"Thật vậy chăng?" Nguyễn Hâm Kiều không dám quá tin tưởng.

Nhưng đó là mẹ chồng, từ xưa đến nay mẹ chồng và con dâu trong nhà...

"Tin tưởng em là được." Lương Kiều nháy mắt với cô, tươi cười tự tin sáng ngời, làm cho người ta không tự chủ được bị cảm nhiễm, kỳ lạ là Nguyễn Hâm Kiều cảm thấy trấn định hơn được vài phần.

~~~~~

Đang lăm lăm; chả biết vì sao lại ed bộ này nữa, mình không thích NHK, cái chỗ xưng hô với LK để chị- em cũng không hài lòng lắm nhưng không biết phải thay bằng cái gì. Thôi thì cố lết cho qua vậy T_T

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Editor: Linh Đang

Quan Hành đã lên lầu mời Tường Du, hai người một trước một sau xuống dưới, Quan Hành đi phía sau, hai tay đút vào túi, nhàn nhã đẹp trai xuống dưới lầu, từ xa đã cười kêu một tiếng: "Chị dâu đến rồi."

Bị Tường Du xoay người trừng mắt một cái không vui.

Mấy người Nguyễn Hâm Kiều chờ ở phòng khách, thấy thế đều đứng lên. Lương Kiều kinh ngạc một tiếng: "Mẹ, hôm nay mẹ dùng màu son gì đó, rất hợp với mẹ."

"Cái con đưa đây." Tường Du thân nhiên nói.

Khi nói chuyện, đã chậm rãi đi đến trước mặt, thoáng đánh giá người phụ nữ đứng cạnh Quan Triệt vài lần. Vóc người khéo léo, diện mạo cũng không có khác biệt quá lớn với đứa bé trong tưởng tượng, chỉ nảy nở hơn, ngoại trừ đáng yêu thì hấp dẫn hơn nhiều.

Đây là lần đầu tiên Nguyễn Hàm Kiều nhìn thấy Tường Du ngoài đời, hoàn toàn phù hợp với hình tượng phụ nhân mà cô tưởng tượng, tuy rằng giờ phút này về mặt có chút nghiêm túc, nhưng nhìn từ tướng mạo chính là người có phúc khí; tóc đen mềm mại, làn da căng bóng tinh tế, bảo dưỡng đầy đủ nên không hề thua những cô gái trẻ tuổi, đáng người là no đủ hơi mập, nhưng vẫn chăm sóc rất khá, vẫn rất thu hút.

"Mẹ." Quan Triệt trầm ổn nắm tay Nguyễn Hàm Kiều: "Con đưa cô ấy về ra mắt."

Nguyễn Hàm Kiều ghi nhớ những chiêu vừa rồi Lương Kiều dạy mình, hé miệng cười, rất nhu thuận gọi người: "Mẹ, luôn muốn đến thăm mẹ, không tìm được cơ hội, biết hôm nay trong nhà có việc vui, mới quần quít lấy Quan Triệt để mang con đến ra mắt, hi vọng không quấy rầy đến mẹ." Cô nói rất khách khí, cũng nhận trách nhiệm về bản thân mình, nói xong thì đưa lễ vật mà mình mang tới: "Đây là lễ vật dành cho mẹ, chúc mẹ và ba an ái đến đầu bạc."

"Đề đốc đi." Cô gọi rất thân thiết, Tường Du không vừa ý, nhưng lại không thể không quan tâm đến mặt mũi của đứa nhỏ nhà mình, đến sofa ngồi xuống, nói khá khách khí: "Vẫn nên gọi tôi là dì đi, kêu mẹ có chút sớm."

Nguyễn Hàm Kiều cũng không nổi giận, nhu thuận lên tiếng: "Được ạ."

Quan Hành vươn tay lấy đồ, Nguyễn Hàm Kiều thuận tiện đưa quà chuẩn bị cho anh và Lương Kiều: "Vật nhỏ tự tay chị làm, tay nghề không tốt, hai người đừng ghét bỏ."

"Tự mình làm?" Quan Hành ngồi vào bên cạnh mẹ, mở ra trước mặt bà, lấy hai hình người gốm sứ được cô định bằng bệ ra. Lương Kiều sợ hãi than thành tiếng: "Thật đáng yêu! Tay Kiều Kiều thật khéo mà." [Dienndan3leequyydoon^](#)

Tường Du liếc mắt lườm một cái, mang trà lên nhấp một ngụm, không nói chuyện.

Nguyễn Hàm Kiều cùng Quan Triệt cùng nhau ngồi ở đối diện, đáng ngồi đoạn chính, lưng thẳng tắp.

Lương Kiều yêu thích không buông tay nghiên cứu đôi tượng của mình, đưa cho Quan Hành, lại cầm lấy cái hộp của Tường Du: "Mẹ, con mở ra nhìn trước nhé." Nói xong cũng không chờ bà trả lời, đã nhanh nhẹn tháo nơ mở hộp ra, cẩn thận lấy đôi tượng ra, giả vờ giả vịt thảo luận với Quan Hành: "Ồi? Tại sao lại đẹp hơn đôi của chúng ta thế? Chẳng lẽ là bởi vì bộ dạng của mẹ và ba đẹp mất?"

Cô nói như vậy nhưng Quan Hành không phối hợp một chút nào, không phục lắm cầm đôi tượng lên ngắm nghía: "Có sao? Anh cảm thấy anh tương đối đẹp trai."

Bị Lương Kiều trực tiếp đá một cái vào đùi.

Tường Du nhìn lướt qua không chút để ý, Lương Kiều đưa cho bà xem: "Mẹ, phong cách dân quốc này rất thích hợp với mẹ và ba, mẹ có muốn đi chụp một bộ ảnh dân quốc không?"

"Phải không." Bà cũng ngắm vài lần, Lương Kiều đưa qua, bà cũng thuận tay nhận lấy, nhìn trái nhìn phải, nói: "Làm rất cẩn thận."

"Dì thích là tốt rồi ạ."

Cuối cùng Nguyễn Hàm Kiều luôn căng thẳng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, vì làm những thứ này, cô đặc biệt thu xếp thời gian một ngày ngâm mình ở phòng làm việc nghệ thuật gốm sứ, mất không ít tâm lực.

Trước kia đồ làm để tặng người khác đều là những con vật nhỏ, hình thể tròn vo, rất dễ nhào nặn, hình người vốn khó làm, cô thì đã tốt muốn tốt hơn muốn làm phải hoàn mỹ, bởi vì cảm thấy sau khi làm xong mà có khuyết điểm thì bất kính với người khác, yêu cầu một lần thành công, bởi vậy từng chi tiết đều tự mình mài ti mỉ, sau đó mới bỏ vào lò nung.

Cô luôn lo lắng thứ đồ không đáng tiền này có thể vào được mắt của mẹ chồng tương lai hay không, nay nghe một câu không mặn không nhạt "Làm rất cẩn thận" của bà, cũng đã cảm ơn trời đất cảm thấy tất cả vất vả đều đáng giá.

Tường Du nhìn vài lần, rồi giao cho chị Trần: "Cất đi."

Nguyễn Hàm Kiều nghĩ theo bản năng là thứ đồ này sẽ bị để bừa trong kho đồ, còn chưa kịp uể oải, đã thấy chị Trần đi lên lầu vô cùng cao hứng: "Đúng lúc bình hoa bị vỡ trong phòng phụ nhân còn chưa kịp thay mới, tôi đặt thứ này vào đó sẽ rất ổn."

Nghe vậy Tường Du cũng không có phản ứng gì, như là ngầm đồng ý, Nguyễn Hàm Kiều vụng trộm nhìn Lương Kiều, đối phương chớp mắt vài cái với cô, lòng cô cũng trở về chỗ cũ, thề lưỡi.

"Kiều Kiều à..." Hình như Tường Du muốn nói gì đó, kết quả thốt ra một câu xung hô thân thiết, chính mình cũng ngẹn trước một lúc. Thật sự là, phim truyền hình hại chết người.

Trong khoảnh khắc mất Nguyễn Hàm Kiều lại sáng bừng, dùng sức gật đầu: "Vâng, mẹ."

"..." Cũng là người am hiểu việc ra tay trước. Tường Du cố gắng bỏ qua chi tiết nhỏ này, hỏi tình huống trong nhà cô.

Người thân trong nhà Nguyễn Hàm Kiều không nhiều lắm, ông bà nội ngoại đều đã qua đời, chỉ còn hai người cậu không thường lui tới, cùng với một cô nhỏ đã gả đi nơi khác.

Cô không có giấu diếm bệnh của ba, Tường Du nghe xong hơi nhẩn nầy —— mẹ không còn, ba lại bị bệnh, cũng thật đáng thương, chẳng qua như vậy thì gánh nặng trong tương lai sẽ rơi hết lên người con mình, chỉ sợ không có ba mẹ có thể thân nhiên chấp nhận.

Nguyễn Hàm Kiều nhìn thấy vẻ mặt bà hơi biến hóa, có chút thất lạc, nhưng cũng không nề hà. Việc này không có biện pháp giải quyết, cũng không thể giấu diếm, sớm hay muộn bà cũng biết.

Bỗng nhiên tay đang đặt trên đùi bị kéo, Quan Triệt nắm tay cô, như đang im lặng trấn an.

"Sau này cháu có tính toán gì không?" Tường Du lại hỏi: "Sau khi kết hôn, còn muốn tiếp tục làm diễn viên sao?"

Nguyễn Hàm Kiều liếc nhìn Quan Triệt một cái theo bản năng, thành thật gật đầu: "Đây là công việc cháu thích."

Dường như Tường Du đã sớm đoán trước được, ngay sau đó hỏi: "Vậy cháu định khi nào thì sinh đứa nhỏ? Cháu còn trẻ, có lẽ không nóng nảy, nhưng A Triệt đã trưởng thành, nó có thể chờ được, nhưng dì và ba nó không chờ được, một bó tuổi, còn chưa được ẵm cháu trai cháu gái." D~D~L~Q~D

"Mẹ..." Quan Triệt muốn nói gì đó, bị Tường Du không hờn giận trừng mắt: "Mẹ đang nói với con bé."

Nguyễn Hàm Kiều nhéo nhéo lòng bàn tay Quan Triệt, ý bảo chính mình không có việc gì: "Cháu thì lúc nào cũng được, cháu cũng thích trẻ con."

"Cháu quay phim bận rộn như vậy, cả ngày bay tới bay lui, động cái mấy tháng không ở nhà, đến lúc chăm sóc đứa nhỏ như thế nào?" Tường Du truy hỏi.

Vấn đề này, thật đúng là Nguyễn Hàm Kiều không nghĩ tới, nhưng trong vòng giải trí không ít người sau khi kết hôn sinh con vẫn có thể làm việc bình thường, gia đình cùng sự nghiệp, đó không phải là quan hệ giữa cá và chân gấu. (??)

Nhưng cô biết rõ nói ra lời này chắc chắn sẽ làm bà không vui, đang cân nhắc phải trả lời thế nào mới tốt, chợt nghe trong viện vang lên tiếng ô tô, cũng không chi một chiếc.

Chị Trần chạy ra mở cửa, quay lại nói với Tường Du: "Tiên sinh đã trở lại, dẫn theo khách."

Mấy người đều đứng lên, cùng nhau ra cửa nghênh đón. Nguyễn Hàm Kiều chậm bước ở phía sau, vụng trộm tiến đến bên người Lương Kiều, hỏi cô: "Lát nữa chị nên gọi như nào, cũng gọi ba sao?"

"Gọi chứ." Lương Kiều nói đương nhiên: "Ba chính là anh cả phiên bản thăng cấp, nhưng cũng chỉ dọa người thôi, thật ra rất dễ ở chung, chắc chắn sẽ không làm khó dễ chị, ông không quản đến chuyện trong nhà."

Nguyễn Hàm Kiều gật gật đầu, lại nói pha sợ hãi: "Chị sợ bị một chưởng đánh ra đi, làm sao bây giờ? Nhìn qua ba là cao thủ võ lâm thâm tàng bất lộ, một chưởng có thể chém đứt một thân cây..."

Lương Kiều vui vẻ, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhăn của cô: "Yên tâm đi, em sẽ nhật chị về."

Quan Hòa Quang trở về mang theo vài người bạn, người người đều là ông lớn trong thương trường, hoặc một mình độc thân, hoặc kéo bạn gái đoạn trang, nói nói cười cười đi tới.

Tường Du cười tiến lên nghênh đón, hàn huyên; Quan Triệt cùng Quan Hành cũng đều tự dẫn bạn gái của mình, đi chào hỏi mấy người chú bác.

Trong nhà xuất hiện một gương mặt mới, Quan Hòa Quang không khỏi đánh giá, trong nháy mắt Nguyễn Hàm Kiều có cảm giác khẩn trương như đang đối diện với thầy chủ nhiệm, hoảng hốt cúi đầu với ông một cái, kêu giòn tan: "Ba!"

Quan Hòa Quang giật mình, chần chờ gật đầu.

Lập tức phía sau có người cười nói: "Lão Quan thật sự có phúc khí tốt, con trai một người có tài năng hơn một người, ánh mắt chọn người cũng đặc biệt."

"Đúng vậy." Có một giọng nữ cao ngạo phụ họa: "Xem chị Du trẻ tuổi như thế nào, đứng một chỗ với hai cô con dâu, như hoa tỷ muội vậy đó."

"Đừng lấy chị làm trò cười." Tường Du tươi cười vui vẻ mời người ta vào nhà: "Mau vào đi."

Chị Trần đang chào hỏi cũng đi lấy trà và điểm tâm.

Có người đã gặp cô dâu của lão nhị, rất ngạc nhiên với người bên cạnh lão đại, không khỏi tò mò bắt đầu hỏi. Quan Triệt lập tức giới thiệu cô với các

chú bác, Nguyễn Hàm Kiều nhu thuận chào hỏi các trưởng bối.

Có một di trông rất phúc hậu quan sát cô, ngạc nhiên nói: "Ồ, thật sự cô gái này rất quen mặt."

"Ồi, đây không phải là Lâm Trăn Trăn trong phim phía sau tên thô phi đệ nhất sao." Có người nhận ra Nguyễn Hàm Kiều, ngạc nhiên không thôi: "Là cháu đúng không?"

Giới thượng lưu có cái nhìn như thế nào về mình mình, Nguyễn Hàm Kiều không thể xác định, thật ra trong lòng có chút bồn chồn, nhưng vẫn thừa nhận không kiều ngạo không kiêu ngạo.

Lập tức đối phương cười tùm tùm nói: "Nhất định lát nữa phải kí tên cho đi, đi và con gái đều rất thích cháu."

Đương nhiên Nguyễn Hàm Kiều sẽ đáp ứng, đối phương lại vỗ vỗ bả vai Quan Triệt: "Tiểu Triệt thật là có phúc khí, tìm được đại minh tinh xinh đẹp như vậy."

Sau biệt thự của nhà họ Quan có sảnh yến hội nhỏ, tiệc tối được sắp xếp ở nơi đó.

Bình thường những vị khách này có quan hệ rất tốt với nhà họ Quan, cũng không tự coi mình là khách, nhóm khách nam ở bên ngoài uống trà nói chuyện với nhau, nhóm nữ thì tụ họp trong nhà, chuẩn bị đồ ăn cho tiệc tối.

Trước mặt người bên ngoài, Tưởng Du hoàn toàn đối xử với Nguyễn Hàm Kiều như con dâu, chỉ huy người giúp việc đầu vào đây, kêu Lương Kiều cùng Nguyễn Hàm Kiều lưu ý rót thêm nước cho các trưởng bối, bản thân mình và mấy chị em cũng ra tay, vừa tán gẫu vừa làm một vài chuyện nhỏ.

Phần lớn công việc nhóm người giúp việc đã hoàn thành rồi, sảnh tổ chức yến hội cũng sớm bố trí xong, Tưởng Du chỉ đạo người giúp việc hoàn thành công việc cuối cùng, vừa lúc đến thời gian.

Những người được mời cũng đã lục tục tới, Nguyễn Hàm Kiều cùng Lương Kiều đã thay lễ phục theo hai anh em nhà họ Quan đứng đón khách ở cửa.

Đương nhiên không thiếu những vị khách tò mò về Nguyễn Hàm Kiều, thỉnh thoảng Quan Triệt sẽ giải thích một lần, đêm nay nói nhiều hơn trước đây rất nhiều. Bình thường Nguyễn Hàm Kiều thích cười, lúc này cũng có chút ăn không tiêu, mặt sắp cương ra rồi.

Nhân lúc rảnh rồi không phải làm gì, cô xoa xoa mặt, với làm nũng Quan Triệt: "Mặt em tê liệt rồi..."

Đáy mắt Quan Triệt có vài phần đau lòng, hai tay nhẹ nhàng giúp cô xoa: "Vất vả."

Anh biết đau lòng cô, Nguyễn Hàm Kiều lập tức vừa lòng, đôi mắt cong cong cười rộ lên: "Không vất vả, em thích đứng chung một chỗ với anh. Hiện giờ mọi người đều biết em là bạn gái của anh, anh muốn vứt bỏ em đã không còn kịp rồi, hừ hừ."

Quan Triệt cũng cười, cúi đầu hôn lên trán cô.

Hai người đứng đối diện liếc nhau, cùng sợ run cả người.

Quan Hành nhìn bạn gái nhà mình từ trên xuống dưới, chắc một tiếng: "Em có thể học người ta một ít hay không, không phải làm nũng là thiên phú của phụ nữ sao, sao em lại không biết?"D@@#@##L\$SQ%%Đ^^

Lương Kiều tròn trĩnh mắt: "Em làm nũng mà anh chịu được sao?"

"Sao mà không chịu nổi?" Một tay Quan Hành ôm cô vào trong lòng: "Không có việc gì thì làm nũng với anh nhiều một chút, với anh hay với nó cũng được."

"Nó là ai vậy?" Về mặt Nguyễn Hàm Kiều tò mò nhìn sang.

Quan Hành cùng Lương Kiều cùng quay đầu nhìn cô, dừng một chút, trầm miệng một lời nói: "Không thích hợp với thiếu nữ, không thích hợp với thiếu nữ..."

Quan Triệt vươn tay ấn đầu Nguyễn Hàm Kiều vào lòng, quét mắt hơi cảnh cáo hai người kia.

Đón khách xong, Nguyễn Hàm Kiều đứng mà chân cũng đau, Quan Triệt liền nhờ Lương Kiều mang cô lên lầu nghỉ ngơi.

Lương Kiều trực tiếp đưa người đến phòng Quan Triệt, thuận tay bung một mâm hoa quả cho cô ăn, sắp xếp cho cô xong, chính mình lại chạy xuống dưới tiếp tục tiếp đón khách.

Đây là phòng mà Quan Triệt ở từ nhỏ đến lớn, Nguyễn Hàm Kiều cảm thấy rất mới lạ, cởi giày ra để ở cửa, chân trần bước vào, trước tiên ngồi lên giường của anh, lại thăm chung quanh vài vòng.

Trên tường trên bàn có ảnh chụp trước kia của anh, từ nhỏ đến lớn các thời kì đều có. Mỗi một bức Nguyễn Hàm Kiều đều cẩn thận xem, có cảm giác kỳ diệu xuyên thời gian tham dự vào cuộc sống của anh —— còn nhỏ tính tình của trẻ con chưa lui; thiếu niên hoạt bát; cùng với lúc thanh niên đã có dáng vẻ trầm ổn như ông cụ.

Cầm thấy chính mình cách anh gần hơn một bước, Nguyễn Hâm Kiều yêu thích không buông tay cầm ảnh chụp lúc còn bé của Quan Triệt, lúc nhỏ người này cũng rất thích cười, sao lúc trưởng thành lại buồn bã như vậy.

Cô vô cùng rảnh rỗi, gần như xem hết đồ đạc trong phòng một lần, lại di chuyển đến ban công.

Lan can thiết kế tinh xảo khắc hoa, phía dưới là hoa viên xanh um tươi tốt. Trong hoa viên có một nhà ẩm trà hoa, ngọn đèn sáng trong, chiếu rọi gấm hoa rực rỡ, trông rất đẹp mắt.

Nguyễn Hâm Kiều nhìn nhà ẩm trà hoa, xoay người định xuống lầu, tầm mắt lơ đãng đảo qua hoa viên, bỗng nhiên —— cửa nhỏ thông với sảnh yến hội mở ra, cái bóng không thể chờ đợi được mà lọt ra ngoài, hai người một trước đi ra một sau.

Khoảng cách quá xa, không thấy rõ mặt, nhưng đồng giường cộng chằm lâu như vậy, Nguyễn Hâm Kiều liếc mắt một cái đã nhận ra, bóng dáng thon dài cao ngất ở phía sau, là Quan Triệt.

Hai người đang từ từ đi tới bên này, Nguyễn Hâm Kiều vội vàng ngồi xổm xuống, quan sát qua khe hở của lan can.

Khoảng cách được kéo lại gần hơn, ngọn đèn trong nhà ẩm trà soi rõ hai người.

Phía sau thì là Quan Triệt không thể nghi ngờ, người phụ nữ đứng phía trước...

Nguyễn Hâm Kiều nhú mày, sao giống như đã từng gặp qua ở đâu đó?

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Editor: Linh Đang

Đúng lúc đó Trương Du đang nói chuyện với một vị phu nhân tuổi còn trẻ và xinh đẹp ở cầu thang cách đó không xa, Nguyễn Hâm Kiều sốt ruột cuống quýt đi đến vườn hoa, đi ngang qua hai người, đã cố ý nhị kín đáo, bị Trương Du gọi, dừng chân lại: "Mẹ."

Trương Du nhẹ nhàng kéo cô một cái, lần lượt giới thiệu hai người: "Vị này chính là Chung phu nhân của tập đoàn Chung Phi; đây là đối tượng của đứa cả nhà tôi, Kiều Kiều."

"Chào Chung phu nhân." Nguyễn Hâm Kiều khéo léo gọi người, lúc tiếp khách vừa rồi đã gặp, người này cùng bối phận với Trương Du, nhưng thực sự tuổi còn trẻ, không lớn hơn Quan Triệt mấy tuổi, không gọi đi được.

Đối phương cười nhạt gật đầu: "Cô là Nguyễn Hâm Kiều đúng không, bình thường tôi cũng hay xem chương trình của cô. Lớn lên hay khả ái, nhiều người yêu thích," Bà ta chuyển hướng sang Trương Du, ẩn giấu chút ý cười, "Thông minh hơn Chung Niệm Vi, không trách Quan Triệt nhà bà chướng mắt nhiều thiên kim như vậy, thanh xuân khí huyết sôi trào thiên vị cô ta."

Chung Niệm Vi... Là con gái của Chung tổng đúng không? Vừa nghe Quan Hành cùng Lương Kiều vô tình nhắc tới cái tên này, vị Chung phu nhân này không hợp với cô con gái riêng, bộ dáng khi nhắc đến như thể cô chiếm đất của tôi. Nguyễn Hâm Kiều lộ ra nụ cười tiêu chuẩn: "Chung phu nhân nói đùa, cháu đâu thể so được với Chung tiểu thư."

"Mặt đẹp tài cao, lợi hại hơn mấy người trong nhà chúng tôi." Trương Du chuyển đổi đề tài đúng lúc, "Chạy vội như vậy là muốn đi chỗ nào?"

"Có hơi muộn, muốn đi ra ngoài hít thở không khí." Nguyễn Hâm Kiều cười duyên, cố gắng nói chuyện tự nhiên.

"Bên ngoài lạnh lẽo, mặc bộ quần áo nữa." Trương Du nói.

Quan tâm như vậy quả thực làm Nguyễn Hâm Kiều thụ sủng nhược kinh, không để không để ý đôi mắt sáng lên cùng với tâm tình mừng rỡ. Cô liên tục gật đầu, nở nụ cười nhu thuận: "Cảm ơn mẹ."

Sau đó khom người với hai người, nhẹ bước dời đi.

Buổi tối gió lạnh, cái lạnh lẽo xen lẫn với cỏ cây thơm mát, Chung Niệm Vi ngồi trên ghế, chà xát cánh tay, "Rốt cuộc có giúp hay không, anh nên đưa ra một biện pháp, ở đây lạnh quá mà." *diennandanlequy3đôn*

"Anh không có năng lực lớn như vậy." Quan Triệt đứng cách hai bước, dáng người vẫn thẳng tắp đoàn chính trong gió đêm.

Anh xoay người muốn chạy, Chung Niệm Vi bắt hắn hừ một tiếng: "Coi như anh tặng em một nhân tình được hay không? Mọi người đều là bạn bè nhiều năm như vậy, anh cũng biết quan hệ giữa em và ba đóng băng thành cái dạng gì rồi, bằng không em phải hạ mình đi cầu anh sao?"

"Anh không muốn dính vào chuyện của nhà em, " Về mặt Quan Triệt vẫn lạnh nhạt, dừng một chút, lại nói, "Anh chỉ có thể đứng ở lập trường làm bạn bè, cho em một lời khuyên, buông tha cho ba mình."

"Hiện tại ông ta đang rơi vào thời gian khó khăn nhất, làm sao em có thể buông tha cho ông ta?" Chung Niệm Vi tức giận, cổ họng tắc nghẹn: "Đổi thành cô bạn gái nhỏ kia của anh, anh còn nói được như vậy không? Anh có thể bỏ ra không quan tâm được không?"

"Cô ấy sẽ không thể." Quan Triệt khẳng định như đinh đóng cột: "Cô ấy rất biết điều, sẽ không dám mình."

"Không ai muốn đâm mình hít thuốc phiện cả! Trước đây Thịnh Huy không phải như vậy, anh gặp qua anh ta rồi, anh biết anh ta là người tốt như thế nào, anh ta bị người khác hãm hại, mới biến thành bộ dạng như hôm nay, cũng không phải tự nguyện! Làm sao anh có thể chắc chắn đến một ngày nào đó bạn gái anh không bị người khác hãm hại? Không phải cô ta là mình tính sao, trong cái vòng kia xảy ra sự việc như này, bề ngoài ngăn nắp xinh đẹp, phía sau dơ bẩn xấu xa, em thấy nhiều lắm!"

"Anh sẽ bảo vệ cô ấy chu toàn." Giọng của anh vẫn thường thường, nhưng mang theo sự kiên định, "Có anh ở đây, sẽ không để cho tình huống như này xảy ra."

Đúng vậy, anh vẫn luôn có khả năng như vậy, nhất định sẽ bảo vệ tốt người anh yêu, không giống cô...

Chung Niệm Vi không lời chống đỡ, tiếc hận từng mất một lát, sắc mặt lạnh đi, châm chọc nhếch môi: "Anh theo chân bọn họ đều giống nhau... Thực sự em quá ngây thơ, nghĩ anh sẽ vì một phần là bạn bè mà giúp em."

Quan Triệt trầm mặc nhìn cô ta, đã không còn gì để nói.

Cô ta cúi thấp đầu, không nói chuyện một lúc. Một lát sau, trực tiếp đứng dậy, lướt qua anh đi trở về.

Cách hai giây, Quan Triệt xoay người, không ngờ đúng lúc bị người bỏ nhào vào lòng, còn chưa kịp làm rõ tình huống, người nọ đã sớm có kế hoạch quấn lấy cô anh, kéo đầu anh xuống thấp, đồng thời mạnh mẽ đụng vào miệng anh.

Đây rõ ràng không phải là người bình thường hay thích nhào vào lòng anh, Quan Triệt định nghiêng đầu tách ra theo phản xạ, đồng thời kéo cánh tay đang quấn ở gáy mình ra, một tay đẩy người xuống dưới đất.

Chung Niệm Vi ngã ở bụi cỏ, hít vào một tiếng, hình như đập đầu vào chỗ nào đó.

Yêu anh, dù cho bị ép buộc hàng ngàn lần.

Quan Triệt không để ý đến cô ta, vùng xung quanh lòng mày nhíu lại rất sâu, trước tiên nhìn thoáng qua Nguyễn Hâm Kiều đang khoác một chiếc áo lông đứng lẫn trong cây cỏ—— về mặt cô kinh ngạc, con mắt tròn to dần dần xuất hiện hơi nước.

Quan Triệt chăm chú mím môi, ánh mắt chuyển hướng sang Chung Niệm Vi trên mặt đất, đã bắt đầu âm trầm.

Chung Niệm Vi đứng lên khi anh đang lạnh lùng soi mói, trả thù nhếch môi, tay bắt hắn lau son môi từng chút một, vừa chỉ chỉ áo sơ mi trắng bị cọ của anh, không nhanh không chậm, trong ánh mắt mang theo vài phần ác ý và trêu tức, gần từng chữ: "Chạm rãi giải thích nhé."

Nguyễn Hâm Kiều nhìn cô ta một cái, tầm nhìn dừng lại một giây, lại nhanh chóng quay lại, n chăm chăm Quan Triệt, dường như trong mắt trừ anh ra thì không thấy ai nữa.

Chung Niệm Vi đi tới bên cạnh cô, rất từ ái sờ đầu cô, trên mặt chặt vật, nụ cười lại vô cùng rực rỡ động lòng người, "Đại minh tinh, anh ấy nói cái gì ngàn vạn lần không nên tin, sự thật chính là thứ cô thấy. Vốn dĩ cô nên hỏi anh ấy quan hệ của chúng tôi là như thế nào, đảm bảo có rất nhiều chuyện cô không biết."

Nói xong, cô ta cao ngạo bước lên bậc thang, để lại hai người đứng trầm mặc trong vườn hoa.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Nguyễn Hâm Kiều không nhận được sợ run cả người, nước mắt trong hốc mắt cũng dồn dập rơi xuống.

Quan Triệt đi tới, kéo cô vào trong lòng, không biết rốt cuộc cô thấy được nhiều hay ít, hiểu lắm hay nhiều ít, nhất thời không biết nên giải thích từ đâu.

Hai người im lặng một lúc, Nguyễn Hâm Kiều hít mũi một cái, giờ tay lên nắm cổ áo của anh, nhìn vết đỏ dính lên đó một chút, cắn răng lấy tay lau.

Nhưng dính ở trên quần áo, đâu dễ dàng lau như vậy.

"Xin lỗi." Quan Triệt nhìn cô đang rơi nước mắt, ngực nhói đau, mặc dù không làm gì sai, vẫn thấp giọng nói xin lỗi cô trước: "Không phải như em thấy, lát nữa sẽ giải thích với em."

Đầu Nguyễn Hâm Kiều toàn là hình ảnh người phụ nữ kia bỏ nhào về phía anh, ngực bị đè nén không ngớt, nhưng vẫn gặt đầu thuận theo.

Trong vườn hoa thật sự lạnh, tay và mặt cô đều lạnh, Quan Triệt không mang cô về phòng yến hội, nắm tay cô đi vào một cửa khác, đi vòng qua một đoạn hàng lang không người, quẹo vào lầu hai, quay về phòng của anh.

Anh tới toilet rửa mặt trước, đi ra thì thấy Nguyễn Hâm Kiều ngồi ở trên giường, vắn vẹo chân, cúi đầu rầu rĩ không vui.

Anh thay một bộ quần áo mặc ở nhà mới, đi qua ngồi xuống, lập tức cô tiến đến bên cạnh, ôm chặt cổ anh. Nguyễn Hâm Kiều đã tỉnh táo lại, tuy rằng thực sự tình huống như thế rất kích thích người, nhưng cô quyết định tin tưởng Quan Triệt.

Anh sẽ không lừa gạt cô, cũng không biết tạo ra tình huống như thế.

Sau đó Quan Triệt tựa vào đầu giường, để cho cô ghé vào trên người mình.

"Cô ta là Chung Niệm Vi sao?" Nguyễn Hâm Kiều dán mặt vào bộ ngực anh, nghe tiếng đập "Thình —— thịch ——" mạnh mẽ có quy luật bên trong, thuận tiện cảnh cáo anh: "Không cho nói dối, em nghe thấy đó."

Quan Triệt dùng một tay ôm lấy cả người cô, tay anh ôm rất chặt, nghe vậy trả lời: "Chung Niệm Vi."

"Cô ta là Chung Niệm Vi mà." Nguyễn Hâm Kiều nói thầm một câu, sau khi yên lặng nghe kể về hoàn cảnh nhà họ Chung thì thu hồi hết sự đồng tình với cô ta, "Hai người ở trong vườn hoa để làm chi? Vì sao cô ta vừa thấy em là hôn anh."

Lúc cô tới, rõ ràng Chung Niệm Vi đã chuẩn bị rời đi, đi mấy bước nhìn thấy hai người đang nhìn nhau, cô ta xoay người chạy lại hôn Quan Triệt, nói rõ là cố ý làm cho cô xem.

"Cô ấy có chuyện tìm tới anh hỗ trợ, anh cự tuyệt, sau đó thấy em thì nhào tới hôn anh khiêu khích." Quan Triệt nói xong, nhớ tới câu "Chậm rãi giải thích nhé" kia của Chung Niệm Vi, không nói nữa mà thờ dài.

"Chuyện gì thế, vì sao anh không giúp?" Nguyễn Hâm Kiều truy hỏi. D~Đ~L~Q~Đ~

"Không phải anh không muốn giúp, anh cũng không phải thần tiên, không có mảnh khoé bản lĩnh thông thiên."

Quan Triệt không thích nói lung tung sau lưng người khác, nhất là chuyện gièm pha như này, anh cũng sẽ không nói ra ngoài. Nhưng tình huống hôm nay đặc thù, không nói đến chung Niệm Vi cố ý gây chuyện xấu cho anh, anh biết vấn đề này không giải thích rõ, sẽ không giải quyết được chuyện trong vườn hoa, bởi vậy nói cho Nguyễn Hâm Kiều không hề giấu diếm.

"Tụ tập hút. Ma túy?" Nguyễn Hâm Kiều nghe xong khiếp sợ không thôi, "Sao cô ta lại quen biết người như thế?"

Không phải nói cô ta học ở trường y hàng đầu ở nước ngoài sao, gia thế đầy đủ thuần khiết, người vừa đẹp vừa ưu tú, người phụ nữ bạch phú nữ như vậy, sao có thể trộn lẫn với những người sa đọa?

Cô quán quít lấy cứng rắn muốn hỏi, Quan Triệt đuối lý trước nên ngoại lệ nói nhiều hơn một chút —— Chung Niệm Vi quen biết người đàn ông kia khi học ở nước ngoài, ở chung một chỗ nhiều năm, vốn đối phương cũng là nhân tài ưu tú, lần đó đi du lịch thì dính phải nghiện. Chung Niệm Vi không mang người nhà và bạn bè phản đối, vẫn không rời giúp anh ta cai nghiện, nhưng không nghĩ anh ta lại phản kháng, lại dây dưa với những người không sạch sẽ.

Lần này càng thái quá, hít thuốc phiện tập thể với một đám không đứng đắn, bị bắt tại chỗ.

Lúc ba Chung tái hôn, vốn quan hệ với người con gái duy nhất là Chung Niệm Vi đã dần bất hòa, bởi vì chuyện này hoàn toàn đóng băng, không ra tay giúp đỡ, còn chẳng màng nói: Từ nay về sau không nhận cô con gái này.

Cũng là đường cùng, Chung Niệm Vi mới có thể đánh vào tình cảm nhiều năm nhờ Quan Triệt hỗ trợ.

Cô ta cũng rất có tình có nghĩa... Nguyễn Hâm Kiều cũng thổn thức không ngớt.

Cô có thể hiểu được phần nhiều sự kiên trì và chấp nhất của Chung Niệm Vi, nhưng trên lập trường làm bạn bè có thể hiểu được —— người giàu sang có con đường sự nghiệp rộng mở, dù khởi điểm cao tới đâu, cũng không được phép phí thời gian như vậy.

Nhưng mà, còn có một vấn đề nữa...

Nguyễn Hâm Kiều ngẩng đầu từ trong ngực anh, hơi nheo mắt lại: "Có phải hai người còn quan hệ khác hay không?"

Quan Triệt rừ mắt, nhìn cô thật sâu, không quá chắc chắn chuyện phụ nữ đều để ý, cô có tức giận hay không.

Trái lại sự do dự của anh làm nội tâm Nguyễn Hâm Kiều càng hoài nghi hơn, ngồi thẳng lên một chút, vắn lông mày, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu dõi theo anh: "... Không phải cô ta là bạn gái trước của anh chứ?"

Quan Triệt dừng lại, đáp phải.

Quả nhiên là trong dự đoán, không trách được Chung Niệm Vi nhắc nhở cô nhất định phải hỏi... ngực Nguyễn Hâm Kiều bắt đầu dâng lên cảm giác ề ề, âm thầm thấy khổ sở.

"Chuyện khi nào? Hai người là ai theo đuổi ai? Nguyên nhân chia tay là gì? Có dấu lia ngó ý còn vurun tơ lòng hay không?" Nguyễn Hâm Kiều kéo cổ áo anh, hỏi một hơi một đồng vắn đề.

Quan Triệt kéo tay cô xuống, nắm trong lòng bàn tay, từng bước từng bước trả lời: "Rất lâu trước đây, lúc lên đại học; không có ai theo đuổi ai hết, ba mẹ mong muốn bọn anh chung một chỗ, thì chung một chỗ; chia tay là bởi vì đều ra nước ngoài du học; không có dấu lia ngó ý còn vurun tơ lòng gì hết."

Thì ra là nghe lời ba mẹ... Ngực Nguyễn Hâm Kiều thư thái hơn ít nhiều.

Nếu như trước cô, đã từng có người đặc biệt hơn cô, có thể để cho người chậm trễ trong chuyện tình cảm như Quan Triệt động tâm, đồng thời chủ động theo đuổi, nhất định cô sẽ buồn nôn chết mất.

Cô phải là người phụ nữ đặc biệt nhất trong cuộc đời anh, có một không hai.

"Trai tài gái sắc ha, chia tay như vậy làm người ta thật tiếc nuối mà." Giọng của cô lạnh lạnh nói, "Còn muốn hợp lại không?"

"... Không muốn."

"Em và cô ta, ai thích ai?"

Quan Triệt bắt đầu đi lại buồn cười: "Em"

Anh còn nói ra cơ đấy, Nguyễn Hâm Kiều không nhịn được muốn cười, nỗ lực đè khóa miệng đang giương cao xuống: "Thích em ở chỗ nào?"

"Đều thích." Giọng của anh thấp hơn, càng mang thêm ý tứ triển miên.

Trong lòng Nguyễn Hâm Kiều ngây ngất, hừ hừ, nằm lại xuống vào ngực anh, "Em tốt như vậy, anh nhạt được bao bói đấy."

Hai người ở trên lầu một lát, sửa sang xong thì xuống dưới.D@@@L\$Q%\$D^^

Một mình theo cha xã giao với khách, Quan Hành bận rộn chân không chạm đất, vất vả lắm mới có thời gian rảnh uống hai ngụm nước, thấy hai người tay trong tay ân ái ái từ trên lầu xuống, ở chỗ mọi người không thấy được giờ ngón giữa lên.

"Em ở dưới đây vội đến mức không kịp uống nước, anh lại ở trên lầu ôm vợ." Quan Hành bất mãn đánh vào ngực anh cả nhà mình một cái, "Có nhân tính hay không!"

Nguyễn Hâm Kiều không quen nhìn anh đánh Quan Triệt, lại không thể đánh lại thay Quan Triệt, mắt húng vụn quai hàm, "Chị mới nhìn thấy Lương Kiều vào phòng vệ sinh, hình như rất mệt, em đi xem cô ấy một chút đi."

Quan Hành lập tức khăn trương, để ly xuống đi theo hướng mà cô chỉ.

"Sao cậu ấy lại khăn trương vậy?" Mặt Nguyễn Hâm Kiều đầy kinh ngạc, len lén hỏi: "Lẽ nào Lương Kiều có?"

Quan Triệt nhú mi lại, nhìn thoáng qua bên kia.

Yến hội kết thúc thì đã sắp mười một giờ, ngày đầu tiên tới cửa, Nguyễn Hâm Kiều ngủ lại trực tiếp thì không hay, nhưng đã trễ thế này, nhất định Quan Triệt muốn đưa cô về, lái xe chờ cô quay về nhà trọ.

Lúc hai người rời đi, rõ ràng Trương Du không cao hứng, để chị Trần đưa một ít thức ăn cho bọn họ về ăn.

Nguyễn Hâm Kiều rất biết điều thuận theo bà nói tạm biệt, nói hôm khác đến thăm bà, Trương Du ôn hoà lên tiếng, xoay người về nhà.

Bà không thích mình, Nguyễn Hâm Kiều cũng cảm giác được, sau khi ngồi lên xe, lặng lẽ thở phào một cái.

Lương Kiều nói miệng bà cứng rắn còn lòng thì quan tâm, mọi chuyện đều để chồng và con trai lên đầu, chỉ chiều khác cho cô: "Chị đừng mặt dày lời kéo làm quen là được, thật ra bà vô cùng thích người nhu thuận như chị, vì tin dụng biểu tình túi đều là người. Chị nói ngọt với bà hơn một chút, hoặc là để bà nhìn thấy tình yêu sâu đậm dành cho anh cả của chị..."

Nguyễn Hâm Kiều như thế nào, rốt cuộc là phải làm như thế nào đây? Hình như vẫn là Quan Triệt chăm sóc cô nhiều hơn một chút.

Vấn đề này vẫn quấy nhiễu Nguyễn Hâm Kiều, hoàn không nghĩ ra đáp án, đã phải bay tới Thụy Sĩ tiến hành chuyến đi cuối cùng của《 Dắt em đi 》.

Hành trình mười lăm ngày, kết thúc thu hình sẽ vừa lúc tới năm mới, nhưng trong khoảng thời gian này không chăm sóc ba, Nguyễn Hâm Kiều rất hổ thẹn.

Vốn chị Như sẽ nghỉ ngơi vào mười lăm tháng chạp, nhưng Nguyễn Hâm Kiều không về kịp, không thể làm gì khác hơn là hứa hẹn tặng gấp ba tiền lương cho chị, để cho chị ở lâu hơn một tuần.

Về phương diện khác, cô mất rất nhiều tình lực chuẩn bị cho《 hình xăm 》, rõ ràng thử sức rất thành công, sau đó Phó Hiểu cũng liên lạc nhiều hơn, gần như đã xác định vai, nhưng cuối cùng lại xảy ra biến cố.

Cuộc hành trình ở Thụy Sĩ sắp lúc kết thúc, trong nước truyền ra tin tức, chính thức công bố diễn viên của《 hình xăm 》, nữ chính là Mạnh Thủy Lam.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Editor: Linh Đăng

Hành trình quay《 Dắt em đi 》đã kết thúc, sáu vị khách mời đã ở chung nên có tình cảm tốt với nhau, sau khi chương trình hoàn thành, đặc biệt đi mượn một sân bãi, tổ chức một bữa party nhỏ.

Đang ở trong vòng giải trí, hầu như mỗi lần họp tác đều với người khác nhau, phân phân hợp hợp nhìn quen từ lâu, nhưng Nguyễn Hàm Kiều vẫn còn rất luyến tiếc, sau khi kết thúc sẽ đường ai nấy đi, khi gặp nhau lần nữa cũng chẳng biết vào ngày nào tháng nào. 《 Dắt em đi 》còn có thể có quý thứ hai, nhưng sẽ không còn có mấy người các cô nữa.

Sầu nào có, phiền muộn cũng có, Nguyễn Hàm Kiều vô tình hát nhiều hơn, nhưng may bên cạnh còn có anh chị em và nhân viên công tác có thể tin, không có gì để lo lắng, cô cùng Lôi Tiểu Dịch và Ban Ba la hét uống vui vẻ.

"Hôm nay đưa nhóc này đi rồi." Không Hường Vân ăn uống đều rất tiết chế, sau khi cạn vài chén với mọi người, bắt đầu chậm rãi bình phẩm rượu đỏ, không chạm vào thứ khác nữa. Mắt thấy Nguyễn Hàm Kiều uống nhiều, không thể nhịn được nữa túm cô từ trên ghế xuống.

Nguyễn Hàm Kiều cũng nghe lời, bị cô kéo một chút, sau đó cả người quẩn lấy cô như gấu Koala: "Không vui, muốn ôm ôm" D~D~L~Q~D~

Không Hường Vân dờ khóc dờ cười, mặc cô quẩn quít, vô đầu cô hai cái: "Nhìn em mỗi ngày hớn hờ, thì ra cũng có chuyện phiền lòng."

Nguyễn Hàm Kiều gạt đầu mạnh, còn bắt đầu giả khóc ô ô.

Chuyện bị đoạt vai còn chưa làm rõ ràng, cũng không nói qua với người khác, vừa uống nhiều đã không thể giữ miệng, than thở nói hết ra.

Không nghĩ tới câu nói đầu tiên của Không Hường Vân cũng là: "Ông trời của tôi ơi, tôi rất buồn bực, chị đây lăn lộn nhiều năm như vậy, thế nhưng còn không có tài nguyên tốt như người mới là em, tức giận nhá."

Nguyễn Hàm Kiều quay sáng cô hừ hừ.

"Không có gì hay mà buồn bực." Không Hường Vân cảm khái xong nhân lúc cô đang buồn bực, an ủi vỗ vỗ cô: "Bảo bối à, khởi điểm của em rất cao, mất đi nhân vật này, chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt."

Quả thực những lời này có thể xem như xối nước vào đầu, xẹt qua đầu Nguyễn Hàm Kiều một lần, người cũng thanh tỉnh hơn không ít.

Đúng vậy, đạo diễn Tăng, bao nhiêu nữ diễn viên đau khổ tranh thủ vẫn cầu mà không được, tài nguyên tốt như vậy, nếu có thể rơi xuống trên đầu cô, quả thực là là vô cùng may mắn.

Không nói đến Hề Ninh, Mạnh Thủy Lam cũng có vài bộ phim trên màn ảnh nhỏ, tuy rằng đều là những phim tình cảm chế tác nhỏ, bình thường danh tiếng cũng không cao lắm, nhưng ít ra là có người có tác phẩm. Mà cô ngoại trừ trước đây là diễn viên khách mời, thậm chí còn chưa có phối hợp diễn.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, cô là vận khí tốt, có mặt trong hai bộ phim đang hot, lại có chương trình thực tế hấp dẫn thêm rất nhiều fan, hồng quá nhanh, bị thổi phồng nhiều, nổi tiếng hơn bản thân không thể tránh né.

Sở dĩ cô buồn bực, là vì đã xem [hình xăm] thành vật trong bàn tay, mặc kệ là Tùng Hạo giật dây bắc cầu, hay là lúc thử vai đạo diễn Tăng thường thức ngoài ý muốn, đều làm cô sinh ra tâm lý mong muốn quá cao.

Trừ lần đó ra, có lẽ còn cướp vai diễn của cô, nguyên nhân hoàn toàn là do Mạnh Thủy Lam.

Mạnh Thủy Lam từng là tiền bối cô phải nhường đầu lên, tuy rằng nay vẫn không thể ngang hàng, nhưng không thể tránh được vài lần cạnh tranh tài nguyên, số lần cô thắng lợi nhiều hơn một chút.

Đương nhiên sau lưng có anh em nhà họ Quan làm chỗ dựa, có người nâng đỡ, con đường cô đi quá mức thông thuận, đã sớm không còn lòng nhiệt tình sự yêu thích đóng phim như lúc trước.

Nguyễn Hâm Kiều ngồi đây, nhìn đám người đang huyền não nhảy múa dưới ánh đèn chớp động chung quanh, bỗng nhiên có chút mê mang.

Suy nghĩ lúc đầu?

Sau khi tốt nghiệp một lần nữa trở về quay phim, ban đầu không hề hứng thú với chuyên ngành mình học, muốn làm chuyện mình thích, còn có thể thuận tiện kiếm tiền nuôi gia đình; cộng thêm thời gian làm việc tương đối tùy ý, có thể chăm sóc ba nhiều hơn một chút.

Lúc đi nghênh ngang trên đường không ai biết, đều nghĩ là: Hôm nay kết thúc công việc sớm, có thể về chăm sóc ba sớm một chút; hôm nay thứ gì đó trong siêu thị đại hạ giá, chạy nhanh mua cho ba thêm cái gì đó.

Sau này gặp Quan Triệt, mỗi lần lại đi một chỗ khác, bắt đầu dĩ chia xa với anh, đều khổ sở không kiếm được, một giây sẽ cũng không muốn rời xa anh.
điền#dan#lee3quy4Đon

Nhưng mà không biết bắt đầu từ khi nào, cô đã có thể bình tĩnh hòa nhã rồi đi, đã lâu không còn đứng ở sân bay khóc sụt sùi nữa.

Suy nghĩ mỗi ngày đều biến thành: Số lượng fan đột phá trăm ngàn, khi nào thì có thể phá hai ngàn vạn; phí đại diện của nhân hàng này thật khả quan, sản phẩm kia nhà mình thường dùng, rốt cuộc chọn cái nào mới tốt; cùng với: Nghe nói đạo diễn này muốn quay bộ phim điện ảnh mới...

Không hoàn thành những lời cam đoan với ba, đã lâu không cùng ba đi kiểm tra lại; hình như số lần thân thiết với Quan Triệt cũng ít hơn rất nhiều, cảm giác bị anh ép buộc đến eo mỗi lưng đau trong lòng cũng rất thỏa mãn đã rất xa vời.

Đầu có chút nặng, còn có chút đau, đột nhiên Nguyễn Hâm Kiều cũng rất muốn khóc, nghiêng vào bàn, vùi mặt vào trong lòng bàn tay.

Nhớ ba, nhớ Quan Triệt, muốn về nhà...

Khi ý thức quay trở lại, đã nằm ở trên giường mềm mại, chung quanh tối đen, hoàn toàn yên tĩnh.

Đầu hỗn loạn, một mảnh sương mù, Nguyễn Hâm Kiều hơi chút trì hoãn, đứng lên. Cổ họng rất khô, muốn uống nước.

Vừa động, đã nhận thấy được trên lưng có sức nặng, cảm giác quen thuộc này... Cô bối rối một chút, quay đầu mạnh, trong bóng đêm mơ hồ có thể thấy rõ một khuôn mặt.

"... Quan Triệt?"

Quan Triệt mở to mắt, mở đèn ngủ bên giường.

Nguyễn Hâm Kiều có chút không biết được đây có phải là mộng hay không, chỉ ngây ngốc nhìn anh một lát, sau đó thì vươn tay nhéo mặt anh một cái.

Quan Triệt khẽ nhú mày, lại không lên tiếng, kéo tay cô xuống.

"Vẫn còn đang suy nghĩ có phải là mộng không..." Nguyễn Hâm Kiều thấp giọng nói thầm một câu, xong rồi lại đột nhiên khụ mấy cái cười rộ lên, đầu ở trong lòng anh dùng sức cọ, cao hứng đá chân.

Quan Triệt bận rộn với công việc xong suốt đêm bay tới, xuống máy bay thì liên hệ với người trong tổ tiết mục, đến bữa party ôm lấy người chui dưới gầm bàn ôm chân bàn ngủ, đưa đến khách sạn rồi hầu hạ cô tắm rửa đi ngủ. Ba mươi mấy tiếng không chớp mắt, bận việc rồi nhắm mắt không đến nửa giờ, cô đã tỉnh.

Về mặt anh rất ủ rũ, tùy ý để cô nghịch, cánh tay vòng lấy cô, lại nhắm mắt lại. Trên người bị cô cọ đến nổi lửa, nhưng không có lấy một chút tinh lực nào.

Nguyễn Hâm Kiều lần qua lần lại trong ổ chăn một hồi lâu, lại tránh tay anh ra, móng vuốt tìm tòi xuống, khó khăn lắm mới bắt được một cái gì đó.

Oa, quả nhiên có mà, vừa mới rồi còn muốn làm chuyện đó với anh, hắc hắc...

Thân thể Quan Triệt cứng đờ, vội vàng kéo móng vuốt đang làm loạn của cô ra, lại mở miệng, trong giọng nói mang theo sự uể oải chậm chạp: "Đừng nghịch."

"Vâng~" Nguyễn Hâm Kiều không thuận theo, bị anh nắm chặt phải dừng tay, sau đó kêu chân lên người anh, bắt đầu khẽ rên rí: "Thật ôn ào."

Cô muốn xoay người cười lên, bị anh ôm cả thắt lưng ấn xuống, bắt đầu dĩ Quan Triệt bị cô cuốn lấy, nhéo khuôn mặt đang nóng bừng của cô, cúi đầu hôn xuống.

"Ừm~" Nguyễn Hâm Kiều nhắm mắt lại, chủ động duỗi đầu lưỡi về phía anh, hai tay còn không thành thật sờ soạng anh, bị Quan Triệt cầm lấy ấn lên trên đầu. Chân cũng bị ngăn chặn không thể động đậy, trong nụ hôn ôn nhu của anh Nguyễn Hâm Kiều dần dần an tĩnh lại, mông mông lung lung muốn ngủ mất.

Quan Triệt buông cô ra, ngón tay lau lên cái miệng ướt át của cô.

Vừa nằm lại không đến 1 phút, người bên cạnh lại rầm rì hai cái, kêu khát nước. Quan Triệt rời giường rót cốc nước, tới đút cho cô uống.

Thật sự cô sắp chết khát rồi, theo bản năng nhắm mắt lại uống nguyên cả cốc, thoải mái mà hừ hừ hai tiếng, ôm lấy chăn cọ cọ, thỏa mãn ngủ tiếp.

Cuối cùng Quan Triệt cũng có thể nghỉ ngơi, tắt đèn ngủ, kéo cô vào trong lòng.

Buổi sáng hôm sau, khi Nguyễn Hàm Kiều tỉnh táo lại thì trời đã sáng, rèm cửa sổ mở rộng, bên ngoài mưa tuyết mờ mịt, ngọn cây cũng khoác một lớp băng thật dày.

Nguyễn Hàm Kiều ngồi dậy, gõ vào đầu còn có chút đau, tựa vào đầu giường.

Nghe nói ở thành phố C tuyết đã rơi, một thành phố ở phương nam đã lâu chưa thấy tuyết, không biết mọi người hưng phấn đến mức nào rồi.

Tối qua cứ nghĩ mơ tới Quan Triệt, không nhớ rõ nội dung, chỉ mơ hồ có chút ấn tượng, cô khí phách trời anh lên giường rồi cường bạo, kết quả không biết tại sao lại biến thành chính mình bị trói, không ăn anh được, gấp đến độ muốn khóc.

Quả thật giấc mơ này thật đáng giận, Nguyễn Hàm Kiều hổ thẹn che mặt, nửa tháng không gặp, chính mình đã đói khát như vậy sao?

Đột nhiên cửa nhà vệ sinh vang lên tiếng cùm cụp, Nguyễn Hàm Kiều đang lén vui vẻ thì kinh ngạc nhảy dựng lên, theo bản năng sờ soạng cầm lấy cái gì đó ở đầu giường —— là cái cốc thủy tinh, vẫn có một chút lực sát thương.

Cô kéo chăn che khuất cả người mình, rút người tới mép giường, đồng thời cảnh giác quét bốn phía một lần —— mãi đến bây giờ cô mới phản ứng lại, vốn phòng này không phải là nơi cô ở hôm kia.

Trời ơi, cuối cùng là tình huống gì? Rốt cuộc là ai đưa cô về? Trong toilet là người một nhà sao?

Dưới cái nhìn chăm chú hết hồn của cô cánh cửa kia mở ra —— Quan Triệt khoác áo ngủ đi ra, nhìn thấy tư thế phòng bị của cô, hơi ngẩn ra.

Trong nháy mắt sự hoảng sợ của Nguyễn Hàm Kiều đã biến thành mừng rỡ không kiềm chế được, ném cái cốc ở trong tay đi, nhảy ở trên giường hai cái, trực tiếp bổ nhào về phía anh.

Quan Triệt vội vàng giang hai tay cánh tay đón được cô, Nguyễn Hàm Kiều nhanh chóng ôm chặt cổ anh, chân kẹp lấy thắt lưng anh, cao hứng cười thành tiếng.

"Sao anh lại thật sự ở đây!"

Mặt mày Quan Triệt cũng nhiễm lên ý cười, ôm cô về trên giường, dựa nghiêng ở đầu giường, giọng nói pha lẫn thoải mái: "Còn có giả sao?"

Cho nên ngày hôm qua thật sự nhìn thấy anh sao? Vậy cái phần cường gian hôm qua thì sao?D@@Đ@@L\$\$Q%%Đ^^

Nguyễn Hàm Kiều cười hi hi hai tiếng, nín lấy anh, nâng khuôn mặt nhỏ nhìn anh: "Hôm qua em mơ thấy anh tới."

Cô nói mà vẻ mặt ngượng ngùng và vui mừng, Quan Triệt cúi mắt liếc nhìn cô một cái, nói: "Không phải mộng."

Thì ra là thật... Nguyễn Hàm Kiều ngượng ngùng thề lười, trời ơi, cô uống nhiều hơn một tí mà trước mặt anh đã hóa thân thành *?

Cô nỗ lực tiêu hóa vài giây, vẫn khó mà tin được: "Em thật sự cuốn lấy anh sao?"

Quan Triệt dừng một chút, hiểu được, tối hôm qua đùa với anh xong, có lẽ cô nằm mơ giấc mơ kì quái nào đó.

"Sao lại uống nhiều rượu như vậy?" Đúng lúc đó anh chuyển đề tài.

"Chơi rất vui, nên uống nhiều một chút..." Nguyễn Hàm Kiều nghịch ngón tay anh, ngừng một lát, giọng điệu lại nhàn nhạt nói: "Bởi vì em không vui. Em đã chuẩn bị cho nhân vật trong [hình xăm] rất lâu, còn tưởng rằng đã nắm chắc rồi, cuối cùng vẫn vuột mất."

Cô tựa đầu vào hông vai Quan Triệt, không chú ý tới chút phức tạp chợt lóe trong mắt anh: "Nhưng bây giờ em đã nghĩ thông suốt, em cần phải làm từng bước một đến nơi đến chốn, không thể chỉ vì cái lợi trước mắt. quả thật kỹ thuật diễn Mạnh Thủy Lam tốt hơn em, đạo diễn lựa chọn cô ta cũng hợp lí, em còn phải mài dũa thêm nữa."

Quan Triệt sờ đầu cô như an ủi, Nguyễn Hàm Kiều kéo tay anh qua rồi hôn, bỗng nhiên lại lẩm bầm, cười lên lưng, nằm sấp trên người anh, nhỏ giọng nói: "Em muốn cái kia..."

Chống lại ánh mắt sáng lấp lánh của cô, trong lòng Quan Triệt cũng khẽ động, ánh mắt tối đi, nhẹ nhàng nắm cầm cô, cố ý hỏi lại: "Cái nào?"

"Chính là cái này..." Về mặt Nguyễn Hàm Kiều cười đến mức thẹn thùng, hôn một cái vào cằm anh vừa mới cạo râu, lại cắn lỗ tai anh.

Một tay Quan Triệt đỡ lấy cô, một tay chống trên giường, xê dịch lên phía trên, dựa lưng vào đầu giường.

Tư thế này còn chưa thử qua ôi... Hai tay Nguyễn Hâm Kiều đỡ bờ vai của anh, cần môi nhìn anh: "Anh để em ở bên trên à?"

"Không phải em muốn như vậy sao?" Bộ dáng Quan Triệt vẫn vân đạm phong khinh, hơi thở đã có chút dồn dập, cách quần áo nắm lấy thắt lưng cô, trong lòng bàn tay cũng là lửa nóng.

Nguyễn Hâm Kiều có chút hưng phấn, cũng có chút ngượng ngùng, chậm rãi tiến đến bên miệng anh, hôn lấy anh, nhỏ giọng lầu bầu một câu: "Vây một lát nữa em không còn sức, anh phải giúp em đây."

"Ừ..." Quan Triệt thật sự ngồi bị động, tay vững chắc đỡ thắt lưng cô, để mặc cô chủ đạo.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Editor: Linh Đặng

Lần qua lần lại đã đến giữa trưa, Nguyễn Hâm Kiều vừa đói lại mệt, mềm oặt dính ở trên người Quan Triệt, để anh sờ cơ bụng săn chắc khi luyện tập cùng chị hai.

Nghỉ ngơi hồi phục một lát, Quan Triệt rời giường mặc quần áo, đưa cô xuống dưới lầu ăn cơm.

Bản thân cô thực sự quá mệt mỏi, cả người Nguyễn Hâm Kiều không có sức lực, muốn anh bế lên, lại làm nũng bắt anh giúp mình mặc quần áo.

Quan Triệt cũng đồng ý, giúp cô mặc từng cái từng cái một, nghiêm túc mà chuyên chú.

Phong cảnh ở công viên quốc gia Thụy Sĩ vô cùng tuyệt vời, mùa đông hoàn toàn là thế giới tuyết, đặc biệt làm lòng người say mê.

Tâm trạng nặng nề lúc trước hóa thành hư không, Nguyễn Hâm Kiều hứng thú bưng bưng lời kéo Quan Triệt chơi khắp nơi, hai người cũng không có kế hoạch gì về lễ trình, đi dạo chậm ở đầu đường, nhắm nháp sốt pho mai chính công ở nơi này. Nguyễn Hâm Kiều lại đưa anh tới trần nhỏ tiến hành quay chụp mấy ngày trước, ngồi lên tàu tốc hành trừ danh trên sông băng.

Đoàn tàu chạy vô cùng chậm, có thể dễ dàng ngắm cảnh tuyết bao la hùng vĩ ven đường, còn có người yêu cùng mỹ thực làm bạn, hưởng thụ vô cùng tuyệt vời.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là Quan Triệt thật sự bận quá, công ty quá nhiều chuyện yêu cầu anh phải xử lý, rút ra thời gian ba ngày đã là cực hạn, dù cho phân nửa là trôi qua trên máy bay.

Hai người chỉ chơi ở Thụy Sĩ hơn một ngày, đã vội vàng lên đường về.

Rất nhiều nơi vui chơi đều không kịp đi, trong lòng Nguyễn Hâm Kiều có chút tiếc nuối, nhưng có thể ở bên anh, cho dù là ở trên phi cơ khô ngồi ngồi không trên máy bay mười mấy giờ, cũng hoàn toàn không cảm thấy khó vượt qua.

Lúc về nước thì vừa lúc sáng sớm, tuyết trong truyền thuyết đã không thấy bóng dáng, thời tiết rất đẹp, mặt trời ấm áp. Quan Triệt đỗ xe ở sân bay, đưa cô về nhà trước, còn mình thì định trực tiếp về công ty.

"Có chuyện rất gấp sao?" Nguyễn Hâm Kiều có chút đau lòng cho anh, "Về nhà nghỉ ngơi trước một giờ không được sao, bay lâu như vậy, anh không mệt hả?"

Quan Triệt giúp cô lấy đồ từ trên xe xuống, nhẹ nhàng nói: "Anh không sao."

Ở bên đó không đến hai ngày, đồng hồ sinh hoạt của anh cũng không bị thay đổi, tối hôm qua ngủ trên máy bay bốn giờ, với anh mà nói đã đủ rồi.

Dưới lầu đã có người già dậy sớm bắt đầu tập thể dục buổi sáng, nhìn thấy có siêu xe tới đây, một nam một nữ mang theo một đồng đồ lớn, không khỏi nhìn lâu hơn chút. Có người nhận ra Nguyễn Hâm Kiều, gọi tên cô kèm theo sự vui vẻ: "Kiều Kiều đã về rồi? Được nghỉ rồi sao?" Đ~Đ~L~Q~Đ~

"Bà nội Hoa!" Nguyễn Hâm Kiều dừng lại, vẫy tay với bà nội Hoa ở phía đối diện vô cùng cao hứng: "Cháu được nghỉ rồi! Cháu mang quà cho mọi người, nhưng nhiều đồ quá chưa tiện lấy ra, đợi lát nữa thu dọn xong cháu sẽ mang qua cho bà. Hôm nay bà phải ra ngoài sao?"

"Không ra không ra." Đối phương hiền lành mà cười, "Đúng lúc cháu gái bà mang về một đồng đồ gì mà củ ấu, bà cũng ăn không vô, cháu mang một ít về để ba cháu nếm thử."

Nguyễn Hâm Kiều ngoan ngoãn đồng ý.

Bà nội Hoa đánh giá người đàn ông bên cạnh cô vài lần, trong mắt không che giấu được sự tò mò và ý cười đầy thiện ý, Quan Triệt lễ phép gật đầu thăm hỏi, bà nội Hoa cười ha ha, đứng cách một con đường khó lời mà nói, nên không hỏi nhiều.

Nguyễn Hàm Kiều cùng Quan Triệt quay người lại bên này, nghe thấy tiếng mấy người bên đường nói chuyện.

“Đó chính là đối tượng của Kiều Kiều sao? Lớn lên thật đẹp trai!”

“Hiện tại Kiều Kiều của chúng ta thật là có tiền đồ, làm đại minh tinh, tìm đối tượng tuần tú lịch sự, lão Nguyễn thật có phúc khí.”

.....

Nguyễn Hàm Kiều vui vẻ, quay đầu cười tủm tỉm liếc mắt nhìn Quan Triệt: “Lớn lên thật đẹp trai.”

Quan Triệt mặc cô trêu ghẹo, khỏe môi nhẹ nhàng nhếch lên.

Đồ cô mang về thật không ít, Quan Triệt đi hai chuyến, mới giúp cô mang hết lên nhà. Đúng lúc đó ba Nguyễn rời giường, mặt cũng mặc kệ chưa rửa, vô cùng cao hứng bảo hai đứa nhỏ vào nhà, thu xếp làm bữa sáng cho bọn họ.

“Com nước xong rồi hãy đi, không ăn com sáng không tốt cho cơ thể.” Nguyễn Hàm Kiều cũng phụ họa nói, tha thiết chờ đợi nhìn Quan Triệt, lời kéo tay áo anh không buông tay. Quan Triệt không còn cách nào với cô, đơn giản ở lại cùng ăn chút đồ với bọn họ, ăn xong mới lái xe về công ty.

Sau khi ăn xong, Nguyễn Hàm Kiều cởi quần áo cực kì dày trên người ra, tắm rửa một cái, thay áo ngủ bằng nhung thoải mái, ngồi xõm ở phòng khách bắt đầu thu dọn đồ đồ bữa bọn.

Trong đó nhiều nhất đương nhiên là ba, các loại đồ vật còn có đồ ăn, cộng thêm bộ đồ lông của một nhãn hiệu nổi tiếng ở phương Tây, có tác dụng phòng lạnh rất hiệu quả, mặc cũng nhẹ nhàng. Cô cũng mang cho chú thím Bằng mỗi người một bộ, chủ yếu là chú Bằng, chú ấy có bệnh cũ nên sợ lạnh, ăn mặc ấm áp tốt xấu cũng có thể thoải mái hơn một ít.

Thật ra lúc này Nguyễn Hàm Kiều cũng vô cùng mệt mỏi, nhưng vì lịch mũi giờ, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ.

Ba Nguyễn nhìn mà đau lòng, bảo cô về phòng nghỉ một lát, Nguyễn Hàm Kiều ngáp nói không, cảm điện thoại mở bài tập dành cho người già mà chị hai đề cử, dạy ba làm, thuận tiện để nâng cao tinh thần.

Đã là tuần cuối của tháng chạp, cửa ải cuối năm sắp tới, ba Nguyễn vụng về lắc lắc theo cô, một bên hỏi: “Sắp ăn tết, không có công việc chứ?”

“Không ạ!” Nguyễn Hàm Kiều cười nói: “Con ăn tết với ba, ba cao hứng không?”

“Cao hứng, cao hứng.” Trên mặt ba Nguyễn là ý cười không che giấu được.

Nguyễn Hàm Kiều đã sớm giao hẹn với Phó Hiểu, trong Tết âm lịch không sắp xếp bất cứ một công việc nào, nhiệm vụ kế tiếp của cô cũng chỉ có một việc là làm bạn với ba và Quan Triệt thôi.

Có mấy đài truyền hình gửi thiệp mời tiệc tối Tết âm lịch, Nguyễn Hàm Kiều đều cự tuyệt. Khoảng thời gian trước bận quá, bây giờ là thời gian quan trọng nhất của một năm, vẫn nên dùng để làm bạn với người nhà.

Khoảng cách đến Tết âm lịch còn có một thời gian, Nguyễn Hàm Kiều nhàn rỗi ở nhà, sinh hoạt cùng với ba cuộc sống của người già, thảnh thơi chạy ra ngoài hẹn hò với Quan Triệt, thân mật nồng nhiệt, sinh hoạt nhẹ nhàng lại dễ chịu.

Phó Hiểu gọi điện thoại tới, có bộ phim hài thiếu vai nữ số 1, hỏi cô có hứng thú hay không.

Nguyễn Hàm Kiều đặc biệt lên mạng tìm hiểu, ngoài ý muốn phát hiện vừa đúng là bộ phim điện ảnh Mạnh Thủy Lam bởi vì ký 《 hình xăm 》 mà từ chối. Tuy đoàn đội chế tác này đã từng có mấy tác phẩm không tồi, nhưng mấy năm gần đây vẫn luôn xuống dốc, danh tiếng không tốt lắm.

Sau khi xem kĩ kịch bản, Nguyễn Hàm Kiều cự tuyệt. Hiện tại cô đã không còn vội vàng tiến quân vào màn ảnh lớn, nếu không có kịch bản tốt, thì trước an tâm quay phim truyền hình, thành thật kiên định đi từng bước một.

Phó Hiểu rất tôn trọng lựa chọn của cô, không dị nghị gì về việc này, nhưng không qua mấy ngày đã gửi kịch bản khác tới —— phim thương mại chế tác lớn, đạo diễn nổi danh, nữ số 2 đất diễn rất nhiều, chỉ cần cô nguyện ý, là lập tức có thể ký hợp đồng.

Cơ hội tốt như vậy lại rơi xuống đầu mình, Nguyễn Hàm Kiều cũng có chút kinh ngạc, nhưng Phó Hiểu không nhiều lời vì sao đối phương lại chọn cô, chỉ bảo sau khi cô xem kịch bản xong thì tự mình quyết định.

Thật ra kịch bản không tồi, phim 3D đề tài ma quỷ, cốt truyện là đề tài thường được lấy trong nước, không có chỗ đặc biệt xuất sắc, nhưng nam 1 vù nữ 1 là diễn viên nổi trong nước, sức ảnh hưởng phòng vé không thể nghi ngờ. Có thể hợp tác diễn với hai vị tiền bối, rất có lợi với kĩ thuật diễn của cô.

Bộ phim điện ảnh này sẽ khởi quay sau Tết âm lịch, Nguyễn Hàm Kiều cẩn thận suy nghĩ, tiếp nhận.điền%lê@@quy*đôn

Lúc trước làm khách mời cho một bộ phim điện ảnh cũng chiếu vào dịp Tết. Đây là lần đầu tiên Nguyễn Hâm Kiều xuất hiện ở trên màn ảnh lớn, tâm tình vẫn rất kích động, đặc biệt đưa ba và cả nhà chú Bằng đi xem, cũng tặng vé xem phim cho hàng xóm. Không ít người đời này cũng chưa từng vào rạp chiếu phim, biết được là phim có cô đóng, cũng nhiệt liệt tỏ vẻ nhất định sẽ đi cổ vũ.

Diễn viên khách mời, đương nhiên suất diễn của Nguyễn Hâm Kiều rất ít, cô ở Hoàn Kiếm ba ngày, tổng cộng chụp ba cảnh, trong đó một cảnh là thầy Triệu đặc biệt quan tâm cô, thêm một cảnh diễn cùng nữ chính.

Thầy Triệu đối xử với cô thật là không còn lời gì để nói, ba cảnh diễn của cô, không cắt đi một giây đồng hồ nào.

Tuy nói chỉ là một nhân vật nhỏ tầm thường, nhưng láng giềng xem xong đều liên tiếp khen cô “Đẹp hơn nhiều so với cô kia”, “Kiều Kiều thật ăn ảnh, khuôn mặt rất xinh đẹp”.

Còn có người lòng đầy cảm phẫn mà tỏ vẻ: “Cái cậu kia có ngọc không thể, cô gái tốt như Kiều Kiều của chúng ta lại không cần, đến bên cái cô kia, đầu óc hỏng thật.....”

Nguyễn Hâm Kiều thật sự dở khóc dở cười.

Bình luận trên mạng lại đi theo một phương hướng hoàn toàn khác, ngoại trừ phê phán cùng ủng hộ hai phe thường thấy, còn có một nhóm fan không đi theo con đường bình thường, gào khóc:

“Chỉ có một mình tôi xem xong có một loại cảm giác Trần Trần và Gia Hủy ngàn năm trùng phùng sao? Ô ô ô ~[khóc ròng]”

“1 lầ trên không cô đơn!”

“2”

“10086!”

.....

Sau đó nhóm “Nguyên Lâm CP” dần dần mai danh ẩn tích lại tái xuất giang hồ, sôi nổi chạy đến weibo của Nguyễn Hâm Kiều cùng Mạnh Thủy Lam kêu “Bách hợp * tốt đẹp”, còn có fan cuồng nhiệt cắt ghép ‘phía sau tên thô phi đệ nhất’ thành câu chuyện tình yêu thâm thiết của Trần Trần và Nguyên Gia Hủy một lần nữa, cùng với đó là giai điệu nhạc phù hợp, lưu truyền trên weibo một thời gian.

Ghép CP này thật làm người ta xấu hổ..... Nguyễn Hâm Kiều nhìn mỗi ngày đều có hàng vạn bình luận tag và tin nhắn đang chờ, thờ dài một hơi.

Sau năm mới chính là thăm người thân và hội họp bạn bè, người thân hay qua lại với nhà bọn họ thường không nhiều lắm, hai người cậu thì ít gặp mặt, Nguyễn Hâm Kiều vẫn giống năm vừa rồi, gửi quà mừng năm mới qua bưu điện.

Cô nhỏ gã đi nơi khác rút thời gian tới thăm bọn họ, ngày trước bởi vì nhà chồng không thích, đều là một mình tới, lần này không biết vì cái gì đưa theo hai đứa nhỏ cùng đi.

Lần trước gặp mặt, vẫn là lúc cô nhỏ sinh đứa thứ hai, cô và ba tới thành phố kia thăm cô nhỏ, mới có thể nhìn thấy đứa lớn lúc ấy đang sáu tuổi, cùng với đứa thứ hai đang mặc tã lót. Trong nháy mắt đã trôi qua nhiều năm như vậy, đứa thứ hai đều đã học tiểu học.

Hai đứa nhỏ đều không thân với cô, nhưng trong khoảng thời gian này thường thường nhìn thấy cô trên TV, cũng biết được đây là chị mình từ chỗ mẹ, bởi vậy rất tò mò về cô.

Bọn họ vẫn rất ngoan, trí nhớ của ba Nguyễn không tốt, trước lúc ăn cơm mới phát bao lì xì, sau khi ăn xong đã lại cầm hai cái ra, lúc đó Nguyễn Hâm Kiều đang dọn bếp với cô, dù cho không ai nhìn thấy, hai đứa nhỏ cũng không nhân cơ hội lấy nhiều, nhắc nhở bác là đã phát rồi, còn lấy bao lì xì trong túi ra cho ông xem.

Nguyễn Hâm Kiều chuẩn bị rất nhiều quà, bọn họ cầm lấy rất cao hứng, nói cảm ơn chị, nhưng lúc cô tặng lì xì, kiểu gì hai đứa cũng không chịu nhận: “Trước lúc tới mẹ có nói, không thể lấy bao lì xì của chị.”

“Không sao đâu, bây giờ chị làm việc có tiền rồi, có thể lấy.” Nguyễn Hâm Kiều khuyên nhủ.

Đứa thứ hai rất cơ trí nói: “Chị còn chưa kết hôn mà, chờ kết hôn rồi để anh rỏ đưa.”

Nguyễn Hâm Kiều buồn cười nheo mắt cậu bé, cuối cùng vẫn thừa dịp hai đứa không chú ý, nhét trộm vào cặp sách của đứa thứ hai, kẹp ở trong sách giáo khoa.

Lúc cô nhỏ đi, Nguyễn Hâm Kiều cùng ba Nguyễn cùng nhau đưa bọn họ xuống lầu, đang muốn đóng cửa, đột nhiên cô nhỏ nói để quên đồ, chạy về phòng, lại nhanh chóng chạy ra, cười nói: “Trí nhớ của cô không tốt, thật là già rồi.”

“Nào có, cô vẫn giống như lúc cháu còn nhỏ, không thay đổi một chút nào.” Nguyễn Hâm Kiều nói rồi vỗ vỗ đầu của đứa thứ hai: “Phải nghe lời mẹ, chộc mẹ tức giận là mẹ sẽ có nếp nhăn, biết không?” d.đ.l.q.đ

Đứa thứ hai gật gật đầu nói: “Em rất nghe lời, là anh chộc mẹ tức giận.”

Bị đứa thứ nhất vỗ vào đầu một cái: “Anh không úp được cái nôi này đâu.” (ý chỉ không gánh được tội này)

Đưa cô nhỏ và bọn họ lên xe rồi đi, hai người mới về nhà, ở trên bàn của mình Nguyễn Hàm Kiều phát hiện một bao lì xì, một chồng tiền rất dày, còn có tờ giấy cô nhỏ để lại, có lẽ đã để trong túi lâu lắm rồi, bốn góc đã có chút bị mòn.

Lúc cô nhỏ gả đi, ông nội đã không còn, thân thể của bà nội không tốt, lúc ấy trong nhà nghèo, gom góp hết tiền của hồi môn, không nhiều lắm, rất ít ỏi so với của hồi môn của nhà trai. Dù cho tiền lễ hồi đều cho vợ chồng son, trong nhà không giữ chút nào, nhưng nhà trai vẫn không vừa lòng lắm. Sau đó mẹ mắc bệnh, cô nhỏ lại lấy trộm số tiền kia trợ cấp cho bà, càng chộc giận chồng, từ nay về sau không lui tới, cũng bắt bẻ cô nhỏ rất nhiều.

Bởi vì chồng cản trở, đứa nhỏ hơn mười tuổi, thậm chí gặp mặt bác cả không đến mười lần, chắc chắn trong lòng cô nhỏ cũng không dễ chịu.

Nguyễn Hàm Kiều lau nước mắt, cắt tờ giấy vào bao lì xì đi.

Thật ra cô nhỏ rất thương cô, mấy năm ít gặp mặt, cũng là bất đắc dĩ, cô đều biết.

~~~~~

Thật ra hôm trước có nhờ bạn Đường Thất làm hộ mấy chương, ai ngờ c51 tác giả chống trộm nên chèn chương của truyện nào đó vào mà mình lại không để ý. Xin lỗi mọi người T_T

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Editor: Đường Thất Công Tử - Diễn đàn

Tự nhiên năm mới còn phải chuẩn mực đi thăm hỏi bố chồng, mẹ chồng, trong khoảng thời gian này Nguyễn Hàm Kiều cố ý tiện tay đứng dịp học đi Đường làm sao đan len dệt sợi, tự tay đan một cái áo choàng, lúc chúc tết đưa cho Tường Du.

Về phần cha chồng, không biết Quan Triệt làm được một cái chặn giấy(1) kỳ kỳ quái quái từ nơi nào, nói là con hổ ngồi xỏ làm bằng đồng đen gì đó, làm cô cho rằng là lễ vật tiễn cha. Nguyễn Hàm Kiều cảm thấy rất xấu xí, vẫn không đáng yêu bằng cô làm, chẳng qua nghe nói cha chồng rất thích những đồ chơi trẻ em này.

(1) Cái chặn giấy: Đồ vật dùng trong văn phòng dùng để chặn giấy khỏi bay lung tung, bạn nào muốn biết thêm chi tiết lên google xem mẫu nhé!

Ngày hôm đó hiển nhiên Quan Hành và Lương Kiều cũng ở đây, Nguyễn Hàm Kiều đưa quà biếu lên, gần sang năm mới Tường Du cũng không còn làm khó dễ cô, tự tay nhận lấy. Tuy thái độ vẫn không lạnh không nóng đối với cô, nhưng lúc phát lì xì cho Lương Kiều, cô cũng có một phần, đặc biệt dày.

Nguyễn Hàm Kiều sợ hãi việc đó, đời này chưa từng nhận nhiều tiền lì xì lớn như vậy, không dám nhận, vô ý thức liếc mắt nhìn Quan Triệt.

"Nhìn nó làm cái gì? Nó không có." Tường Du nhét tiền lì xì vào trong tay cô, đứng đắn ép buộc trở về ngồi.

Nguyễn Hàm Kiều vội vã khéo léo nói: "Cảm ơn mẹ."

Ngược lại bên Quan Hành, trong lòng khá không công bằng mà kháng nghị: "Năm ngoài vẫn cho, sao năm nay lại không cho?"

Tường Du nghiêng mắt liếc anh: "Không phải chia Lương Kiều rồi sao, các con không phải một nhà?"

"Chúng con còn chưa có kết hôn mà, coi là hai người, lại phát một cái chứ."

"Ah, coi lời của hai người lại không phát cho vợ, ở trong tay mẹ đây, tự con lấy về!"

"..." Quan Hành bĩu môi: "Keo kiệt!"

Tường Du không phản ứng đến anh, Quan Triệt bê hai chén nước nóng trở về để trước mặt mẹ và bạn nữ mỗi bên một cốc, nhìn thoáng qua Quan Hành, thân nhiên nói: "Anh phát cho em." Dừng lại một giây đồng hồ, bổ sung: "Qua đây đập đầu anh đi."

Suýt chút nữa Nguyễn Hàm Kiều một hơi phun nước ra ngoài, quay đầu về mặt khiếp sợ, thì ra cái hũ nút này còn có thể nói đùa.

Bên Lương Kiều kia không từ té mà cười ha ha lên tiếng, bị Quan Hành tính toán nghiêm phạt mà nhéo lỗ tai một cái: "Cười cười cười, chỉ mình em cười

để nghe! "

Ba Nguyễn ở nhà một mình, con trai của dì Đường đã trở về mừng năm mới, bà vội vàng lo liệu trong nhà, thời gian ra ngoài cũng không nhiều, đồng ý giúp cô chăm sóc một lát, chờ ông ngủ sẽ rời đi.

Nguyễn Hàm Kiều nhớ, ăn cơm trưa xong thì vội vã xin từ biệt, Tường Du cảm không ít sản phẩm dinh dưỡng, để cô mang về nhà cho cha ăn.

Bà biểu hiện một chút thiện ý, Nguyễn Hàm Kiều lại rất thụ sủng nhược kinh(2), mở miệng một tiếng: "Cảm ơn mẹ".

(2) Thụ sủng nhược kinh: được sủng mà sợ hãi

Quan Triệt lái xe đưa cô về, lại vội vã rời đi. Thời gian công tác, người khác cũng vội vàng hơn so với anh; ngày lễ ngày tết tất cả mọi người nghỉ, anh vẫn không rảnh rỗi nhiều như cũ, rất nhiều bề trên và khách hàng quan trọng phải chuẩn bị quà tặng, có người càng phải tự mình đi thăm hỏi.

Có đôi khi Nguyễn Hàm Kiều cũng sẽ sinh ra ý nghĩ đáng yêu để anh nghỉ ngơi thật tốt ở nhà, cô phụ trách kiểm tiền nuôi gia đình trong đầu, nhưng ngẫm lại mình kiếm chỗ tiền này về, mặc dù khách quan hơn so với người bình thường, đối với chuyện anh muốn quản lý tập đoàn lớn mà nói, cũng chẳng qua là hạt cát trong sa mạc.

Cô đứng ở bên đường nhìn xe biến mất ở giao lộ, thở dài phiền muộn, mang theo mấy túi quà tặng về nhà.

Ba Nguyễn ngủ trưa đã tỉnh lại, ở nhà lo lắng vòng tới vòng lui, thấy Nguyễn Hàm Kiều về nhà cũng không phản ứng, đắm chìm trong thế giới của mình, trong miệng đọc hơi có tiếng.

"Cha!" Nguyễn Hàm Kiều lại càng hoảng sợ, vội vã bỏ lại đồ: "Cha đang tìm cái gì? Con tìm giúp cha."

Ba Nguyễn liếc nhìn cô một cái, ánh mắt có chút xa lạ, bên mép vẫn nhỏ giọng lầm bầm: "Cuốn nhỏ... Cuốn nhỏ..."

Thì ra ông nhớ vật mình muốn tìm nhỏ nhỏ. Nguyễn Hàm Kiều vội vã chạy về phòng ngủ của ông, cuốn vở đang để thành hình ở trên ngăn tủ đầu giường -- trước kia cái đó đã dùng hết rồi, ngày hôm qua cô mua một cái mới, đoán chừng là trưởng thành nên không giống, ông cũng không nhận ra được.

Nguyễn Hàm Kiều lục lại cuốn vở phía trước, dỡ hai tấm hình xuống đối cho nhau, nhét vào trong tay ông, giọng nói ấm áp khuyên: "Cha xem, không phải ở chỗ này hay sao, có phải cái này hay không?"

Ba Nguyễn cau mày lắc đầu, Nguyễn Hàm Kiều cũng kỳ rất lạ, rồi lại lật vài cái, cuối cùng biết vấn đề ở chỗ nào rồi -- trên tên trang sách cũ dán một tấm ảnh chụp, là lúc khai giảng năm thứ nhất đại học cha đưa cô đi đến trường, chụp ở cửa trường học. Khi đó về mặt cô non nớt, bụ bẫm vẫn chưa lau sạch sẽ; ba Nguyễn cũng còn không điều tra ra cái việc này, cười đến hăm hở, trẻ trung hơn rất nhiều so với hiện tại.

Tấm hình này chỗ cô có một tấm, trở về phòng rút ra từ trong album ảnh, dùng keo dính cao su dán ở vị trí giống nhau.

Lấy thêm cho ba Nguyễn, quả nhiên ông như thở ra một cái, cầm cuốn vở ngồi vào trên ghế sa lon tỉ mỉ lật xem, sau đó bỏ túi tiền vào ngực.

Nguyễn Hàm Kiều lau khô mắt một cái, mang sản phẩm dinh dưỡng vừa vớt giữ cửa bỏ vào trong tủ bát.

Sinh nhật thầy Triệu ngay đầu năm, ông ở ngay thành phố B, Nguyễn Hàm Kiều đã sớm chuẩn bị quà tặng xong, đã đi gửi qua bưu điện, tính toán thời gian, hẳn là trước một ngày sẽ đến.

Sáng sớm hôm nay, ăn cơm sáng xong tiếp cha xuống tầng đi dạo, Nguyễn Hàm Kiều lại gọi điện thoại cho thầy Triệu.

"Thầy Triệu, chúc mừng năm mới."

"Chúc mừng năm mới, chúc mừng năm mới." Nghe tâm tình thầy Triệu rất tốt: "Kiều Kiều, hiện tại mới nhớ chúc tết cho chú."

"Ồi, chú lại nghĩ con, thì mừng một đáp lễ cho chú!" Nguyễn Hàm Kiều mặc quần áo bông ngồi trên ghế dài, nhìn cha tập thể dục cùng mấy người già ở phía trước: "Ngày hôm nay không phải sinh nhật chú sao, sinh nhật vui vẻ! Mong chú vĩnh viễn ngọc thụ lâm phong(3), tiêu sái, lỗi lạc."

(3) "Ngọc thụ lâm phong" nghĩa là "cây ngọc đón gió". Người con trai có nét kiêu hùng, người con gái có nét kiêu sa được ví như cây ngọc, đứng trước gió mạnh mà không hề bị đổ, lại càng đẹp hơn nữa. "Ngọc thụ lâm phong" trong tướng học là một tướng quý. Die nd da nl e q u u ydo n

"Ồi chào, tốt tốt tốt." Thầy Triệu vui tươi hơn hờ nói, "Con có lòng. Người nhớ sinh nhật âm lịch của chú cũng không nhiều, cuộc điện thoại của con có thể xếp ở ba vị trí đầu."

Nguyễn Hàm Kiều cười hi hi: "Không phải sinh nhật dương lịch của chú cũng sắp đến, chú ngọc thụ lâm phong tiêu sái lỗi lạc như thế, em trai em gái say mê yêu thích hàng nghìn lần, đến lúc đó nhất định phải đập vỡ điện thoại."

Thầy Triệu vui vẻ: "Con là một con quý nịnh bợ."

Rảnh rỗi nói chuyện phiếm vài câu, dường như thầy Triệu không chú ý nói: "Thế nào, gần nhất đang làm gì đấy?"

"Mỗi ngày ở nhà tiếp cha cháu, cuộc sống ở đây vô cùng sung sướng."

Thầy Triệu nở nụ cười, cười hai tiếng: "Đạo diễn Thương đó được nghỉ trở về, con có rảnh rồi, tới xem một chút?"

"Đạo diễn Thương? Trời ơi, là đạo diễn Thương con biết đó sao?" Nguyễn Hàm Kiều kích động đến lập tức đứng lên, đứng nghiêm ngắc đầu ưỡn ngực hóp bụng: "Nhất định phải lúc rảnh rồi, bất cứ lúc nào chờ đợi tổ chức kêu gọi!"

Đạo diễn Thương Nghiệp hoàn toàn xứng đáng là người đạo diễn đứng đầu của Trung Quốc, không chỉ có mấy lần thu hoạch giải thưởng lớn nhất ảnh hưởng toàn thế giới, càng là người Trung Quốc duy nhất bỏ vào trong túi ba giải thưởng điện ảnh lớn nhất thế giới. Cuộc đời đạo diễn của ông có thể nói là truyền kì, mỗi một bộ tác phẩm cũng quét ngang các giải thưởng lớn trong nước không nói, ở trên quốc tế cũng lấy được rất nhiều.

Có thể diễn xuất tác phẩm của Thương Nghiệp, đối với rất nhiều diễn viên mà nói, là chuyện vô cùng vinh quang, chẳng qua mấy năm gần đây tác phẩm của ông ta không nhiều lắm, thời gian đi du lịch với bà xã khắp các đất nước nhiều hơn, bởi vậy cơ hội này cũng càng thêm khó có được.

Thậm chí Nguyễn Hàm Kiều vốn không biết đạo diễn Thương có đang chuẩn bị tác phẩm mới hay không, thậm chí cũng không dám ôm kỳ vọng gì, đạo diễn Thương – nhân vật lớn như vậy, có thể biết được cũng đã là làm người ta hâm mộ rất lớn.

Không nghĩ tới dùng nhiều tâm lòng một chút với thế hệ trước, có thể có được cơ hội trời sập thật tốt như vậy, bây giờ Nguyễn Hàm Kiều yêu thích thầy Triệu rồi, hận không thể được dâng cúng cúi đầu lạy ông. (Editor: Bó tay=.=)

Thầy Triệu cho cô ba ngày sau sang đây, vừa lúc ngày nghỉ tết âm lịch kết thúc, bắt đầu ngày làm việc đầu tiên. Chị Như đã nghỉ xong trở về làm việc, đi Đường cũng nhàn rồi, có thể giúp cô chăm sóc ba Nguyễn một tay.

Vốn kế hoạch đi du lịch sau mùa xuân cũng chỉ có thể đẩy (về) sau, ba Nguyễn tự nhiên sẽ không tức giận, ngược lại bản thân cũng không có thích thú đi du sơn ngoạn thủy bao nhiêu, đồng ý đi du lịch cũng chỉ vì cô tiếp mà thôi.

Hiện tại cô có chuyện bận, tự nhiên là công việc quan trọng. Biết được cô phải đi gặp một số đạo diễn lớn trong nước, ba Nguyễn cũng vô cùng coi trọng, sắp xếp một ít quà tặng quan trọng cho người ta mới được.

Nguyễn Hàm Kiều vội vàng ngăn cản ông. Tính tình đạo diễn Thương rất quái lạ, thích một thân ung dung, làm theo ý mình, ghét nhất là tình nghĩa qua lại những thứ vật rỗng mà không thật, nghe đồn đã từng có một anh nhân viên công tác nhiều năm cầm quà tặng có giá trị không nhỏ đút lót ông, muốn sắp xếp cho thân thích của mình một nhân vật nhỏ, kết cục là trực tiếp bị đạo diễn Thương đuổi ra khỏi đoàn kịch.

Thầy Triệu đặc biệt dặn dò cô đừng mang cái gì, tốt nhất tùy ý một chút.

Nguyễn Hàm Kiều chỉ dẫn theo một trợ lý là Hoa Hoa, mặc rất đê điều, dọc theo đường đi, ngoài tiếp viên hàng không phục vụ cô ra, không làm kinh động bất kỳ người yêu mến nào.

Hoa Hoa đã sớm đặt khách sạn tốt, hai người về khách sạn nghỉ ngơi dưỡng sức một lúc, lại đón xe đến địa chỉ thầy Triệu cho.

Hoa Hoa đưa cô đến dưới tầng, Nguyễn Hàm Kiều lại để cho tự cô ấy chơi tùy thích, tự mình mang theo một chút hoa quả và đặc sản thành phố C, lên tầng.

Thầy Triệu kết hôn, ly hôn đều đã từng gây tiếng động lớn trong giới, bây giờ một mình nuôi nấng con trai đã tám tuổi, chẳng qua ngày nghỉ tết âm lịch con bị mẹ đón đi, còn chưa trở lại.

Lúc Nguyễn Hàm Kiều đến, ông đang xem ti vi nồng nhiệt, phát sóng trực tiếp chơi đánh bài. Cũng không còn chào hỏi cô làm sao, rót chén trà, cầm chút đồ ăn, để tự cô chơi.

Cô có chút lo lắng, ăn ba quả quýt hai quả táo một cái đĩa bánh ngọt, thật sự ngồi không yên.

"Đi lau sàn!" Thầy Triệu nghiêm túc nói: "Làm chút việc yên tĩnh một chút."

Nguyễn Hàm Kiều lại đi thật. Die nd da nl e q u u ydo n

Đừng nói, làm mấy việc nhỏ vẫn bình tĩnh không ít thật, lúc lau tới cửa trước, đúng lúc chuông cửa vang lên, Nguyễn Hàm Kiều giật mình một cái, tâm lại nhảy tới cổ họng.

Cô thở một hơi thật dài, mở cửa --

Một thân áo lông và mũ áo màu đen của đạo diễn Thương chấp tay sau lưng đứng ở cửa, trên đùi còn dính một gương mặt đĩa nhỏ quét nước mắt nước mũi giàn giụa.

"Chào ngài!" Lời bắt chuyện vừa ra khỏi miệng thì ý thức được chính mình căng thẳng quá rồi, đạo diễn Thương liếc mắt quan sát cô, không nói chuyện.

Ánh mắt Nguyễn Hàm Kiều lại chuyển qua đầu tròn vo, vóc người cũng tròn vo, đỉnh đầu còn thúc mấy cái nhéo đưa con trai trên người: "A, hồ lô nhà ai thành tinh."

Đưa con trai dừng lại, hai mắt đầm lệ mà nhìn cô, oa mà một tiếng khóc lớn lên: "Oa, con không phải hồ lô oa!"

Đột nhiên Nguyễn Hàm Kiều có chút xấu hổ, vội vã để người ta vào trong nhà.

Phòng bên trong thầy Triệu đi tới, cười bẻ đưa con trai khóc lớn trên đùi đạo diễn Thương xuống, giọng thật cao đùa nó: "Có phải cha con lại không mua đồ chơi cho con hay không? Con muốn gì, nói với chú, chú mua cho con."

Đưa con trai thuần thục đập chân lên vai ông, cũng không sợ dơ quần áo của ông, đầu ngón tay út duỗi lên một cái: "Con muốn máy bay."

"Muốn máy bay cơ à, đơn giản, trong phòng ông có, tự mình đi tìm lại."

Thầy Triệu khom lưng để nó xuống, đạo diễn Thương đã ngồi xuống rất tự tại ở trên ghế sa lon, nhìn hình chơi đánh bài trên màn hình lớn, cũng không quay đầu lại nói: "Nó muốn máy bay thật, có thể lên trời cao."

Đưa con trai theo học: "Trời cao."

Thầy Triệu lặng im hai giây, vẫy tay về phía Nguyễn Hàm Kiều: "Đến đây, bé hồ lô này giao cho con."

Đưa con trai cũng thông minh, hiểu ý của ông, bản thân đi trước mặt đến Nguyễn Hàm Kiều, ngửa mặt lên ngó ngó nhìn cô, ngón tay còn chỉ lên phía trên: "Mua máy bay."

"... " Xin lỗi, thật sự nó thì không có tài đại khí thôi(giàu sang quyền quý) như vậy.

Nguyễn Hàm Kiều liếm liếm đôi môi khô khốc, lấy điện thoại di động ra: "Em muốn lái máy bay sao?"

Cô đang một bất chúc trò chơi lái máy bay, cuối cùng đã được đưa trẻ này, bên kia đạo diễn Thương và thầy Triệu cùng nhau nhìn chăm chăm người khác trên tivi chơi đánh bài, khá chuyên chú.

Bữa trưa tự nhiên là Nguyễn Hàm Kiều xuống bếp làm

Nguyên nhân gây ra là bé hồ lô chơi trò chơi một lúc, kêu đói, thầy Triệu lại cầm sữa tươi cho nó uống, lời mở đầu của đạo diễn Thương thờ nhàn nhạp mang theo chút giễu cợt hỏi: "Bữa trưa bán bên ngoài hay mì ăn liền?"

Thầy Triệu khá nghiêm túc suy nghĩ mấy giây: "Vẫn là thức ăn ngoài! Dù sao gần sang năm mới, ăn mì nhiều thì khó coi."

Đạo diễn Thương: "Cậu nuôi con trai nhất định từng trải qua xuất sắc hơn người bình thường, tôi cảm thấy có thể quay thành một vở hài kịch."

Thầy Triệu ha ha nói: "Quay! Tôi cho cậu giá cả hữu nghị."

"Thầy Triệu, chú không biết làm cơm sao?" Nguyễn Hàm Kiều ngạc nhiên nói: "Không phải lần trước chú nói đã từng học đầu bếp năm sao mà?"

Thầy Triệu mỉm cười: "Người trẻ tuổi, đã từng học không phải là học được, đây chính là chỗ bác đại tình thâm của tiếng Trung Quốc." Die nd da nl e q
uu ydo n

Nguyễn Hàm Kiều không nhịn được tranh cãi một cái tiếng: "Nhưng truyền thông đều nói chú là người đàn ông tốt, thì ra lừa người ta."

"Cô nên biết?" Thầy Triệu nhìn cô, mắt sáng rực lên: "Bây giờ là sân khấu của những người trẻ tuổi các cô, bữa trưa hôm nay cô bao." Nói xong, chỗ đạo diễn Thương không thấy được cô trừng mắt nhìn, dùng khẩu hình nói: Biểu hiện tốt một chút.

Đây đúng là một cơ hội biểu hiện thật tốt, Nguyễn Hàm Kiều vui vẻ đồng ý.

Ngược lại nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh đầy đủ hết, cô lấy can đảm đi hỏi khẩu vị con của đạo diễn Thương, nó vẫn nghiêm túc nhìn màn hình, nói một chữ: "Cay."

"Đừng nghe nó, nó thích ăn cay." Thầy Triệu nói: "Đôn Đôn thích ăn ngọt."

Nguyễn Hàm Kiều có chút buồn cười, không nhịn được liếc mắt nhìn đứa con trai chuyên tâm chơi điện thoại di động, thì ra nó gọi Đôn Đôn, quả nhiên rất thích hợp.

Làm đồ ngọt thì cô lựa chọn sợi khoai môn và sườn heo xào chua ngọt, còn có nước nấu thịt bò, măng mùa xuân xào thịt khô và nồi súp lơ, ngoài ra còn có bốn phần canh thịt vụn trứng gà, suất nửa hao hết sở học(3) suốt đời.

(3) Vốn liếng học được

Cuối cùng sự nỗ lực cũng không uổng phí, Đôn Đôn ăn rất ngon, Thầy Triệu cũng không ngừng khen tay nghề của cô tốt, đạo diễn Thương vẫn không nói chuyện, sau khi ăn xong lúc Nguyễn Hàm Kiều thu dọn bàn, nghe được ông hỏi một câu: "Đây là bảo mẫu cậu mới tìm?"

"... " Suýt chút nữa Nguyễn Hàm Kiều đập đầu tự tử một cái ở trên tường.

Thầy Triệu vui vẻ, giải thích hai câu đơn giản với anh, sau cùng vẫn không quên khen cô: "Rất có hiểu biết trẻ nhỏ."

Không nói rõ, nhưng đạo diễn Thương tự nhiên nghe được ý của anh, ừ một tiếng, đúng là đồng ý kiến, chẳng qua lại đón lấy lời nói không mặn không nhạt: "Gần nhất không có kịch bản."

Kỳ thực thầy Triệu cũng chỉ là giới thiệu gặp mặt một cái, không nhất định đưa ý kia cho ông ấy, chẳng qua nghe ông từ chối dứt khoát như vậy, không nhìn được đã muốn tranh cãi với ông ấy: "Không phải cậu có cuốn vở kịch chuẩn bị hai năm rồi sao, còn không quay, muốn đợi tới khi nào?"

"Không có tiền."

Thầy Triệu cười ha ha: "Cái đó được, để Kiều Kiều làm người đầu tư cho cậu, nữ chính cho cô ấy, buôn bán này có làm hay không?"

Nguyễn Hàm Kiều kinh hồn bạt vía(4) rửa bát, chỉ nghe đạo diễn Thương không hề phập phồng lời nói vang lên: "Lợi hại."

(4) Kinh hồn bạt vía: Sợ hãi đến mức như mất cả hồn vía

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lọ Lem* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Editor: Đường Thất Công Tử - Diễn đàn

Câu nói không có tiền kia của đạo diễn Thương, đơn thuần là đùa giỡn, cấp bậc đạo diễn lớn của ông như vậy, đến nay không thiếu phía đầu tư. Tạm thời nguyên nhân cái kịch bản bị gác lại trong miệng thầy Triệu không thể nào biết được, Nguyễn Hàm Kiều lo lắng hơn chính là, ý đồ "Đi cửa sau" của cô, có thể làm cho đạo diễn Thương chán ghét hay không.

Đúng là may mắn, đáng về đạo diễn Thương cũng không có gì khác thường, thậm chí giao nhiệm vụ quan trọng là đồ Đôn Đôn ngủ trưa cho cô.

Trẻ em vốn là sinh vật rất quy luật, đến giờ con nít bắt đầu một nhọc, Nguyễn Hàm Kiều tuân lệnh ôm Đôn Đôn lên giường trên phòng khách, nó làm một cái ngáp thật to, chạm vào giường thì nhắm hai mắt lại.

Trên mặt tên nhóc kia núc ních thịt, da non mịn màng tinh tế, ngũ quan(1) vừa xinh xắn vừa đáng yêu, Nguyễn Hàm Kiều thấy vui mừng, không kim lòng nổi ở trong lòng miêu tả cục cưng của cô và Quan Triệt chẳng biết sẽ tới lúc nào. Die nd da nl e q u u ydo n

(1) Ngũ quan ở đây nói đến 5 bộ phận chính trên khuôn mặt bao gồm mắt, mũi, miệng, tai và lông mày.

Cô hy vọng tương lai có thể có một trai một gái, con gái nhất định phải giống như cô, thông minh khéo léo, biết bán manh(2) chơi xấu; tốt nhất anh trai chừng chạc đáng tin giống như Quan Triệt vậy, như vậy thì có thể bảo vệ tốt em gái.

(2) Bán manh: Từ moe tiếng Nhật dùng Hán tự 萌 (manh), nên giới trẻ bên Trung Quốc mang chữ này về. "Bán manh" xuất phát từ cụm "mại manh" (卖萌) = bán (cái) moe. Bán manh có nghĩa là (cố) tỏ vẻ dễ thương. Die nd da nl e q u u ydo n

Cô lặng lẽ chụp một tấm ảnh gửi cho Quan Triệt: Ngày hôm nay có một bí mật gây sốc phải nói cho anh biết, đây là con ở bên ngoài của em và người khác, anh xem làm sao bây giờ?

Không đến một phút đồng hồ thì Quan Triệt cho cô câu trả lời: Mang về, anh nuôi.

... Thật khí phách. Nguyễn Hàm Kiều cười khúc khích vui vẻ, thậm chí cô cũng có thể tưởng tượng đến lúc anh đặt cái chữ nghiêm túc này lên mặt.

Kiều Kiều mềm mại: Lừa anh thôi, em chỉ sinh con với anh (*w*)

Triệt Bảo nhi: Anh cũng vậy.

Nguyễn Hàm Kiều lập tức xấu hổ muốn lặn qua lặn lại tại chỗ, sợ làm cho Đôn Đôn tỉnh ngủ chỉ có miễn cưỡng nhin, trời ơi trời ơi, vì sao lời từ trong miệng anh nói ra cứ hấp dẫn người khác như vậy?

Bản thân xúc động trong chốc lát, Nguyễn Hàm Kiều lại vui sướng hài lòng mà gửi cho anh: Buổi tối ái khanh nhớ tắm rửa kỹ càng sạch sẽ, trầm trở về sẽ sủng hạnh khanh.

Cái hũ nút kia lại có thể rất phối hợp mà gửi đến: Tuân chỉ.

Lại hai chữ này, Nguyễn Hàm Kiều cũng đã tưởng tượng ra một nghìn chữ của vở kịch anh sẽ coi hết tắm rửa sạch sẽ nằm ở trên giường mặc cho chính mình nhồi nhét nhét trong mắt chứa nước mắt vui mừng không dám chống lại, thì bỗng nhiên mạch máu rỗng một nửa.

Trời ạ, nói nhiều, đến cùng trong sạch từ bé của cô biến thành đòi truy dữ dội từ lúc nào?

Lừa được Đôn Đôn, Nguyễn Hàm Kiều đi ra tiếp thầy Triệu và đạo diễn Thương đầu địa chủ(3) một chút, cô không chơi được loại trò chơi đòi hỏi sự thông minh, chẳng qua quy tắc đơn giản vẫn hiểu, ngược lại hai người khác cũng không cần phối hợp như thế, cô làm cái đạo cụ nông dân là được.

(3) Giải thích sơ qua luật bài Đầu Địa Chủ: 3 người chơi, 1 người làm Địa Chủ, 2 người còn lại làm Nông Dân, Địa Chủ được thêm 3 con cuối. 2 Nông Dân sẽ đấu bài với Địa Chủ, nếu Địa Chủ hết bài trước thì ĐC thắng, còn 1 trong 2 ND ai hết bài trước thì 2 ND thắng. Bài dùng cả Joker, và cũng là con to nhất. Mỗi lần đánh con Joker hay chặn tứ quý là 1 lần gấp đôi tiền cược. Đại ý là thế các ông ạ.:D

Chẳng qua cái đạo cụ này thật sự là mạnh tay không nói lên lời, tình hình ván bài đều có trá, bình quân mỗi hai ván là có thể cầm tứ quý một lần, mặt khác một lần không trả cũng có nhị tứ quý.

Một buổi chiều càn đầu địa chủ tâm tình thầy Triệu càng phức tạp, lúc kết thúc không nhận được, búi ngủi nói: "Cái cậu cả người thể chất tinh thần châu Âu này, không già được, cậu thật là trời đất cũng không tha."

"... " Đạo diễn Thương nghiêng mắt liếc ông, không lên tiếng.

Nguyễn Hàm Kiều không biết nói cái gì, không thể làm gì khác hơn là cười ngây ngô.

Buổi tối hai người bọn họ còn có việc, nên Nguyễn Hàm Kiều lập tức rời đi trước, thầy Triệu dẫn Đôn Đôn tiễn cô xuống tầng.

Hoa Hoa đã chờ ở dưới tầng, Nguyễn Hàm Kiều vẫy tay từ biệt về phía thầy Triệu và Đôn Đôn, sau đó ngồi lên xe. Đang muốn đóng cửa xe, tên nhóc kia dùng cả tay chân bò lên người cô, ngồi một chỗ nhỏ nhỏ bên cạnh chân cô.

Nguyễn Hàm Kiều vui vẻ, dịu dàng hỏi nó: "Em đi theo chị làm gì?"

"Mua máy bay!" Con mắt Đôn Đôn lóe sáng óng ánh mà nhìn cô, khoe miệng mím môi cười, đáng rất vui vẻ.

Đơn giản làm cho người ta dở khóc dở cười.

Nguyễn Hàm Kiều chỉ phải dỗ nó nói mình bây giờ không đủ tiền, còn chưa mua nổi máy bay, cho nên phải đi làm việc để nhanh kiếm tiền.

Đôn Đôn gật đầu, lúc bị Thầy Triệu ôm đi xuống còn quay đầu, căn dặn giống như nói: "Kiếm tiền, mua hai chiếc máy bay!"

Nguyễn Hàm Kiều lưu luyến không rời mà nhìn nó, rất muốn lao xuống xe mang nó đi.

"Buổi tối đi ăn chỗ nào? Vừa mới nhìn thấy thật nhiều đồ ăn ngon, thèm muốn chết." Hoa Hoa nói: "Nếu không chúng ta chơi thêm hai ngày ở đây! Lần trước đến quá vội vàng, chưa từng quay lại như thế."

"Vé máy bay định tối nay đi về." Nguyên kế hoạch là ở lại thành phố B một đêm rồi đi, nhưng hiện tại Nguyễn Hàm Kiều vội vã muốn trở về sùng hạnh một vị ái khanh, không kịp đợi đến ngày mai.

"Ồi..." Hoa Hoa rất rầu rĩ mà thờ dãi: "Em có thể nói em đã dự liệu sớm được mà? Em đúng là một trợ lý nhỏ linh hoạt, đã vừa mới gọi điện thoại hỏi qua rồi, vẫn còn kịp hai chuyến bay, em lập tức đặt vé trước."

Nguyễn Hàm Kiều cười hi hi nói: "Em linh hoạt."

"Không có cách." Hoa Hoa buông tay: "Ông chủ và bà xã ông chủ như keo như sơn, thường xuyên ăn nhiều lương cầu(thức ăn cho chó) thì cũng hiểu rồi."

Hai người về khách sạn cầm hành lý trước, Nguyễn Hàm Kiều mặc áo lông tiếp đãi chúng, bên người cũng không có người nhân viên làm việc khác, vì vậy dọc theo đường đi cũng không gây nên xôn xao, chỉ có tài xế xe taxi hỏi muốn cô kí tên một cái.

Chẳng qua lúc đến khách sạn, lại đụng phải một người nói có quen hay không

Chung Niệm Vi vì mặc một bộ áo khoác ngoài màu đỏ thắm, da mặt trang điểm tinh xảo, mặc dù áp lực và gánh nặng chia lên người đến từ bốn phương tám hướng, bị ép chạy trốn khắp nơi, cũng không lộ vẻ bối rối một chút nào.

Thật ra cảnh ngộ của cô ấy làm cho người ta rất đồng tình, nhưng xét thấy lần trước vừa ra vườn hòa nhà họ Quan, Nguyễn Hàm Kiều cũng không có ấn tượng tốt với cô ấy, vì vậy cô toàn làm một người xa lạ, mắt nhìn thẳng gặp thoáng qua.

Sau hai bước đó, giọng nói Chung Niệm Vi nhỏ bé hơi ngạc nhiên vang lên ở sau lưng: "... Nguyễn Hàm Kiều?"

Nguyễn Hàm Kiều dừng một chút, quay đầu, con mắt bị kính râm che, về mặt nhìn qua coi như tự nhiên: "Chào cô."

"Đúng là cô." Chung Niệm Vi mỉm cười, thái độ mang theo ý tốt: "Chuyện lần trước rất xin lỗi, lúc đó giận, chỉ muốn cố ý thêm chút rắc rối cho các cô. Vẫn không có cơ hội chính thức nói xin lỗi với cô, thật sự xin lỗi."

"Không liên quan, cũng không phải là chuyện gấp gáp gì, hơn nữa cũng đã qua, cô không cần tự trách." Nguyễn Hàm Kiều rất khách sáo nói.

"Vây là tốt rồi." Chung Niệm Vi như thờ phào nhẹ nhõm.

Nguyễn Hàm Kiều nói: "Nếu như không có chuyện khác, thì tôi đi trước, tôi không có thời gian."

"Chờ đã!" Chung Niệm Vi lại gọi lại cô, mấp máy môi, giọng nói thấp thêm vài phần, lại có chút ý cầu xin: "Có thể nhờ cô... hay không. Chuyện của tôi, Quan Triệt cũng đã nói cho cô biết, nói ra thật xấu hổ, nhưng tôi thật sự là bước đường cùng, bằng không thực sự sẽ không có liêm sỉ mà đã quấy rầy cô như vậy – anh ấy quan tâm cô, nhất định lời nói của cô có trọng lượng, cô có thể giúp tôi khuyên anh một chút hay không?"

"Chung tiểu thư." Chỗ mềm mại trong lòng Nguyễn Hàm Kiều bị đâm trúng, thái độ cũng không khỏi thả lỏng đi một tí: "Anh là hạng người gì, cô cũng biết, nếu như có thể giúp được, với anh sẽ không thấy chết mà không cứu được. Chuyện nghiêm trọng, không phải anh duỗi tay là có thể ngăn con sóng dữ. Cô muốn bảo vệ người cô yêu, tôi cũng giống vậy, làm sao có thể đi làm khó anh?" Die nd da nl e q u u ydo n

Rõ ràng trong mắt Chung Niệm Vi rất thất vọng, nhưng vẻ mặt vẫn nhanh chóng thu lại tốt, sau cùng nụ cười vẫn khéo như cũ: "Xin lỗi."

"Không giúp được cô, tôi cũng rất xin lỗi." Nguyễn Hàm Kiều xoay người rời đi, trong lòng có một chút ứ đọng không nói được.

Lúc trở lại thành phố C đã là ban đêm, trợ lý Ba Từ đã lái xe qua hậu trường.

Không biết có phải là bởi vì thành phố C là căn cứ của Nguyễn Hàm Kiều hay không, người yêu thích tương đối nhiều, trên máy bay đã bị hành khách cách vách nhận ra, rất là nhiệt tình bắt chuyện với cô, lúc Lâm Cơ kiên quyết cầm “Yêu đương bảo điển” trong tay đưa cho cô làm kỷ niệm.

Đến sân bay rồi sảnh lớn tức thì bị không ít người yêu thích ngăn chặn, thậm chí có lần ký giả ở trong đó, một mực hỏi:

"Lần này cô đi thành phố B gặp người nào?"

"Cô muốn nói gì sao?"

Giọng nói lẫn trong đám người không nghe rõ lắm, Nguyễn Hàm Kiều cũng không giải thích được, không có phản ứng. Cô vừa đói vừa mệt, vẫn là cố gắng duy trì mỉm cười đối với những người yêu thích cuồng nhiệt, nhắc nhở mọi người chú ý an toàn, về nhà nghỉ ngơi sớm.

Cuối cùng dưới sự đưa đón của nhân viên an ninh và trợ lý cũng an toàn lên xe, cô thở thật dài nhẹ nhõm một cái, tháo kính mát và mũ xuống, ngồi nghiêng trên ghế.

Ba Từ thấy “Yêu đương bảo điển” trong tay Hoa Hoa, nhướn mày "Yêu" một cái tiếng: "Chị Hoa Hoa cũng xem cái đồ này sao?"

"Đây là fan hâm mộ đưa cho Kiều Kiều." Hoa Hoa tùy tiện lật hai cái: "Chẳng qua cái đồ này mỹ nữ Kiều Kiều của chúng ta không hẳn dùng được, đạo hạnh(4) của cô có thể cao hơn so với trong sách này."

(4) Đạo hạnh: Phẩm chất và tư cách tốt đẹp ở con người (thường là người theo tôn giáo nào đó)

"Đúng." Nhân viên công tác bên người đều hiểu biết rõ quan hệ giữa Nguyễn Hàm Kiều và Quan Triệt, Ba Từ không che đậy miệng tốt, há mồm thì nói: "Tổng giám đốc Trần cũng mê chị Kiều của chúng ta thân hôn điên đảo, đầu cần loại nhập môn mới vào nghề này."

"Các người đang khen hay châm chọc tôi." Nguyễn Hàm Kiều nằm ở phía sau yếu ớt hỏi.

"Oh, đương nhiên là khen cô, chị Kiều kính yêu của tôi." Ba Từ lấy dáng vẻ một người phiên dịch ngôn từ chững chạc nói: "Tôi cho rằng tóm lấy tổng giám đốc Quan là một loại vinh dự, chị cho rằng thế nào?"

Nguyễn Hàm Kiều tự nhiên tán thành 100% đối với lần này: "Ừ hử ~"

Chẳng qua đến nhà trọ của nhà họ Lâm rồi, lúc Nguyễn Hàm Kiều xuống xe vẫn muốn mang sách qua. Cái bảo điển(sách quý) này dày như vậy, nói không chừng cũng có chút bí quyết có thể dùng chứ.

Trong nhà để lại đèn cho cô, dường như có lẽ Quan Triệt đã ngủ, không có một chút tiếng động nào.

Nguyễn Hàm Kiều đến phòng bếp tìm đồ nhét đầy bụng trước, rón rén, lấy ra không một chút động tĩnh. Ăn xong đi tắm rửa, muốn rửa sạch sẽ đi nhanh về ngủ.

Ái khanh đã ngủ, sáng sớm ngày mai lại sủng hạnh anh vậy.

Đang tắm, bỗng nhiên cửa phòng tắm bị đẩy ra, Quan Triệt đứng ở cửa, quần áo ngủ khoác rồi rạc trên người.

Nguyễn Hàm Kiều tắt nước chảy ào ào đi, lau bọt nước trên mặt một cái, thoáng quay lưng lại, cười hi hi nói: "Ái khanh lại nhìn lên tắm rửa, muốn

tới hầu hạ trăm sao?"

Anh cất bước đi đến thật, cánh cửa khép lại, không nói một lời ôm lấy cô từ phía sau lưng, áo ngủ khô ráo lập tức bị nước làm ướt nhẹp.

Anh cúi đầu, hôn cổ trắng nõn mềm mại của cô. Cảm giác ngứa ngáy đang liên tục chạy đến ngang lưng, Nguyễn Hâm Kiều không nhịn được rụt cái cổ xuống, rên nhẹ một tiếng, biết rõ còn giống như hỏi: "Anh làm gì thế hả?"

Chưa từng cảm thấy giọng nói của mình lại mềm yếu như vậy.

Quan Triệt chậm rãi buông ra, đưa cô lộn lại, dịu dàng đẩy tóc ướt dính trên gò má của cô ra. Anh hôn một cái lên trán cô, sắc mặt nghiêm túc nói: "Chúng ta sinh một cục cưng."

Bạn đang đọc truyện *Tâm Cơ Của Cô Bé Lộ Lem* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.